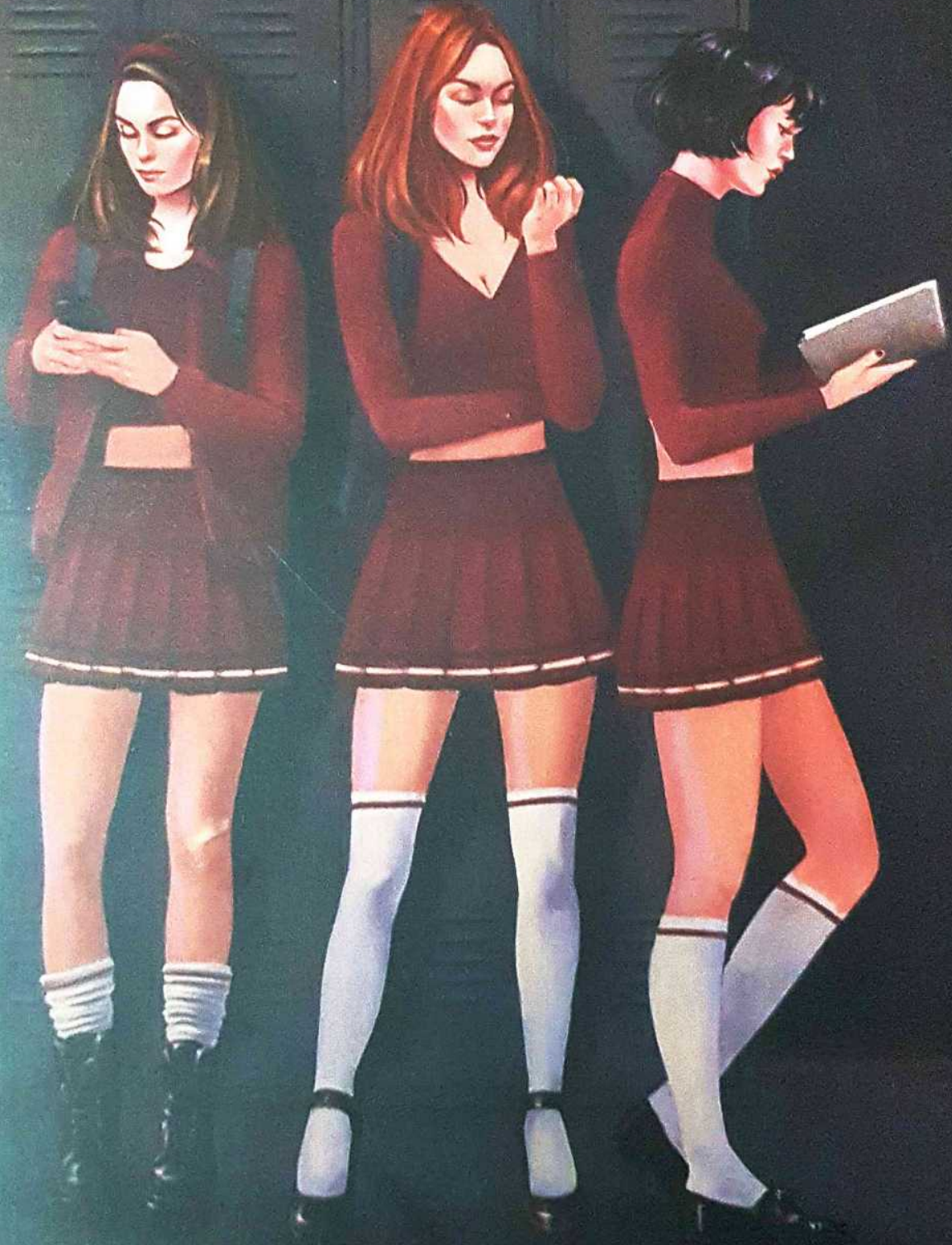

SAKLAMBAÇ

N.G. KABAL

Ophelia Valley kasabasında
yaz boyunca iki cinayet işlendi.
Kayıp kızlar şüpheli şekilde
ölü bulundu.

Ansel, Maddie ve Kylie
her zaman yaptıkları gibi
hayatlarını basit ve ortada
yaşayarak eğleniyorlar,
böylece kimse kurcalamıyordu.

Ancak kasabaya yeni gelen
genç Dedektif Wallace, kızların
yakasını bırakacak gibi değildi.

*"Bazı sırlar dedektif,
ölümden daha korkutucudur."*

Bu yüzden benden
hoşlanıyorsunuz.

Ama biliyorsunuz, katil peşinize
düştüğü zaman siz de gerçekten
kim olduğunuzun peşine
düşersiniz.

Ya da gerçek benliğiniz, üzerini
örttüğünüz her şeyle birlikte
peşinize düşer.

İşte bundan kaçamazsınız.

Saklambaç

Yazar adı: N. G. Kabal

Yayıma Hazırlayan : Zeynep Hilal Kahraman

Editör : Ece Uyar

Son Okuma : Zeynep Güveli

Kapak İllüstrasyon : Sezen Özyıldız Aşkın

Kapak Tasarım : Meral Karduz

Sayfa Tasarım : Derya Balcı

Tür : Gerilim, Romantik

Kitap No : 2371

1. Baskı: Mart 2022

ISBN: 978-625-448-778-1

Yayınevi Sertifika No: 12330

©N. G. Kabal

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Martı Yayın Dağ. San. Tic. AŞ'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Martı Yayın Grubu

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.

Yılanlı Ayazma Sok. No: 8

Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0212 483 27 37 - 483 43 13

Fax: 0212 483 27 38

www.martiyayinlari.com

info@martiyayinlari.com

Baskı ve Cilt

Türkmenler Matbaacılık Rekl. San. ve Tic. Ltd. Şt.

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. No: 16

Topkapı/İstanbul Tel: 0212 674 71 61

Sertifika No: 43087

N.G. KABAL

SAKLAMBAG

1. BÖLÜM: İKİNCİ CİNAYET

“Çünkü ölmüş kişi günden özgür kılınmıştır.”¹

Romalılar.6:7.

Tarihi kilisenin sunak taşının üzerinde böyle yazıyordu. Bir yazı ne kadar okunabilirse o kadar çok okumuştum. Bir duvar ne kadar izlenebilirse o kadar çok seyretmişim. Her defasında daha yargılayıcıydı. Bazen gözlerini bana diyor ve işlediğim günahları hatırlatıyordu. Buna gerek yoktu, onları hiç unutmuyordum. Ama bazen beni bağışlıyordu satırlar. Bir anlığına yüklerimden, günahlarımından kurtuluyordum.

“Lütfen,” diye fısıldadım. “Lütfen Tanrım, kötü biri olmama izin verme.”

Daha kötü biri olmama izin verme.

Onlara zarar vermek istemiyorum.

Daha fazla zarar vermek istemiyorum.

Her zaman ikinci sırada oturur, on iki havari ikonalarını seyreder ve çıkarken son kez sunağa bakıp bu cümleyi okurdum. Ayağa kalkmadan önce başımın üzerindeki tacı geriye iterek saçlarımı düzelttim. İçeride benden başka kimse yoktu, bu saatte burada olmayı

¹ Kitab-ı Mukaddes (17 Şubat 2022), Rom: 6:7.

ürkütücü bulanlar vardı. Bense sorgulanabilir inançlarıma rağmen burayı huzurlu buluyordum.

Yapraklar asfalt zemin üzerinde yığılmış, herkesin artık evinde kalması gerektiğini fısıldıyordu. Yılın en sevdiğim zamanlarına girmiştik, en çok bu mevsimde dışarıda olmayı seviyordum ama yaz boyunca tüm kasabanın yüzleştiği cinayet herkesi olduğu gibi beni de tedirgin ediyordu.

Hâlâ her yerde o el ilanları asılıydı.

“Kayıp kız aranıyor.”

Ölü olarak bulunmasına rağmen...

Katilin kurbanlarını neye göre seçtiğini kimse bilmiyordu, katilin neye benzediğini hiç kimse bilmiyordu. Bildikleri tek şey bir ay arayla iki kızı öldürdüğü ve iki kızın da aynı yaşta ve aynı amigo takımında olduğuydu.

Benim de olduğum amigo takımı.

En yakın arkadaşım Maddie'nin yol üzerindeki iki katlı müstakil evine kadar yürümeye devam ettim. Sokaklarda bu kadar az kişinin olması canımı sıkıyordu. Özellikle de şenliklerin ve maçların yaklaştığı bu günlerde her yerde müzik çalıyor ve kutlama yapıyor olmaları gerekiyordu.

Maddie kapıyı çok hızlı açmıştı ama yeşil gözleri benim kahverengi gözlerimle kesiştiğinde hayal kırıklığı ile dudağını sarkıttı. Üzerinde derin dekolteye sahip kırmızı bluzu ve kot şortu vardı.

“Anlaşılan beni beklemiyordun,” diye sııttım çantamı boynumdan çıkarıp içeriye geçerken.

“Hayır...” Kapıyı kapatıp peşimden salona geldi. Saçları evde geçirilecek bir gün için fazla özenliydi. “Şu müthiş yakışıklı dedektifi bekliyordum.”

“Şu baş belası adam!” diye gözlerimi devirdim rastgele koltuğa yayılarak. “Çok konuşuyor ve gözlerini dikip insana kendini suçlu hissettiriyor.” Onun karşısında ifade verdiğim günü hâlâ hatırlıyordum. İkinci cinayetten sonra tüm takımı sorguya almışlardı. Bazıları bunun bizim amigo kızlar olmamızla ilgisi olabileceğini düşünüyordu ama delil yoktu. Şu kendinden çok emin dedektifin öngörülerini dışında.

“O mavi gözler için insan suç işler Ans,” dedi Maddie. “Ve seve seve işler.” Koltuğa oturup uzattığım ayaklarımı kendi dizlerinin üzerine çekti. “Buraya kadar yalnız mı geldin?”

Telefonumda sosyal medya hesaplarımı kontrol ederken başımı salladım.

“Dedektif neden buraya gelsin ki?” diye sordum.

“Dün ifade vermeye gittiğimde çantamı bilerek orada bıraktım.”

Kendini beğenmiş bir şekilde sırtınca ona bakıp “Senin bir sevgilin var fingerdek!” diyerek başımın altındaki yastığı ona doğru fırlattım.

“Şöyle bir vitrine bakıyorum sadece.”

Dayanamayarak onunla birlikte kahkaha attım.

Zil sesi odada yankılandı. Maddie kaşlarını alnında iki kez kaldırarak bana baktı ve bacaklarımı aşağıya atarak ayağa kalktı. Şortunu belinden çekiştirerek poposunda nasıl durduğuna bakmak için şöyle bir döndü. Başımı iki yana sallayıp yeniden telefon ekranına döndüm. Instagram profilimde ekranı kaydırırken gördüğüm fotoğrafla birlikte durdum ve doğrulma ihtiyacı hissettim. İçim yeniden burkulmuştu.

Maddie elinde kırmızı deri çantasıyla döndüğünde mutsuz bir ifadesi vardı ama beni görünce kaşlarını çatıp çantayı komodinin üzerine gelişigüzel bir şekilde bıraktı.

“Ne oldu?”

Ekranı ona doğru çevirdim. “Akşam Summer için anma gecesi yapılıyormuş.”

Telefonu eline alıp birkaç uzun dakika boyunca sessizce ekrana baktı.

Summer öldürülen ikinci kızdı ve olayın üzerinden henüz dört gün geçmişti. İkimizin de çok yakın arkadaşı değildi ama hepimiz aynı takımdaydık ve birbirimizi tanıyorduk. Böyle olayları duymak her zaman korkutucu olsa da bu tanıdığınız birinin başına geldiğinde kontrol edilemez bir yas insanı ele geçiriyordu.

“Katılmalıyız değil mi?” Tüylerim ürpermiş, kendimi çok tuhaf hissetmiştim.

“Yorumlara bak,” diye kaşlarını çattı. “Herkes bunun sorumsuzca olduğunu ve katil yakalanana kadar evlerimizde kalmamız gerektiğini söylemiş.”

“Sen ne düşünüyorsun?” diye sordum.

Maddi kendinden emin bir şekilde başını kaldırdı ve işaret parmağını havada rastgele salladı. “Bir psikopatın bizi korkutmasına izin vermeyeceğiz, oraya gidip arkadaşımız için yas tutacağız. O pislik benim karşıma çıkarsa onu mahvedeceğim.”

Bir an irkilerek garip bakışlarımı onun üzerine diktim. “Bir katille nasıl baş etmeyi düşünüyorsun?”

“Göz yaşartıcı spreyim var!” Maddie bunun en makul çözüm olduğuna inanmış gibi kendini beğenmiş şekilde kollarını göğsünde bağladı.

“Aynen bebeğim...” dedim kelimeleri uzatarak. “Ee, gelen kimmiş?”

“Dedektiflik ofisinden biri.” Bu defa kaşlarını mutsuzca kaldırıp telefonuna gömülünce yüksek sesli bir kahkaha attım. Planı

boşa gitmiş, hayalleri de suya düşmüştü. Ama o çok işi olan ve kendini dünyanın en önemli insanı sanan ukala dedektifin sadece çantasını bırakmak için kapısına geleceğini düşünmesi onun saflığıydı ve iyi bir arkadaş olup bunu yüzüne vurmayacaktım.

Ama iyi bir arkadaş olup ona gülecektim.

“Kes sesini!” diye uyardı.

“Matthew ne zaman gelecek?” diye sordum toparlanırken. En yakın arkadaşımın sevgilisi pek de sevdiğim biri değildi. Matthew elbette beyzbol takımındaydı ve inanılmaz özgüvenli görünüyordu ama ben onun kompleksli bir ahmak olduğunu biliyordum.

“Hemen gidiyor musun?” diye adeta çemkirdi Maddie.

“Ne oldu? Hani korkmuyordun?”

“Evet ama bu yalnız olmamı gerektirmez.”

“Şu savunma,” dedim dişlerimi göstererek. “Sokrates daha iyisini yapamazdı Mads.”

“Ciddiyim,” dedi bileğimden tutup yeniden koltuğa oturmamı sağlayarak. “En azından Matt gelene kadar bekle, çocuğum seni yemiyor. O beni yemeyi seviyor.”

Ters ters ona baktım.

“Hem seni de evine bırakırız. Hatta şöyle yaparız, ben anma gecesi için hazırlanırım. Matt bizi size bırakır, sen de hazırlanırsın ve sonra da bizi göle götürür.”

Bir an için kafamda ölçüp biçtim ama ikna olmamıştım. Özellikle annemin Matt ile tanışmasını asla istemiyordum. Zaten birçok şeyden rahatsızdı; amigo takımında olmamdan, çok fazla gezip tozmamdan, işe yaramaz gördüğü arkadaşlarımdan ve kötüye giden ders notlarımdan... Matt ve Maddie’yi bir arada görürse benim de onların yaşadığı türde bir ilişki yaşayacağımdan ödü kopardı. Ki

aslında bu mümkün değildi çünkü onları bir arada gördüğüm her an midem bulanıyordu. Ama anneme bunu anlatamazdım.

“Matt gelene kadar beklerim,” dedim. “Sonra kendi başıma giderim, gece iskelede buluşuruz.”

“Huysuz bir ihtiyar gibi oluyorsun bazen,” diye söylene de planımı kabul etti. Müzik açıp telefonunu kenara bıraktı. Masanın üzerinde bıraktığı pembe ojeyi alıp ayak tırnaklarını boyamaya koyuldu.

O tırnaklarını bitirmeden kapı çalmış ve rahatsız edici Matt’in gür kahkahaları kapının eşiğinden içeriye girmişti. Hızlıca kanepeden doğrulup çantamı omzuma attım. Ona olabildiğince az maruz kalmayı tercih ederdim.

“Gerçekten alınacak çocuğum,” diye dudağını sarkıttı Maddie.

“Sen onun gönlünü alırsın.” Sırıttım ve onun yerine dış kapıyı açan ben oldum. Matt kocaman poster çocuğu gülümsemesi ile tek kolunu kapının pervazına yaslamış duruyordu.

“Merhaba Ansel,” dedi karizmatik olduğunu düşündüğü gülümsemesiyle.

“Hoşça kal Matthew.” Ona bakmadan omzumun üzerinden Maddie’ye el salladım.

“Dikkatli ol,” diye bağırdı. “Caddeden git ve eve varınca bana mesaj at yoksa annene şikâyet ederim.” O cümlesini bitirmeden ben kulaklığımı takmışım. Annemin Maddie’yi sevmesinin bir sebebi vardı, o da gerçek bir ispiyoncu olmasıydı. Aslında saf ve iyi niyetliydi; annem de çok kurnazdı. Ona kurabiye ikram ediyor ve ağzından ne varsa alıyordu. Ve Maddie doğuştan anaç bir insan olduğu için annemin çoğu tavrını hoş karşılıyordu.

Yanımdan bir araba geçtiğinde istemsizce yerimden sıçradım. Kulaklığı çıkarıp rastgele düğümlemlerle çantama tıktım. Sanırım bu

kadar da pervasız olmama gerek yoktu. En azından birinin bana yaklaştığını duymak isterdim.

Ophelia Valley büyük bir kasaba sayılmazdı, suç oranı oldukça düşük kendi halinde bir kasabaydı. İnsanların çoğu zaten birbirini tanıyordu. Bu yüzden bir seri katil herkesi korkutmaya yetmişti. Şimdiden iki kişinin canına mal olmuştu ve herkes onun bunu yapmaya devam edeceğini düşünüyordu. Dedektiflik bürosu çok sıkı çalışıyordu, bunu görmüştük. Sürekli herkesi kontrol ediyor ve kasabada yirmi dört saat gözcülük yapıyorlardı ama katil bir hayalet gibiydi.

Bir anda dudaklarımın üzerine bir el kapandı.

Çığlık atmak ya da bayılmak üzereyken dirseğimi arkaya doğru geçirdim.

“Ah!”

Katilimden kaçmakla göz göze gelmek arasında bir seçim yapıp kötü olanı tercih ettim ve ona döndüm.

“Henry!” diye bağırdım. “Sen geri zekâlı mısın?” Yol üzerinde açık olan marketten yaşlıca bir kadın kapıya çıktı. Hangimizin sesini duyduğunu bilmiyordum ama Henry kaburgasını tutarak yaşlı kadına gülümsedi.

Kadın gözlerini ikimiz arasında gezdirince herkesin ne kadar tetikte olduğunu fark ettim. “Sorun yok,” dedim ona doğru. “Her şey yolunda hanımefendi, arkadaşım bir aptal sadece.”

Kadın onaylamaz gözlerle ona bakıp içeriye girdi.

“Ne yaptığını sanıyorsun?”

“Sen ne yapıyorsun?” Koluma girip benimle birlikte yürümeye koyuldu. “Ödün koptu ama bu saatte tek başına yürüyorsun.”

“Eve gidiyorum,” diye mırıldandım.

“Otobüsler bunun için var.”

“Yürümek istedim.”

Beni durdurup yolun ortasında kendine çevirdi. Yüzünde onda çok sık görmediğim ihtiyatlı bir ifade vardı.

“Ansel, bu şaka değil.”

“Biliyorum...” Rüzgârdan sakınarak yürümeye devam ettim. “Hayatımız bir anda çok sıkıcı oldu. Sadece evime yürüyebilmek istiyorum, çok şey mi?”

“En azından hayattasın,” dedi.

“Sen de öyle,” diye bıyık altından güldüm. “İki kızın öldürülmesi kurbanların sadece kızlar olduğunu kanıtlamaz.”

“Hey,” diye yeniden durdurdu beni. Otobüs durağına gelmiştik. İkimiz de durağa geçip banka oturduk. “Babamdan bir şeyler öğrendim. Katilin bıraktığı bazı yazılar varmış, bu her kimse sadece bir katil değil. Bir sosyopat.”

Kaşlarımı çattım ve dik durmak için kendimi zorladım.

“Ne tür yazılar?”

“Söylemiyor,” dedi. Babası avukattı ve savcıyla arkadaşı bu yüzden daha çok şey bilmesi tuhaf değildi. “Ama kasıtlı kurbanlar seçtiğini düşünüyorlar.”

“Yani gerçekten amigo takımından mı seçiyor?”

“Bunu anlamamanın tek bir yolu var.”

“Sıradaki kurban,” diye tahminde bulundum. Onun kimliği, katilin neyin peşinde olduğunu ele verecekti.

“Öyle,” dedi. Gözleri bize doğru gelen otobüsün farlarından kıslıdı. “O yüzden yürümeyi bırak ve otobüse bin.” Kolumdan tutup

beni kaldırdı, otobüs durduğunda kapıdan ilk o girdi ve içeriyi hızlıca kolaçan etti. Birkaç kişinin daha olduğunu görünce geçmem için aşağıya indi.

“Anma gecesine gelecek misin?” diye sordum ikinci basamakta.

“Evet, seni almamı ister misin?”

“Hayır,” dedim. “Orada görüşürüz.”

Başını salladı.

Kartımı okutup arka taraftaki boş koltuklardan birine oturdum. Yaşıtlım bir çocukla göz göze geldim. Herkesin üzerinde aynı gerilim vardı. Diğer birkaç kişi de pencereden dışarıya bakıyordu. Dışarıyı ve orada olduklarını bildikleri katili gözetiyordu sanki herkes. Sessizlik rahatsız edici hale gelince yeniden kulaklığımı taktım.

Annemin henüz gelmemiş olduğunu düşünerek rehavete kapılmışımdım. Bir bardak su içmek için mutfağa gittiğimde onu masanın başında faturaları incelerken buldum.

“Nerede kaldın?” diye söylendi.

“Sana da merhaba anneciğim.” Yanına gidip yanağına yumuşak bir öpücük koydum. Bu gece zorlu olacaktı.

“Fırında köfte var.” Eliyle bileğimi hafifçe okşadıktan sonra çenesiyle fırını gösterdi. Masanın üzerinde açık bilgisayar, kahve fincanı, faturaları ve babamla olan resmi vardı. Ne zaman o çerçeveyi çıkarıp karşısına koysa onun kötü bir gün geçirdiğini anlıyordum.

Daha çok canını sıkmamak için aç olmamama rağmen birkaç köfteyi ve patatesi tabağıma alarak masanın diğer ucuna oturdum.

“Günün nasıldı?” diye sordum.

Kolunu kaldırıp iç kısmını görebilmem için bana çevirdi. Kızgın bir kedinin tırnak izleri vardı.

“Yine birilerini kızdırmışsın anlaşılan...” Güldüm.

“Ben onlara yardım etmeye çalışıyorum,” diye söylendi. Kasabanın veteriner hekimiydi ve klinikte en sevdiği yardımcısı evlenip başka bir yere taşınmıştı. Yeni yardımcısı ise onu deli ediyordu.

“Summer için bir anma gecesi düzenleniyor,” dedim sakince. “Maddie ile ona katılacağız.”

“Yarın mı?”

Yutkundum ve ağızımdaki köfteyi haddinden uzun çiğnemeye koyuldum.

“Aslında bu gece, göl kenarında düzenlenecek.”

“Gidemezsin.”

“Anne,” dedim inleyerek. “Bu bir parti değil, orada olmam gerekiyor.”

“Hayatta olman, bu yüzden de evde kalman gerekiyor.”

“Onu tanıyordum anne, orada olmalıyım.”

“Ansel!” diye gürledi başını kaldırıp nihayet bana baktığında. “Bu gece dışarıya çıkamazsın.”

“Herkes orada olacak, bir polis ekibi de orada olacak.” Kendimden emin ve kararlı durmak için tek kaşımı kaldırdım.

“Seni oraya bırakamam,” dedi. “Bugün gerçekten çok yorgunum, bütün işler bana kaldı ve bütün gün ayaktaydım. Lütfen bana zorluk çıkarma. Arkadaşını anmak istiyorsan yarın seni mezarlığa götürürüm ve ailesine baş sağlığı dilemeye benimle gelebilirsin.” Faturaları üst üste toplayıp ayağa kalktı. “Yemeğini ye ve uyu.”

Bilgisayarı kapatıp ölü babamın resminin olduğu çerçeveyi alarak içeriye doğru yürüdü. Derin bir nefes verdim. Tabağı biraz daha didiklerken dış kapıyı kilitlediğini duydum. Kanunlara ve birçok şeye göre reşittim ama ona karşı çıkamazdım. Kontrolün onda olduğunu sanmalıydı. Tek başına baş etmenin çok zor olduğunu biliyordum ama babamı kaybettiğim gün annemi de kaybetmiştim.

Kalan köfteleri çöp kovasına döktükten sonra onun bıraktığı bulaşıkları da sudan geçirerek makineye dizdim. Ev işlerine olabildiğince yardımcı olmaya ve onu bir de bunlarla uğraşmak zorunda bırakmamaya çalışıyordum. Üst kata çıkarken onu elinde bitki çayıyla kanepede televizyon izlerken yakaladım. Anlaşılan bu gece ön kapıdan çıkamayacaktım.

“İyi geceler anne,” diye seslendim.

“İyi geceler Ansel...”

2. BÖLÜM: ANMA GECESİ

Açık dolap kapılarının önünde öylece bekliyordum. İnsan böyle bir gecede ne giyebilirdi ki? Ölen ilk kız olan Chloe'nin anma gecesinde hepimiz amigo kıyafetlerimizi giymiştik. Ama bu defa özellikle o takımları giymememiz tembihlenmişti. Kimse bunun bir şeyleri sembolize etmesini istemiyordu. Siyah eteğim ve uzun kollu siyah bluzumda karar kıldım. İç çamaşırlarımı üzerime geçirdikten sonra kıyafetleri yatağın üzerine bırakıp odanın içinde tarağımı aramaya koyuldum. Cidden bu şey her sabah kullanmama rağmen neden sürekli kaybolup duruyordu?

Telefonun çalışma masamın üzerindeki titreşimi dikkatimi dağıtınca yatağın altına bakmaktan vazgeçip oraya yöneldim.

“Maddie?”

“Hazır mısın Ans?”

Perdeyi çekerken bir yandan da aralıktan etrafta kimse olup olmadığına baktım.

“On dakikaya hazır olurum.” Ön taraf boştu, evlerin çoğu yana diziliydi ama çoğu müstakil olduğu için hepsinin arasında en az elli, yüz metrelik mesafeler bulunuyordu.

“Seni almamızı istemediğine emin misin?” Duraksadı. “Nasıl geleceksin?”

“Taksi çağırırım,” dedim. Onun buraya gelmesi riskini alamazdım. Annemden habersiz evden kaçmamdan hoşlanmazdı. Ben de bu duruma bayılmıyordum ama depresyonda olan bir kadınla tartışmayı yıllar evvel bırakmıştım.

“Nasıl istersen,” dedi. “Ama dikkatli ol lütfen.”

“Tamam *anne...*” diye mız mızmızlandım telefonu kapatırken. Çalışma masamın üzerinde kitapların altında kalan kırmızı tıraşımın ucunu gördüğümde Maddie’yi daha çok seviyordum.

Dümdüz saçlarımı omzumdan geriye atıp dudaklarıma parlatıcı, yanaklarıma da açık renkte bir allık sürdüm. Ne olursa olsun iyi görünmeyi seviyordum ve bu renkli şeyler bana kendimi daha güzel hissettiriyordu. Bu da bana cesaret veriyordu. Kadife olan siyah tacımı saçlarımın üzerine yerleştirip kulaklığımı, telefonumu ve cüzdanımı kontrol ettikten sonra çantamın fermuarını kapattım ve yavaşça ahşap penceremi açılması için yukarıya doğru kaydurdım.

Evle birlikte büyüyen çam ağacı evin çatısından yukarıya uzanıyordu. Penceremin neredeyse bitişiğindeydi ve on yıldır ön kapıdan daha çok kullandığım bir çıkıştı. Alışkın bir şekilde bacağımı ağaca attım ama bu defa arkamı dönüp pencereyi kapattım, artık kapıları ya da pencereleri açık bırakma rahatlığımız yoktu.

Hava tamamen kararmıştı ve çok az evin olduğu bu bölgede pencereden ışık yansımalarına güvenemezsiniz. Uzak aralıklarla dizilmiş sokak lambalarına bakıp derin bir nefes aldım. Taş köprüyü geçtikten sonra daha merkezi bir noktaya geliyordum ve sonraki dönemeçte de beni taksi durağı bekliyordu. Oraya varana kadar koşmaktan nefes nefese kalsam da hâlâ tek parçaydım.

Sıradaki taksiye binip göle gitmem sadece on beş dakikamı almıştı. Şoför yol boyunca benimle sohbet edip rahat hissettirmeye çalışmıştı ve göle geldiğimi öğrenince anma gecesine katılacağımı

anlamıştı. Yerel gazeteler aylardır sadece bu cinayetlerin haberini yaptığı için tüm kasaba halkı olanları biliyordu.

Chloe'nin anma gecesi oldukça kalabalıktı, kasabadan herkes katılmıştı. Summer'ın anma gecesinde bariz bir azalma olsa da yine de etrafta çok sayıda insan vardı. Onların arasından arkadaşlarımı ararken etrafa takıldı gözlerim. İskele her iki kenarından ışıklandırılmıştı. İskelenin sonuna kadar yürüdükten sonra ucunda Summer'ın sarı saçlarının parladığı ve gülüşünün aydınlık olduğu bir fotoğrafın onun için özel olan eşyalara yaslandığını görebiliyordunuz.

Her yerde renkli çiçekler vardı. Bazıları mum yakmış ve âni daha özel, belki de ilahi kılmak ister gibi fotoğrafının yanına bırakmıştı. Kimi eğiliyor ve parmaklarını öperek fotoğrafa bastırıyor, kimi sessizce ağlıyordu.

Takımdan tanıdığım ve yakın arkadaşı olan Lizzie en sevdiği şarkıyı çalan küçük bir radyo bıraktı; iskelenin ucundan ayrılmıyor ve sessizce ama gülümseyerek gözyaşlarını akıtıyordu.

“Merhaba Lizzie,” dedim diğerleri oradan uzaklaşıp iskeleden ağaçlık alana döndüğünde. “Nasılsın?”

Bakışlarını ancak birkaç saniye sonra kaldıracı. Onun ismi olup olmadığını sorgular gibi yorgun ve bitkindi. O gecedan beri pek uyumadığını gözlerine baktığımda anlayabiliyordum.

“İnanamıyorum...” dedi arkadaşının fotoğrafına bakarak. “Onu yalnız bıraktığım için kendimi suçlu hissediyorum.”

“Bilemezdim ki,” diye fısıldadım. Teselli olmasını arzularak elimdeki papatya demetini fotoğrafın önüne bırakıp Lizzie'nin elinden tuttum. “Hiçbirimiz bilmiyorduk.”

Kız belli belirsiz başını salladı.

“Buraya yalnız mı geldin?”

“Annem bekliyor,” dedi.

“Biraz buradan ayrılmak ister misin? Gidip bir şeyler içebiliriz.”

“Hayır,” dedi yavaşça gülümseyerek. “Gecenin sonuna kadar burada kalmak istiyorum.”

“Bir şeye ihtiyacın olursa numaram sende var.”

Başını salladığında geride bekleyen diğer insanlar için yoldan çekildim.

Ağaçlık alanda bir ekip aracı bekliyordu. Sıralanmış ve park edilmiş arabalara bakılırsa insanlar gerçekten korkuyor olmalıydı. Çardaklar her gece tıka basa dolu olurdu. Bu gece ise herkes ya gruplar halinde oturuyor ya da arabadan inip iyi dileklerini sunduktan sonra ayrılıyorlardı.

Maddie’nin gelişini beklemek için boş çardaklardan birine oturdum. Yas tutmanın ağır bir havası vardı. Etraf karanlıktı ama olabildiğince ışıklandırmaya dikkat edilmişti. Summer’ın ailesi uzaktan bir köşede iskeleyi seyrediyor ve arkadaşlarının kızlarını annelerine seyirci oluyorlardı. Annesi babasına yaslanmış, muhtemelen ilaçlarla ayakta duruyorlardı.

İki cinayetin de tam olarak nasıl işlendiğini bilmiyorduk. Öldürdüklerini biliyorduk ama detayları gizli tutmaya karar vermişlerdi. Dışarıya çok az bilgi sızmıştı ve savcılık bu konuda oldukça kararlıydı. Bana kalırsa bu saçmalıktı, sanırım neyden korunmam gerektiğini bilmek istiyordum.

“Ansel Rogers,” dedi buğulu bir ses. Yavaşça ona döndüğümde içgüdüsel şekilde geriye doğru çekilmiştim.

“Dedektif.” Mavi gözlerini yine sorgulayıcı şekilde üzerime dikmişti.

“Burada tek başına ne yapıyorsun?” Konuşurken bakışlarım dudaklarına kaydı. Çenesi kelimelerle birlikte kasılıyordu ve daha çok sivriliyordu.

“Herkes ne yapıyorsa,” dedim kendimi beğenmiş şekilde. Kaç yaşındaydı acaba? Bizden çok da büyük görünmüyordu. Belki birkaç yaş... İnsan kaç yaşında dedektif oluyordu ki?..

“Tek başına olmamanız gerektiği konusunda uyarılmıştınız.” Sesi midemde kımıl kımıl bir etki yaratıyordu. Geriye çekilirken yeniden kol kaslarındaki hareketlenmeyi seyretmek zorunda kaldım. Yorgun parmakları sola doğru yatırdığı kısa siyah saçlarını düzeltti ki bence buna gerek yoktu, oldukça iyi görünüyordu.

“Arkadaşlarımı bekliyorum.”

“Bu gece burada dikkatini çeken bir şey gördün mü?”

“Sizin gördüğünüzden daha farklı bir şey gördüğümü sanmıyorum.”

Dudağının kenarı kıvrılır gibi oldu. Belki de ben öyle hayal etmiştim. Birine benziyordu ama bir türlü çıkaramıyordum. Kesinlikle çok iyi görünüyordu. Maddie gerçekten haklıydı. Belki yarın ben de ofisine uğrar ve çantamı unutturdum.

Tanrım, ne aptallık ama.

“Benim gördüklerimi görsen burada böyle tek başına oturmazdın.”

“Sandığınız kadar korkmuyorum,” dedim çabucak.

“Korkmalısın.”

Gözlerimi kısarak ona baktım. Aslında etrafa şöyle bir göz gezdirdiğimde katile en yakın kişi o gibi görünüyordu. Fazla sessiz, gizemli ve karanlık bir duruşu vardı. Hem de bu kasabada doğup

büyümeme rağmen bu olaylara kadar onu hiç görmemiştik. Oysaki herkes savcıyı bile tanıyordu.

“Dedektifin yakınımnda olması iyi bir şeydir belki,” diye ona doğru bir yem attım.

Ona iltifat etmişim gibi gizemli bir şekilde dudaklarını araladı ve dilini bir saniyeliğine tadını merak ettiğim alt dudağında gezdirdi. “Söz veriyorum Ansel Rogers, burada olduğum sürece sana bir şey olmayacak.”

Belki espri olarak, belki görevi gereği sarf ettiği sözler benim gerilmeme neden olmuştu. *En son bir adam bana söz verdiğinde sözünü tutmadan toprağın altına girmişti. Bu yüzden erkeklere ve onların sözlerine asla inanmıyordum.*

“Sanki bu bir şey ifade edermiş gibi!” dedim kendimi kontrol edemeden. Dedektifin gözleri duyduklarıyla birlikte şaşkın bir hal aldı. Tam ağzını açmış bir şey söylemek üzereyken “Ans!” diye çığlık atarak Maddie aramızdaki bütün büyüyü yerle bir etti. Bunu uzaktan, yanımda duran harikulade vücudu gördüğü için yaptığına emindim. Oldukça sessiz olması gereken bir ortamdaydık.

İstemsizce başımı ona doğru çevirdim. Arkasından hoşnutsuzca bakan Matt’i geride bırakmış bize doğru kelimenin tam anlamıyla koşuyordu.

Soluk soluğa, “Dedektif,” diye gülümseyerek çardağa tırmandı. “Bu gece burada olacağınızı bilmiyordum.”

“Maddie Flaming,” diye başıyla selamladı onu. Maddie’nin tepkisinden rahatsız olduğunu anlamamak için ahmağın teki olmak gerekiyordu. Kız öldürülen arkadaşımızın anma gecesinde kocaman sırtıyordu.

“Dedektif.” Matt temkinli bir şekilde yaklaşıp kolunu Maddie’nin beline doladı ve onu kendisine çekip saçlarını öptü. Aptal bir hayvan gibi kendi alanını işaretliyordu.

“Matthew Campbell.” Dedektif onun ismini de söyledi ama nezaketen de olsa başını eğmedi. Aksine, bir şekilde daha da dik bir konuma gelip şüpheli bakışlarını ona çevirdi.

“Nasıl oluyor da herkesin ismini ve soy ismini biliyorsunuz?” diye sordum. Bunu gerçekten merak etmişim. Adamda fil gibi bir hafıza olmalıydı. Hepimizin çetelesini tutuyordu. Bir an için buradaki tüm öğrencilerin ismini bilip bilmediğini merak ettim.

“İşim bu, Rogers.” Yavaş yavaş başını bana çevirdiğinde kaşlarını alnında ciddiyetle kırıştırdı. Bu hareket bile adamda çekici duruyordu.

“İşinizin katili yakalamak olduğunu sanıyordum.” Bu cümlem üzerine Maddie bana hiç de onaylamayan bir şekilde baktı.

İstemsizce dudaklarım kıvrıldı.

“Siz çocuklar otururken arkanızı kollayacağım.” Bir an öne doğru atılıp kaç yaşında olduğunu sormayı düşündüm ama mantıklı yanım son anda bluzumdan çekiştirip beni yerime oturtmayı başardı.

“Aman Tanrım!” dedi Maddie o gittikten sonra. Matthew ile çardakta karşıma oturdular. “Bu gece daha da yakışıklı.”

“Öyle mi?” diye sordu Matt. “Bana kalırsa kendini beğenmiş bir göt.”

İlk defa onunla aynı fikirdeydim ama bunu dile getirmedim.

“Yakışıklı bir göt,” diye sayıkladı Maddie. “Sana bir şey mi sordu?”

“Her zamanki şeyler,” diye geçiştirdim. “Nerede kaldınız?”

“Chuby’yi gezmeye çıkardık, tuvaletini yapmasını istedim. Tek başıma çıkaramam.” Chuby onun sevimli küçük köpeğinin ismiydi. Ve o sevimli küçük köpek şimdi Matthew’un ayaklarının dibin-

de dolanıyordu. Uzanarak tasmaşının ipini ondan aldım ve yavru köpeği kucağıma çıkardım.

“Onu neden buraya getirdin?”

“Annemler bu gece de gelmeyecek, evde yalnız kalmasını istemedim. Dışarıda bir katil var sonuçta.” Maddie hızlı hızlı konuşurken bir yandan da büzdüğü dudaklarını Chuby’ye doğru uzatmış ona öpücükler gönderiyordu.

Hareketini takdir ederek kıkırdadım. Chuby patileriyle omuzlarıma tırmanıyor bir yandan da yüzümü yalıyordu.

“Ben de senden hoşlanıyorum oğlum!” dedim ensesini kaşıyarak.

“Bu bir ilk olurdu,” diye aramıza girdi Matt. “Ansel Rogers bir oğlandan hoşlanıyor.”

“Senin dışındaki pek çok oğlandan hoşlanıyorum Matthew.”

“Başlamayın yine,” dedi Maddie bıkkınlıkla. “Hadi gidip çiçeğimizi bırakalım.”

“Ben bıraktım,” dedim. “Sizi burada bekliyorum.”

“Chuby seninle kalsın o zaman, hadi Matt.”

Matt bu yaptığından pek de hoşnut görünmüyordu. Maddie bileğinden yakalayarak onu iskeleye doğru çekiştirdi. Etraf ilk geldiğim zamankinden daha kalabalıktı. Artık iskelenin etrafında daha az insan vardı. Birileri kıyıda oturuyor, gölü seyrediyor ve şarap içiyordu, diğerleri biralarına gömülmüştü. Hayat bir saat içinde normal akışına dönüyordu. Yarın ölen biz olursak yine aynı şey olacaktı.

Birileri fotoğrafımızın önüne çiçek bırakacak ve sonra yeniden hayatına geri dönecekti.

Ama başka bir şansımız da yoktu.

Chuby üç kez havladı ve birden kucağımdan atlayarak yola doğru koşmaya başladı. Tasmaını dizlerimin arasına sıkıştırmıştım, hızla koşunca keskin plastik ip bacağımanın iç kısmında uzun bir kesik açtı.

“Kahretsin Chuby!” diye bağırdım ve yarayı incelemeyen peşinden atıldım. Yol üzerindeki birileri onu gülererek tutmaya çalışsa da yavru köpek küçük boyutunu kâr bilip hepsinin elinden ya da bacaklarının arasından kaçıp gidiyordu.

“Dur oğlum!” diye bağırdım. Ağaçlık alana girdiğini gördüğümde içimden küfrettim. Elbette oraya gidecekti. Etrafın hâlâ aydınlık olmasını fırsat bilip biraz daha hızlanarak peşinden koştum. Burada küçük bir yavru köpeğin ilgisini çeken ne olabilirdi ki?

“Chuby!” diye seslenerek seyrek ağaçların arasında dolaşmaya başladım. Durduğum yerde iskeleyi ve insanları görebiliyordum. Sesler kulağıma uzak geliyordu ama herkes hâlâ görüş alanımdaydı.

“Gel oğlum!”

Ayağımanın altında kıvranan yapraklar ve çıkardıkları hışırtı ilk kez kulağıma hoş değil, rahatsız edici gelmeye başlamıştı. Bir an sinirlenerek silkindim. Herkes paranoyak olmuştu ve sonunda beni de paranoyak etmişlerdi. Tamam, kötü iki olay yaşamıştık ama dünyanın her yerinde her gün birileri öldürülüyordu. Bu kadar paranoya içinde yaşanmazdı. Hayatım üzerinde böyle saçma bir baskı istemiyordum.

“Chuby,” diye seslendim tatlı tatlı. “Hadi, gel oğlum.”

Ağaçların ardında sonunda onu gördüm ama karşıımızdaki eski su deposunun açık kapılarından içeriye girdi.

Elbette oraya girecekti.

“Hadi ama Chuby!” diye inleyerek seslendim arkasından.

Arkasından depoya girerken telefonumun flaşını açtım. Burası herkesin ara ara takıldığı bir mekândı. Özellikle kışın herkes için güzel bir mekân oluyordu ama her zaman temiz bırakmıyorlardı.

Üst kata çıkarken merdivenlerden aşağıya bir kâğıt bardak yuvarlandı. Kaçak Chuby'nin izini bulduğumu düşünerek yavaş yavaş basamakları çıktım.

Bir korku filminde olsaydık ilk ölen olurdum.

Açıkçası korkuyordum. Açıkçası deli gibi korkuyordum ama korkmaktan nefret ediyordum. Korkuyla yaşamak istemiyordum. Ve belki de onunla yüzleşmeliydim. Birimiz bunu yapabilirdik. Kendimi savunmayı biliyordum. Soğukkanlıydım ve bu işime yarardı.

Bir ses geldi ama bunun yine Chuby'nin çarptığı bir şey olduğunu düşündüm. Son basamağa çıktığımda telefonu önüme tuttum. İki tane yan yana oda vardı. Aralık kapıyı ayağımla iterken kalbim güm güm atıyordu ama nihayet pencerenin önünde dilini çıkarmış öylece duran küçük köpeği buldum.

"İşte buradasın!" diye mırıldandım. İçerisi korktuğum kadar karanlık değildi. Geniş pencereden içeriye alabildiğine ay ışığı giriyordu.

Sonra bir şeye takıldı gözlerim.

Pencere...

Pencerenin üzerindeki yansıma...

"Chuby," dedim elimi dizime vurarak. "Gel bana oğlum."

Küçük köpek paytak adımlarla bana doğru koşarken kalbim güm güm atıyordu. Kucağıma atladı. Onu kollarımın arasına alıp "Annen aşağıda babanla birlikte bekliyor," dedim. "Yaramaz köpek."

“Yalancı!” dedi bir ses. Olduğum yerde sıçradım. Yeniden pencereye baktım ve yansımayla göz göze geldim. Ben kapının eşiğinde duruyordum, o ise aynı kapının sol tarafında ama içerideydi.

“Ama senin sıran değil!”

Kucağımdaki köpeğe daha çok sarılarak kendimi merdivenlere attım. Telefonum titreyen parmaklarımdan düştü ama umursamadan koşmaya başladım. İnerken boş yemek kutuları ayakka-bılarımın altında eziliyordu. Rüzgârın etkisiyle kapanan kapı bir anlığına oraya kilitlenmişim korkusu yaratsa da kolayca açıldı. Ağaçlık alana çıktığımda kalbim neredeyse boğazımda atıyordu. Omzumun üzerinden peşimden geliyor mu diye bakmak için döndüğümde bir anda biri karnımdan yakaladı ve başka bir el dudaklarıma kapandı. Sırtımı sert ve canımı yakan bir zemine çarptığımda Chuby yeniden kucağımdan atlamış ve bu defa iskeleye doğru koşmaya başlamıştı.

Korku dolu gözlerim karşımdaki yabancıya döndü.

“Ansel Rogers,” dedi dedektif öfkeden delirmiş gözlerle. “Sen kafayı mı yedin?!”

Neredeyse burun burunaydık ve beni çektiği ağacın gölgesinde ikimiz de karanlıkta kalmıştık. Nefes almaya odaklanamıyordum, korkudan ve adrenalinden olsa gerekti.

Çatık kaşlarının arasındaki koyulaşmış mavi gözleri benden bir açıklama bekliyordu ama benim de aynısına ihtiyacım vardı.

“Sizin burada ne işiniz var?” diye sordum.

“İskelede değildin,” dedi çok bariz bir şeymiş gibi. “Siz çocuklara göz kulak olmak için oradayız.”

“Anlaşılan bu konuda da katili yakalamakta olduğu kadar beceriksizsiniz,” diyebildim nereden geldiğini bilmediğim bir patavat-

sızlıkla. Beni ağaca öyle bir yaslamış ve öyle sıkı tutmuştu ki onun kaldırdığı seviyede durabilmek için parmak uçlarıma yükselmem gerekmişti.

Bir şey söylemek üzereyken burnunu kırıstırdı ve sessizce havayı kokladı. Yüzü iyice asılmıştı. "Ne kokuyorsun böyle Rogers!"

O an Chuby'nin yüzümde bıraktığı salyaların hâlâ taze olduğunu hatırladım. Ne kaba bir adamdı böyle. Genç bir kıza nasıl oluyor da böyle rahatça kötü koktuğunu ima ediyordu.

"Beni yaladı!" diye savunmaya geçtim ama kelimeler dudaklarımdan çıktığı anda ne kadar yanlış bir seçim yaptığımı kavramıştım.

"Seni yaladı mı?"

Derin bir soluk alıp "Köpek," diye dişlerimin arasından tısladım. "Ah, artık beni bırakacak mısınız?"

Ne söylediğimi yeni fark etmiş gibi halimize baktı. Fazla yakındık ve benim yaşımdaki bir kız için bunun birçok anlamı olabilirdi ve bahse girerim dedektif bundan hiç hoşlanmazdı.

Parmaklarını serbest bırakarak bir adım geriye çekildi. Durumun rahatsız edici olduğunu onun da fark etmiş olması iyiydi. En azından benim için bir hatırlatıcıydı.

"İçeride biri var," dedim işaret parmağımla buz gibi görünen depoyu işaret ederek. "Katil olduğuna oldukça eminim."

Başını hemen o yöne çevirdi ve eli refleksle belindeki silaha uzandı.

"Ne gördün?"

"Sadece bir yansıma, bana *senin sıran değil*, dedi ve hemen oradan uzaklaştım."

Bana bakmadan silahı iki eliyle kavradı.

“Biraz olsun sağduyun varmış,” dedi. Tam bir şey söylemek üzere ağzımı açıyordum ki kolumdan geriye doğru iterek, “Arkadaşlarının yanına dön,” diye emretti. “Orada bekle.”

Ne sinir bozucu bir adamdı. Temkinli adımlarla depoya girerken sadece arkasından baktım. İnsanların bana emir vermesinden nefret ediyordum. Bu bir katilin peşinde olan ve bizi korumak isteyen bir dedektif olsa dahi.

Yine de söylediğini yapıp iskeleye doğru hızlı adımlarla gittim. Birkaç adımda bir omzumun üzerinden depoyu gözetiyordum ama herhangi bir ses ya da görüntü yoktu. Aramıza onları göremeyeceğim bir mesafe sokmayı başarmıştım.

“Ansel!” diye seslendi. Bu çılgılığın Maddie’ye ait olduğunu bir tabutun içinden bile anlardım. Açıklığa çıktığımda çardağın orada kucığında Chubby ve yanında Matt ile onu gördüm.

“Seni yaramaz!” diye başımı iki yana salladım. Chubby ne yaptığını anlamış gibi başını çevirip Maddie’ye sokuldu.

“Nerelerdeydin?”

“Beyefendinin peşinden ağaçlığa daldım,” dedim derin bir nefes alarak. Ona ne kadarını anlatmam gerektiğinden emin değildim.

“Kasabada bir katil varken mi?” diye bana doğru onaylamaz bir şekilde baktı Matt. “Ansel, kafanın her estiğini yapamazsın.”

“Öyle mi, bana ne yapmam gerektiğini söylemeye ne dersin?”

“Tanrım,” dedi inanamıyormuş gibi. “Çok sinir bozucusun.”

Maddie ikimize de ters ters bakıp bir eliyle kolumu tuttu. “İyi görünmüyorsun,” dedi.

“Mads,” dedim onu çardağa doğru çekerek. İkimiz de yan yana oturduk. Matt peşimizden geldi. “Chubby’nin peşinden su depo-

suna girdim, pencerenin yansımasında birini gördüm!" Titrediğini göstermek için elimi boşlukta havaya kaldırdım.

"Aman Tanrım!" dedi ayağa kalkarak. "Aman Tanrım! Aman Tanrım! Katili mi gördün?!"

Matt dehşete kapılmıştı. Ne tepki vereceğini bile bilmiyordu. Sadece yaklaşıp Maddie'ye daha sessiz olmasını söyledi. Çoktan birkaç çift göz bize dönmüştü bile ama şimdilik kimsenin bir şey duyduğu yoktu. Ama Matt ve Maddie söz konusuydu, sabaha kadar tüm kasabanın bunu öğreneceğine emindim ki bilmelilerdi de. Bu katille ilgili herkes bir şeyler saklıyordu.

"Katil olmalı," diye devam ettim daha kısık sesle. "Odaya gir-medim. Giriş kapısında duruyordum, o da iç kısımda sol tarafta saklanıyormuş. Chubby içeride pencerenin önündeydi." Dizlerimi sallamaya başladım. Olayın üzerinden geçen birkaç dakika ve yenden anlatmak, paniği bu defa soğukkanlı bir şekilde üzerime çek-mişti. Korku ve adrenalin gittiğinde işte böyle üç buçuk atıyordun.

"Ne yaptın?" dedi Matt. O bile endişeli ve paniklemiş haldeydi ama güçlü görünmeye çalışıyordu ve bir an için onu takdir etmeme neden oldu.

"Donup kaldım!" dedim dişlerimin arasından. Bir yandan ağaç-ların olduğu açıklığı kontrol ediyordum. Dedektif hâlâ dönmemiş-ti. Acaba diğer ekip arabasına haber vermeli miydim?

"Chubby'e yanıma gelmesini ve annesiyle babasının aşağıda beklediğini söyledim ki yalnız olmadığımı düşünsün istedim."

"Aman Tanrım Ans, sen çok zekisin!" Maddie yanıma oturup ellerimi avuç içinde sıktı. "Ben olsam bayılırdım."

"Biliyorum," dedim başımı sallayarak. "Saniyeler içinde iyi ki burada olan Mads değil de benim diye şükrettim."

“Şükretmek önemlidir.” İkimiz de kafayı yemiş gibi konuşuyorduk. Yarın sabah kiliseye gidip dua etmeliydik belki de.

“Sonra?” dedi Matt bu halimizden sıkılmış gibi.

“Sonra Chubby koşarak bana geldi ama o sırada *Yalancı!* diye bağırdı!” Ellerimi yeniden havada salladım. “Buna inanabiliyor musunuz?” İkisine doğru eğildim ve dudaklarımı şaşkınca araladım. “Katil benimle konuştu.”

“Aman Tanrım! Aman Tanrım!” diye sayıkladı Maddie.

“Ve bana sıranın *bende* olmadığını söyledi.”

“Aman Tanrım! Aman Tanrım!” diye sayıklamaya devam etti Mads. Matt ona gülmekle gülmemek arasında kalıp sonunda sesli olarak düşünmeye koyuldu. “Yani bir sıralaması var...” dedi.

“Öyle olmalı,” diye onayladım.

“*Aman Tanrım!*” dedik bu defa Maddie ile aynı anda.

“Peki, sesi neye benziyordu. Bir erkek mi yoksa kadın mı?”

“Şu ses değiştiren cihazlardan kullanıyor olmalı.” Hatırlayınca silkindim ve sanki katilin sesi üzerime yapışmış gibi, dizlerimde toz varmış gibi parmaklarımla silkelemeye başladım.

“Mantıklı,” dedi Matt.

“Polislere söylemeliyiz,” diye dizlerimden tuttu Maddie.

“Dedektif beni ağaçlıkta buldu. Ona anlattım, kontrol etmek için depoya girdi bile.”

“Yani katili yakaladı mı?”

“Bilmiyorum, ben hemen buraya döndüm. Öyle yapmamı söyledi.”

Maddie anlayışla başını salladı. Kucağındaki Chubby’ye daha sıkı sarılmıştı. Bir yandan da köpeği kaçtığı için azarlıyor ve ona bir şey olsa ne kadar üzüleceğini anlatıyordu.

Matt yumruk yaptığı elini diğer avucunun içine vurdu. Çıkan sesle ikimiz de ona döndük. Yüzünde öfkeli ve rahatsız olmuş bir ifade vardı. Artık rahatsız edici takım kaptanı gibi değil, gerçekten endişeli bir sevgili gibi görünüyordu.

“Siz kızlar tek başınıza dolaşmamalısınız,” dedi içtenlikle ikimize de bakarak.

“Bu durum artık gitgide daha da can sıkıcı olmaya başlıyor. Adam burnumuzun ucuna kadar gelmiş ve gizleniyor ama polisler hiçbir şey yapamıyor mu?” Söylediklerinde haklıydı. Ne ilk cinayetle ilgili ne de ikinciyle ilgili hiçbir şey bulamamışlardı.

Dahası Henry’nin bana söylediğine göre katilin neyin peşinde olduğunu anlamak için üçüncü adımını ya da üçüncü cinayetini bekliyorlardı. Bu korkunçtu, resmen kasaba halkının çoğu bir sosyopatin merceğindeydi ve polisler onu bulabilmek için hiçbir delile sahip değildi.

“Bu uzun bir süre daha hepimizin canını sıkacak gibi görünüyor,” dedim.

Beyaz bir cipin motor gürültüsü dikkatimi dağıtınca toprak zeminde uzaklaşmasını seyrettim. O çekildiğinde görüş alanıma dedektif takıldı. Bana doğru geldiğini düşünerek ayağa kalktım ama devriye aracının oraya gitti. Diğer iki polisle ayak üstü hararetli bir konuşmaya giriştiler. Polisler birbirine baktı ve onu başıyla onayladılar. Birisi hızlıca bir arama yaptı ve birilerine haber verdi. Dedektif onlara son bir şey daha söyledikten sonra nihayet bakışları beni buldu.

Pek iyi bakışlar değildi.

Bana doğru gelirken kalbim yeniden hızlanmaya başlamıştı ama bu defa bunun, adamın çekiciliğiyle ilgisi yoktu. Orada ne bulduğunu ve bana ne söyleyeceğini bilmek istiyordum.

“Rogers,” dedi oldukça sakin bir şekilde. Kolumdan yakalayıp beni meraklı gözlerle bizi seyreden Maddie ve Matt’ten uzaklaştırdı.

“Ne yapıyorsunuz?” Bu adamda zerre nezaket yoktu.

“Olanlardan kimseye bahsedemezsin,” dedi. Bir an için gözlerimi kaçırmak istedim ama bunun itiraf etmekten farkı olmazdı.

“Onu yakaladınız mı?”

“İçeride kimse yoktu,” dedi. “Hayal görmüş olabilir misin?”

“Hayal filan görmedim ve ne duyduğumu çok iyi biliyorum.”

“Benimle ofise gelip ifade vermelisin,” dedi. “Vasini yolda ararız.”

İşte şimdi yanmıştım. İçime dolan korkunun ona yansımamasını umdum. Annem bunu öğrenirse beni kesinlikle mahvederdi. Onunla tartışmak ya da aklını daha çok bulandırmak istemiyordum. Zaten yeterince şeyle uğraşıyordu, bir de beni kafaya takmaması gerekiyordu.

“Vasimi aramaya gerek yok,” dedim rahat görünmeye çalışarak. “Ben reşidim.” Kahverengi gözlerimi ona dikip kendimden emin bir imaj çizmeye çalıştım. Bunu yedi ya da yemedi, bilmiyordum ama basitçe başını sallayıp “Arkadaşlarınla vedalaş,” dedi. “Ama onlara bir şey söyleme.”

“Bir dedektifle ofisine gideceğimi nasıl açıklamamı istersiniz?” diye sordum. Niyetim bu defa kinaye yapmak değildi, bunu nasıl yapmamı istediğini cidden merak etmiştim.

Arkasını dönüp gitmek üzereyken bıkkınca başını eğdi ve tasassız bir şekilde bana dönüp sanki çok basit bir şey istiyormuş gibi, “Bul bir şeyler, Rogers,” dedi. Bir şeyler düşünmeye çalışıyordum ama sonra kendimi rolüme fazla kaptırdığımı fark ettim. Zaten Maddie ve Matt’e olan biten her şeyi anlatmıştım. İfade vermeye gideceğimi bilmeleri bir şeyi değiştirmezdi.

Çantamı almak için çardağa geri döndüm.

“Yakalamış mı?” diye sordu Maddie hemen.

“Hayır,” dedim. “Kimseyi bulamadığını söylüyor ama ifade vermek için ofisine gitmemi istiyor.”

“Bu saatte mi?” diye kaşlarını çatı Matthew. Ne yalan söyleyeyim, bu durumdan onun kadar ben de rahatsızdım ama dedektif bir şey söylediğinde nedense mantıklı olan oymuş gibi geliyordu. Pekâlâ ifadeyi yarın da verebilirdim ama belki de sıcağı sıcağına gördüklerimi anlatmamı istiyordu. Bu açıdan bakılırsa yarını beklersem bir şeyleri unutabileceğimi ya da atlayabileceğimi düşünüyordum.

“Biz de gelelim,” diye ayaklandı Maddie hemen. Esen rüzgâr bakır rengi saçlarını yüzüne doğru uçurunca Chubby kucağında kıpırdandı.

“Hayır,” dedim. “Adam gördüklerimi kimseye anlatmamamı söyledi. Onunla gideceğimi de bilmemeniz gerekiyor.”

“Bu çok saçma,” dedi yeniden Matthew. Dedektiften cidden hoşlanmıyordu. Bakışlarını havaya kaldırıp kendi kendine *saçmalık* diyerek güldü.

“Gidip neler öğrenebileceğime bakacağım.” Çantamı yeniden boynuma astım. Eğilip Chubby’nin başını okşarken hatırlattım. “Anlattıklarımı kimsenin bilmemesi gerekiyor, unutmayın.”

Devriye arabasının oraya yürüdüm ama eliyle kendisini takip etmemi işaret etti. Adam mecbur kalmadıkça kelimeleri kullanmıyordu. Etrafta artık parmakla sayabileceğimiz kadar az araç kalmıştı. Park alanının arka tarafına kadar yürüdük. Arkasından gittiğim için biçimli hatlarını görüyordum ve elimde olmadan adamı inceliyordum. Boyu epey uzundu.

Hani bak bak bitmiyordu sanki.

Bacaklarını saran siyah bir pantolonu, siyah ayakkabıları ve deri ceketini vardı. Tekrar ediyorum, bana kalırsa kasabada katile en çok benzeyen kişi oydu. Geceleri, dolunay çıktığında özellikle onun bir dönüşüm geçirdiğine neredeyse emindim. İnsandan uzak bir şeydi. Ölüm makinesine filan benziyordu. Eminim bir insanı soğukkanlılıkla öldürmeyi başarırdı. Yüzündeki ifadeye bakıldığında evet, bunda hiç zorluk çekmezdi.

Düşüncelerime çok daldığımı adamın göğsüne çarpana kadar fark etmedim. Alnım göğüs kafesine denk gelmişti.

“Nesin sen, demirden filan mı yapıldın?” diye sordum alnımı ovarken. Başımı yavaşça yukarıya kaldırdığımda tek kaşını kaldırmış beni sorguluyordu. Biraz önce ona sen diye mi hitap etmiştim ben?

Cevap vermeden arkasına uzandı ve bir motosikletin önünde durduğumuzu o an fark ettim. Bana bir kask uzattı. Tek kask. Sorgulamadan elinden aldım ve başımın üzerinden geçirdim. Ivan da motor kullandığı için alışkındım. Arkasında motora yerleştim ama ellerimi nereye koyacağımı bilmiyordum. Oturağın iki yanından tutmaya karar verdim ama motor yüksek bir gürültüyle hareket edip öne doğru atıldığında refleksle adama yapışmak zorunda kalmıştım. Bununla ilgili bir yorum yapmayınca en azından üzerinde ceketini olmasına şükrettim.

Beklediğimden daha hızlı gidiyordu. Kask aramızda bir kalkan görevi gördüğü için başımı sırtına yasladım ve rüzgârdan yüzümü korumaya çalıştım. Onun bu rüzgârla kasksız nasıl baş ettiğini sorgulamıyordum ama her geçen saniye dolunayda dönüşüm geçirdiği seçeneği bana mantıklı gelmeye başlamıştı.

Elbette onu kime benzettiğimi nihayet bulmuştum.

*Derek Hale.*²

Daha az *Teen Wolf*³ izlemelisin Ansel.

Ve daha az *Netflix*.⁴

Summer'ın ölümünden iki gün sonra tüm takım sorgulanmak üzere polis merkezine gelmişti. Bu yüzden buraya yabancı değildim. Üç katlı bir binaydı. Teşkilata ait farklı ofisleri ve bölümleri vardı. İlk gelişimde cinayet masasına gitmiştik ve iki kişi tarafından sorgulanmıştım. Bu herkese yapılmıştı. Bize kızlarla ilgili sorular sormuş ve bağlantı kurabilecekleri bir şeyler aramışlardı.

Dedektif bu defa beni kendi ofisine yönlendirdi. Cinayet masasının hemen yanında oldukça küçük bir odaydı. Bir masa ve sandalyelerden ibaretti. Masanın üzeri inanılmaz dağınıktı. Gazete kupürleri, etrafa rastgele saçılmış yazışmalar, karton bardaklar, yemek kutusu. İki tane küllük vardı ve ikisinin de içi izmaritlerle doluydu. Bazıları içilmeden yarım söndürülmüştü. Kim bilir kaç kez bu masadan acil bir şey için kalkıp gitmişti. Şimdi bir de dedektifin belinden çıkardığı rozeti vardı. Masanın arkasındaki kendi koltuğuna geçerken üzerindeki ceketini çıkardı, içinde gri kısa kollu bir tişört vardı ve artık yol boyunca dokunmak zorunda kaldığım kaslarını görme şerefine de nail olmuşum.

“Otur,” dedi masanın üzerindeki kâğıtları toparlamaya koyularak. Söylediğini yapıp çantamı kucağıma aldım. Binaya girerken birkaç kişiyi görmüştüm ve yan taraftaki cinayet masası ofisinden de hâlâ ses geliyordu, bunlara dayanarak kendimi rahatlatmaya çalıştım.

2 Adı geçen dizinin kurgusal karakteri.

3 ABD yapımı fantastik gençlik dizisi.

4 Amerikalı medya hizmeti sağlayıcısı.

“Su filan ister misin?” diye sordu. “Bir sarsıntı yaşadın.”

Ah, nihayet beyefendi nezaket göstermeyi becermişti.

“Hayır, teşekkür ederim. Bir an önce evime gitmek istiyorum.”

Başını salladı. Çekmeceleri karıştırıp temiz bir kâğıt çıkardı ve masanın üzerindeki kargaşadan bir kalem bulmayı başardı.

“Bana neler olduğunu en başından anlat,” dedi. “Hiçbir şeyi atlamadan.”

“Orada gerçekten kimseyi görmediniz mi?”

“Hayır,” dedi. “Anlat.”

Derin bir nefes aldım ve yeniden olayı hatırlayabildiğim detaylarıyla aktarmaya koyuldum.

“Küçük köpek kaçınca peşinden ağaçlığa daldım. Onu su deposuna kadar takip ettim.”

“Neden böyle bir risk aldın?” diye sordu bakışlarını eğildiği masadan bana çevirerek.

“Sadece korkmaktan sıkıldım,” dedim dürüstçe.

Uzun parmakları yeniden kalemi kavradığında bunun devam et işareti olduğunu anladım. Yeniden kâğıda eğilip söylediklerimi aktarmaya başladı.

“Gördüğün yansımayı tarif edebilir misin?”

“Hayır,” diye başımı iki yana salladım. “Çok karanlıktı. Birkaç saniyelik bir andı ve gördüğü karartıdan ibaretti. Panikledim, sadece kısa boylu biri değildi.”

“Yansımalar boy tespit etmek konusunda güvenilir değildir,” diye mutsuz bir nefes verdi. Ne kadar yorgun olduğunu o an anladım. Kendini bir anlığına koltuğuna yasladı ve başını geriye doğru attı.

“Size daha çok yardımcı olmak isterdim,” diye fısıldadım birden gelen içtenlikle. Masasının üzerindeki kargaşa ve güzel gözlerinin altındaki morluklar belki de günlerdir uykusuz olduğunu gösteriyordu.

“Elinden geldiğini yaptığina eminim.” Gözlerini açıp ilk kez karşısında oynadığı oyunu çözüme ulaştıracak parçalardan biri değil de ben varmışım gibi bana baktı.

“Bana *yalancı* dedi, belki de pencereden oraya geldiğimi gördü. Nasıl oldu bilmiyorum ama orada yalnız olduğumu biliyordu. Ve gerçekten beni öldürmek istese bunu yapardı.” Ellerimi çantamın üzerinde kenetlerken ürperdim.

“Yapardı,” diye başıyla onayladı. “Sence neden yapmadı Rogers?”

Şaşırmış şekilde ona döndüm. Bu benim bilebileceğim bir şey değildi ki. Bir katille empati kurmamı mı bekliyordu?

“Sıranın bende olmadığını söyledi,” diye ekledim.

“Başka bir şey?”

Başımı iki yana salladım. Gerçekten hepsi bu kadardı. “Sonra oradan hemen uzaklaştım ve sizinle çarpıştım.”

“Anlıyorum.” Kalemi tekrar beyaz kâğıdın üzerinde oynattı, bunu yaparken boynunu iki yana doğru kırıyor ve muhtemelen kaslarını gevşetmeye çalışıyordu. Ten rengi oldukça bronzdu, başka bir yerde karşılaşsak onun iyi bir yaz geçirdiğini düşünürdüm ancak yaz boyunca bu kasabada katilin peşinde olduğunu biliyordum.

Kâğıdı masanın üzerinde iki parmağıyla çevirip pratik bir şekilde bana doğru kaydırды.

“İsim ve imza,” diye çenesiyle işaret etti. Kâğıdı önüme çekip hızlıca göz attım ve el yazısını okumak için biraz debelenmem gerekti. Gerçekten kötü bir el yazısı vardı. Kâğıtta yazılanlar benim

anlattıklarımın daha derli toplu haliydi ama itiraz edebileceğim bir şey görünmüyordu. İmzalayıp yeniden ona doğru ittim.

“Dedektif?” dedim birden. Sesim güçsüz ve zayıf çıkmıştı ama bunu yadırgayamazdım. “Ben tehlikede miyim?”

Bakışları yeniden soğuk gardını indirecek gibi oldu. En azından sesi eskisi kadar keskin değildi. “Herkes öyle Rogers,” dedi. “Ama seni açıkça tehdit ettiğini görmezden gelemeyiz. Ne tür bir sıradan bahsettiğini çözmeye çalışıyorum. Bir süre anne babanın gözetiminde olsan iyi olur.”

“Anlıyorum,” dedim. Babamla ilgili detayı söylemedim. Bu sesli bir şekilde dile getirmek istediğim bir şey değildi. Bunu nasıl atladığını bilmiyordum, genelde her şeyi biliyor oluyordu.

Ayağa kalkıp “Artık evime gidebilir miyim?” diye sordum.

“Seni ben bırakacağım.” O da yerinden kalktı. Kâğıdı bir dosyanın içine koyup çekmecesine kilitledi ve anahtarı avucunun içine sıkıştırdı. Yeniden ceketini giyerken tişörtü hareketiyle birlikte açıldı. Başımı çevirmek istedim ama pantolonun bel kısmında görünen adonisleri kol kaslarından daha sıkıydı.

“Rogers,” dedi. Masanın üzerindeki rozetini kaptı. Neye baktığımı görmediğini umdum. Ceketinin cebinden ekranı kırık bir telefon çıkardı.

“Merdivenlerde buldum,” dedi. “Senin mi?”

Telefon naylon bir poşetin içindeydi.

“Evet!” Hevesle başımı salladım ve almak için uzandım ama kolunu ulaşamayacağım kadar havaya kaldırdı.

“O artık olay yerine ait, incelemeye gitmesi gerekiyor ve parmak izi taraması yapılmalı.”

“Katilin o şeye dokunduğunu mu düşünüyorsun?”

“*Düşünüyorsunuz,*” diye düzeltti önce. “Bunu inceleme yapılmadan bilemem.”

Dudaklarımı büzdüm. Telefonsuz kaç gün geçirecektim? Bu hiç iyi olmamıştı. Dahası bunu anneme açıklamam gerekecekti. Ve muhtemelen Maddie şu âna kadar milyon tane mesaj göndermişti. Neyse ki telefon kapalı görünüyordu.

“Pekâlâ,” dedim mutsuz bir şekilde kapıdan çıkarken.

Motor yerine bu defa devriye arabalarından birine binmiştik. Buna büyük oranda memnun oldum, gecenin bu saatinde evimin önüne bir motor gelirse annem deliye dönerdi.

“Nerede oturuyorsun?”

Yolcu koltuğuna yerleştim, anahtarı çevirirken onu izledim.

“Bunu bilmemenize şaşırdım.” Bacak bacak üzerine atarken kıkırdadım. Hareketimle zaten kısa olan eteğim iyice toplanmıştı ama dedektifin bunu umursamadığı ortadaydı.

“Nerede oturuyorsun?” diye yineledi sorusunu. Hiç havasında değildi.

“Taş köprüden sonra, dördüncü bulvarda.”

“Kemerini bağla.”

“Emredersiniz efendim,” dedim dayanamadan. Normal hayatında da bu kadar ketum muydu acaba? Onun gibi biriyle arkadaş olmak istemezdim.

Hadi ama Ans, kim onunla *arkadaş* olmak isterdi ki zaten?

Yol boyunca ikimiz de çok sessizdik ve bu kendimi daha da rahatsız hissetmeme neden oluyordu. Neyse ki arada polis telsizinden hışırtılar filan geliyordu da dikkat dağıtıyordu. Ana caddede ilerlerken “Burada bir dakika durabilir miyiz?” diye sordum.

“Neden?”

“Arkadaşıma uğramam gerekiyor, telefonum olmadığını söylemem gerek. Yoksa çok panikler ve aptalca bir şey yapar.”

“İki dakikan var.” Arabayı durdurdu, gözlerini yoldan ayırmıyordu. Kapıyı açıp çıkarken “Rogers,” diye seslendi. Dönüp eğilerek ona baktım. “Kimseye bir şey söylememen gerektiğini unutma.”

Kapıyı suratına çarptım. Bunu kaç kez daha söylemesi gerekiyordu ki?

Hem zaten çoktan birilerine her şeyi söylemiştim bile.

Zili çalmama rağmen kapıyı açması birkaç dakikayı aldı ve neredeyse paniklememe neden oluyordu. Maddie bu saatlerde asla uyumazdı.

Üzerine alelacele geçirdiği ve iki yanından çekiştirerek vücudunu gizlemeye çalıştığı bir gömlekle karşımda dikilince sebebini anlamış bulundum.

Matthew.

Saçı başı dağınık haldeydi ama beni görünce kıkırdadı. “Sana ulaşmaya çalışıyordum ben de.”

“Hiç öyle görünmüyorsun,” dedim ama gülmekten alamamıştım kendimi. “Telefonumu depoda düşürmüştüm, olay yeri bir şeysi olmuş. O yüzden bir süre el koyuldu. Sabaha kadar olay çıkarma diye haber vermeye uğradım. Dedektif beni eve bırakıyor ama bunu kimsenin bilmemesi gerekiyor.”

“Seni şanslı piliç!” diye tısladı Maddie ve onu görebilmek adına kapı girişinden kafasını uzatmaya çalıştı ama hızlı bir hamleyle elimin içini alnına bastırdım ve onu geriye doğru ittim.

“Çıkıntılık yapma,” diye uyardım. “Huysuzun teki zaten. Gitmem gerek.”

“Tamam,” dedi. “Yarın sabah seni almak için gelirim.”

“Buna gerek yok Mads.”

“Geleceğim Ans, hoşça kal.”

Gülümseyerek arabaya doğru yürümeye koyuldum. Bazen ikimiz de yarım akıllı sersemeler olabiliyorduk ama kardeş veya aile gibi şeyleri birbirimizde bulduğumuz bir gerçektir.

Yeniden arabaya bindiğimde tek kelime bile etmedim. Kendimi çok yorgun hissediyordum. Başımı cama yaslayıp çıplak sokakları izlemeye koyuldum. Yanından geçip gittiğimiz ağaçlar, dükkânlar, kırmızı yol levhaları, konteynırlar hepsi hızlıca hayaletler gibi silinip gidiyordu.

Ve orada öldürmek için biri veya birileri gizleniyordu.

Araba durduğunda neredeyse içim geçmişti. Gözlerimi ovalayarak bana bakan dedektife döndüm.

“Bıraktığınız için teşekkürler.”

“Dikkatli ol,” dedi. Bunu rastgele söylese de görevinin bir parçası bizi korumaktı nasıl olsa. Arabadan çıkıp eve doğru yola koyuldum. İçeri girene kadar muhtemelen arabadan beni gözetleyecekti. Etrafta kimsenin olmaması ve saatin oldukça geç olması iyi bir şeydi. Ama bu durumda ağaca tırmanamazdım.

Risk almak zorundaydım. Anahtarı çıkardım ve oldukça yavaş bir şekilde çevirdim. Diğer tarafında başka bir anahtar olduğu için zorluk çekiyordum. Omzumun üzerinden çaktırmadan arabaya baktım ama hâlâ oradaydı.

Hay aksi.

Yeniden denedim ve bu defa biraz daha ağırlığımı verdim. Neyse ki ikiletmeden anahtar deliğinin içinde döndü ama kapı gürültüsüyle açıldı. İçeriden gelen televizyonun sesi tezimi doğruluyordu. Kapı-

yı kapatırken devriye arabasının yavaşça ilerlediğini gördüm, evin etrafında bir tur atıp ana yola öyle çıktı ve bu bir an için dedektife minnettar olmama neden oldu.

Annem bıraktığım gibi açık televizyonun karşısında uyuyakalmıştı. Televizyonu kapattıktan sonra karşıdaki kanepeye geçip bir süre onun yüzünü inceledim. Benimki gibi kahverengi saçlara sahipti ama yüzüne çevreleyen beyaz tutamlar gitgide artıyordu. Uzun zamandır kendiyile ilgilenmeyi bırakmıştı. Babam olmadan geçen her yıl onu daha hızlı yaşılandırıyordu sanki. Hayatta olmaya ve onsuz olmaya katlanamıyordu. Deniyordu ama başaramıyordu.

Ona baktıkça, mutsuzluğunu gördükçe ve bunun için bir şey yapamadıkça ben de kederini paylaşıyordum. Bazen yıllardır içinde bulunduğu depresyonu bile paylaştığımı düşünüyordum. Elimden gelen tek şey onun yerine de güçlü olmaya çalışmaktı. Elimden gelen tek şey iyi bir çocuk olmak ve hayatını zorlaştırmamaya çalışmaktı. Elimden gelen tek şey yüzündeki saçları geriye itip onu öptükten sonra üzerini örtüp odama çıkmaktı.

3. BÖLÜM: İÇİMİZDEKİ YABANCI

O.V.U. yani Ophelia Valley Vakıf Üniversitesi oldukça eski ve köklü bir kurumdu. Kasaba halkı genellikle buradan çok uzağa gitmeyi istemiyordu. Burada doğup büyümeme rağmen benim çocukluk hayalim üniversiteyi başka bir eyalette okumaktı ancak annemi yalnız bırakamazdım. Bu fedakârlığı onun için yapmak zorunda kalmış ve nihayetinde liseden sonra başladığım üniversitenin üçüncü senesine geçmiştim.

“Herkes bize bakıyor,” diye fısıldadım yanımda telefonuyla mesaj yazan Maddie’ye. Tam da tahmin ettiğim gibi sabaha kadar Matt ile el ele verip herkese gece olanları yaymışlardı ve şimdi herkes katille göz göze gelen kıza bakıyordu.

“Herkes her zaman bize bakıyor,” dedi gözlerini ekrandan ayırmadan. Bu çoğunlukla doğrudu. Küçük bir kasabada yaşadığımız için insanlar amigo kızları konuşmayı seviyordu.

Açıkçası Mads ve ben de bunu seviyorduk.

Tabii bir de Kylie.

Üç günün sonunda nihayet okula dönmüştü. Bakışlarımız buluşunca el sallayarak bize doğru yürümeye başladı.

“Ky dönmüş,” dedim dirseğimle Maddie’yi dürterek. “Haberin var mıydı?”

“Evet.” Nihayet başını telefonundan kaldırdı. Her zamanki gibi grup mesajlarını kaçırmış olmalıydım.

“Ansel Rogers!” dedi kısa simsiyah saçlarını kulağının arkasına sıkıştırırken. “Sadece birkaç gün ortalıktan kayboldum ve bensiz maceralara mı atıldın?”

“Öyle yaptım.” Omuzlarımı yavaşça indirip kaldırdım.

Beni ortalarına alıp ikisi de koluma girdi. Bir yandan kıkırdayıp diğer yandan onun yokluğunda olanları konuşuyorduk ve elbette onun nereye gittiğini. Birkaç gün için doğum yapan ablasını ziyaret etmişti.

“Bebek nasıl?” diye sordu Maddie ve Kylie, yüzünde cıvıl cıvıl bir gülümsemeyle anlatmaya başladı. Üçümüzün de aldığı mekanik dersine girmek için fizik bölümünün yolunu tuttuk. Amfi yine oldukça kalabalıktı. Kasaba dışından gelen öğrenciler her geçen yıl artıyordu ve Opheliavalley gitgide daha popüler oluyordu. Bunda dekanın eğitim politikasının önemi yüksekti. Adam -ki bu Maddie’nin babası oluyordu- kendini iyi eğitime adamıştı ve bu açıdan şanslıydık.

Profesör içeriye girdiğinde Kylie siyah çerçeveli gözlüğünü takıp bilgisayarını ve not tuttuğu defterini çıkardı. Maddie ile ona kınayarak bakıyorduk.

“Birinciliği size kaptırmayacağım,” diyerek bizden biraz ileri kaydı. Bölüm birincisiydi, ben ikinci -en azından eskiden öyleydim ama son zamanlarda notlarım düşmüştü- Maddie de üçüncüsü. İnsanlar dışarıdan bize bakıp işe yaramaz amigolar diyordu ama akademik başarı üçümüzün de öncelikler listesinde tepedeydi. Biz sadece eğlenmeyi ve dans etmeyi de derslerimiz kadar ciddiye alıp zaman ayırmamız gerektiğini savunuyorduk. Çünkü bir daha bu yaşlarımızın tekrarı olmayacaktı.

“Salyangozlar bugün yok,” dedi Maddie beni d rtterek. Çoğumuz hep aynı yere otururduk. İlk sıraya. Omzumun üzerinden bakarken en arkayı tercih eden ba  düşmanlarımız   l y  aradı gözlerim ama orada değillerdi.

“Summer onların arkadaşıydı,” diye fısıldadım. “Belki zamana ihtiyaçları vardır.”

“Belki bir süre bizi rahat bırakırlar.” Maddie de bilgisayarını a ınca ben de aynısını yaptım. Bugün hiç ders havamda değildim ama konuyu takip etmeye ve sayıları hesaplamaya çalışıyordum. Mek nik, normal zamanlarda oldukça sevdiğim bir dersti, sayılarla bulmaca gibi oynamayı severdim. Ayrıca Maddie ve Kylie ile yarı a girdiğimiz zamanlar daha eğlenceli bir hal alırdı ama bugün keyfim yoktu.

Nihayet    saat bo lu umuzun olduğu araya çıktığımızda uyuklama halinden kurtulmuştum. Genellikle vakit geçirdiğimiz kafeye gidip köşedeki bir masaya yerleştik. Maddie    m z için de her zamanki gibi salata ve su alıp yanımıza geldiğinde gözlerimi ovu turuyordum.

“Dün gece uyumadın mı?” diye sordu Kylie rujunu tazelerken. Küçük,  ekik gözleri şimdi benim üzerimdeydi ama aynasını elinden bırakmadı.

“Hayır,” dedim. “Dedektifin ofisinden geç çıktım.”

“   dedektif.” İmayla güldü. “Seninle yakından ilgileniyor gibi.”

Kaşlarını kaldıracak paket salatayı önüme çektim ve kapağını a mak için sivri tırna ımı kullandım. “İnan bana, benimle ilgilenmiyor.”

Maddie su şişesini açıp birkaç yudum i ti ve tek ka ını kaldırarak, “Yanlış mı anlıyorum Ans yoksa seninle ilgilenmediği için özgün bir ton mu kullandın?”

Gözlerimi devirdim ama gülmek üzereydim.

“Biliyordum!” dedi Maddie. “Ona bayılıyorsun.”

“Ona herkes bayılıyor,” diye kendimi savundum.

“Ivan geliyor.” Kylie suratını ekşiterek aynasına döndü ve çantasından bir allıkla fırça çıkardı. Bunu genelde ortamda sevmediği insanlar olunca, onların yüzüne bakmak ya da konuşmak zorunda kalmamak için yapıyordu. Bizim sosyalleşmemizin tek sebebi kuşkusuz Maddie’ydi. Dışa dönük olan oydu. Kylie ve ben herkesten nefret ediyorduk.

Ivan, Matt ve Henry ile yanımıza gelip pratik bir şekilde masanın etrafına sandalye çekti. Henry sandalyeye ters bir şekilde oturmuş, alnını sandalyenin sırtına dayamıştı. Tam karşımda kaldığı için masanın altından ayağımla onu dürttüm.

Başını kaldırıp bana bakınca “Ne iş?” diye göz kırptım.

“Antrenmandan çıktık,” dedi. “Matt canımıza okudu.”

“Dün gece benim de canıma okudu...” Maddie sesli düşünerek iç çekince hepimizin gözleri aniden ona kaydı. Hep bir ağızdan gülmeye başladık. Matt kolunu ona doladı ve yanağını okşadı. Her şeye rağmen en azından arkadaşımı seviyordu, yoksa zaten onun kafasını kırardım.

“Dün gece olanlar,” diye araya girdi Ivan. “Seni oldukça korkutmuş olmalı.”

Ortam birden sessizleşti. Herkes aramızda olan ya da olamayan şeyleri az çok biliyordu. Erkeklerin kendi aralarında konuştuğuna emindim ve ben de pek geride kalmayıp Maddie ve Kylie’ye nadiyen de olsa bahsediyordum. Yani onunla birkaç kez takıldığımdan.

“Öyleydi.” Salatayı yemeye koyuldum.

“Dün ne oldu ki?” diye yeşil bakışlarını kaldırdı Henry. Hâlâ yorgun ve bitkin görünüyordu.

“Oğlum, başka bir kasabada mı yaşıyorsun sen?” diye soludu Matthew. “Gruba yazdıklarımızı okumadın mı?”

“Dün gece meşguldüm.” Henry ona göz kırparak güldü.

Maddie hemen Matt’in kolunu omzundan atıp sandalyesini Henry’ye doğru kaydırды. Onu derin bir sorguya çekerken Kylie ve ben bakiştık. Bunun oldukça uzun ve sinir bozucu olacağını biliyorduk. İlk önce kızın soyağacını çıkaracaktı, sonra daha önce bizimle bir meselesi olduysa kızı kesinlikle yasaklılar listesine alacaktı. Maddie’nin bir kara listesi vardı ve oraya düştüyseniz başınız belaya giriyordu.

“Bir de çaylaklardan!” diye yükseldi bir an. Kafe oldukça kalabalıktı ve hoparlörlerden son çıkan şarkılardan biri yükseliyordu. Çoğunluk kendi halinde olduğu için kimse dönüp bize bakmadı ama ben yine de Maddie’yi uyardım.

Henry ondan kurtulmak için yeniden bana döndü ama bu olayı bir kez daha anlatırsam kusacaktım. Hatırlamaya bayıldığım bir an değildi. Ivan bakışlarımı kaçırdığını görünce beni kurtarmak için Henry’ye dönüp muhtemelen ona da Matt’in anlattıklarını aktarmaya başladı.

“Bir köpeğin peşinden su deposuna mı girdin?” diye çıkıştı Henry. “Beni gerçekten çok öfkeliendiriyorsun.”

“Yine de dün gece hiçbir şey olmaması tuhaf değil mi?” Kylie nihayet aynasını kapatıp bize doğru döndü. “Yani takımın çoğu oradaydı ve Ansel onun dibine kadar girmişti, yine de katil hiçbir şey yapmadı mı yani?” Masanın üzerine eğilip hepimizin duyabileceği şekilde fısıldadı.

Alınmış gibi ona baktım. “Yalan söylediğimi mi düşünüyorsun?”

“Hayır,” dedi doğrulup. Çenesini avucunun içine alıp parmağıyla kısa saçlarını kıvırmaya başladı. Problem çözerken de genelde böyle olurdu. “Sadece tuhaf,” dedi. “Bir amacı olmalı.”

“Bir katilin mi?” diye Maddie gerilim filmindeymiş gibi fısıldadı. “Ne gibi bir amacı olur ki?”

“Onun sadece bir katil olmadığını düşünüyorlar,” dedi Henry. Dün gece yolda bana söylediklerini herkese anlatmaya başladı. “Polis teşkilatına göre adam bir şeyin peşinde.”

“Erkek olduğu kesin mi ki?” diye sordum. Onu gören tek kişi ben olmama rağmen tipini tarif edemiyordum. Çok karanlıktı ve zaten görebildiğim sadece yansımadaki bir karartıdan ibaretti.

“İçgüdülerim öyle diyor ama hayır, bu kanıtlanmış bir şey değil.” Kollarını masaya yaslayıp başını da üzerine koydu.

“Başka kim kızlara kafasını takar ki?” diye sordu Ivan. Bakışlarım onun gözleriyle buluştu. Genelde fütursuz bir hali olurdu ama şimdi o bile düşünceli görünüyordu.

“Bir kız,” diye ortaya attı Kylie. “Eğer sanıldığı gibi amigolara kafasını takmış biriye bu çok mantıklı olmaz mı? Kıskançlıktan olabilir.”

“Doğru,” dedik Maddie ile aynı anda. “Bizi çekemeyen çok kişi var,” diye başını salladı Mads.

Daha fazla yiyemeyeceğimi düşündüğüm salatayı masanın ortasına doğru ittim. Henry bunu fırsat bilip çatalımı kaptığı gibi salataya devam etti. Arkama yaslanıp “Bu durumdan çok sıkılıyorum,” dedim. “Kendimi bir av gibi hissediyorum. Ne kadar daha böyle yaşayacağız ki?”

“Yakalanana kadar.”

“Nasıl?!” diye yükseldim mutsuz bir şekilde. “Hem kaç kişi olduğunu bile bilmiyoruz. Belki birden fazla. Birini yakaladılar diyelim, ya başka bir ortağı varsa? Bundan emin olmanın yolu yok.”

“Cinayet masası çok sıkı çalışıyor,” diye kaşlarını kaldırdı salatayı çiğnerken Henry. “Olayı çözecekler bence.”

“Bence bu işi sadece teşkilata bırakmamak gerek,” dedi Matthew. Bakışlarımı ona çevirdim. “Bu işe el atalım.”

Küçümsercesine gülüp yeniden sandalyeme yaslandım. “Dedektiflerin bulamadığını sen mi bulacaksın Matthew?”

Gözleri arkamda bir yere kaydı ve bana kaşlarıyla durmamı işaret etti. Neye baktığını görmek için dönmek üzereydim ama bir sarışın çoktan masaya gelmiş ve Henry’nin yanağına bir öpücük kondurmuştu bile.

Dün gece ne ile meşgul olduğu ortaya çıkmıştı. Maddie’ye baktım, kısılmış gözlerini avına dikmişti. Hep kendi içimizde dönüp dolaşıyorduk.

“Çocuklar, bu Ashley,” diye kızı bize tanıttı Henry.

“Selam,” dedi Maddie masanın komutasını eline almak için kıza doğru.

“Selam,” dedi kız tatlı bir gülümsemeyle. “Oturabilir miyim?”

Maddie memnun bir şekilde gülümsedi. Her şeyin kontrolü altında olmasını severdi ve başkalarının onun otoritesini çiğnemesinden hoşlanmazdı. Eh, takımın kaptanı olduğu için diğer kızlar da ona boyun eğmek zorundaydı.

“Tabii,” dedi Kylie, Maddie’nin zafer sarhoşluğundan çıkmasını beklemeden. “Nasılsın Ashley?”

Kızın ela gözleri bana döndü. “Dün olanlar çok ürkütücü,” dedi. “Asıl sen nasılsın Ansel?”

Şaşkınlıkla ona bakakaldım. Yüzünde gerçekten benim için endişelenmiş bir ifade vardı ve rol yapmıyordu. Çünkü rol yapsa bunu anlardım. Hepimiz anlardık ve ona pek de iyi davranmazdık.

“İyiyim,” diye cevapladım.

Maddie’ye döndü. “Antrenmanlara devam edecek misiniz? Gelecek hafta açılış maçı olacak.”

“Biz maça çıkacağız,” dedi Matt.

“O halde biz de çıkacağız,” dedi Maddie gülümseyerek. Kylie ile yine göz göze geldik ama bu defa kurnazca sırttık. İkimiz de buna geri dönmek istiyorduk. Daha çok endişelenen Maddie’ydi. Kaptan olduğu için daha büyük bir sorumluluk hissediyordu. Kızlardan birine daha bir şey olursa kendini affetmeyeceğinden korkuyordu.

“Harika,” dedi Ashley. “Ama çok dikkatli olmalısınız.”

Sanıyorum ki bu konuda hepimiz hemfikirdik.

Önümdeki su şişesine uzandım. Keşke katilin kurbanlarını nasıl öldürdüğünü öğrenebilseydik ama Henry’nin bile bu konuda bilgisi kısıtlıydı. Ve okulun dekanı olmasına rağmen babası Maddie’ye bu konuyla ilgili hiçbir bilgi vermiyordu. Bizden bu şekilde neyi sakladıklarını her geçen gün daha çok merak ediyorduk.

“Dedektifin burada ne işi var?” dedi biri. Dedektif kelimesiyle birlikte başım hızla kalktı. Kafenin girişinde onu görünce tuhaf bir şekilde paniklemişim. Doğrudan göz göze geldik. Ve bir anlığına hiçbir harekette bulunmasa da buraya benim için geldiğini ve şu an beni çağırdığını anlamıştım. Bakışlarıyla her şeyi anlatmayı nasıl beceriyordu ki?

Sesli bir çağrı almış gibi ayağa kalktım. Ona doğru yürürken üzerime ne giydiğimi ve saçlarımın nasıl görüldüğünü düşünüyordum. Keşke Kylie makyaj yaparken ben de alıp bir şeyler sürseydim.

“Rogers,” diye başıyla selamladı beni.

“Dedektif Christopher,” diye karşılık verdim. Doğrusu soyadını kullanmam olurdu ama ismiyle seslenip onun rahatsız olduğunu izlemenin hoşuma gideceğine karar vermiştim. Öyle de olmuştu. Üzerinde yine siyah ceketı vardı, bu defa içine lacivert bir tişört giymişti ve bu renk teniyle çok güzel bir uyum sağlamıştı.

“Sana kimseye bir şey söylememen konusunda ne demiştim?” Ah, oldukça gergindi ve bunu her hareketiyle göstermekten çekinmiyordu da. Sesi neredeyse beni azarlar tondaydı.

“Üzgünüm,” dedim yavaşça gülümseyerek. “Ama siz uyarana kadar ben çoktan arkadaşlarıma anlatmışım ve şey...” Omuz silk-tim. “Çocukların nasıl olduğunu bilirsiniz.”

Gözlerini yukarıya doğru kaldırıp bıkkın bir nefes verdi ama bu, çok güzel bir manzaraydı. İstemsizce gülümsüyordum.

“Komik bir şey mi var Rogers?”

“Oldukça eğlenceli olabileceğinizi düşünüyordum dedektif.”

Başını yana doğru yatırıp tek kaşını kaldırdı. Birden gözleri söylediğimden ötesini görmüş gibi beni süzdü. Bir üniversite öğrencisinin ilk kez ona asıldığını düşünmüyordum. O yüzden garip karşılayacağını düşünmemiştim.

“Kızlar...” diye başını iki yana salladı ve ceplerinde bir şey aramaya koyuldu.

“Kızları sevmez misiniz dedektif?” Bu iş gitgide daha çok hoşuma gitmeye başlıyordu. Kim bu gizemli dedektifin biraz flört karşısında huzursuzlanacağını tahmin ederdi ki?

“Ölü kızları kimse sevmez, Rogers.” Yeniden ketum haline dönmesi bir saniyesini bile almadı. Gülümsemem yüzümden çok

hızlı silindi. Ürpermişim. Bana bir telefon uzattığında sorgulayıcı bir şekilde ona baktım.

“Seninkine el koyduğum için bir süre bununla idare et,” dedi. Elini siyah kotunun cebine soktu. Bir şey dememi bekler gibi bana bakıyordu.

“Benim için mi?” diye sorma gafletinde bulundum. “Buna hiç gerek yoktu.”

“Bu günlerde haberleşmek önemli,” dedi, minnetimden rahatsız olmuş, daha doğrusu utanmış bir şekilde.

“Teşekkür ederim.” Daha sıcak bir gülümseme dudaklarıma yerleşti. “Bu çok ince bir hareketti dedektif.”

“Pekâlâ,” dedi. “Sanırım gitsem iyi olacak.”

“Hayır!” dedim refleksle kolundan yakalayıp. Bu defa o sorgulayıcı bir şekilde bana baktı. Dudakları hafif aralık kalmıştı ve bu, bakışlarımın aklını çeliyordu.

Arsız şeyler...

“Yani,” diye geveledim. “Buraya kadar zahmet etmişsiniz. Size bir çay ya da kahve almama izin verin en azından.”

“Gerek yok,” dedi. “Görevimi yapıyorum ben.”

Hevesimi kursağımda bırakmakta bu adamın üzerine yoktu. Görev tabii. Sadece görevi için buradaydı.

Koruyucu dedektif.

“Herkes çok endişeli,” derken ayak üstü dursak da kelimeleri uzatmaya çalışıyordum. Yanımızdan geçen insanlara yandan yandan bakınca çok fazla seyircimiz olduğunu fark ettim. Çoğu durmuş bize bakıyordu ve diğerleri de oturdukları yerden bizi izliyordu. Bunu adamın inanılmaz çekici olduğundan yaptıklarını bi-

liyordum ama o muhtemelen endişeli olduklarını filan sanıyordu. Kimsenin ortada onun gibi bir vücut ve surat varken dedikoduyu bırakıp bir katili düşüneceğini sanmıyordum.

Yani hadi ama, biz üniversiteliydik. Aptal ve sorumsuzduk. Hayatımızın aptal ve sorumsuz çağındaydık. Daha fazlası gibi davranmak için çabalamayacaktım.

“Yeni bir haber var mı?” diye devam ettim.

“Bunu sana söyleyemem Rogers,” dedi ciddiyetle. “Soruşturmanın gizli yürütüldüğünü biliyorsun. Ama tüm teşkilat elinden geleni yapıyor. Sizden tek istediğimiz dikkatli hareket etmeniz.”

“Anlıyorum,” diye başımı salladım. Sanırım ondan daha fazlasını alamayacaktım.

Sanırım hiçbir anlamda ondan daha fazlasını alamayacaktım.

“Tekrar teşekkürler,” dedim telefonu elimde sallayarak. İçinde onun da numarası olmasını umuyordum. Ama böyle bir şey olacağına pek ihtimal vermiyordum. Başını sallayıp sırtını döndü ve herkes gibi ben de onu izlemeye koyuldum. Bunca öğrencinin arasında daha genç duruyordu ama burada bir öğrenci bile olsa o suratla kesinlikle sırtırdı.

Bir dolunayda onu kontrol etmek zorundaydım.

“Kapıdan çıktı Ans,” diye bağırdı imalı bir şekilde Maddie. “Masaya dönebilirsin.” Ona doğru dönerken istemsizce diğer öğrencilerle göz göze geldim. Beni bariz bir şüphyle süzüyorlardı. Bir dedikodu malzemesi çıkarmakla dün geceki olayın derinliği hakkında arada kalmışlardı. Belki de sırasıyla ikisini de konuşurlardı.

“Ne istiyormuş?” diye sordu Ivan ben masaya oturduğumda. Maddie’nin imasını anladığını sanmıyordum. Matthew bana bakarken onaylamaz görünüyordu. O da kendi çapında arkadaşını kollamak istiyordu ama ben onun arkadaşına bir şey vaat etmemiştim.

“Bana telefon getirmiş,” dedim elimdeki aygıtı incelemeye başladığımda. Benim kullandığım iPhone modelinin aynısıydı. Yeni olduğundan neredeyse emindim. Sadece benim kullanmam için yeni bir telefon almadığını umuyordum. Dedektifler şu günlerde kaç para kazanıyordu ki?

“Vay,” dedi Kylie beni şöyle bir süzerek. “Hem de zorlanma diye aynı modeli almış.”

“Denk gelmiş olmalı.” Telefonu çantamın içine tıktım ama en az Kylie kadar benim de şüphemi uyandırmıştı bu durum. Konuşmak üzere olan Maddie’ye gözlerimle Ashley’nin hâlâ masada olduğunu hatırlattım ki Ivan da buradaydı. Yani fantezi konuşmanın hiç yeri ve zamanı değildi.

“Yalnız çok yakışıklı adam,” dedi Ashley içli içli. Masadaki erkekler yine rahatsız şekilde homurdandı. Eh, bizim yanımızda onlar sürekli modellerden bahsediyordu ve biz ağzımızı bile açmıyorduk.

“Kaç yaşında acaba?” diye sordu Maddie. Yine o güzel kafasından bir hesap yapmaya koyulmuştu bile ama neyi düşünerek bunu çıkarmaya çalışıyordu, emin değildim.

“Yirmi altı.”

Üçümüz de dönüp Ashley’ye baktık. Henry bile şaşırmış görünüyordu ve masanın üzerindeki bir cesede benzeyen başını kaldırıp sonunda kıza dönmüştü.

“Nereden biliyorsun?” diye sordu Kylie. Bunu soran kişi olmadığım için ona minnettardım. Bu konuda dikkatleri daha fazla üzerime çekmesem iyi olacaktı.

“Babam onların şefi...” Yapay bir utangaçlıkla dudaklarını ısırırdı. “Ofise gittiğinde dosyasına göz atmıştım.”

“Çok genç değil mi?” Matthew sesli düşünüyordu. “Dedektif olmak için kaç yaşında olmak gerekiyor ki?”

“Dört yıl lisans eğitimi, bir yıl polis akademisi ve sonrası mülakatlara kalıyor,” diye açıkladı Ashley. Anlaşılan bu konuda epey şey biliyordu. “Adam sadece çok yakışıklı değil, ayrıca çok da zengin. Babası VENS dergisinin sahibi. Hatta burada da birçok gayrimenkulü var.”

Yeni bilgileri hazmederken hepimiz onu dinliyorduk. Maddie şimdiden radarına almıştı kızı. En sevdiği şey ona doğru haberleri getiren insanlardı. Bu hepimizi birçok zahmetten kurtarıyordu.

“Üniversiteyi üç yılda bitirmiş, akademinin birincisiymiş ve her mülakatında çok iyi sonuçlar çıkarmış. Burası ikinci görev yeri. Babası bu kadar zenginken neden memur olmayı istemiş babam anlamıyor ama burada olduğu için memnun çünkü adam çok zeki yani buraya torpille gelmemiş.” Ashley nihayet ortamda söz hakkı bulabildiği için gururlu görünüyordu ve ilgimizi çektiğini anladığı bilgileri bize vermek için can atıyordu. Uzun sarı saçlarını daha kolay hareket edebilmek için kabaca tepesinde topuz yaptı. Mimiklerini çok kullanıyor ve ellerini fazla hareket ettiriyordu.

“O geldikten iki ay sonra cinayetler başladı, babam o olmasa ne yapacaklarını bilmediğini söylüyor.”

Kylie öne eğilip kızı bileğinden yakaladı. “O halde cinayetler hakkında daha fazla şey biliyor olmalısın,” dedi. “Bize onlardan bahset.”

Kız biraz korkmuş şekilde bileğini kendine çekti. “Pek sayılmaz,” dedi. Konu cinayetlere gelince yüzü asılmıştı. Dikkatimi bu konuya vermek için kendimi zorluyordum. Cinayetler önemliydi ama kahrolası aklım kızın dedektif hakkında anlattıklarına takılmadan edememişti.

Demek aramızda sadece üç yaş var. Bu hiç de çok değil, dedektif.

“Artık derse gitmemiz gerekiyor.” Kylie ile birlikte ben de ayaklandım.

Maddie sandalyesinden doğrulduktan sonra eğilip Matthew’un dudaklarına uzun bir öpücük kondurdu. Matt kollarını onun beline dolayıp bu öpücüğü uzatmaya kararlıydı. Bir saniye içinde bunu bir oyuna çevirmişlerdi bile. Maddie onun kucağına düştü.

“Kendinize bir oda tutun,” dedi Henry.

“Sizin dersiniz yok mu?” diye sordum. Bu Ashley’ye de hitap edilmiş bir soruydu. Onun hangi bölümde okuduğunu bilmiyordum.

“Benim dersim bitti,” diye açıkladı.

“Bizim halimiz kalmadı, yemek yiyip kendimi eve atacağım.”

Henry ile üstün körü bakiştık ve aramızda sözsüz bir konuşma yaşandı. O benim en yakın arkadaşımdı. Onun da beni çok sevdiğini bilirdim. Ve içten içe aslında kimi sevdiğini de biliyordum. Bu yüzden Maddie’ye bakarken biraz daha rahatsız hissettim. Matt’e haksızlık olduğunu biliyordum ama bence ikisi daha çok yakışırdı. Tabii Maddie körkütük Matt’e âşık olmasaydı.

“Görüşürüz çocuklar,” dedi dudağından taşığını bildiği rujunu silip.

Günün son dersiydi ve benim aklımda Ashley’nin Dedektif Wallace hakkında söyledikleri vardı. Bunlar hem ilgi çekici hem de şüphe uyandırıcıydı. Yani adam kasabada göreve başladığında tuhaf cinayetler de onunla birlikte başlamıştı.

Dönemin ilk haftası olduğu ve kasabada ürpertici rüzgârlar estiği için çoğu kişi günün son derslerini ekmeyi tercih etmişti. İçeride sadece yedi kişiydik, bu yüzden masalara ayrı ayrı oturduk. Kylie

yine notlarını özenle tutuyor ve asistanın anlattığı her şeye dikkatini veriyordu. Maddie telefonuyla ilgileniyordu ama dikkatini çabuk topladı. Bundan bir ders çıkararak ben de elimden geldiğince not tutmaya başladım. Ders notlarımı yükseltmezsem başım birçok şekilde belaya girecekti ve biliyorsunuz, dikiş bir ucundan sökülmeğe başladığında ipin diğer ucuna gelene kadar durmazdı. İki ucu birleştirmek istemiyordum.

Dersin sonunda hepimiz kendi işimize bakmak için ayrıldık. Maddie, Matt'in antrenmanına, Kylie kütüphaneye gitti. Benimse öğrenci işlerinde halletmem gereken şeyler vardı. Duvardaki saat henüz 18.30'u gösterse de hava kararmaya başlamıştı bile. Bu zamanları seviyordum. Griye çalan gökyüzünü, ılık esen rüzgârı... Kasabadaki sessizliği ama sadece yerlilerin bildiği güzide yerlerdeki eğlenceleri...

Dekanın kapısı açılınca başımı oraya çevirdim. İçeriden benim dedektif çıkınca dudaklarım şaşkınlıkla aralandı.

Şuna bak, kader bizi bir araya getirmeyi seviyor olmalıydı.

Dekanla el sıkıştılar ve ayrılırken ikisi de beni gördü.

"Ansel," dedi dekan. "Annen nasıl?"

"Teşekkür ederim Bay Fleming, bildiğiniz gibi." Üstü kapalı bir şekilde söylemek en iyisiydi. Babalarımız çok iyi arkadaş olduğu için bu süreçte bize en çok destek elbette Maddie'nin anne ve babasından gelmişti. Annemin durumundan ikisinin de haberleri vardı. Hatta her yıl yatmak zorunda kaldığı kliniği ilk başta Maddie'nin annesi ayarlamıştı. O zaman oldukça küçüktüm ama on altı yaşıma geldiğimde artık akıl hastanelerini ve kimi aramam gerektiğini biliyordum.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sordu.

“Hayır, teşekkür ederim. Bir belgeyi onaylatıp eve gideceğim.”
Gülümsemek için kendimi zorlamam gerekti. Dedektif bize bakıyordu ve konuşmalardan bazı çıkarımları olduğuna emindim ama bunu duymasını ya da bilmesini istemiyordum.

Annem kırmızı çizgiydi.

Bu durumu Kylie ve Maddie bile bilmiyordu. Ailesi bunu uzun bir süre benden bile saklamıştı. Yani annemin ciddi psikolojik problemlerini. Ama bir yaştan sonra onunla aynı evde yaşadığım için ben durumu öğrenmiştim. Ama bunu Maddie’nin bile öğrenmesini istemiyordum ve ailesi de neyse ki benimle aynı fikirdeydi. Onların bunun için gerekçesi neydi, bilmiyordum ama benimki, Maddie’nin anneme olan sevgisi ve saygısıydı. Annem işinde çok iyiydi, hayvanları çok seven bir veterinerdi ve kasabadaki herkes ona bayılırdı. En başta da Maddie. Her insanın bu tip problemler yaşaması normaldi ancak annem gibi insanlar bu durumu kabullenmekte zorluk çekiyordu.

Dekan bana gülümsedikten sonra dedektifle yeniden selamlaştı ve odasına girerek kapısını kapattı.

“Rogers,” dedi dedektif ve arkasını dönerek yürümeye koyuldu.

Kendimi tutamadan peşinden atıldım. “Dedektif,” diye seslendim. O arkasını dönene kadar çoktan ayağa kalkmışım. “Bir şey sormak istiyordum.”

“Elbette istiyorsun.”

Alınganlık yapmadan yanına kadar gittim. Ceketini kolunda asılıydı ve kolları yine gözlerimi baştan çıkarıyordu.

“Bu telefonu yeni mi aldınız?” diye sordum cebimden çıkarıp ona doğru sallayarak.

“Ne önemi var?”

“Cinayet masasının böyle bir prosedürü olduğunu sanmıyorum. Yani herkese böyle bir şey yapıldığını sanmıyorum.”

Kollarını göğsünde kavuşturup başını alaycı bir şekilde arkaya doğru yatırdı. “Yani sana özel bir muamele yapıldığını mı düşünüyorsun Rogers?” Ah, şu ismimi bir kez ağzına alacak mıydı acaba... Ağzı...

Toparlan, Ansel.

“Öyle yapılmadığına emin olmak istiyorum,” dedim. Ağırılığımı tek bacağıma verip duruşumu korumaya çalıştım. On beş dakika önce lavaboya gittiğim için memnundum. Saçlarımı toparlama şansım olmuştu. Saçlarım iyi olunca kendimi daha iyi hissediyordum.

“Emin olabilirsin o halde.” Yapay bir şekilde güldü ama bu bile yanağında hafif bir çukurun belirmesine ve gözlerimi oraya sabitlememe neden oldu.

Adamın onca şeyinin yanında bir de gamzesi vardı!

Tanrım, insan hakları mahkemesine çıkmak istiyordum, bu kadarı haksızlıktı ve kesinlikle bir suç niteliğindeydi.

“Pekâlâ,” dedim isteksizce. Daha fazla ne söyleyebileceğimi bilmiyordum. Elimdekiler tükenmişti. Normalde çabalamam bile gerekmezdi. Neden onun ilgisini çekmiyordum acaba? Sadece ben değil, hiç kimse ilgisini çekmiyormuş gibi ortalıkta dolanıp duruyordu. Bu kadar kayıtsız olmak insan dışıydı.

Dolunay... Dolunayda onu izlemeliydim.

“Başka bir şey yoksa gidiyorum.”

Kaşlarımı havaya kaldırıp başka bir şey olmadığını işaret ettim.

“Belgelerin hazır Ansel,” diye seslendi arkamdan dekanın sekreteri. Topuğumun üzerinden dönüp kadına doğru gittim, bu kadını seviyordum çünkü işlerimi kestirmeden hallediyordu.

“Teşekkür ederim Bayan Jones,” diye gülümsedim.

“Eve dönerken dikkatli ol tatlım.”

Sandalyeden çantamı alıp elimdeki evrakları inceleyerek yürümeye başladım. Can sıkıcı bazı şeylerdi. Okulda burslu okuyordum ama takımın bu yılki forması için biraz paraya ihtiyacım olacaktı. Annem veteriner kliniğinden iyi kazanıyordu ama onu hiç sevmediği amigo takımına para harcaması için rahatsız etmek istemiyordum.

Anlaşılan harçlıklarımın fedakârlık etmem gerekecekti.

Bir anda başımda hissettiğim acıyla duruverdim, bir kütüğe falan çarptığıma emin gibiydim. Elimle alnımı ovdum ve bağırarak için bir adım geriledim.

“Dedektif!” dedim şok içinde. “Hâlâ buradasınız...”

“Görebiliyorsun ha Rogers,” dedi. “Öyleyse neden bana çarpıp duruyorsun?”

“Neden hâlâ burada dikiliyorsunuz?” diye sorarak üste çıkmaya çalıştım.

“Seni de eve bırakayım, o çevrede bir tur atmam gerekiyor.”

Dudağımı bükerek bir adım daha geriye çıktım. “Kafamı çok mu sert çarptım ben?” Sonra bir adım ileriye gidip işaret parmağımla göğsüne dokundum. “Çelik yelek giyiyorsunuz içinize, değil mi?” Ama sandığımın aksine içinde bir çelik yelek yoktu. Parmağımın ucu kalbinin hemen üzerindeydi. Sıcacıktı ve kalp atışlarını hissedebiliyordum.

Hayretle alt dudağını kemirdi, mavi bakışları bir bana bir göğsünün üzerindeki parmağımın ucuna kaydı.

“Kas,” dedi dişlerini birbirine bastırarak. “Ne olduğunu biliyorsun, öyle değil mi? Onlara kas deniyor. Bunu biyoloji dersinde öğrenmiş olman gerekirdi.”

“Hah!” dedim yeniden geriye çıkarak. Düşünmeden parmaklarla tişörtümü kavradım ve göbeğimin üzerine kadar açtım. “Benim de sıkı kaslarım var, elbette ne olduğunu biliyorum!”

Bakışlarını çıplak göbeğimde ve göbek deliğimin hemen üzerindeki gümüş piercingte dolandırdı. Dudaklarını birbirine bastırırken nefesini verdi. İşaret parmağım şimdi de karnımın üzerinde dairesel hareketler çiziyordu. Koyu yeşil sutyenimin dantellerinin görüldüğünü, başımı eğip övgüyle görmeyi beklediğim kaslarımı arayana kadar fark etmemiştim.

Hafifçe öksürdü ve elini ağzını kapatmak için dudaklarına götürüp hafifçe yan döndü.

“Gelmek istiyorsan peşime takıl.”

Bir dakika... Dedektif Christopher Wallace biraz önce bakışlarını mı kaçırmıştı? Tanrım, bu sadece göbek ve sutyendi.

Yüzümde sırtan bir ifadeyle elbette peşine takıldım. Arkasından onu takip ederken oldukça aceleci olan adımları zeminde hoyrat sesler çıkarıyordu. Kulaklığımı takip sevdiğim yavaş bir şarkıyı açıp ormanlık bir alanda yaprakların üzerinde dolaşırken onu seyretmek isterdim.

Kafayı yiyordum.

Ve bir saniye sonra yeniden aynı şey oldu, başımı ona çarptım. Bu defa söylenmek için geri çekilirken kulağında bir telefon olduğunu fark ettim. Adam öyle dikkat dağınıcıydı ki telefonunun çaldığını bile duymamıştım. Belki de sessizde kullanıyordu, bu onun için daha mümkün görünüyordu.

“Emin misin Wade?” diye sorusunu yineledi. Yüzünde karanlık bir ifade vardı. Gözleri bana kayınca çenemi kapatmam gerektiğini anladım.

“Oradayım,” dedi. Tek tük kelimelerle konuşuyordu ama sesi buz gibiydi.

“Anlaşıldı.” Telefonu kapatıp bana döndü. Bakışları yumuşamıştı, sanki rahatsız edici bir haber verecekmiş gibi dudaklarını birbirine bastırdı.

Omuzlarımda ani bir ağırlık hissettim.

“Matthew Campbell yakın bir arkadaşın mı, Rogers?” diye sordu.

Kaşlarımı kaldırarak, “Pek sayılmaz,” dedim. “Kız arkadaşı Maddie en yakın arkadaşım.” Sonra daha çok gerildim. “Bunu neden soruyorsunuz?”

“Sık sık vakit geçirir misiniz?”

“Oldukça.” Omuz silktim. Zamanımın çoğunu Maddie ve Kylie ile geçiriyordum, dolayısıyla Matthew gereksizi de bizimle oluyordu. Bundan hoşlandığım söylenemezdi. “Bunu neden soruyorsunuz?”

“Telefonuna ulaşma olasılığı nedir?” dedi. “Telefonunu eline alır mıydı?”

Çabucak, “Hayır,” diye cevapladım. Telefonumun kurcalanmasından nefret ederdim ve çoğunlukla da çantamdan ya da cebimden çıkarmazdım. Elimde olmadığı zaman daima çantamda olurdu. Maddie bile telefonuma dokunmazdı.

“Şu an Matthew’un nerede olduğunu biliyor musun?” diye sordu. “Hızlı düşün, Rogers.”

“Sahada olmalı,” dedim titrek bir şekilde. “Bunu neden soruyorsunuz?” Kolumdan tutup beni çekmeye başladı. Uzun bacakları sandığımdan daha hızlı adımlar atıyordu.

“Telefonunda parmak izleri bulundu,” dedi.

Kolumdan tutuyor olması belki de iyi bir şeydi. Adımlarım aniden birbirine dolanmaya başlamıştı. Kafamdan aynı anda onlarca şey geçti. Kafamı iyice zorladım ama Matt’in telefonuma dokunduğu herhangi bir ânı hatırlamıyordum. Özellikle su deposuna

girdiğim gece. Hayır, kesinlikle onun elleri benim telefonuma hiç dokunmamıştı. Ama onun bir katil olduğu düşüncesi... Hayır, bu hiç de mantıklı değildi. Tamam, ondan hoşlanmıyordum ama kesinlikle katil olduğunu düşünmezdim.

Kimin katil olduğunu düşünürsün ki Ansel...

Sahaya yaklaştığımızda sinirlerim bozulmuştu. Kendimi kasmaya başlamıştım. Özellikle Maddie'yi sahanın kenarında ona tezahürat yaparken gördüğümde. Ayağa kalkıyor, alkışlıyor, ellerini dudaklarının kenarına getirerek sevgilisinin ismini bağıırıyordu.

Katilin, diye düzeltti zihnim. Katilin ismini bağıırıyordu.

Başı bize doğru döndü. Dedektif kolumu bırakmış sahanın kenarındaki koça doğru ilerlemeye koyulmuştu. Onun arkasından bakarken beni yanından ayırmaması gerektiğini düşündüm. Bunu Maddie'ye söyleyen kişi olmak istemiyordum. Ona bakıyor ve bu mutluluğunu nasıl ters yüz edeceğimi düşünüyordum.

Bir katille mi sevgiliydi? Günlerdir onu bir katille mi yalnız bırakıyordum?

Hayır, saçmalık.

“Ans!” diye bağırdı ben ona doğru dönmeden önce.

Soğukkanlılığımı geri kazanmak için derin bir nefes aldım. Dedektif, alışkın olduğu belli bir şekilde durumu koça izah ediyordu. İkisinin de bakışları sahada diğer oyuncularla idman yapan çocuğa dönüp duruyordu.

Kendimi toparlayarak Maddie'ye doğru yürümeye başladım. Gözleri her zamanki gibi maçın verdiği adrenalinle parlıyordu. Bana keyifle el salladı.

“Yine mi şu dedektiflesin?” diye kıkırdadı. “Ans, abayı yakıyorsun ve seni uyarmak zorundayım.”

“Maddie...” dedim kolundan tutarak. Yeniden nefes aldım ve konuşmaya başlamadan önce yutkunmam gerekti. Boğazım kurumuştı. “Sana söylemem gereken bir şey var.”

“Bekle,” dedi oyunculara dönüp hangisinin önde olduğunu takip etmeye çalışırken. Ivan sahanın dışına doğru gidip atışını yapmak üzereydi.

“Bekleyemez,” diye onu kendime çevirdim. “Ciddi bir durum var.”

Merakla bana döndü. Bakışları sahaya kaysa da bana odaklanmayı başarmıştı.

“Dedektif buraya Matthew için geldi,” dedim başka nasıl söyleyeceğimi bilemediğim için. Başını yana yatırarak sıkılğan bir tavır sergiledi.

“Yine mi bizi sorgulayacaklar?”

Kafamı iki yana salladım.

“Bizi değil, Mads.”

“Neden öyleyse?”

“Cep telefonumu parmak izi incelemesi için almışlardı, biliyorsun.”

Hafifçe başını salladı.

“Üzerinde Matthew’un parmak izlerini bulmuşlar.” Kaşlarımı kaldırıp durumu açıklamaya çalıştım ve anlaması, en azından neyi ima ettiğimi anlaması uzun sürmedi.

“Hayır...” diye fısıldadı. Onunla birlikte ben de Matthew’a doğru yürüyen dedektifi izlemeye koyuldum. Maddie sımsıkı bir şekilde kolumu yakalamıştı ama koç oyunu durdurduğu anda beni bırakıp onların yanına doğru koşmaya başladı. Peşinden giderken

neye inanmam gerektiğini bilmiyordum. Belki de hatırlamıyordum, telefonumu masanın üzerine bırakmıştım ve rastgele, saate bakmak için filan... Belki...

“Hayır!” dedi Maddie yanlarına vardığımızda.

Dedektif, Matthew’a gözaltına alındığını ve onunla merkeze gitmesi gerektiğini açıklıyordu. Gözlerim çocuklara takıldı. Henry ve Ivan doğruca yanına gelmişti, diğerleri uzaktan bakıyordu. Hepsinin birlikte gülmesini filan bekledim ama Matthew’un yüzünde dehşete kapılmış bir suçluluk ifadesi vardı. Bakışları dedektif ve bizim aramızda dolaştı.

“Bir şey yapmadığını söylesene!” diye bağırdı Maddie. Kollarından tutup destek olmak için ona dayandım.

“Sarhoştum Mads...” dedi başını inkâr etmek ister gibi iki yana sallayarak. Dedektif bana baktı ve başını iki yana salladı. Onu kolumundan tutup sahanın dışına doğru çıkarırken Matthew’un elleri kelepçelenmişti. Sahanın girişinde polis merkezinden çağrılan destek ekip belirdi. Onlarla birlikte okulda olan ve duyan herkes buraya doluşmuştu.

Maddie titriyordu ama ağlamıyordu. Bomboş arkasından bakıyordu.

“Henry!” Ashley koşarak yanımıza geldi.

Kız nefes nefese kalmıştı ve bunun sebebinin sadece merakı olmamasını umuyordum. Buraya neler olduğunu öğrenmek için geldiyse hiç nazik olamayacaktım.

“Babamla arabadaydık, beni o almıştı. Sonra bir telefon geldi. Hoparlörde olduğu için ben de duydum...” Gözleri bir bana bir Maddie’ye döndü. Söyleyip söylememekte kararsız görünüyordu. Ve oldukça tedirgindi.

Parmaklarını birbirine kenetledi. “Matthew ilk ifadesinde Summer’ı tanımadığını söylemiş ama alışveriş merkezinde görüntülerini bulmuşlar. Matthew yalan söylemiş.”

Maddie elini yüzüne götürüp çimlerin üzerine, dizlerinin üstüne çöktü. Onunla birlikte eğildim. Daha sıkı sarılıp omzumda ağlaması için başını elimle tuttum. Hıçkırmaya başladı.

“Üzgünüm güzelim,” dedim ne yapacağımı bilmeyerek. “Çok üzgünüm Maddie.” Bakışlarımız Henry ile kesişti. Gözlerindeki ifadeden tüm bunlarla ilgili hiçbir şey bilmediğini görebiliyordum. Ivan onun kadar şaşkın değildi. Sadece dişlerini sıkmış, olan bitenle ilgili ne yapacağına karar vermeye çalışıyor gibiydi. Sonunda bize baktı ama kısık sesle bir küfür savurduktan sonra koşmaya başladı.

4. BÖLÜM: BURNUMUZUN DİBİNDEKİ YALANCI

MADDIE

Çocukken insan olduğu kişiyi seçemez ama kim olmak istediğiyle ilgili hayaller kurup durur. Çocukluk hayallerinin sınırı yoktur. Durman gereken bir yer yoktur. İnsanlar ve yapabilecekleri gerçeği yoktur. Büyüdüğünüzde öyle olmaz, neleri hayal edemeyeceğinizi artık biliyor olursunuz. Ve insanlar konuşmaya başlar. Nasıl görüldüğünüzle ilgili... Neler yapmanız gerektiğiyle ilgili. Ne olacağınızla, kim olacağınızla ilgili...

Ve en kötüsü neyi yapamayacağınızla ilgili.

Artık prenses olamayacağınızı biliyor olursunuz.

Oysa televizyonun karşısında Disney prenseslerini seyrederken büyüdüğümde onlardan biri olacağıma emindim. Kendimi bir prenses olarak çerçeveye sığdırmak daima kolaydı, özellikle onunla tanıştıktan sonra.

Prensimle.

Zehirli elmayı ısırduğымda artık ölmeyeceğimi bilirdim.

Ayakkabımı kaybedersem benim için bulacağını bilirdim. Belki de bu yüzden ayakkabılara bu kadar para döküyordum.

Ya da yüz yıl süren bir uykuya da yatsam beni öperek uyandıracığını bilirdim.

İlkokula başladığımda sınıfa girmiş utangaç şekilde bekliyordum. Öğretmen beni omuzlarımdan tuttu ve sınıftakilere tanıttıktan sonra orta taraftaki boş olan yeri işaret etti.

Onun yanını.

Artık prenses olmak için her şeye sahip olduğumu biliyordum.

Parlayan sarı saçları, kocaman gülümsemesiyle Matthew Campbell bana bakıyor ve yanına oturabilmem için çantasını kenara çekiyordu.

“Tacın çok güzel.” Bana söylediği ilk şey bu olmuştu. Annem ve babam okula başımda bir taçla gidemeyeceğimi söylediğinde sabaha kadar ağlayıp onları ikna etmeyi başarmıştım. Ne zaman istemediğim bir şey olsa sabaha kadar ağlardım. Bu beni bazen rezil bir insan yapıyordu ama insanın istekleri uğruna savaşması gerektiğini savunurdum ve her kadın gözyaşının ne kadar güçlü bir silah olduğunu bilirdi.

Bugünse gözümde tek bir damla yaş yoktu.

Artık onu geri istemediğimi bilerek uyanmıştım.

“Hadi Maddie!” diye yorganımın kenarından çekiştiriyordu Bonnie ve Clyde. İkizlere ters ters bakarak gözlerimi ovuşturdum. Boğazım kurumuştu ve birkaç günün soruları saçlarım gibi beyin hücrelerimi de darmadağın hale getirmişti. Omuzlarım ağrıyor, bacaklarım kımıldamak istemiyordu. Yapmak istediğim tek şey kalan ömrümü yatağın içinde geçirmekti.

“Ne istiyorsunuz?” diye zorlukla mırıldandım. Çocuklar neden bu kadar erken uyanmayı seviyordu bilmiyorum, belki de şimdiden onlara izledikleri o çizgi dizilerin birer yalandan ibaret olduğunu anlatmalıydım. Disney’in karanlık yanıyla ne kadar çabuk tanışırlarsa o kadar erken biterdi acıları.

Hem Clyde, bir gün Selena Gomez'le evlenemeyeceğini bilmiyordu. Waverly Büyücüleri'ni⁵ daha kaç kez izleyecekti, bilmiyordum. Güncel yapımlara rağmen o eski diziyi seyredip duruyordu.

"Acıktık!" diye bağırdılar bir ağızdan.

"Anneme ya da Lily'ye gidin o zaman!" Yorganı başımın üzerine çektim. Depresyonda olmaya hakkım vardı. Bunca zaman her sabah usanmadan uyanmış, duş almış, makyaj yapmış ve saatlerce aynanın karşısında hazırlanmıştım. Hep en iyi halimde olmak için.

Ama aptal prensler için hiçbir zaman yeterince iyi olamıyordunuz.

"Annem işe gitti. Lily'nin de babası hastalanmış, onun yanına gitti." Bonnie ağlamaklı bir şekilde konuşmaya devam edince depresyona girmeye hakkım olmadığını da ilan etmiş oldu. Yorganı yeniden başımdan indirdim. İkisi de beni etkisiz hale getireceğini çok iyi bildikleri yavru köpek bakışlarını takınmıştı.

"Tamam," dedim kelimeyi uzatarak. "Ne yemek istiyorsunuz?"

"Pizza!"

"Sabah kahvaltısında pizza mı istiyorsunuz?" Gözlerimi devirdim. "Karbonhidrat yığını. Gelip benimle elma ve brokoli yiyeceksiniz." Yataktan çıkarken onların mızımızlanması neşemi yerine getirmişti. *İşte böyle, Maddie. Yapamayacağın bir şey yok. Disney prensesi olmak dışında.* Ama belki iyi bir drama dersiyle bunun da üstesinden gelirdim.

"Hayır..." dedi Clyde koşarak aşağı inerken. Abla olmanın en eğlenceli yanı kardeşlerinizi sürekli ağlatmaktı. Ama bu esnada ebeveynlerinizin yakında olmamasına dikkat etmeliydiniz.

Aynaya bakmak benim için her zamankinden zordu. Baktığım zaman bir döküntü göreceğimi biliyordum. Ama sorun değildi.

⁵ Disney Channel'de yayınlanan bir Amerikan sitkomu.

Dağılan her şeyi toparlayabilirdiniz. Çiçek motifli musluğu açarken derin bir nefes aldım. Turuncu saçlarım tepemden toplanmıştı. Yani en azından iki gün önce öyleydi. Şimdi ise kafamda bir kuş yuvası varmış gibi görünüyordu. Biraz daha aynaya yaklaştım. Tanrım... Kaşlarımı almalıyım. Bu tüyler neden bu kadar hızlı uzuyordu ki? İşte ağlamak için gerçek bir sebep...

Üzerime yumuşak tüyleri olan pembe sabahlığımı geçirdim. Odanın içine yeniden süzüldüğümde perdeleri açmak gibi bir iyilik yaptım kendime. Hava gerçekten buz gibiydi ama yine de yılın en sevdiğim zamanındaydık. Kasaba her zamankinden daha boş ve kasvetli görünse de o zaman gelmişti. Maddie zamanı.

Noel...

Hiç kimsenin ne bir katilin ne aptal eski sevgililerin ne de cadıdan daha kötü olan prenslerin bunu benden almasına izin vermedim.

Mutfığa indiğimde neler yapabileceğimi düşünürken bir yandan telefonuma gelen mesajları kurcalıyordum. Gruplardan gelen bin dört yüz altmış iki tane mesaj bildirimi biraz gözümü korkutmuştu. Ve otuz iki telefon çağrısı.

"Bu hiç iyi değil..." diye derin bir nefes verdim. Bu telefonun normal trafiği idi ama olanlardan sonra birkaç gün kendime görev edindiğim sosyal işlerimi aksatmıştım. Okuldaki tüm grupları yönetmeyi seviyordum. Herkesi tanımayı seviyordum. Ama aklı başında her kızın sadece iki tane yakın dostu olurdu. Biri arıza çıkardığında diğerine gidip sorunu çözerdiniz. Daha kolay olan arkadaşşımdan başlamaya karar verdim.

Kylie'yi arayıp telefonu hoparlöre alarak tezgâhın üzerine bıraktım ve dolaptan birkaç tane yumurta çıkardım. Tezgâha yanaşıp Lily'nin düzeninde sürekli değişen mutfak eşyalarını aramaya koyuldum.

“Sonunda telefonunu buldun ama sabahın köründe mi?” diye söylenmeye başladı. Sesi birden mutfağın içinde yankılanınca neredeyse yerimden zıplıyordum.

“Küfür yememek için Ansel’i aramadım. Bu sabah koşuya çıkmadın mı?” Kylie her zaman aramızdaki en düzenli olardı. Her sabah güneşin doğumunda spor yapmaya başlıyor ve sonra da derslerinin başına oturuyordu. Ve bu yetmiyormuş gibi bir de oldukça takipçisi olan bir YouTube kanalı vardı. Bu kız atom karınca gibi bir şeydi.

“Sporum bitti. Kitap okuyordum,” dedi beni şaşırtmayarak. Tabii, bir de deli gibi kitap okuyordu. Hem de sürekli. “Nasılsın?”

“Uykusuz,” diye mırıldandım. Yumurtaları kâsenin içine kırıp çırpmaya başladım.

“Uyuyamadın mı?”

“Çok da güzel uyuyordum ama çocuklar uyandırdı. Annem işe gitmiş ve bakıcılarının da babası hastalanmış. Kahvaltı bana kaldı. Onun için aradım. Bize gelin, okula buradan geçeriz.” Nefesimi verdim. *Eskisi gibi Maddie. Hiçbir şey değişmemiş gibi.*

O günden beri ilk kez bugün okula gidecektim. Gerçi henüz sadece üç gün olmuştu ve hafta sonu olduğunu varsayarsak çok kırdığım söylenemezdi ama yine de o koridorlara adım attığım anda herkes bana dönecek ve ondan sonra nasıl dağıldığımı görmek isteyecekti.

Kitabın sert bir şekilde kapanma sesini duyunca yeniden irkil-dim. “Harika olur!” diye bağırdı. “Ben de evde sıkılmaya başladım.”

“Kargalardan önce uyanıp her şeyi bitirirsen sıkılırsın...” Başımı iki yana salladım.

“Kapatıp hazırlanayım, Ansel’i alır gelirim.”

"Sana iyi şanslar," diye kıkırdadım. Ansel'i erken uyandırmak mı? Yılanlarla dolu bir küvetin içine girerdim, daha iyi.

Çocuklar çikolatalı kreplerini yerken diğerleri için yaptıklarını da masaya yerleştirip bir kahve aldım ve karşılarına oturdum. Önümde bu ayın henüz kapağını açmadığım moda dergileri vardı ve biraz kafa dağıtmak için karıştırmaya koyuldum.

"Gözlerin neden bu kadar şiş, korkunç görünüyorsun..." Clyde kıkırdayarak bana baktı. Henüz beş yaşında olan benim kadar kızıl saçlı kardeşime "İşine bak, yoksa aç kalacaksın," dedim.

Daha uslu olanı Bonnie gözlüğünü düzelterek "Matthew'dan ayrıldı, bu yüzden gözleri şiş," dedi.

"Sonunda seni bıraktı mı yani?" Clyde daha çok güldü. Ama yüzümün aldığı şekli görünce Bonnie'nin onu masanın altından tekmelemesiyle küçük çocuk suratına geri döndü.

"İstersen senin için onu dövebilirim," dedi.

Bu düşünce birden yüzümü güldürdü.

"O çocuk senin için fazla aptaldı Maddie," dedi Bonnie bilmiş bir ifadeyle. "Yaptığı tek şey oyun oynamak ve partiye gitmek."

"Bizim yaşımızdakiler böyle yapıyor." Dergideki bir çantayı incelemek için sayfayı büküp biraz daha gözlerime yaklaştırdım. Yeni model bir tasarımdı. Acaba babam bana bir *aldatıldığın için ve eski sevgilin kasabanın ilk katil şüphelisi olduğu için geçmiş olsun* hediyesi almak ister miydi?

"Sen daha akıllısın..." Bonnie sandalyesinin üzerine çıktı, bunu masanın üzerinden bana ulaşmak için yapmak zorunda kalmıştı. Tavşanlı pijamasının kenarı biraz reçele bulandı ama umursamadı. Masanın üzerinden uzanıp elini elimin üzerine bastırdı. "Arada

kitap okuyorsun ve belgesel seyrediyorsun. Seni kaybetmek onun aptallığı olmuş.” Yüzü ciddi ve mimiksizdi. Tamamen içten ve teselli edici görünüyordu. Başparmağımla küçük parmaklarını sarıp teşekkür edercesine sıktım.

Bir an durup söylediklerini düşündüm.

“Haklısın Bonbon,” dedim ve önüne biraz daha çikolata uzattım. “İstedğin kadar ye, annemlere söylemeyeceğim.” Yeniden sandalyesine oturmak için yavaş ve kontrollü bir şekilde geriye doğru çekildi.

“Zaten söylersen bana değil, sana kızarlar. Çocuk olan benim, yetişkin olan sensin.” Çikolatasını krepin üzerine sürerken güldü. Clyde ona bakarak anlaşılmazlığı ve zekâsı karşısında en az benim kadar şok olmuş bir ifade takındı. İşte küçük dostum, kadınlar ve karmaşıklıklar.

“Öyle mi?” dedim yeniden çikolataya uzanıp. “O zaman vermem daha iyi olacak.”

“Ya tamam, biraz daha yiyeyim.”

“Ablaya bilmişlik yapmak yok.”

“Tamam, yapmam.”

Çikolata kavanozundan elimi çekip kahvemi içmeye koyuldum. Dudağımın kenarında bir gülümseme belirmişti. Bu çatı altında delirmememin tek sebebi bu sevimli ikizlerdi. Annemle babamın tek çocuk olarak kalmamı istedikleri zamanı hatırlıyordum, hayatımın sonuna kadar onlara katlanması gereken tek kişi ben olacaktım ve bunu kabul edemezdim. Aylarca bir kardeş için ağlamış ve dua etmişim. Babam pazar günleri beni kiliseye götürmekten bıkmıştı ama sonunda dualarım cevabını almış ve bir değil, iki sevimli ufaklığa sahip olmuşum.

Bonnie ve Clyde... Onlara elbette en sevdiğim film karakterlerinin isimlerini vermelerini sağladım.

Zil sesini duyunca benden önce Clyde ayaklandı. Evde öyle sıklığıydı ki yeni gelecek herkes onun için heyecan vericiydi. Özellikle de Kylie... Küçük erkek kardeşim en yakın inek arkadaşına abayı yakmıştı. Kapıyı açtım, Clyde kolumun altından önüme geçti. Kylie hemen ona gülümsedi.

“En azından kardeşimin kalbi kırılmayacak,” dedim. “Çünkü Kylie kafasını kitaplardan kaldırıp birine âşık olmayacak kadar meşgul.”

Kylie beni kenara iterek içeriye girdi. “Meşgul değil, akıllıyım.”

“Selam,” dedi Henry. Ansel onun koluna yaslanmış ayakta uyuyordu. Geçmeleri için kapıyı tutup iyice geriye doğru açtım. Ansel uyku sersemi bir şeyler mırıldanırken peşlerinden salona girdim, masaya oturmadan önce hepsine demlikten biraz kahve doldurdum.

“Yemek masamdan başını kaldır Ansel Rogers!” Kahverengi saçları kreplerimin neredeyse üzerine geliyordu. Henry şikâyetime gülerek tabağı masanın üzerinde ileriye doğru itti. İkizler yan yana sandalyelerine yerleşip etraflarına bakmaya ve söylenenleri takip etmeye çalışıyordu. Güneş pencerelerden içeriye girse de kışın gelişiyse hava sabahın erken saatlerinde bile kapalıydı.

“Ne Noel ama...” diye mırıldandım içimden.

Kylie kısa siyah saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. Gözlüğü saçlarının üzerindeydi ve küçük burnunu peçeteyle silip bir yandan da hapşırmamaya çalışıyordu. Üzerindeki bol kazağı ve taytına baktığım zaman bile hasta olduğunu görebiliyordum. Aramızda sanılanın aksine modaya benden daha düşkün olan tek kişi Kylie’ydi. Ve bir tayt ve kazakla bile yine de iyi görünüyordu. Hep böyleydi zaten.

Kylie'nin zorlaması gerekmezdi. Daha kısa olmasına rağmen daha güzeldi, insanlar uzun boylu olmanın daha güzel olduğunu düşünmesine rağmen. Giydiği her şey üzerinde mükemmel duruyordu. Çok fazla makyaj yapmasına gerek yoktu. Soluk bir yüzü benim gibi kızıl tutamlarının arasında canlı göstermesi gerekmiyordu. Çabasız bir güzelliğe sahipti. Sağlıklı olmak için spor yapıyordu, benim gibi yediği her şey göbeğinden taştan iğrenç yağlara dönüştüğü için değil.

“Bana neden öyle bakıyorsun?” diye sordu meraklı, kısık bir ses tonuyla. Ona düşündüklerimi söylesem saçmaladığımı, çok güzel olduğumu söylerdi. Hepsi öyle söylerdi.

Ama aynaya baktığımda onların gördüğü güzelliği göremiyordum. Aptal bir amigo kız olmamak için deli gibi çalışsam da Ansel gibi mantıklı olamıyordum. Onların bir şey yapmasına gerek yoktu. Onlar öyleydi. Benimse çabalamam gerekiyordu. Aptal erkek arkadaşım için bile çabalamam gerekmişti. O yanımdayken daha güzel göründüğümü düşünmüştüm.

Aslında hiç yanımda olmamasına rağmen.

“Hasta görünüyorsun,” dedim düşüncelerimi dağıtmak için başımı iki yana sallarken. Son yaşananlar beni çok yormuş ve hassaslaştırmıştı.

“Sadece biraz üşüttüm.” Üç tane krep aldığı tabağın üzerinde çilekli şuruplardan gezdirdi. “Ansel, dünyaya dön...” diye seslendikten sonra büyük bir parçayı ağzına attı.

İstedğini yiyebilir.

“Bunu ben de yapabilirim.” Düşüncelerim birden yüksek sesle dudaklarımdan çıkıvermişti. Hepsinin bakışları bana döndüğünde kendimi daha aptal hissedemezdin.

“Asıl sen nasılsın Maddie?” diye sordu dayanamayarak Kylie. “Ve bana iyi olduğunu söyleme.” Çatalını bırakıp hemen yanımdaki sandalyede olmasına rağmen alanın el verdiği ölçüde bana doğru döndü. Koyu renk gözleri ilgili ve meraklıydı. İyi olmadığım da en az o koyu renkler kadar ortadaydı.

“Sürekli ağlıyor,” dedi Clyde. “Duymayacağımızı sanıp müzik açıyor ama duyuyoruz.” Afacan kardeşim benim yerime soruyu cevapladığında gözlerim yeniden dolmuştu. Elimde değildi. Haftalardır aramızda dolaşan bir katil vardı, şimdiden takımımdaki iki kişiyi öldürmüştü. Ve beş yıldır birlikte olduğum erkek arkadaşım ilk şüpheliydi. Kendimi kesinlikle berbat hissediyordum. Aldatılmak neden böyle hissettiriyordu ki? Bu benim yetersizliğimle ilgili olmamalıydı, bu onun iğrenç biri olmasıyla ilgili olmalıydı. Ben daha çirkin olduğum, daha aptal olduğum için gitmemişti Summer’a; kendisi daha aptal olduğu için yapmıştı bu sadakatsizliği. Ama ne yaparsam yapayım yine de berbat hissediyordum.

“Geçecek,” diye mırıldandım. “Çocuklar artık yukarıya, yeterince yediniz!” Biraz sonra muhtemelen ağlayacaktım ve bunu onların gözünün önünde yapmak istemiyordum. Annemle babamın kavgalarına yeterince şahit oluyorlardı, en azından ablalarının daha sağlıklı bir birey olmasını istiyordum ama şu an kendimi kontrol edemeyecek kadar hassastım. Ve müziğin sesini sonuna kadar açmanın da bir işe yaramadığını öğrenmiştim, bu bile ağlamak istememe neden oluyordu.

“Ama daha yeni geldiler,” diye sızlandı Clyde. Gözyaşlarım kirpiklerimin ucunda duruyordu ve şimdiden kâğıt kadar beyaz tenimde burnumun kızardığını gördüklerini biliyordum. Başka bir sorun daha.

“Yeni oyunlarını bana göstermeye ne dersin?” diye sordu Henry yüzümün halini görünce küçük erkek kardeşime. Onun ilgisini nasıl çekeceğini biliyordu.

“Tamam.” Bonnie masadan daha önce kalktı. “Biraz yalnız kalmak istiyor, ona izin vermeliyiz Clyde.” İşte böyle, kızlar her zaman daha anlayışlı ve akıllı olurdu, bu yüzden bir gün Bonnie’nin de kalbi kırılacaktı. Ama eğer birisi ona o aşağılık Matthew’un yaptığını yaparsa onun kafasını koparmak zorunda kalırdım. Bana bakınca gülümsedi ve ben de kendimi zorlayarak karşılık verdim.

Henry yine de her zamanki inceliğini kullanarak çocukları alıp yukarıya çıktı. Bu konuşmanın içinde olmak istemeyeceğini tahmin ediyordum. Şu anda yaşadığım kalp kırıklığı için beni teselli etmek istemezdi.

“Olanlar senin hatan değildi Mads,” dedi Ansel masanın üzerinden elime uzanarak. Şu an kendime kafamı taktığımı bilecekleri kadar uzun yıllardır arkadaşlık. Sonunda gözyaşlarının yanaklarımdan akmasına izin verdim. Birkaç gündür oldukça iyi idare ediyordum aslında.

“Biliyorum.” Kylie’nin uzattığı peçeteyi alarak burnumu sildim ama ağlamayı kesmedim. Biraz rahatlamaya ihtiyacım vardı ve onlardan saklanacak değildim. “Resmen beni aldatmış. Burnumun dibinde beni kendi takımımından bir kızla aldatmış!” Dudaklarımı ısırırken hangisinin daha çok canımı yaktığını bilmiyordum. Onu öyle uzun zamandır seviyor ve ona güveniyordum ki bu kalbimi paramparça etmişti.

“Maddie,” dedi Ansel uyaran bir tonla. “Matthew aptalın teki olabilir ama sana âşık olduğuna eminim.”

“Katılıyorum,” diye onu destekledi Kylie.

“Sadece erkeklerin büyük bir çoğunluğu gibi aptal. Aralarında neler geçtiğini bilmiyoruz bile. Bir gün o sersemi savunacağım aklımın ucundan bile geçmezdi ama belki de onunla konuşmalısın.” Ses tonu ağır ve sakindi. Beni dizginlemeye ve ikna etmeye çalışıyordu ve her zamanki gibi mantıklı oluyordu.

“Asla!” dedim tek seferde Ansel’e. “Her şey oldukça açık. Onun bir katil olup olmadığını bilemem ama sarhoş olup beni aldattığı ortada. Sarhoşlukmuş!” Ayağa kalkıp volta atmaya başladım. Hareket halinde olmak çığırından çıkmış duygularımı yönetmekte bir nebze daha iyi geliyordu. “O halde sarhoş olmasaydı! Herkes sarhoş oluyor ama ben kimsenin yatağına girmiyorum!” Gözlerimi kapatıp kendi kendime, “Ondan başka kimsenin yatağına girmiyordum!” diye tısladım.

Kylie kendini sıkarak güldü ama Ansel dayanamayıp büyük bir kahkaha attı. Burnumu çekerek ben de güldüm. Ama hemen arkasından onun o yatağı benden başkasıyla girmesi düşüncesi girdi ve midem kasılmaya başladı. Bana bunu yaptığına inanamıyordum.

Matthew aynı gün serbest bırakılmıştı. Summer ile gizli bir ilişki yaşadığını ispatlayınca şüpheli olmaktan çıkmıştı. Ve kızın öldüğü gün nerede olduğuna dair kanıtı vardı. Benimle birlikteydi ve onun için istemeyerek şahitlik yapmak zorunda kalmıştım. Çok saygı duyduğum ailesine şükretmeliydi.

“Beş yıl!” dedim ayaklarımı zemine vura vura. “Beş yıl sonra bana bunu yaptığına inanamıyorum. Eksik olan neydi? Tanrım! Summer’ı mezardan çıkarıp her gün nasıl yüzüme baktığını sormak istiyorum!” Neredeyse her gün birlikte antrenman yapıyor ve derslere giriyorduk. Aramız iyi sayılırdı. *Matt kaç kere onun yanındayken benimle birlikteydi?* “Gerçekten bu kadar aptal olabilir miyim?” diye düşünüp duruyordum. Yanımdalardı. Ve ben hiçbir şey anlamamıştım.

“Benim bakmadığım anlarda birbirlerine bakıp gülüyor, iğrenç seksi imalarda bulunuyorlardı!” Ölüp ölmemesi umurumda değildi. Mezarda ne hale geleceği de. Summer’dan da en az Matt kadar nefret ediyordum.

“Bir keresinde antrenmanımız uzun sürmüştü, hatırlıyor musunuz? Geçen ay. Ben sizinle kalmıştım ve Summer’ı, Matthew’un bırakmasını istemiştım çünkü kızcağız iş yerine geç kalmasını istemiştım. Ne yaptı dersiniz? Onunla arabanın arka koltuğunda mı seviştı?” Ellerimi saçlarımin arasından geçirdim. Öfke nöbeti üzüntümden ağır basmıştı. “İçlerinden bana ikisini bir arabanın içine tıktığım için dua etmişlerdir belki!” Ya da gülüp alay etmişlerdir... Gerçekten bu kadar aptal olduğumu kabullenmek istemiyordum.

“Maddie...” Kylie önüme geçip kollarımı iki yanından tuttu. “Buna artık bir son vermelisin. Durum gerçekten böyleyse bile... Yani boş ver, sen Maddie Flaming’sin. O aptala ihtiyacın yok.”

“Ve birilerine güvendiğin, iyi bir kaptan olduğun için aptal olmuyorsun,” diye ekledi Ansel. “O çocuğu hiçbir zaman senin için uygun görmemiştım.” Kreplerden bir tane önüne çekip omuz silkti. İkisi birbirinden hiçbir zaman hoşlanmamıştı ve sağduyusu yüksek olan Ansel’i hiç ciddiye almamıştım.

“Lisede balo kralı seçilmişti,” diye inledim sandalyeme otururken. “Ben de kraliçe olmuştım. Sonra o kendi takımının kaptanı oldu, ben kendi takımımın... Biz birbirimiz için yaratılmıştık. Yan yana aynada çok güzel görünüyorduk.” Şimdi ise nasıl görüldüğümü bile bilmiyordum.

“Dramanı yaşamana izin vereceğim,” dedi Kylie kendi yerine otururken. “Bunu aşmak için bu üzüntüyü ve öfkeyi içinden atmalsın.” Hapşırınca gözlerimi kıstım ve başımı geriye doğru çevirdim. Gülüp burnunu sildi. “O yüzden içindeki her şeyi dökül, bir saat sonra bu kapıdan çıkıp okula gittiğimizde yeniden balo kraliçesini görmek istiyorum.” Kahve kupasını dudaklarına yasladı. “Kralın kellesini almış bir kraliçe görmek istiyorum.”

Ansel ona kıkırdarak kahve kupasını masanın üzerinden uzattı ve tokuşturup şerefe yaptılar. Ben ağlarken onlar yine tek başına,

yıkılmadan, güçlü kadın olmanın hazzını yaşıyordu. Ansel, Dylan gittiğinde böyle olmamıştı. Büyük ayrılığından sonra dağıtmıştı ama ağlamamıştı, sadece daha çok eğlenmişti. Başkalarıyla birlikte olmuştu. Her gün başka biriyle çıkmıştı. Bunu yaptığımı düşünemiyordum bile. Ama ne yapayım, ben böyleydim. Daha duygusal, daha hassas, daha aptal... Seven biriydim. İnsanlara inanan, değer veren, güvenen ve her zaman böyle sırtından vurulan kişiydim.

“Sizce ben kilo mu aldım?” diye sordum kirpiklerimin altından.

“Kendine kafayı takmayı bırak.”

“Bütün gün depresyon hırkamın içinde Netflix seyredip Nutella yemek istiyorum.”

“O zaman kilo alırsın,” dedi Ansel. “Bir de kaptanlıktan atılırsın.”

Doğru ya, bugün yeniden provalara başlamak zorundaydık. Yeni koç gelecekti ve takımı hazırlamak benim görevimdi.

Maçlar...

Şampiyonalar...

Katiller...

Aldatan sevgililer...

Hain ölü takım arkadaşları...

İşte şimdi o hırkaya gerçekten ihtiyacım vardı. İşin aslı Matthew o kadar uzun zamandan beri hayatımdaydı ki hayatımın onsuz nasıl olduğunu bilmiyordum. İşin daha da aslı onu sevip sevmediğimi bile bilmiyordum. İlkokulda onu gördüğümde, sırada yanına oturduğum anda o ve ben birlikteydik. Uzun bir süre arkadaş olmuştuk. Liseye geçene kadar sadece arkadaştık ama sonra beni bir ağacın altına çekmiş ve dudaklarımdan öpmüştü. Parmaklarım usulca dudaklarıma dokundu. İlk öpücüğüm şimdi ilk kalp kırıklığım olmuştu.

“İlk aşkın ilk sevgilin olduğunda böyle oluyor olmalı,” diye mırıldandım. “Belki daha çok tecrübem olsa, başkalarıyla en azından. Bu kadar ağır yaşamazdım.” Dirseklerimi masanın üzerine yasladım. “Ama bütün hayatımda o vardı. Kendime bunu yaptığımı inanmıyorum. Hayatımı resmen tek bir adam üzerine kurmuşum.” Kaşığı fincanın içinde öylesine döndürmeye başladım. İşte prenses olamayacağıma ilk kez şimdi inanıyordum.

“Bir kız ilk hayal kırıklığını yaşadığında büyür Mads,” dedi Kylie gözlüğünü başının üzerinden indirip burnuna yerleştirirken. “Aramıza hoş geldin.”

Ansel bir süre ona baktı.

“Birinin senin kalbini kırdığını hayal edemiyorum Ky,” dedim.

Kylie gülümsemekle yetindi.

“Ve bunu sana söyleyen kişinin ben olduğuna inanmıyorum ama...” Ansel gözlerini kıstı. “Dışarıda çok seksi çocuklar var beğim.”

“Dedektif gibi mi?” Gözyaşlarımın altında sııttım.

“Üst katta duran Henry gibi...” İma dolu bir bakış attı.

“Siz kahvaltıya devam edin...” Sandalyeden kalktım. “Gidip duş alacağım ve suratımı toparlayacağım. Ya da depresyon hırkının içinde bir ceset olacağım.”

“Katili bir daha görürsem sıramı sana verdiğimi söylerim.” Ansel kahve kupasını bana doğru kaldırırken merdivenlerde durup ona dil çıkardım. Ama adımlarım üst kata doğru ilerlerken omurgamdan bir ürperti geçmişti. Aptal erkek arkadaşım, düzeltme; aptal eski erkek arkadaşım yüzünden asıl meseleyi neredeyse unutuyordum.

Katil seksi biri miydi acaba?

Başımı iki yana salladım.

Aptal olma Mads.

Aptal olma Mads.

Ağlama Mads.

Ağlama.

Bu maskaraya çok para verdin Mads...

Bütün temizliğimi yapmam sandığımdan uzun sürmüştü ama yine de yüzüme bir kâğıt maske yapacak zamanım vardı. Aynanın karşısında nem maskesini yüzüme yerleştirdikten sonra dolabın kapağını açtım ve derin bir nefes aldım.

“Gözler üzerinde olacak...” diye mırıldandım. Hem iddialı olmalı hem abartısız olmalı. İnsanlar gördüklerinde hâlâ harika olduğumu düşünmeli ama iyiyim havalarında olduğumu da sanmamalı. Normal olmalıyım. Her zamanki gibi olmalıyım.

Yatağın üzerinde bir yığın kıyafet vardı ama ben hâlâ bornozumla dolabı didik didik edip daha fazlasını bulmaya çalışıyordum. Hiçbiri yeterli gelmiyordu. Daha farklı. Daha başka...

Kapının tıklamasıyla bir anda dönünce ayağım yerdeki kıyafet yığınının takıldı. Düşmek üzereyken son anda dolaptan destek alıp dengemi sağlayabildim.

“İyi misin?” diye sordu Henry gülmekle gülmemek arasında tereddüt ederek.

Elimi yüzüme kapattım. Ve yüzümde olan maskeyi anımsadım. Küçük bir çığlık attım. Beni böyle gördüğüne inanamıyordum. Kimse beni böyle görmemeliydi. Üzerimde kavun içi bir bornoz, pofuduk terlikler ve kâğıt bir nem maskesiyle bir hayalete benziyor olmalıydım.

“Bakma bana lütfen!” diye inledim.

İçten ve her zamanki Henry kahkahasıyla içeriye doğru geldi. İşaret parmağım ve orta parmağım arasından onun bana doğru gelişini görebiliyordum. Küçük yeşil gözleri gülümsemesiyle birlikte daha da kısılmıştı.

“Bu yığınların arasında kalmış gibi görünüyorsun.” Çenesiyle yatağın üzerindeki kıyafetleri gösterdi.

Sadece yavaş yavaş başımı salladım.

“Sana yardımcı olmamı ister misin?”

Yavaş yavaş başımı iki yana salladım.

İşaret parmağıyla çenesini kaşırken “Maddie,” diye mırıldandı. “Ellerini yüzünden çekebilirsin.”

Yeniden başımı iki yana salladım. “O zaman seni öldürmem gerekir. Bunu istemem.”

Önce kıkırdadı ama kelimeleri bir araya getirebilmek için kısık sesle öksürdü. “Beni öldürmek istemediğine sevindim.” Minnettar bir şekilde başını sallayarak güldü. “Ama seni maskeyle gördüğüm için mi ölümle burun burunayım?”

“Çirkinim,” diye mırıldandım. “Bunu kimsenin görmesine izin veremem. Bu yüzden kızlara yukarı çıkmamalarını söyledim!” Sesim artık tamamen zavallı gibi çıkıyordu. Ama kim, kendisinden hoşlandığını bildiği bir erkeğin karşısına bu halde çıkmak isterdi ki? Kimse bana güzelsin narası atmasın, bu saçma sapan maskeyle kâinat güzeli bile 13. *Cuma*’daki Jason⁶ gibi görünürdü!

Bileklerimi tutup ellerimi çekmeye çalıştı.

“Hayır...” diye mızızlandım.

6 Slasher türündeki korku, gerilim filmi ve kurgusal karakteri.

“Bak,” dedi kelimeyi uzatarak. “Hayatımın birçok döneminde Ansel ile birlikte kaldım, biliyorsun. Ve her sabah onun nasıl uyandığını görmek zorunda kaldım. İnan bana yanında peri kızı gibi görünürdün ve bu maske bile bir tek sana yakışır.” Sesi tok ve oldukça ciddiydi. Kirpiklerimin altından ona baktım.

“Yalan söylüyorsun.”

“Ben yalan söylemem Maddie...” Ellerini teslim olur gibi havaya kaldırdı. “Ama seni rahat bırakayım da istediğin gibi hazırlan. On dakika içinde hazır olmazsan Kylie elinde kamerayla geleceğini söylememi istedi.” Kocaman gülümseyip geri geri yürüyerek gitmeye başladı.

“Sakın!” diye tısladım.

Tam eşikten çıkmak üzereyken eliyle kapıyı tutup başını içeriye doğru uzattı. “Maddie,” diye seslendi dikkatimi çekmek için. “Daha özel ya da daha farklı bir kıyafete ihtiyacın yok. Maddie ol...” İşaret parmağını yatağımın karşısında durak iskelet askılığı doğru uzattı. “İçinde iyi hissettiğin şeyi giy.” Yamuk bir şekilde gülümseyip kapıyı üzerime kapattı.

Bir kapıya bir de ayaklı askılığa bakıyordum.

Bir kapıya bir ayaklı askılığın üzerindeki amigo kıyafetime bakıyordum.

Hem özel hem güzel hem de içinde en iyi hissettiğim kıyafet; hem de tamamıyla ben...

Kaşlarımı çattım ve yeniden kapıya baktım.

“Bu harika...” diye mırıldandım.

Ben kendi arabamı almıştım. Ansel ve Kylie de onun arabasıyla gelmişlerdi. Ne kadar ısrar etseler de bugün tek başıma giriş yap-

mam gerektiğini biliyordum. Henry motoruyla hemen arkamdaydı. Dikiz aynasından son kez ona baktım. Park etmiş bekliyordu. Kaskını çıkarıp sanki göreceğimi bilerek cesaret verici bir şekilde gülümsedi. İstem dışı benim de dudaklarım kıvrıldı. Saçlarımı ve yüzümü son kez kontrol ettim. Saçımın bir kısmını yukarıdan toplamıştım. Buklelerim iki yandan yüzüme dökülüyordu. Üzerimde kırmızı amigo kıyafetlerim vardı ve onun üzerine de bol bir mont giyinmiştim. Dudağımdaki ruju son kez parmağımla dağıttım ve çantamı koluma takıp arabadan dışarıya çıktım.

Kylie ve Ansel beni bloğun giriş kapısında bekliyordu. Diğer herkes ise park alanında ve kafenin camlarında bana doğru dönmüştü. Bunu neden böyle bir dram haline getirdiklerini bilmiyordum ama okulun en popüler kızı olmanın sonuçlarıydı. Ve herkes boktan hayatları için biraz eğlence ve kaos istiyordu.

“Selam,” dedim kendi takımımdaki birkaç kıza. Elllerinde kahve bardaklarıyla Matt’in takımından olan birkaç çocuğun yanında arabaya yaslanmış öylece izliyorlardı.

“Selam, kaptan...” Carol bana bakıp el salladı. “Çok iyi görünüyorsun.” Beni baştan aşağı süzüp günün bu saatinde neden bu kıyafetlerle olduğumu anlamaya çalışıyor gibi görünüyordu.

“Yeni koç gelecek, provaya geç kalmayın.” Geniş bir şekilde gülümsedim.

“Doğru,” diye onayladı. “Provaya mı gelecek?”

“Ben erken tanışacağım.” Yürümeye devam ederken Matt’in arkadaşlarına da ekstra bir gülümseme bahşettim. Yarı açık ağızlarıyla orada öylece durmaya devam ettiler.

“İşte böyle...” diye mırıldandı Henry hemen yanımda belirerek. Ona doğru döndüm ve birden nefesimi verdim. “Dik dur,” dedi. “Sen yanlış bir şey yapmadın.”

Başımı salladım ve kızlara doğru yürümeye devam ettik.

Amfiye girene kadar her şey beklediğimden daha iyiydi. Onlarla birlikte yürüdüm ve tanıdığım kişilere selam verdim. Havadan sudan konuştum. Yeni gelecek koç için herkes çok heyecanlıydı ve bu en azından bir süreliğine dikkatleri dağıtacaktı. Ama dersin başlama saati geldiğinde ve amfiye girdiğimizde bir şeyler değişti.

Salyangoz takımı...

“Maddie’nin düşüşü...” diye güldüler ben içeriye girer girmez. Jenny ve Anna. Summer’ın yakın arkadaşları.

“Gökyüzünden düşen bir meleği mi tasvir ediyordun?” diye sordu Kylie ona bakarak. Eşyalarımızı yerleştirirken Ansel’le birlikte güldük.

“Neden olmasın?” diye sordu Anna en arkadan masaların arasında yürüyerek bize doğru gelirken. “Meleklerin bile cennetten kovulduğu bir dünyada kimse bu kadar uzun süre tahtta kalamazdı.” Sarı saçlarını omuzundan geriye attı. Yüzü yorgun düşmüştü, muhtemelen hâlâ ölen arkadaşının yasını tutuyordu. Aynı şey bizim başımıza gelse ben kendimi toparlayamazdım, bu yüzden ona cevap vermek istemedim.

“Boş ver,” diye dürttüm Kylie’yi. “Bırak acısını yaşasın.”

Bana dik dik baksa da hemfikir olup başını salladı. Kitaplarını masanın üzerine yerleştirirken Ansel tabletini çıkarmış inceleyecek bir şeyler arıyordu. Ona doğru döndüm ama Anna omzuma dokunup kendisine bakmamı sağladı.

“Ne istiyorsun?”

Dudağını yapmacık bir şekilde sarkıttı. “Dün gece Matthew ile konuştum. Yarın birlikte Summer’ın mezarını ziyaret edeceğiz.

Takım kaptanı olarak gelmen gerekir diye düşündüm.” Sinsi bir şekilde gülümsedi. “Sonuçta o da senin takımından biriydi.”

Omurgamdan aşağı bir ürperti indi. Bu çocuk benim itibarımı biraz bile olsun önemsemiyor olmalıydı.

“Takımları bilirsin,” diye omuz silktim ama sesimin titremesi için kendimi zor tutuyordum. “Biri gelir, biri gider. Herkesin yeri doldurulabilir Anna.” Gözlerimi gözlerinin içine sabitledim. “Herkesin,” diye vurguladım.

“Ben de onu diyordum ya.” Kalçasını masamın kenarına yasladı ve yukarıdan bana bakmaya cüret etti. “Kylie aramıza girmeden önce, tacının artık son kullanma tarihinin geldiğinden bahsediyordum.”

Derin bir nefes aldım. Demek planları buydu. Önce beni gözden düşüreceklerdi sonra takımımı benden alacaklardı. Ve hepsi Matthew aptalı yüzünden olacaktı. Bana ne yaşattığının farkında mıydı acaba?

“Gerçek kraliçeler Anna,” dedim gülümseyerek. “Krala ihtiyaç duymazlar. Soytarıların yokluğu da bir şey değiştirmez.” Masanın üzerindeki elini tuttum. “Yasını seninle paylaşıyorum. Ama keşke Summer’ın ölen tek şeyi bedeni olsaydı, oysaki geriye bir onuru da kalmadı.” Ayağa kalkıp ellerimi masanın üzerine bastırarak ona doğru eğildim. “Bunun yasını nasıl tutacaksın? Çünkü muhakkak çiçek göndermek isterim.”

“Sen...” dedi geriye doğru çekilirken. “Sen nasıl böyle konuşursun?”

“Kes artık Anna,” diye araya girdi Ansel. “Maddie sadece aldatıldı. Summer ise kandırıldı. Onun için Maddie’den vazgeçemeyen bir adam tarafından. Gelip burada matah bir şeymiş gibi anlatan sensin. Keşke Matthew’da, mezarına girmeden önce arka koltukta yiyiştği kızın yanında olacak kadar onur olsaydı.”

“Matt, Summer’ı seviyordu,” dedi Jenny gelip Anna’nın kolundan destek olarak.

“O halde bir ruh çağırma ayini düzenleyin,” dedi Kylie masanın üzerine oturup bağdaş kurarak. “Böylece Matt ve Summer yeniden bir araya gelir ve kimsenin şahit olamadığı büyük aşkını yaşar.”

“Onun arkasından nasıl böyle saygısızlık yaparsınız?” diye bağırdı Jenny. İkisinin de gözleri kızarmıştı ve amfide olan herkes etrafımıza toplanmıştı. Gitgide daha da rezillik çıkıyordu ve birilerinin bunu Instagram’a atmak için çektiğine emindim.

“Saygı istiyorsan o herifi arkadaşının mezarına yaklaştırma,” dedi Ansel. “Ve bizimle uğraşma. Çünkü karşılık veririz.”

Profesör içeriye girip sert bir şekilde kapıyı kapattığında herkes gerilmişti. Anna ve Jenny başka bir şey söylemeden arka tarafa doğru ilerledi ve uğultu kesildi. Herkes yerine oturduğunda kalbim hızla atıyordu.

“İşte şimdi uyandım,” dedi Ansel. “Sabah sabah salyangoz takımı kadar göz açan başka bir şey olamaz.”

Kylie kıkırdadı ama hemen sonra her zamanki yaptığı gibi bizimle arasına iki koltuk mesafe bıraktı. Gözlüğünü taktı ve profesörün anlattıklarını dinlemeye başladı. Ansel ile birbirimize bakıp göz devirdik.

Günün yarısını bitirmek bile tüm yıldan daha yorucu olmuştu benim için. Kalan derslere giremeyeceğimden artık emindim. Bu yüzden yeni gelen koçu bahane ederek spor salonuna gitmeye karar verdim. Saat akşam üzeri 17.00’yi geçmişti ve hava şimdiden kararmıştı. Bodrum katında olan spor salonu ise hem daha karanlık hem de günün bu saatlerinde oldukça sessizdi. En azından bekledi-

ğim biraz sessizlikti ama basketbol takımı bizim çalışma sahamızı yine ele geçirmişti.

“Hey!” diye bağırdım Henry’i görünce. Top elindeyken bana baktı ve yerde sektirmeye devam etti. Nefes nefese görünüyordu. Güldü ama topu sektirerek potaya doğru sürükledi. Durdu, zıpladı ve topu potadan geçirmeyi başardı. Arkadaşları ona tezahürat ederken ben de güldüm. Elinin tersiyle alnını silerek sahanın kenarına, benim yanıma geldi.

“Ne işin var burada?” Nefes nefese kalmıştı.

“Biraz kafamı dağıtmak istedim ama saha doluymuş.” Kollarımı sıkılğan bir tavırla birbirine bağladım.

“Nasıl geçti günün? Öğle arasında göremedim sizi.”

“Antrenmandaymışsın, Ansel söyledi.”

Bunu duyunca birden gülümsedi. Sanırım onu sorduğum gibi bir havaya kapılmıştı ama aslında pek öyle olmamıştı. Yine de güzel bir gülümsemenin kime ne zararı olurdu ki?

“Biraz sonra bitecek,” dedi. “Buralardaysan konuşuruz.”

“Olur,” dedim. “Etrafta dolaşacağım.” Ona el sallayarak sahadan çıktım.

“Dikkatli ol,” diye bağırdı. Doğru ya, başımızda bir seri katil vardı, hem de amigo avcısı. Ellerimi saçlarımın içinden geçirdim. İlk defa bu kadar yalnız kalıyordum. Normalde boş zamanım olmazdı, gördüğüm herkesin yanına gidip sohbet ederdim ya da Matthew’a bir mesaj atardım ve benimle dersi kırmasını söylerdim. Şimdi ise kimseyi görmek istemiyordum, özellikle de Matthew’u.

Sahadan çıktığımda, erkek soyunma odasının önünde onu görünce tamamen bozguna uğramıştım. Ve onun da benden bir farkı yoktu.

Bir saniyeliğine içimden ağlamak, yakasına yapışmak ve bağır-
mak geldi ama bir saniye sonra sadece yanından yürüyüp gitmek
istedim.

“Maddie...” deyip kolumdan yakaladı. Omzumun üzerinden
hızla dönüp kolumu ondan kurtardım. Mavi gözleri bana inana-
mıyormuş gibi bakıyordu. Sanki yanlış şeyi yapan benmişim gibi.

“Lütfen,” dedi ellerini havaya kaldırarak. “Sadece beni dinle.”

“Asla!” diye bağırdım ve sesim sandığımdan daha yüksek çıktı.
Koridorda yürüyen birkaç kişi dönüp bize baktı.

“Olanları anlatmama izin ver.” Yüzünde kederli bir ifade vardı.
En azından yaptığı şeyden utanıyor olmasına memnun olmuştum.

“Bir katilin soğukkanlı bir şekilde ne anlatmasını bekleyebili-
rim ki?” diye soludum. Avucumun içindeki telefonu gereğinden
fazla sıkıyordum. Kalbim kırılmıştı ve şu an bununla yüzleşmek
istemiyordum.

“Yapma,” dedi başını yana eğerek. “Katil olmadığımı biliyorsun.”

Gülümsedim ama bu acı dolu bir gülümsemeydi.

“Birilerini öldürüp öldürmediğini bilemem Matthew,” diye çı-
kıştım. “Ama yıllarımın, ilk öpücüğümün, ilk aşkımın, aramızda
geçen her şeyin katili olduğunu biliyorum ve maalesef bunun için
seni cezalandıracak bir mahkeme yok!” İşte olmuştu. İçimden ge-
çenleri bir nefeste söylemeyi başarmıştım ama değişen hiçbir şey
olmamıştı. Hâlâ paramparça olan bendim.

“Özür dilerim...” Sesi mahcup ve kısıktı. Bakışlarını kaçırdı
ama şu an bir şey söylemezse bir daha söyleyemeyeceğini o da
benim kadar iyi biliyordu. Beni çok iyi tanıyordu ve bunu affetme-
yeceğimi biliyordu.

“Sadece bir kez oldu,” dedi sanki bu bir şeyi değiştirecekmiş
gibi. “Çok sarhoştum Maddie. Ne yaptığının farkında değildim.”

“O halde gidip ben de biraz sarhoş olup bir başkasıyla yatayım.” Dudaklarımı dümdüz bir çizgi halinde sıktım. Bunun bir açıklaması ya da özrü olabilirmiş gibi debelenmesini anlamıyordum.

“Böyle bir şey yaparsan önce o herifi...”

“O herifi ne?” diye bağırdım. “Öldürür müsün?”

“Maddie!”

“Bunu yaptığına inanamıyorum.” Gözlerim doldu. “Gerçekten beni sevdiğini sanıyordum.” Bana doğru uzandı ama geriye doğru hızlı birkaç adım attım. Yüzüm düşmüştü ve ayaklarım bile bedenimi zar zor taşıyordu. Bununla başa çıkabileceğimden emin değildim.

“Seni seviyorum!” Var gücüyle bağırdı. “Seni elbette seviyorum. Bundan nasıl şüphe edersin?”

“Nasıl mı şüphe ederim?” İnanamayarak kahkaha atmaya başladım. “Beni aldattın geri zekâlı! Hem de benim takımımdan bir kızla aldatıp onurumu yerle bir ettin. Şimdi herkes arkamdan bakıp aptallığıma gülüyor. Beni nasıl bir hale soktuğunu düşünmüyor musun? Sence Summer olanları kimseye anlatmadı mı?” Gözlerimden yaşlar süzölmeye başladı. “Ne kadar uğraştığımı biliyordun Matthew, her şeye sahip olmak için! Takım kaptanı olmak için, iyi bir ortalama için, babamın benden istediğı, olmamı istedikleri kız çocuğı olmak için ne kadar uğraştığımı biliyordun!” Hıçkırmaya başladım. Bütün zaman boyunca yanımdaydı. Yanımdaydı ve beni teselli edip sevdiğini söylüyordu. Şimdi ise her şey yalandı. Yaşadığımız her şey, söylediğı ve beni inandırdığı her şey.

“Arkamdan güldüler...” dedim çatallaşmış bir sesle. Zorlanarak duvara yaslandım. “Hep arkamdan gülüyorlardı. Summer onlara anlattı. Ve arkamdan bakıp ne kadar aptal olduğumu düşündüler. Seninle yan yana, el ele her dolaştığımda bana acıyan gözlerle bak-

tılar. Kendi sevgilisini tanımayan bir kız, kendi ilişkisinde bu kadar başarısız olabilen bir kız diğer şeyleri nasıl başarabilirdi ki?" Ellerimi gözlerime kapattım. "Tam bir aptal gibi sana bakmaya, sarılmaya devam ettim. Kahretsin. O kıızı kendi ellerimle senin arabana bindirdim ben!"

"Maddie..." diye mırıldandı. "Kimsenin senin hakkında böyle konuşmasına izin vermem." Omuzlarımdan tuttu. "İzin vermeyeceğimi biliyorsun."

Yeniden bu defa tüm gücümle onu ittim.

"Buna tam olarak sen sebep oldun. Yaptığım her şeyi bu kadar kolayca mahvettin. Bana güzel olduğumu söyledin..." İşaret parmağımı göğsüne bastırdım. "İyi olduğumu, başarılı olduğumu... Şimdi Matthew? Şimdi ne oldu? Güzel miyim, iyi miyim, başarılı mıyım?.. Yoksa hep bir yalanın içinde mi yaşadım?" Bana bakınca herkesin bir hayal kırıklığı gördüğüne emindim. Kylie olsa seni var eden şey Matthew mıydı, diye alay ederdi. Erkek arkadaşım tarafından aldatılmanın hayatımda böyle bir etki yaratmasını anlayamazdı Ansel. Annem bunun zayıflığımın en büyük kanıtı olduğunu söylerdi. Babam yanlış bir seçim yaptığımı ve bundan sonraki seçimlerimin doğru olduğuna nasıl inanacağının hesabını sorardı.

İşte böyleydi. Kendime yarattığım krallık tek bir darbeye yıkılmıştı. Çünkü ona güvenmiştim. Ona kalbimi açmıştım. Ruhumu vermiştim. İnanmıştım. Şimdi bütün inanç sistemimi en başından kurmam gerekecekti. Verdiğim tüm kararları sorgulamam gerekecekti. Matthew benim hayatımın var olma nedeni değildi ama hayatımın ortasındaki en büyük rol modeldi. O, baştan sona bu kadar yanlışsa diğer yaptıklarımın doğruluğundan nasıl emin olacaktım?

"Lütfen," diye yalvarmaya başladı. "Bunun üstesinden gelebiliriz. Bizim aramıza girmesine izin veremeyiz."

Nefretle ona bakarken gözyaşları artık görüşümü bulanıklaştırmaya başlamıştı.

“Bunun üstesinden geleceğim,” diye fısıldadım. “Ama bunu ben yapacağım. Sen artık hayatımın bir parçası değilsin.” Önümü kesmeye çalışmasına rağmen onu yeniden ittim. Söylediklerime inanmak istedim. Bunu yapabileceğime. Her şeyi yeniden kuracağıma.

“Mads,” diye bağırdı. Sonra duvara vurdu, tekrar ve tekrar... Bense koşarak uzaklaşmaya devam ettim. Bütün hayatımın özetini soyunma odasının kapısında bırakarak.

Yüzme salonuna geldiğimde soluk soluğa kalmıştım ve hâlâ ağlamaya devam ediyordum. Kimsenin olmayacağını düşündüğüm tek yer burasıydı. Henüz bir buçuk saatim daha vardı, ağlamak yerine havuza girmeye karar verdim. Hareket halinde olmak duygularımın dağılmasına engel olacaktı. Kıyafetlerimi değiştirdim ve okul takımına ait logolu mayomu giydim. Sabah son anda bacaklarımı tıraş ettiğime seviniyordum. İki kişi suyun içindeydi. Bir kişi de kenardaki oturaklarda telefonuyla oynuyordu. İçeriye girdiğimi görünce başını kaldırıp bana baktı ama neyse ki ilgisini çekmemiştim, telefonuna geri döndü.

Havuzun kenarına yaklaştım ve kollarımı açarak, sırt üstü kendimi suların üzerine bıraktım. Hareket etmiyordum, debelenmiyordum, kımıldamıyordum ve suyun dibine doğru yavaş yavaş batıyordum. Boneden kurtulan kızıl saç tutamlarım suyun içinde hayalet gibi dalgalanıyordu. Bedenim yer çekimine karşı koyamıyor ve içim bunu istemiyordu bile. Sadece bırakmak istiyordum. Bu zamana kadar kurduğum ve inandığım her şeyi bu şekilde suyun içine bırakmak.

Parmak uçlarım taşa değdiğinde zeminin soğukluğu kendime gelmeme yetmişti. Bir ayağımı dizime kadar kırdım, diğeriyle ha-

fifçe yaylanarak kendimi suyun dışına doğru ittim. Ve yüzmeye başladım. Tüm kalp kırıklığımı ve öfkemi yüzerek gidermeye çalıştım. Kollarım her kulaç darbesinde biraz daha kasılsa da gözyaşlarım dinliyordu. Gözyaşları birer öfkeye dönüşüyordu.

Zamanın nasıl geçtiğini anlayamamıştım. Nihayet havuzun kenarına yanaşıp soluklanmak için durduğumda etrafta benden başka hiç kimse yoktu. Nefesimi düzenlemeye çalışırken aniden yalnızlıktan panik olmuşum. Havuzun içinde döndüm ama gerçekten ne suyun içinde ne de salonda benden başka kimse kalmıştı.

“Kahretsin...” Saat kaç olmuştu kim bilir. Cep telefonumu soyunma odasının dolabına kilitlemiştim. Yeni koçla olan görüşme ve provaya geç kalmadığımı umuyordum yoksa bu, yeni hayatımın ilk fiyaskosu olacaktı. Eski hayatımda henüz bir tane bile prova kaçırmadığımı düşünülürse belki de yalan bir dünya o kadar da kötü değildi.

Kendi kendime başımı iki yana sallayarak kapıya doğru yürüdüm. Bu günler de geçecekti. Hiçbir his sonsuza kadar kalbinizde canlı kalmazdı. Hislerin de son kullanma tarihi olurdu ve ben bu hissin bir an önce içimden çıkıp gitmesini istiyordum.

Elim kapı kulpuna gitti ama kapı açılmadı. Tekrar denememe rağmen kapının tokmağını bir türlü çeviremiyordum. Siyah cam kapıya ellerimi göz kenarlarımda pencere yaparak yakınlaştım, arkada birileri olup olmadığını görmeye çalışıyordum ama mümkün değildi.

“Hey!” diye bağırdım kapıya vurup. “İçeride hâlâ biri var!” Tekrar tekrar elimle kapıyı yumruklasam da bir işe yaramıyor ve aksine elimin acıdığıyla kalıyordu.

Tamam... Sakin ol, Maddie. Ellerimi kollarımın etrafına sardım. Havuzdan çıkınca biraz üşümüştüm ve yanıma bir havlu almayı

akıl edemediğim için kendime kızmaya başlamıştım. En azından terliklerimi giymeye üşenmeseydim.

Çıt, diye bir ses duyunca hızla arkamı döndüm.

“Orada biri mi var?” diye seslendim. Birkaç adım geriye doğru gidip iyice kapıya yaslandım. *Nefes al Maddie... Sadece paranoya yapıyorsun. Ansel ve Kylie dersten çıkmış olmalı. Telefonuma ulaşamayınca beni merak edecekler. Buraya da mutlaka bakacaklar ve beni bulacaklar... Yolda olmalılar... Gelmek üzereler.*

Karanlık.

Kocaman bir çığlık attım. Tüm ışıklar birden sönmüştü. Gözlerime kapkaranlık bir perde inmiş gibi. Hiçbir yeri seçemiyordum. Havuzun nerede olduğunu bile göremiyordum. İyice köşeye sıkışmıştım. Yeniden kapıya vurmaya başladım. Artık kalbim deli gibi atıyordu.

“Buradayım!” diye bağırdım. “Duyuyor musunuz?! Buradayım! Buradayım!”

“Biri yardım etsin!”

Suyun içinden bir ses geldi. Avuç içlerim cam kapının üzerinde donakaldı. Havuzun içinde biri vardı. En son baktığımda orada kimse olmadığına emindim. Dışarıya çıkmıştı. Havuzdan çıkmıştı. Üzerinden zemine akan sesi duyabiliyordum. Islak ayakların zeminde yarattığı o çıplak ses kulaklarımı tırmalamaya başlamıştı.

Bacaklarım titriyordu. Soluğumu kesmek için elimi ağzımın üzerine kapadım. Adım seslerini dinlemeye çalışıyordum.

“Maddie...” diye bir ses duydum. Kapının önünde eğilip bacaklarımı kendime çektim. Telefon ışığını uzaktan görebiliyordum. Diğer taraftaydı. Soyunma odasından biri bana sesleniyordu. Bana yaklaşan ayak sesleri durdu.

“Maddie...” diye yeniden bağırdı dışarıdan biri.

Çok yakınımıdaydı, ben onun nefesini duyuyordum ama o beni duymasın diye nefesimi tutuyordum.

Lütfen.

Lütfen.

Buradayım.

Lütfen.

“Havuzun ışıkları kapalı,” dedi dışarıdaki ses. “Burada kimse yok.”

Ağlamamak için elimi daha çok ağzıma bastırdım.

Buradayım.

5. BÖLÜM: KAPININ ARDINDAKİ KARARTI

ANSEL

Hava kararmıştı, spor salonunun yukarıda kalan küçük pencereleri dışarıyı görebilmek için yeterli değildi yine de parmak uçlarımda yükselip etrafı kolaçan etmeyi denedim.

“Telefonu yanıt vermiyor,” dedi Kylie oturaklardan. Başımı ona doğru çevirdim. Bir anda huzursuz hissetmeye başlamıştım. Onun yüzünde de aynı ifade vardı. Küçük gözleri telefonunun ekranında dolaşıp duruyordu. “Bizden önce burada olması gerekiyordu,” dedi ayağa kalkarken.

“Gidip onu aramalıyız,” diye mırıldandım. Salonun içindeki diğer kızlar şimdiden mırıldanmaya başlamıştı. Yeni koç gelecekti ama takım kaptanı hâlâ burada değildi. Hem de onun bizden önce gelip burayı ayarlaması gerekirken.

“Tedirgin hissediyorum.” Kylie başıyla kapıyı işaret etti. Matthew’u orada gördüğüm an ben de tıpkı onun gibi ürpermişim. İçimden bir ses Maddie’nin de onunla karşılaştığını söylüyordu. Bu kadar erken okula döneceğini düşünmüyorduk. En azından olanların üzerinden biraz zaman geçmesini bekleyeceğini umuyordum.

“Henry,” diye seslendim öne atılıp. Matthew’un tam karşısında duruyordu ve hararetle bir şekilde konuşuyorlardı. Onun Maddie zaafını bildiğim için bunun bir kavgaya dönüşeceğini kestirmek

zor değildi. İnsan en çok böyle zamanlarda kalbini kontrol edemiyordu.

“Sana buraya gelmemeni söylemiştim!” Matthew’un omzundan itip onun duvara çarpmasına neden oldu.

“Buna sen karar veremezsin,” diye karşılık verse de en azından yumruklarını aşağıda tutmayı başarabilmişti Matthew.

“Testosteron seviyenizi aşağıya çekin,” diye aralarına girdi Kylie. Kaşlarını emir verirken daima yaptığı gibi havaya kaldırmıştı. “Maddie nerede?”

“Onunla karşılaştın, değil mi?” diye yeniden bağırdı Henry. Öfkesini kontrol etmekte pek iyi değildi, özellikle söz konusu Maddie olduğu zaman. Yanına yaklaşıp onu kolundan tuttum, dikkatini çekmek için çekiştirip bakışlarını kendime çevirdim.

“Maddie yok,” dedim daha önemli bir noktayı vurgulayarak. “Çoktan burada olması gerekiyordu.” Henry’nin mavi gözleri benimkilere dikildi. Kaşlarını çatıp dudaklarından derin bir soluk aldı. Bir saniye içinde yeniden Matthew’a saldırmayı düşündüğünden emindim. Boyu hepimizden uzundu ama sinirlendiği zaman sanki devleşiyordu. Ellerini saçlarının arasından geçirip “Sikeyim seni!” diye bağırdı. Kolunu benden kurtarıp koridorda hızlı adımlarla yürümeye koyuldu. Peşinden giderken Kylie’ye doğru işaret ettim. Benim aksime o Matthew’un da arkadaşı olduğu için bir an duraksadı ama sonra peşimize takıldı.

“Ben bahçeye ve otoparka bakacağım, siz de üst kata bakın.” Henry giriş koridorunda hiç arkasına bakmadan görev dağılımı yaparken Kylie ile aynı anda başımızı salladık. Endişeli bir Henry öfkesiyle yüzleşmek istemiyordum ve ben de artık daha çok tedirgin olmaya başlamıştım. Maddie’nin acı çektiğini biliyordum ama antrenmana geç kalacak ya da ekecek kadar değil. Her zaman önceliklerini bilen biri olmuştu. Bu hareket ona göre değildi.

Merdivenleri tırmanırken nefes nefese kalmıştım. Kylie benden daha önde çıktı. Önce kafeteryaya baktık ama okul neredeyse dağılmıştı. Cep telefonumu çıkarıp havuza doğru giderken yeniden Maddie'yi aramaya çalıştım ama yine telefonuna cevap vermiyordu. İşte bu hiç onluk bir hareket değildi ve geçen her saniye daha da endişeleniyordum.

“Havuzda ne işi var ki!” diye söylendi Kylie basamakları ikişer ikişer çıkmaya başladığında. Antrenman saatinde burada olması saçmaydı ama bakmadığımız okulun içindeki tek yer burasıydı. Eğer Matthew ile karşılaştıysa yalnız kalmak istemiş olabilirdi ve fakültenin içinde yalnız kalabileceği en iyi yer de buradaydı.

“Maddie...” diye bağırdım soyunma odasına geldiğimizde. İçeri girdiğimiz an sensörlü lambalar etrafı aydınlattı. Dolapların arasında dolaştık ama burada hiç kimse yoktu.

“Maddie!” diye bağırdım boşluğa doğru. Kylie havuz kapısına doğru giderken koridordan başımı uzattım. Koridordaki sarı ışıklar insanın sinirini bozacak şekilde yanıp sönüyordu. Telefonumu yeniden çıkardım.

“Havuzun ışıkları kapalı,” diye seslendi içeriden Kylie. “Burada hiç kimse yok.”

Rahatsız bir nefes verdim. Göğsüme bir baskı yerleşmişti. Kasabada amigo kızların peşinde olan bir katil vardı ve en yakın arkadaşım hiç yapmayacağı şekilde ortadan kaybolmuştu. Bu zamana kadar yaşanan her şey birden zihnimde yeniden şekillendi. Kylie ben biraz önce üç kez dönmemişim gibi soyunma odasındaki dolapların arasında dolaşıyordu. Telefonu kulağıma yaslayıp bir kez daha aramayı denedim. Bu katta pek iyi çekmediği için bir süre beklemem gerekmişti.

“Hadi gidelim, belki Henry onu bulmuştur.” Gözlerinde rahatsızlık belirtisi bir kaçış vardı. Yüzüme bakmıyordu. İkimizin de

aklından aynı şeyin geçtiğini biliyordum. O da katili ve son zamanlarda üzerimize bir kara bulut gibi oturan cinayetleri düşünüyordu.

"Bir dakika!" diye bağırdım arkasından. Telefonu kulağımdan yavaşça uzaklaştırdım. Topuklarımın üzerinde dönüp yeniden soyunma odasına girdim.

"Bir ses duyuyor musun?" Karanlıkta dolaşmaktan nefret ediyordum, özellikle de yanmak için sürekli hareket etmenizi bekleyen aptal sensörlü ışıkların altında.

"Dolaplardan geliyor." Kylie koşarak dolapların arasına daldı. İlk sıradakine kulağını yasladı. Çok az bir titreşim sesi muhtemelen dolabın çelik kapağına çarptığı için yeterli yankı yapıyordu. "Buradaymış," diye mırıldandı. Dolabı açmaya çalıştı ama kilitliydi. İçim kararmıştı.

Artık daha korku dolu şekilde yeniden havuzun kapısına doğru koştum. Cam kapının arkasındaki havuzun ışıkları dışında hiçbir aydınlatma yoktu. Göğsüm sıkışmaya başlamıştı. Kapıyı açmayı denedim ama kilitlenmişti. Ellerimi cam kapıya yaslayarak diğer tarafı daha net görmeye çalıştım. Şezlongların üzerinde gezdirdiğim gözlerim herhangi bir hareketliliğe rastlamamıştı. Ne kıyafet ne havlu ne bir terlik... Hiçbir şey yoktu.

Neredesin Mads?..

Havuzla takılan gözlerim aniden açıldı ve kendimi kontrol edemedim bir çığlık attım. Refleksle geriye doğru sıçradım. Kalbim bir salise içinde ulaşabileceği en yüksek ritimde atmaya başladı. Göğsümdeki baskı şimdi bir kamyon ağırlığındaydı.

"Ne oldu?" diye yanıma koştu Kylie.

"Havuzun içinde," diye bağırdım. "Havuzun içinde biri var. Kapıyı açmamız lazım!" Yeniden ortadan birleşen kapıyı parmaklarımı arasından geçirmeye çalışarak zorladım. Kylie dehşete ka-

pılmış şekilde benim yaptığım gibi cama yanaştı, kendi gözleriyle gördükten sonra daha soğukkanlı bir şekilde geriye çekildi. Telefonu kulağına götürüp hızlıca bir yeri aramaya koyuldu. Hatlardan dolayı çekim gücü için normalden daha uzun bekliyorduk ve içimdeki korku artık boğazıma doğru tırmanmaya başlamıştı.

“Havuzun kapısını açın hemen, birisi içeride kaldı. Buraya güvenlik ekibini gönderin!” Kylie tek seferde kelimeleri dizdikten sonra telefonu kenara fırlattı. Upuzun gelen birkaç saniye boyunca ikimiz de kapıyı açmayı denedik ama sanki kasıtlı bir şekilde açılmaması için sıkıştırılmıştı.

“Geri çekil,” diye mırıldandım. Etrafta bulduğum ilk sandalyeyi elime aldım. Önce ağırlığını tartıp havaya kaldırarak tek seferde cama vurdum ama bir etkisi olmadı. İkincide sandalyeyi daha çok geriye doğru çekip toplayabildiğim tüm gücümle cama çarptım. Kafamın içinde yankılanan bir kırılma sesi içeriye esir aldı. Sandalyeyi elimden bir kenara fırlattım. Kırık camların arasından atlayarak havuz bölümüne geçtik.

Suyun ortasında, yüz üstü dönmüş bedenini gördüğümde kontrolsüz bir hıçkırıkla elimi ağzıma bastırdım. Kızıl saçları karanlık suların içinde, etrafına dağılmıştı. Öylece, cansız bir beden gibi havuzun ortasında süzülüyordu. Yaşadığını gösteren tek bir kanıt bile yoktu. Olduğum yerde donup kalmıştım. Gördüğüm şeyle hissettiğim şey arasında bir şok kapanına kısılmıştım.

Kylie suya atlayıp ona doğru yüzmeye başladı. Elimdeki telefon büyük bir gürültüyle zemine düşüp durduğum yerde sıçramama neden olacak bir ses çıkardı. Nefesimi tutmaya ne zaman başladığımı hatırlamıyordum. Zorlukla dizlerimin üzerine çöktüm. Suyun içinde onu nefes alabilmesi için ters çevirdi. Nasıl bu kadar soğukkanlı olduğunu bilmiyordum. Onu havuzun kenarına kadar çekti. Ellerimi uzatarak onu yukarıya çekerken gözümünden yaşlar

akıyordu. Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Suyun içinden çıkardığım çocukluğumdan beri en yakın arkadaşım olan, kardeşim gibi gördüğüm Maddie'ydi.

Havuzun kenarındaki taş zemin üzerinde dağılmış ıslak saçlarıyla uzanırken sadece kenarda durabildim. Bir şey söylemek istiyordum. Yüzüne dokunmak, ismini söylemek, gözlerini açmak istiyordum ama sadece öylece durabiliyordum.

Kylie nabzını kontrol ederken onu izlemeye devam ettim. Düşmüştüm. Tamamen kendimi kaybetmiştim. Şok geçirdiğimi biliyordum. Bu sadece şok olmalıydı. Her zaman güzel gülümsemesini gördüğüm en yakın arkadaşımın morarmış dudaklarını izlerken olduğum yere çöküp kalmamın başka bir açıklaması olamazdı. Şimdi burada durmak bile istemiyordum. Çekip gitmek. Aşağı inmek. Tüm bunlar olmuyormuş gibi yaşamak... O morgun soğukluğunu hissetmek istemiyordum.

Kalbim beni yeniden hastanenin en alt katındaki o odaya götürüyordu. İnsan bedenlerini sakladıkları dolaba. İçerisi buz gibiydi. Ölüm kokan bir karanlığa sahipti. Morg görevlisi kapıyı açıp sizi içeriye aldığında ölüm orada size de bulaşıyordu. Karanlığı ruhunuzdan bir parça alıyordu. Sonra çelik dolaplara götürüyorlardı sizi. Kapağını açıyorlardı. İçeriden çekiyordu artık cansız olan, ruhunu kaybetmiş bedeni. Bir ceset torbasında oluyorlardı daha yeni öldüyse. Fermuarını açıyorlardı. Sanki bir paketmiş gibi. Sonra onun yüzünü görüyordunuz. Hayata dair hiçbir şey kalmamış, bembeyaz, solgun yüzünü. Artık tanıdığınız kişiye ait olmayan yüzünü.

Son kez dokunmak istiyordunuz ama parmaklarınız havada asılı kalıyordu. Canınızdan daha çok sevdiğiniz bir insanın dondurulmuş, ruhu çalınmış o halini nasıl gördüğünüz en son hali olarak zihninize kazırdınız ki? Parmaklarınızın avucunda kaybolduğu babanızın ellerine nasıl dokunup buz tutardınız? Annem sinir krizi

geçirdiği için o gün morga tek başıma girmiştım. Babamın cesedini teşhis etmek bana düşmüştü. İnsanlığımdan büyük bir parçayı bıraktığım o morgdan çıktığımda ruhsuzluğun artık nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Başımı sallamış ve babam olduğunu onaylamıştım. Başımı sallamış ve babamın artık hayatta olmadığını onaylamıştım. İnsan bununla nasıl yaşardı ki? Ama o buz gibi odadan çıktığımda, koridorun diğer ucunda koşarak bana doğru gelen biri vardı. Ben kendimi kaybettığımde, o kapıdan çıkıp dizlerimin üzerine düşmek üzereyken Maddie yakalamıştı beni ağlayarak.

Şimdi karşımdaki manzaraya bakıyordum. Cansız duran bedenine. Morarmış dudaklarına. Kylie ona kalp masajı yaparken sadece durmuş seyrediyordum. Tırnaklarımı avuçlarıma geçirmiştim. İçeriye birileri girdi ama onların yüzüne bakamadım. Gözüm Maddie'nin hemen dizlerimin önünde duran, yukarıya doğru bakan elindeydi. Kımıldamıyordu. Ellerim onun parmaklarına doğru gitmek istiyordu ama korkuyordum. Ya babamın elleri gibiyse?.. Ya üşüdüyse parmakları?.. Ya artık o burada yoksa?..

“Burada ne olmuş?” diye sordu birisi. Sağlık görevlilerine kim haber vermişti bilmiyordum, muhtemelen aklı başında kalabilen Kylie. Henry en az benim kadar dehşete uğramış şekilde Maddie'yi bir sedyeye alışlarını izliyordu.

“Nefes alıyor,” dedi Kylie nefes nefese kalmış şekilde. Onlara durum bilgisi mi veriyordu, yoksa kendi dahil herkesi ikna etmeye mi çalışıyordu, emin değildik. Gözlerim hâlâ o karanlık suların üzerinde dolaşıyordu. Maddie'yi sedyeye birlikte havuzdan çıkarıp yük taşımak için kullanılan asansöre bindirdiler. Kylie elimden tutmuş beni peşinde merdivenlere sürüklüyordu.

“Ansel.” Elimi sıkı sıkı tuttu. “Kendinde kalmalısın, bayılırsan ona neler olduğunu öğrenemeyiz.” Omuzlarımdan tutup bakışlarımı ona çevirmem için bedenimi sarstı. Yavaşça ona döndüm ve söylediğini yapabilmek için başımı salladım.

“En az senin kadar korkuyorum,” dedi. “En az senin kadar endişeliyim ama şu an olmaz. Beynine harekete geçmesi komutunu ver. Sen ne söylersen onu yapar. Kalbinle hareket etme sırası değil!” Dudakları bunları tereddütsüz bir şekilde ve duraksamadan söylüyordu ama gözleri dolu doluydu.

Acı çekiyor. O da korkuyor ama yine de yapabiliyor. Yeniden başımı salladım ama bu defa bir nebze olsun kendime gelmiştim. Henry çoktan aşağı inmiş olmalıydı. Merdivenlerden hızla inmeye çalışırken özellikle tırabzanlardan tutunuyor ama Kylie’nin elini de bırakmıyordum. Katlar arasında biriken öğrenciler bize korkuyla bakıyor ve kendi hikâyelerini yazıyordu. Belki de şu an merdivenlerden inen onlardan biri olmadığı için şanslı hissediyorlardı. Ne yazık, Summer öldüğünde biz de aynı şeyi hissetmiştik.

Bizden biri olmadığı için şanslı hissetmiştik.

Ama şu an bomboş otoparkta dikilirken kendimi hiç şanslı hissetmiyordum.

“Bunu yapamam,” diye fısıldadım. Kylie arabasının anahtarını ararken birden bana döndü. Önce kızacağını sandım ama öfkesi yüzümü görünce dağıldı. “Yapamam Kylie, o hastaneye bir daha giremem. O kapının önünde bekleyemem. Bir daha o haberi alamam.” Başımı iki yana sallarken yutkunmaya çalıştım.

“Maddie için olmaz, Maddie için bekleyemem.”

Etrafa bakındı. Ne görmeyi umduğunu bilmiyordum ama panik halinde görünüyordu. İşleri daima onlar için zora sokan sorunlu arkadaş ben oluyordum ama zaten arkadaş olmamızın sebebi beni anlıyor olmalarıydı. Bunu kaybedemezdim. Babamdan ve annemden sonra onları da yitiremezdim.

“Bunu al,” dedi arabanın anahtarını elime tutuşturup. “Eve git. Ben Ashley’den beni hastaneye götürmesini isterim.” İşaret parma-

ğıyla otoparkın diğer ucundaki kırmızı arabayı gösterdi. “Burada tek başına duramazsın. Telefonun açık olsun.” Gözlerini kapattı. “Sana iyi haberi vermek için arayacağım.” Anahtar parmaklarımın arasında sıkışıp kaldı. Sonra beni kendine doğru çekip sıkı sıkı sarıldı. “Bir şey olmayacak,” derken sesi çatlıyordu. “İyi olacak. Her zaman iyi oldu. Uyandığında...” Bir an duraksadı. “Uyandığında saçları berbat görünürse canımıza okur. O yüzden ona kıyafet getir...” Geri çekildi. Gözyaşlarını silerken durup nefes almayı dene-di. “Ve biraz makyaj malzemesi işte. Anlıyorsun...”

Sadece başımı salladım.

“Arabaya bin ve eve git Ansel.”

Ashley’nin yanına doğru hızlı adımlarla ilerlemeye başladı. Kylie’nin bıraktığı yerde sadece arabasına yaslanarak beklemeye koyuldum. Şimdi okulun neredeyse tüm ışıkları yanıyordu. Ashley ve Kylie de çıkınca otopark tamamen boş kaldı. Giriş kapısında bekleyen güvenlik artırılmıştı. Ama bunun için belki de geç kalın-mıştı. Maddie’nin, okulun dekanı olan babasının normal şartlarda burada olması gerekiyordu. Okulda yaşanan olaydan dolayı. Ama muhtemelen hastane yolundaydı.

Bütün bunların bizim başımıza nasıl geldiğini düşünmeye çalıştım. Sadece bir ders... Bir derse girmemesine izin vermiştik. Yalnız kal-maya ihtiyacı vardı. Spor salonu güvenliydi ve onun koçla buluşması gerekiyordu. Yalnız olmaması gerekiyordu. O havuza gitmemesi ge-rekiyordu. Bunun Maddie’nin başına gelmemesi gerekiyordu.

Telefonumun ekranına bakarak hipnoz olmuş gibi sadece bek-liyordum. Eve gitmem gerekiyordu belki ama bunu yapacak kadar iyi hissetmiyordum. Eve dönmek demek babamın o eve gelmediği ilk ve artık gelmeyeceği günü yeniden yaşamak anlamına gelecekti. İçimdeki hüznün bir okyanus gibi taşarken derin bir nefes alıp başımı kaldırdım.

Kampüs kapısından çıkan bir kalabalık gözümce çarpınca kaşlarımı çatıttım. Biri onları yönlendirip etrafı kolaçan etti. Boş otoparkta beni fark etmesi çok zor olmadı. Bir an duraksasa da diğerlerine bir şeyler söyledikten sonra bana doğru yürümeye başladı. Peşine biri daha takıldı, onu daha önce görmemiştim. Karanlığın ortasında sadece bir gölge gibi görünüyordu ama kim olduğunu anlayacak kadar beynim çalışıyordu hâlâ.

“Rogers,” dedi yorgun sesiyle

“Yine geç kaldınız dedektif,” diye terslendim. “Daha kaç kişiye geç kalmayı planlıyorsunuz?” Bir elimi kendi etrafıma doladım ve kolumu sıkmaya çalıştım. Aylar olmuştu ve o katili hâlâ yakalayamamışlardı, belki de artık bu görevi başkalarının sürdürmesi gerekiyordu.

“Bunun bir cinayet olduğu kesin değil.” Yanında duran diğer adam söylemişti bunu. Bana bakarken çenesini dikleştirdi. “Olay yeri incelemesi devam ediyor.” Benden çok da büyük görünmeyen diğer adama yüzümü buruşturdum. Tanıdığım dedektif de ona kaşlarını çatmıştı.

“Ne demek kesin değil?” Burnumdan derin bir soluk almam gerekti.

“Bununla ilgili konuşamazsın,” diye ekip arkadaşını uyardı Dedektif Christopher Wallace.

“Neyle ilgili konuşamaz?” Doğrulup diğer adamın karşısına dikildim. “Bu bir saldırı değilse ne olabilir?”

“Bununla ilgili konuşmak için sizi ve diğer arkadaşınız Devis’i arıyorduk. Bizimle merkeze gelmeniz ve ifade vermeniz gerekiyor.” Daha genç olan adam bunları söylerken herhangi bir mimik kullanma gereği duymuyordu. Olağandışı bir şekilde sakindi.

“Onu rahat bırak,” dedi Dedektif Wallace. “Şimdi sırası değil.”

“Hayır,” diye onun sözünü kestim. “Ne olduğunu düşünüyorsunuz?” İçimdeki acının yerini öfke sarmaya başlamıştı. Bir çılgılık gibi kulaklarımda yankılanan bir öfke. Neyi ima ettiğini anlamak bile beni harekete geçirmişti. Eğer o kelimeyi kullanırsa yemin ederim suratına bir yumruk atacaktım.

“Bu bir intihar olabilir,” dedi ve bir saniye bile düşünmeden elimi kaldırıp yumruğumu sıktım. Ona doğru saldırıya geçmişken havadaki kolum başka birisi tarafından yakalandı.

“Hapse girmek mi istiyorsun?” dedi iri iri açılmış gözleriyle. “Sakin ol!”

“Ne demek sakın ol?!” Kolumu ondan kurtarıp diğer memurun üzerine yürümeye çalıştım ama bu defa iki koluyla beni tutmaya çalıştı. “Sen ne dediğinin farkında mısın?!” diye bağırdım. “Mad-die asla intihar etmez!” Bunu ima ettiğine bile inanamıyordum. “Kendi beceriksizliğinizin üstünü böyle mi örteceksiniz?!” Dedektif beni geri çekmek için iki kolunu belime dolamıştı.

“Bu yüzden sana dava açacağım! Anladın mı beni?! Sana, hepinize dava açacağım!” Ve artık havadaydım. Ayaklarım boşlukta sallanırken bana oldukça memnuniyetsiz bakan memurdan her saniye daha da uzaklaşıyordum.

“Sen ofise git,” diye kulağımın arkasından ona emir verdi. “Ve çeneni bu defa kapalı tut!” Dedektif Wallace’ın bağıırışı başımı geri çekmeme neden oldu. Diğer memur bu defa irkilmiş şekilde onu başıyla onayladı ve otoparktan uzaklaşmaya koyuldu.

“Hey!” dedim bu defa karnımın üzerinde birbirine kenetlenmiş ellerini tutarak. “Beni yere bırak!” Hemen kulağımın arkasında duyduğum homurtuyla elleri birbirinden ayrıldı ve bedenimden çekildi.

Yere eğilip düşürdüğümü fark etmediğim telefonumu ve anahtarını kolayca kaptı. Bana uzatırken kararsız görünüyordu. “Telefon-

larla ilgili bir sorunun mu var Rogers?” diye terslendi. Dudaklarımı birbirine bastırarak eşyalarımı ondan aldım ve Kylie’nin arabasına doğru yürümeye koyuldum. Burayla işim bitmişti. Şimdi buradan çekip gitmek için sabırsızlanıyordum.

Kapıyı açmak için anahtarın üzerindeki tuşa birkaç kez basmam gerekti. Her defasında tuhaf bir *bip* sesi çıkarıp duruyordu. İçimden mırıldanarak küfretmeye başladım. Parmaklarımın titrediğini kapıyı açmaya çalışana dek fark edememiştim.

Bir el benden önce kapıyı açtı. Ona bakmak için döndüğümde burun buruna geldik. Arabayla onun arasında kalmıştım.

“Ne yapıyorsun?” diye tısladım.

“Akli başında bir memur olarak bu halde araba kullanmana izin vermiyorum.” Kaşlarını çatmış ve yine çenesini sivriltilmişti. Bileğimden tutup beni arabanın diğer tarafına doğru hiç de kibar olmayan bir şekilde itti. “Bu saatte, tek başına burada ne halt ediyorsun ki?!” Ben orada dikilirken kapıyı açıp sürücü koltuğuna yerleşti. Beynim bugün bana hiç yardımcı olmuyordu. Daha fazla bağırarak ve durduğum yerde ayağımı zemine vura vura tepinmek istiyordum ama tıptış tıptış gidip yolcu kapısından içeriye girdim.

“Burada ne yapıyorsun Rogers?” diye sordu.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. Başımı ona çevirmeden doğruca camdan dışarıya bakıyordum. Acının üzerine öfke hiç de hoş bir karışım olmuyordu ve bu bana Maddie’nin içkilerle ilgili altın kuralını anımsatmıştı.

Onları birbirine karıştırma Ansel, yoksa yarın kimin yanında uyandığını hatırlamazsın ve o kişi herkes olabilir.

“Bu bir sorgu mu?” diye terslendim dikkatimi dağıtmak için. “Çünkü yasal olmadığını belirtmeliyim.” Ayağımı arabanın içinde ritmik bir şekilde yere çarpıyordum ve ellerimin titremesine de engel olamıyordum.

“Yasal olma sınırını görevi başındaki memura yumruk atmaya çalıştığında aştık sanırım.” Dudaklarını birbirine bastırıp yapay bir şekilde güldü. Abartılı bir şekilde gözlerimi devirip bileklerimi birbirine yapıştırarak ona doğru döndüm.

“Ne yapacaksınız, bana kelepçe mi takacaksınız?”

Bir bana bir ona doğru uzattığım bileklerime baktı.

“Belki bir gün,” diye başını salladı. Ters ters bakarak ellerimi bacaklarımın arasına yerleştirdim.

“O intihar etmedi,” dedim.

“Biliyorum.” Nefesini verirken rahatlamış gibiydi ama bu tepkiyi veren ben olmalıydım. “Hiç kimse havuza atlayıp intihar etmek için mayosunu giymez,” diye açıkladı. “Ama akli başında hiç kimse de çaylak bir memurun söylediklerine aşırı tepki vermez.” Anahtarı elimden alıp yerine soktu ve motoru kolayca çalıştırdı.

“O en yakın arkadaşım,” diyebildim.

“Neden onun yanında değilsin o halde?”

İtiraf etmek gerekirse güzel soruydu.

Ama bir cevabım yoktu.

Alt dudağımı ısırp ön camdan dışarıyı seyretmeye devam ettim. Onun yanında olmalıydım. Bakışlarım hâlâ çalmayan telefonun ekranına döndü. Kylie iyi haberi vermek için arayacağını söylemişti ama saatlerdir telefon çalmamıştı. Diğer ihtimal aklıma gelince gözümdeki yaş seğirdi. İçimdeki yas daha da büyüdü. Şimdi kendimi ön camdan baktığım o karanlığın bir parçası gibi hissediyordum. Garipti, şimdi güneş doğup seyrettiğim karanlık dağılsa da aslında her şey aynı kalmaya devam edecekti. Okul yine aynı yerinde olacaktı. Belki de karanlığa bu kadar anlam yükleyen sadece biz aptallardık.

“Ben sadece korkağın tekiyim,” diye mırıldandım. Başımı arkaya yaslayıp gözlerimi kapattım. Sanki oraya gitmediğimde olacak olan değişecekmiş gibi. Sanki bu mümkünmüş gibi.

“Eğer istersen, ben de oraya gidiyorum,” dedi. “Seni bırakabilirim.”

“Olur.” Dudaklarımdan çıkan tek şey bu olmuştu. Oraya kendi ayaklarımla gidemeyeceğimi biliyordum ama gitmek zorunda olduğumu da biliyordum. Sadece bununla yüzleşemeyeceğimden emindim. Aynı acıyı bir kez daha kaldıramayacağımdan. Ama eğer... eğer ona bir şey olursa o katili kendim bulurdum. Ne olursa olsun onu bulur ve öldürürdüm.

“Eğer ona bir şey olursa o katili bulur öldürürüm,” dedim tekrar. “O zaman benim peşime düşmek zorunda kalırsınız.”

“Onu nasıl yakalamayı düşünüyorsun?” Ona baktığımda yamuk bir şekilde güldüğünü gördüm. Gözlerini altımızdan akıp giden yoldan ayırmıyordu.

“Sıra bana da gelecek nasılsa,” diye omuz silktim. “Kendimi yem yaparım.”

“Biraz önce korkağın teki olduğunu söylemiştin.”

“Öyle,” diye kabul ettim.

“Bu hiç de korkak birinin yapacağı şey değil Rogers.” Yavaşça bana döndü, mavileri gözlerimin derinliğine kadar aktı bir saniye içinde. “Ama hiç akıllıca da değil.” Delici bakışlarını yeniden yola çevirince bir anlığına rahatladığımı hissettim.

“Ben pek akıllı biri de sayılmam, o Kylie’dir.” Kendi kendime güldüm. Akıllı olan Kylie. Sosyal olan, iyi kalpli olan Maddie. Peki ben kimdim bu hayat oyunumuzda? En ihtiyaçları olduğu anda bir korkak gibi saklanan aptal mı?

Buna karşılık bir cevap vermeyeceğini anladığımda konuyu kapatmak için telefonumla oynamaya başladım. Rehberden annemin numarasını açıp arama tuşuna bastım. Eve dönmediğim için endişelenmesini istemiyordum. Endişelenmek depresyonunu tetikliyordu ve bu şu sıralar ihtiyacım olan son şeydi buydu.

Telefonu kulağıma götürdüm ama herhangi bir sinyal sesine rastlamadım. Ekranı bakmak için yeniden indirdiğimde telefon neredeyse donmuştu. Sanki uçuş moduna alınmış gibi herhangi bir reaksiyon vermiyordu.

“Bir sorun mu var?” diye sordu.

Ona cevap vermeden önce yeniden başka bir numarayı çevirdim ama benzer şeyle karşılaştım.

“Bir saniye, telefonunuzu ödünç alabilir miyim?”

Direksiyonu tek eline alıp koltukta hafifçe doğrularak pantolonunun cebinden telefonu çıkardı. Son model telefonu parmaklarının arasında dururken boğazımı temizlemem gerekti.

“Şifre istiyor.”

“Neden bütün kuralları ihlal etmeye bu kadar meraklısın Rogers?” Telefonu yeniden tek eline alıp yüz taramasından geçirdi, görev başındaki bir dedektife trafik kuralları ihlali yaptırdığım için kısa bir süre güldüm. *Dikkatim ne kadar da kolay dağılıyor!*

Telefonundan hızlıca kendi numaramı çevirdim, ekranda *ÖĞRENCİ ROGERS* ismi belirince ona *cidden mi* der gibi gözlerimi diktim ama pek oralı olmadı.

Asıl garip olan onun telefonundan da bana ulaşılmamasıydı. Uzun bir sinyal sesi dışında hiçbir şey yoktu. Ve bu durum gitgide daha da garipleşiyordu. Öte yandan Kylie de beni aramış ve bu durumla karşılaşmış olabilirdi.

“Sorun ne?” diye sordu bıkkın bir şekilde telefonunu geri alırken.

“Telefonum çalışmıyor,” dedim ona doğru sallayıp. “Bana dan-dik bir tane almış olmalısınız.”

Bu defa iç bunalıcı bir nefes verdikten sonra telefonumu elim-den kaptı. Tek eliyle arabayı sürmeye devam ederken bir yandan telefona bakıyordu ama uzun sürmeden yola döndü. İçim iyice sıkılmıştı. İyi ya da kötü herhangi bir haberi verebilmek için hiç kim-se bana ulaşamamış olmalıydı. Kendimi daha da kötü hissetmeye başladım. Her ne olursa olsun orada olmalıydım.

Bunalıcı bir yirmi dakikanın sonunda hastaneye varmıştık. De-dektifle birlikte içeri girdiğim için Maddie’nin kaldığı odayı bul-mamız zor olmadı. Sağlık personeli ona çabucak yardım ediyordu. Eski anılarım kendini gün yüzüne çıkarmasın diye tırnaklarımı avuç içime geçirmeye başladım.

Koridor tamamen doluydu. Hem polis ekipleri hem Maddie’nin ailesi hem de Kylie ve Henry oradaydı. Matthew da onlarlaydı ve bu bir an için her şeyi unutmama neden oldu. Hızlı adımlarla ona doğru yürüdüm. Bu defa yumruk atmaya kesinlikle hazırdım.

“Seni piç kurusu!” diye bağırdım. Bütün hıncımı ondan çıkar-mak istiyordum. Bütün bunlara o sebep olmuştu. İnsan gibi ilişki-sine sahip çıksaydı Maddie bu kadar ihanete uğramış hissetmezdi ve bugün yalnız kalma ihtiyacı duyup bizden ayrılmazdı. Ya da daha insan olup okula dönmek, onun karşısına çıkmak için bu ka-dar acele etmeseydi.

“Rogers!” diye uyardı dedektif yeniden beni yakaladığında. “Hastanedesin!” Kolumu yeniden ondan kurtardım. Matthew kor-kuyla geriye çıkmıştı. Yüzündeki hale bakılırsa bu tepkiyi ilk kez almamıştı. Dudağı patlamış ve kan neredeyse yüzünde kurumuştur.

“Yapma,” diye beni kenara çeken Kylie oldu. “Tanrım, bir saattir sana ulaşmaya çalışıyorum. Gel, hadi.” Bileğimden yakalayıp beni

koridorun ucuna kadar çekti. Yüzü solgun ve yorgun görünüyordu. O an Maddie'nin hâlâ yaşadığını anlayıp derin bir nefes verdim. Ölmüş olsa hastanenin üst katında değil en alt katında olurdu.

"Nasıl?" diye sordum.

"İyi," dedi kısa yoldan gidip sakinleşmem için. "Biraz su yutmuş ama ciğerleri temiz. Başına bir darbe almış, bu yüzden bilinci kapalı. Doktorlar onu uyanık tutmak istiyor ama bitkin düşmüş. Son zamanlarda beslenmesine dikkat etmiyordu." O da ilk defa sınırla Matthew'a doğru ters bir bakış attı.

"Bana doğruyu söylüyorsun, değil mi?" diye sordum.

"Tanrım!" dedi inanamıyormuş gibi. "Elbette doğruyu söylüyorum. Geldiğimde uyanıktı ama kendinde değildi. Başına aldığı darbe onu sarsmış. Muhtemelen havuza kendisi atlamış."

Gözlerimi kıstım, anlamayarak ona bakıyordum.

"Muhtemelen saldırıdan kaçmak için," diye kaşlarını kaldırarak açıkladı.

"En azından işe yaramış." Kendi kendime düşünmeye koyuldum. Biz oraya vardığımızda hiç kimse yoktu. Her kimse onu orada bırakıp kapıyı üzerine mi kilitlemişti acaba? Kim bunu neden yapardı ki?

"Dedektif ne diyor?" Kolumdan tutup beni kendisine çevirdi. "Bir şey bulabilmişler mi?"

"Orayı hiç karıştıрма." Ellerimi havaya kaldırıp onu dururdum. "Geri zekâlinin teki onun intihar ettiğini düşünüyor."

Kylie, "Ne!" diye ciyaklayınca koridordaki tüm gözler bize döndü.

"Okuldan birileriyle konuşmuşlar," diye fısıldamaya başladım. "Onlar da Maddie'nin son zamanlarda yaşadığı şeyleri anlatmış. Aptal Matthew yüzünden intihar etmiş olabileceğini düşünüyordu."

“Bu zırvalık!”

“Al benden de o kadar!”

“Neyse,” dedi düşüncelerden kurtulmak ister gibi başını iki yana sallayarak. “Maddie uyandığında neler olduğu ortaya çıkar.”

“Umarım.”

“O uyanacak Ans.”

“Biliyorum,” dedim iç geçirerek. “Sadece, her neyse işte.”

Dedektif dekanın yanına giderken biz de Henry’nin yanına, koridordaki oturaklara gittik. Herkesten daha kötü görünüyordu. Dirseklerini dizlerine yaslamış, başını ellerinin arasına almış ayakbılarını izliyordu. Parmaklarındaki derilerin sıyrılmasına bakılırsa bir yerleri yumrukladığı ortadaydı. Eh, benim aksime en azından o bunu becerebilmişti.

Elimi Henry’nin omzuna koydum, kısa bir an dönüp bana baktı.

“İyi olacak, değil mi?” diye fısıldadım.

“İyi olacak güzelim.” Beni kendine doğru çekince başımı hemen ona yasladım. Henry dünyadaki en büyük şanslarımdan biriydi. Babam gittiğinde bana en çok destek olanlardan biri. Ama şu an onun desteğe ihtiyacı olduğunun farkındaydım. Yapabildiğim tek şey elini tutmak ve ona sıkı sıkı sarılmak oldu.

Gözlerim Maddie’nin anne ve babasına kaydığında aklıma takılan bir şeyle doğruldum. “İkizler,” diye sordum Kylie’ye. “Bonnie ve Clyde nerede?”

“Bakıcılarıyla birlikte büyükannesine gitmişler. Bir süre kasabadan uzak durmaları gerektiğini düşünüyorlar.”

“Bu iyi,” diye başımı salladım. Burada kalırlarsa bir şekilde olanları işitirlerdi ve bu, o yaştaki çocuklar için pek iyi olmazdı. Hayatları boyunca endişe atağından kurtulmakta sorun yaşarlardı.

Dedektifin yanımıza geldiğini tam önümde dikilene kadar fark etmedim. Gölgesi üzerimize düşünce başımı kaldırdığımda onun Henry'e baktığını fark ettim ama Henry onu görmüyordu bile. Kolu hâlâ etrafımda sarılı olduğu için elini tutup yavaşça kenara bıraktım.

"Bir sorun mu var?" Ayağa kalkıp onunla birlikte birkaç adım ileriye gittim.

"Telefonun," dedi. Onda kaldığını bile unutmuştum. "Telefonunu kimse aldı mı?"

Başımı iki yana salladım. En son parmak izi olayından sonra bu konuda ekstra hassastım. Ve şifresini benim dışımda kimse bilmiyordu. Mads ve Kylie dışında tabii. Bir de Henry. Ama başka kimse bilmiyordu...

"Telefonun kurcalanmış," dedi. "Sinyali kesilmiş."

Ne söylediğini idrak etmek için cümleyi birkaç kez daha zihnimin süzgecinden geçirmek zorunda kaldım. İçimdeki baskı gitgide artıyordu. Göğüs kafesimde bir kambur doğuyordu ve ben buna engel olamıyordum.

"Yanımdan ayırmadım!" dedim üzerine basa basa. "Ve en son bu gece kullandım..." Kaşlarımı çatarak tam olarak hatırlamayı denedim. "Evet, Maddie'yi bulmadan hemen önce. Havuzda onu aradığımda telefonu çaldı zaten, bu şekilde bulduk onu."

"Bu garip," dedi.

"Tahmin edeyim, telefonumu almak zorundasınız!" Kollarımı yeniden göğsümde bağladım.

"İncelenmesi gerekiyor..."

"Tamam," dedim. "Yeter ki şu katili bir an önce bulun."

"İyi ki söyledin Rogers," dedi kinayeyle.

Arkasından ters ters bakmakla yetindim. Beyaz koridorda siyahlar içinde bir ölüm meleği gibi yürürken kendi iç çatışmama gömülmüştüm. Dışarıdan bakınca bu kasabadaki katile en yakın kişi dedektifin kendisiydi. Kasabaya sonradan gelmişti. Çok varlıklı bir aileden geliyordu, çok zekiydi ki bir makalede katillerin zekâları hakkında okumuştum.

“Neye bakıyorsun öyle?” Kylie omuzumu sıkana kadar hâlâ koridoru seyrettiğimin farkında değildim.

“Sadece dalmışım.” Ona dönüp başımı omzuna yasladım. Birlikte oturduk, o da başını benim başımın üzerine yasladı.

“Kar yağmadı hâlâ,” diye mırıldandı. “Bu iyi bir şey. Maddie ilk karı kaçırmaktan nefret eder.”

“Her yılın bu zamanı sırf ilk karı görebilmek için uykusuz kaç gece geçiriyor...” Henry aramıza katılıp kendi kendine güldü.

“Rekoru dört gece.” Biraz doğrulup ellerimi dizlerime koydum. “Üç yıl önce, hatırlıyor musunuz? Hepimizi onlara toplamıştı ve bütün perdeleri açmıştı.”

“Ve bütün pencereleri de.” Kylie yüzünü buruşturdu.

“Ve hepimiz hasta olmuştuk.”

“Ve o, ilk karı hastane penceresinden görebilmişti.” Hep birlikte gülmeye çalıştık ama hepimizin gözlerinde yaşlar takılı kalmıştı. Henry derin bir solukla birlikte ayağa kalkıp ağlamamak için gözlerini iri iri açmaya çalıştı. Omuzlarını dairesel şekilde hareket ettirirken kısa kollu tişörtünün altında kasları da hareket etmişti. İnanılmaz derecede gergin olduğunu biliyordum.

“Çocuklar,” dedi Maddie’nin annesi. “Burada beklemenize gerek yok, evinize dönün, biz bir şey olursa haber veririz.”

Üçümüz de bunun mümkün olmadığını söylercesine sadece onlara baktık. Hepimizin ailesi birbirimize ne kadar bağlı olduğumu-

zu biliyordu. Daha küçük yaşlarımızda bizi ayırmayı denemişlerdi, birbirimizle konuştuğumuz için dışarıya tamamen kendimizi kapattığımızdan dolayı. Ama Maddie onları ikna etmiş ve hepimizin daha fazla sosyalleşmesi için sihirli gücünü kullanmıştı. Amigo takımı da bu şekilde var olmuştu. Sonra hepimizin bir şeylerden kaçış noktası haline gelmişti. Bazen birbirimize dahi söyleyemediğimiz konulardan da. *Annem gibi*.

“En azından kafeye inin,” diye ısrar etti. “Hemşireler birkaç kez uyardı bile. Aile dışında birilerinin kalması yasak. Kafede bekleyin ve bir şeyler yiyin.” Kızarmış gözlerini ağır ağır yumdu. “Lütfen.”

Henry başıyla hepimiz yerine onayladı. O kabul edince bize itiraz hakkı düşmüyordu. Ve hiçbirimiz Maddie’nin annesini daha fazla üzmeyi istemezdik. Yine de gözlerimiz gitmeden önce Maddie’nin yattığı odanın kapısına takılmıştı ve birimiz diğerinin koluna dokunana kadar hareket edememiştik.

“Ben bir yüzümü yıkayacağım.” Kylie başparmağıyla tuvalet işaret tabelasını gösterdi. “Geliyor musun?”

“Hayır ama telefonunu verir misin, anneme haber vermem gerekiyor.”

“Seninkine ne oldu?” Telefonunu çantasından çıkarırken kaşlarını kaygıyla havaya kalkmıştı.

“Anlatırım.” Yorgunca başımı salladım.

“Ben kafeye iniyorum, kahve alır bir masaya otururum.”

İkimiz de Henry’i onayladık ve üçümüz de aksi yönlerde doğru ilerledik. Annemle konuşmak için pencerenin köşesinde, kolonun hemen yanına gittim. Lobide hiç kimse yoktu ama standın başında bir hemşire kâğıtları düzenliyordu. Telefonu kulağıma götürürken neredeyse boyum kadar uzamış yeşilliklerin yapraklarına dokunmaya başladım.

Uykulu bir sesle telefonu açtı.

“Benim,” diye mırıldandım.

“Ansel?” İlaçların etkisi altında olmalıydı. Bu neden ilk üç aramamda açmadığını kanıtlıyordu. Son zamanlarda üzerinde o eski buhranın dönüp durduğunu anlamıştım ama bir yanımda bunu görmezden gelmeye çalışıyordu.

“Maddie bir kaza geçirdi,” dedim. Olayı basit tutmak daha iyiydi. Onu daha fazla endişelendirmenin hiçbirimize faydası olmayacaktı.

“O iyi mi, nasıl oldu?”

“İyi.” Ona yalan söylemeye uzun zamandır alışkındım, başta rahatsız ediyordu ama sonra neyin doğru neyin yalan olduğunu ikimiz de anlamamaya başlamıştık.

“Hastanede onun yanındayız, merak etme diye aradım.”

“Gelmemi ister misin?”

“Hayır, anne. Gerek yok. Biz de Maddie sıkılmasın diye buradayız.”

“Pekâlâ.” Gözlerinin kapandığını ve esnemeye başladığını gözümün önüne getirebiliyordum. “Bir şeye ihtiyacınız olursa hemen arayın.”

“Ararım, hoşça kal.” Telefonu kapattıktan sonra başımı geniş camlara yasladım. Bir şey olursa seni arayamazdım anne. Çünkü kendi telefonumdan aramadığımın bile fark edemeyecek kadar dalgınsın. Dalgınsın ve yorgunsun. Yorgunsun ve belki de hastasın. Ama ikimiz de bunu kabul edecek kadar güçlü değiliz.

6. BÖLÜM: BOŞLUKTA YANKILANAN FISILTI

Asansöre binip kafenin olduğu zemin katının numarasına bastım ve aynadaki yorgun yüzüme sırtımı döndüm. Kendime aynada bakmayı oldum olası sevememiştim. Asansör ağır ağır aşağıya doğru inerken gözlerim hangi katta olduğumuzu gösteren o ışık sensöründe takılı kalmıştı. Kalmıştı ve kaşlarımı çatarak doğrulmuştum. Aşağıya inmeme gerekirken yukarıya doğru çıkıyordum ve diğer tuşların hiçbiri yanmıyordu.

Belki de yukarıdan biri asansörü çağırmıştı.

On birinci kata geldiğimizde hızla on iki ve on üçüncü katın tuşlarına bastım. En azından birinde dururdu ve ben de dışarıya çıkıp başka bir asansöre binerdim.

Daha doğrusu panik atak geçirmezdim.

On ikinci katın ışığı yandı ama kapı açılmadı.

On üçüncü katın ışığı yandı ama kapı açılmadı.

Sırayla tüm tuşlara basmaya başladım ama on altıncı kata çıkanı kadar ne durdu ne de başka bir şey oldu.

Asansörün içinde etrafa bakmaya koyuldum. Bir klik sesi duyuldu. Yeniden kendi etrafımda döndüm. On dokuzuncu katın ışığı parladı.

Yeniden diğer tarafa dönüp kat haritasına yaklaştım, önce hangi katlarda hangi odaların olduğunu gösteren haritaya baktım. On

dördüncü kata kadar hastaların kaldığı odalar vardı. On yedinci kata kadar olan üç kat ameliyathaneye ayrılmıştı. On sekizinci kat malzeme deposuydu. On dokuzuncu katta ise hiçbir şey yoktu.

Kullanılmayan bölge.

Haritanın sağ tarafına dönerek işaret parmağımla kırmızı ve mavi çizgileri takip ettim. On dokuzunca katın içinde neler olduğunu anlamaya çalışıyordum. Ama kat tamamen beyazdı.

Panik bütün bedenimi sarınca kırmızı olan dur ve acil uyarı düğmesine bastım. Birkaç saniye içinde olağanüstü bir şey olmasını bekledim ama asansör yukarıya doğru çıkmaya devam ediyordu.

Telefonu cebimden çıkarıp ne işe yarayacağını bilmesem de doğruca Henry'i aramaya koyuldum ama başka bir sürpriz, telefon çekmiyordu.

"Şaka mı yapıyorsun?!" diye kendi kendime bağırdım.

Tamam, şu âna kadar korkacak bir şey yoktuysa da şu anda kesinlikle vardı. Nefes alıp mantıklı düşünmek için kendimi zorluyordum. Kaçabileceğim bir yer yoktu. Telefon çalışmıyordu. Ve ben kullanılmayan ve ne olduğunu bilmediğim bir kata doğru tek başıma çıkıyordum.

Kylie ve Henry yokluğumu anlar. Şimdiden fark etmişlerdir bile. Annemle çok uzun konuşmayacağımı ikisi de bilir.

"Hey!" dedim asansöre doğru bağırarak. "Arkadaşlarımla kafe-de buluşmam gerekiyordu. Birkaç dakika içinde orada olmazsam yokluğumu anlayacaklar." Neden bağırmıştım, bilmiyorum ama sonuçta bu asansörlerin bir kamerası oluyordu. Beni buraya tıkan, telefonumu kesen ve inatla on dokuzunca kata çıkaran o kişi de mutlaka kamerayı izliyor olmalıydı.

Birkaç saniye sonra asansörün ışıkları titreyerek kapandı. Panik dalgası içimde daha da büyüdü. Asansör durdu. Sırtımı aynaya ve-

rerek gelecek olan şeye kendimi hazırlamaya çalıştım. Ama hâlâ on yedinci kattaydık. Hayır, on yedi ve on sekizinci katın arasındaki boşluktaydık. Kahretsin.

Beni boşluğa sıkıştırmıştı.

Zifiri karanlığın içinde iki kat arasındaki boşlukta kalmıştım. Asansör ne hareket ediyor ne de herhangi bir sinyal veriyordu. Kapılara vurup sesimi duyurmaya çalıştım ama bu kadar yüksekte beni duyacak birileri olduğundan şüpheliydim. Burası kasabanın en donanımlı özel hastanesiydi ve eminim kahrolası ses yalıtımına da sahipti. Odalar aşağıdan dolmaya başladığına göre üst katlar en sakin yerlerdi ve ben korkunç bir tuzağa düşmüştüm.

“Neden bir an önce işimi bitirmiyorsun ki?!” diye söylendim, kapıya vurmaktan kızarmış ellerimi birbirine kenetleyerek.

Asansörün üzerinden bir çarpma sesi gelince çığlık atarak olduğum yerde zıpladım. Başımı yukarıya doğru çevirdim ama karanlıkta bir şey görmek neredeyse imkânsızdı. Sesler, sanki yukarıda biri hareket ediyormuş gibi tıkırtılara dönüşüyordu. Nefesimi tutarak daha da köşeye sinebildiğim kadar sindim. Elimde olan tek şey cep telefonuydu. Bir silah olarak kullanabileceğim tek şey minik bir cep telefonuydu!

Asansörün tavanından bir kapak açıldı. Çok az bir ışık içeriye dolduğunda gözlerimi kısarak saldırmaya hazır bir şekilde bekledim. İlk önce saf bir karanlık vardı ama hemen arkasından küçük, çok küçük bir ışığı kendine doğru tuttu. Yüzünü görebilmem için.

Dudaklarımı çığlık atmak için aralamak üzereyken parmağını aceleyle kendi dudaklarına bastırdı ve susmamı işaret etti. Ağzım açık bir şekilde bekledim. Elini bana doğru uzattı, ışığı içerisi görünmesin diye yeniden kapattı.

Gördüğüm yüz korkumdan hiçbir şey azaltmamıştı. Hatta yerimden sıçramama neden olmuştu. Bana bakıyor ve sessiz olmamı

işaret ediyordu. Şu an çok şüpheli bir konumda olsa da başka çarem yoktu. Asansörün içinde kapalı kalmaktansa beni öldürmesine izin vermeye bile razıydım. Yukarıda en azından onunla boğuşma ve kurtulma ihtimalim vardı.

Dedektife elimi uzattım. Büyük, sıcak eli parmaklarıma kenetlendi. Diğer eliyle bileğimden kavrayıp beni yukarıya doğru kolayca çekti. Asansörün üzerine çıktığımızda daha az gergin olacağımı sanıyordum ama o kapağı yeniden kapatırken etrafa bakmak daha çok paniklememe neden oldu. Yukarıya doğru uzanan kalın kablolar dışında her yer duvarların yozlaşmış grisine boyalıydı. Kir ve rutubet kokuyordu. Işık birbirimizi görmemize yetecek kadardı yalnızca.

“Bu da ne?!” diye fısıldadım. Nihayet doğrulduğunda bana döndü. Koluyla alnındaki ter tanelerini sildi. Göğsü hızla inip kalkıyordu. Yorgun ve endişeli görünüyordu. Birden onun için merhamet duyacak gibi oldum ama burada olduğumu nereden bildiğini mantıklı bir şekilde açıklasa bu duygularım daha sahici olurdu.

“Sessiz ol,” diye fısıldadı.

Asansörün ışıkları yandığında irkildim. Dedektif bunun olmasını beklemiyormuş gibi dişlerinin arasından bir küfür mırıldanarak gözlerini kapattı. Sakin olmaya çalıştığı ortadaydı. Birden hareketlenmeye başlayınca neler olduğunu anladım. Bunu yapan her kimse artık asansörün içinde olmadığını biliyordu ve bu yüzden asansörü yeniden çalıştırmıştı.

“Ne yapacağız?” Asansörün üzerinde yukarıya doğru çıkarken kalbim hızla çarpmaya başladı. Bu şekilde ölmek istemiyordum.

Dedektif dengesini sağlamaya çalışırken ona tutunduğum elimden beni kendisine doğru çekti. Tek bir yol varmış gibi başını yana doğru yatırdı. Eliyle boşluğu işaret etti. Başımı iki yana sallayarak

geriye kaçmaya çalıştım ama neredeyse düşüyordum. Diğer elimden de yakalayıp tam önünde dik durabileceğim şekilde konumlandırdı.

“Şimdi dediğimde!” diye kulağıma fısıldadı. Sıcak nefesi soğuktan gerilen bedenime vurunca elektrik çarpmış gibi hissettim. Hiçbir tepki veremedim. Asansör biraz daha yukarıya çıktı. Tam karşımızda açık on sekizinci katın kapısı duruyordu. Dedektifin asansöre tırmandığı kapı muhtemelen burasıydı.

“Şimdi!” dedi ve elimden çekiştirerek boşluğa doğru atladı. Hemen peşinden ben de atladım. Dönerek zemine çarpmadan önce bacağım asansörle boşluğun arasında sürtündü ve kemiğim müthiş bir acıyla burun buruna kaldı.

“Kahretsin!” diye söylendim. İstem dışı hâlâ fısıldıyordum. İlk doğrulan elbette o oldu. Kendi etrafında yuvarlanarak döndü ve ayağa kalktı. Belindeki silahı çıkarmış etrafı gözetlerken ben yerde yatmış acı çekiyordum.

“Kalk, Rogers.”

İçimden hiç gelmese de dediğini yaptım. Dizimden aşağısı korkunç bir ağrıyla zonkluyordu ama başa çıkamayacağım bir şey değildi.

“Tam arkamda kal!”

Bugün emretmekte üstüne yoktu ama sonuçta elinde silahı olan ben değildim, o yüzden tıpış tıpış peşinden gittim. Boş odaların önünden geçerken içeriden her an biri çıkacakmış gibi tetikteydim ve her ihtimale karşı Kylie’nin telefonunu sıkı sıkı tutuyordum. Biri karşıma çıkarsa önce çığlık atacak, sonra telefonla suratında herhangi bir yere vuracaktım. Ya da önce vurur, sonra çığlık atardım. O kısmı doğaçlamaya karar verdim.

Dedektif beni merdivenlere yönlendirdiğinde biraz olsun sakinleşmişim. O merdivenin yürüme boşluğuna doğru iki adım atıp üst

katı kontrol ettiğinde bana aşağıya inmemi işaret etti. On altıncı kata indiğimde peşimden geliyordu. Neyse ki burada ışıklar yanıyordu, on beşinci kat ise tamamen hastalara açık olan yerdi ve nefesimi sonunda bırakabilmişim.

Dedektif silahını yeniden beline yerleştirdi. Muhtemelen kimseyi ürkütmek istemiyordu. Adımlarını bana yetiştirip yanımda yürümeye başladı. Telefonu kulağına götürüp “Dışarıda!” dedi birine. “Benim yanımda. Bir şey buldunuz mu? Anladım. Tamam. Hayır, onu ben hallederim. Hayır, onları buna karıştırmayın. Halledeceğim. Evet. Tamam.”

Telefonu kapatıp cebine yerleştirdiğinde asansörün önündeydik. Düğmeye basıp asansörü çağırdı, kapılar açıldığında içeriye girdi.

“Dalga mı geçiyorsun?” diye sordum inanamayarak ona bakarken.

“Geçiyorsun değil, *geçiyorsunuz* Rogers. Asansöre bin.”

Gözlerimi devirdim. “Travma diye bir şey duydunuz mu? Merhaba, biraz önce bir asansörde hayal dahi edemeyeceğim şeyler yaşadım. Şimdi de sizinle tek başıma bir asansöre mi bineceğim?”

“Sessiz ol ve bin şu asansöre.”

“Merdivenleri tercih ederim.”

“Tek başına mı?”

“Henry’yi arayıp beni almasını söylerim.”

Burnundan soluyarak asansörden çıktı, peşimden geleceğini düşündüm ama kolumdan yakalayıp sürükleyerek beni asansöre bindirdi. Çıkmak için hareket etmeye çalışınca bileklerimi arkamdan birbirine kenetleyerek tek eliyle tuttu. Bunu öyle hızlı yapmıştı ki bir anda kendi etrafımda dönmüş, ellerimi birbirine kenetlemiş aynayla onun arasında kalmıştım.

Uzanarak asansörün giriş katının tuşuna bastı. Gözlerim katlara takıldı ama bu defa normal bir şekilde aşağıya doğru hareket etti.

“Ne dönüyor burada?! Bırak ellerimi!”

“Bırak değil, *bırakın*.”

“Bırakın ellerimi!” Dişlerimin arasından alayla tısladım.

Bıraktı.

“Neler oldu öyle, anlatacak mısınız artık?”

“Burada değil.” Mavi gözleri kamerayı işaret etti. Bıkkınca bir nefes verip kollarımı etrafıma sardım. İçerisi daha sıcak olsa da adrenalin ve korku bitince üşüme boy göstermişti.

“Üşüyor musun?” diye sordu birden. Gözümün ucuyla ona baktım, bana değil doğrudan önüne bakıyordu. Titrediğimi nasıl görmüştü acaba?

“Sarılacak mısınız dedektif?”

“Güzel,” dedi. “Şokta değilsin. Şokta olsan üşümezdin. Bu yeni bilgiyi daha uslu bir kız olmak için kullanırsın belki.”

“Uslu kızlardan hoşlanıyorsanız öyle yaparım.” Omuzlarımı haylazca kaldırıp indirdim.

Başını yayvan bir şekilde bana doğru çevirip ciddi misin der gibi baktı. O an ciddi değilsem bile o bakıştan sonra biraz ciddi sayılabilirdim. Çekici biri olduğu aşikârdı ve bunun farkında olduğuna kalıbımı basardım. Kısa saçları karışık bir düzene sahipti. Uyandıktan sonra aynanın karşısına geçip elleriyle şöyle bir şekil vermesi yetiyordu muhtemelen, yine de çok iyi duruyordu. Bu hareket bana hep çok çekici gelmiştir. Tavrı insanı yaramazlık yapmaya zorlamıyor değildi. Çoğunlukla aksi, huysuz ve otoriter görünüyordu. Can sıkıcı bir veli gibi. Ama o yakışıklı surat ve genç yüzle pek şansı yoktu.

Onunla oynamak isterdim ama bunu kendime saklayacaktım.

Asansörden ve hastaneden çıkana kadar onu takip etmeye devam ettim. Geçen sefer beni bindirdiği ekip arabasından farklı bir arabaya yöneldi. Henry bunlardan çok sık bahsettiği için Audi amblemini hemen tanımıştım, gıcır gıcır parlayan bir siyah renkti. Ashley'nin onun babası ve zenginliği hakkında söyledikleri kafamın içinde kırmızı kalemle altını çizmişti. Yolcu tarafına oturup ona doğru döndüm. Darbe alan bacağım hala sızıyordu ama acı beni rahatsız etmiyordu aksine canlandırıyordu.

“Asansörde olduğumu nereden biliyordun?”

“Biliyordunuz.”

“Nereden biliyordunuz?”

Şu ifadesi dikkatimi dağıtıyordu. Alnı kırışıyor ve sanki çok önemsiz bir şeyden bahsediyormuş gibi başka bir yere bakıyordu. Bu ifadeyi bir kez ormanda, ikinci kez telefonu vermek için geldiğinde kantinde ve üçüncü kez de şu anda görüyordum ve sıkıldığı zamanlar yaptığını düşünüyordum.

“Hastanenin önünde Matthew’la konuşuyordum. Peşimden kimse çıkmadı, arabama binip telefonunu kontrol ettim ve bir şey bulunca seni aramak için geri döndüm. Lobide arkadaşınla karşılaşmış seni sordum, telefonla konuştuğunu söyledi. Arkadaşının numarasını çevirdim, sinyal olmayınca şüphelendim. Güvenlik odasına gidip kameraları kontrol ettim ve sanırım gerisini tahmin edebilirsin.”

Kolunu direksiyona doğru yaslayıp gerindi. Gözlerinden yine uykusuzluk akıyordu.

“Teşekkür ederim,” dedim birden. İçimdeki bir şey hareketlenmişti. Oyun oynamaya alışkın kurnaz tarafım değil, oyun oynamazsa ne yapacağını bilmeyen duygusal tarafım hareketlenmişti.

“İşimi yapıyordum,” diyerek omuz silkti. Ama öyle düşünmüyordum. Elbette işini yapıyordu ama güvenlik odasına gidip kamerayı izledikten ve asansörden hiç inmediğimi gördükten sonra kendisini riske atıp o kata çıkması, kapıyı açması, asansörün üzerine atlayıp beni oradan çıkarması... Hayır, bu onun işi değildi. Bunun için teşkilatı beklemesi gerekirdi.

“Asansörün içinde neler oldu da ben bir anda yukarıya doğru çıkmaya başladım?”

Bir şeye dikkatini çekmişim gibi arabanın içinde bana doğru döndü. “Telefonun tahmin ettiğim üzere hacklenmiş. Birisi en başından beri seni ve kimlerle konuştuğunu izliyormuş. Aynısı asansöre bindiğinde de yapılmış. Bina oldukça dijital, bu da bu gibi sonuçlara neden olabiliyor. Aslında güvenlik duvarları oldukça sağlam ama karşımızdaki kişi oldukça yetenekli.”

“Bir katil için kullanacağım kelime bu olmazdı.”

“Düşmanını küçümsersen yenilirsin, kazanmak istiyorsan onun her yönünü değerlendirip ondan daha iyi olman gerekiyor.”

“Gitgide köşeye kısılıyormuş gibi hissediyorum.” İki elimin içinde tuttuğum telefona dalgınca baktım. Artık güvenli olabilecek hiçbir yer yoktu sanki. Sürekli birileri bizi izliyor, takip ediyor ve bizimle istediği gibi oynuyordu.

“Onun da senden istediği bu.” Arkasına yaslanıp gözlerini kapattı. Bacağını ön tarafa doğru uzattı ama o kadar uzundu ki sadece kırarak bir yere yaslayabildi. Ayaklarında Dr. Martens çizmelerinden vardı. Çok benzerini geçen doğum günümde Kylie bana hediye ettiği için markasını biliyordum. Ve bu markayı bilmememin tek nedeni modadan uzak oluşum değil, fiyatının cüzdanımdan uzak oluşuydu.

“Nasıl?” diye soludum kendi düşüncelerimden sıyrılıp. Bir şeyi söyleyiş şekli dikkatimi dağıtmıştı.

“Ne nasıl?” Dalgınca sordu. Sesi artık zayıf çıkıyordu.

“Benden istediği, bizden değil.”

“Ah...” Ellerini başının iki yanına koyup ağrısını dindirmeye çalışır gibi baskı uyguladı.

“Sen iyi misin?” Kaşlarımı çatmış etrafıma bakıyordum. Birisi onu zehirlemiş olabilirdi. Artık her şeyi bekliyordum.

“Siz, Rogers. Siz.”

“İyi görünmüyorsun.”

“Başım ağrıyor, bir şey yok.”

“Yardım edebilir miyim?” Tamamen iyi niyetimle yumuşakça sordum. *Başka hiçbir niyetim yoktu.* Bana yardım etmişti ve ben de ona yardım edebilirdim.

“Ağrı kesiciler artık bir işe yaramıyor.” Çenesiyle koltuğun yanındaki boşluğu ve ağzı açık boş ilaç kutusunu gösterdi. Koltuğun ucuna doğru kaydım, ona daha çok yaklaşıncı içimde bir sıcaklık dalgası yükseldi.

“İlaç değil.” Eline doğru uzanıp biraz çekinerek tuttum. Aniden gözlerini açtı.

“Güven bana,” dedim normal bir şeymiş gibi. “Babam bir doktordu. Ve annemin de korkunç migreni var. Bu konuda uzman sayılırım.” Ki yalan söylemiyordum. Annemin migreni değil, depresyonu ve ağır bunalımı vardı ama sonuç olarak ağrılarını dindirmek babamdan bana miras kalan bir şeydi.

“Burada,” dedim hafifçe öksürerek elinin içine, başparmağı ve işaret parmağı arasındaki bir noktaya bastırdım. “*He Gu* noktası var, doğru yeri biraz ovduktan sonra ne kadar etkisi olduğuna inanamayacaksınız.” Başparmağımla dairesel hareketler çizerek

avucunun içine masaj yapmaya koyuldum. Sessizce sadece beni izliyordu ki bu daha da tuhaftı.

Parmakları çok düzgün ve biçimliydi. Avucun içi sıcacıktı ve ona bu kadar yakın olmak beni beklemediğim şekilde germeye başlamıştı. Normalde sadece otuz saniye yapmanın yeterli olduğunu biliyordum ama devam ettim. Nasıl duracağımı bilmiyor gibiydim. Damarlarımın geriye çekildiğini hissediyordum. Avuç içine küçük daireler çizerken tırnağımın ucu derisinin üzerinde kaydı, birden soluk aldığını duydum ama yutkunarak sadece parmaklarına bakmaya devam ettim.

Konuşmak için mantıklı bir şey bulmaya çalışırken dizlerimin karıncalandığını hissettim. Sinirle yanağımın içini dişledim. Bundan etkilendiğime inanamıyordum. Şaka mı yapıyordum?

“Artık telefon kullanmak güvenli, değil mi?” diye soruverdim aniden. İçeride yarattığım bu saçma havanın dağılmasını istiyordum ve açıkçası kendimi savunmasız hissetmiştim. Onunla oynamak başkaydı, etkilenmek başka. Çok başka hem de.

“Sana söylemek istediğim buydu.” Doğruldu ve yumruklarını gözlerine bastırdı. Kendini toplamış görünüyordu. Masajım sayesinde miydi, yoksa?.. Yoksa... Bir an göz ucuyla ona baktım. Onda da aynı his uyanmış olabilir miydi?.. Eh, bir erkekti. Ve erkekler kadar kolay tahrik olabilen başka canlılar yoktu. Hafifçe güldüm. Belki de bu hoşuma giderdi.

“Neydi?”

Bakışları başka bir yöne doğru kaydı. Onu takip edince sirenleri yanan bir ekip arabasını gördüm.

“Başka bir zaman,” diye mırıldandı. “Şimdi in ve arkadaşlarının yanına dön. Ama kimseye bir şey söyleme. Asansörden de bahsetme. Yarın hastaneye uğrayacağım, konuşacağız.”

“Ama şimdi cevaplara ihtiyacım var.”

Mavi bakışlarını bana yöneltti.

“Benim de Rogers.” Nefesini verdi. “Ve cevaplarım sürekli senin sorularınla kesişiyor. Bunu çözmek için sabırsızlanıyorum ama benim bulduğum bağlantıyı başkasının bulmasını istemiyorum.”

Gözleri yeniden ekip arabasına döndü.

“Şimdi in,” dedi. Bir şekilde ona güvendim ve çenemi kapattım. Tam kapıyı açmışken “Rogers,” diye seslendi. Ekip arabasından üst düzey biri olduğu belli olan takım elbiseli birisi indi ve arkasında iki polis memuruyla bize doğru yürümeye başladı.

Bir ayağım yerde ona doğru döndüm.

“Bana bir iyilik yap, arabadan çıktığında eteğini düzeltiyormuş gibi davran.”

Kaşlarımı kaldırdım.

“Lütfen,” dedi gözlerini adamlardan hiç ayırmadan.

“Ama uslu bir kız olmamı isteyen sizdiniz.” Keyifle sıırıttım. Benden istediği şeyi başkası istese muhtemelen ona saldırırdım ama burada dönen şeyin çok derin olduğunu anlayacak kadar kafam çalışıyordu.

“Bu seferlik yaramaz olanını alayım.”

“Pekâlâ,” dedim yapmacık bir mağduriyetle. “Kanuna karşı çıkamam ya.” Dudağımı büzdüm. Bıyık altından güldüğünü görünce neredeyse yere yapışacaktım ama yüzünü hemen toplayıp diğerlerine bakmaya devam etti. Kapıyı kapatıp derin bir nefes aldım, arabanın önünden kasıtlı bir şekilde geçerken önce bluzumu, sonra eteğimi çekiştirdim ve yaramaz bir şekilde dedektife bakarak el salladım.

Başını iki yana salladı ama içten içe güldüğünü düşünüyordum. Önüme dönüp adamlarla karşı karşıya gelince utanmış ve yakalanmış gibi bir an durdum, kocaman açtığım gözlerimle onlara baktım ve sonra koşa koşa hastaneye doğru girdim.

Uzaktan onları izlerken Audi'nin camı açıldı. Dedektif başını hafifçe dışarı çıkardı. Takım elbiseli yaşlı adamla bir tartışmaya girdiler ama çok ciddi bir şeye benzemiyordu. Adam biraz önce oturduğum koltuğa oturdu. Bu biraz gülmeme neden oldu. Yani biraz önce o koltukta neler yaptığımızı düşündüğünü düşününce...

Belki bir gün yapabilirdik.

Kendi kendime başımı iki yana salladım. Kafeye giderken elimdeki telefon titredi.

Bilinmeyen numara.

Bu telefonun Kylie'ye ait olduğunu biliyordum ama bu aramanın bana yapıldığını da biliyordum. Sendeleyerek ve neye güvenerek bilmiyorum ama çağrıyı cevaplayıp telefonu kulağıma yasladım.

"Kendine yeni bir suç ortağı bulmuşsun ama ben yemeğimi paylaşmam."

Tek bir cümle ve sonra kapandı. Sesi ayırt etmemin bir yolu yoktu, yine değiştirilmişti.

Kendine yeni bir suç ortağı bulmuşsun.

Kafeye giderken cümle zihnimi tırmalayarak tekrar tekrar yankılandı. Telefonu Kylie'ye uzattım ve çantasına koyarken onu izledim. Masaya oturdum ve birer birer yalan söylemeye koyuldum.

7. BÖLÜM: KARDA SİLİNER AYAK İZLERİ

Maddie hastane odasındaki yatağında iyileşmeyi beklerken biz bir an olsun koridordan ya da kafeteryadan dışarıya çıkmamıştık.

Kylie bir ara gidip ikimiz için de daha kalın kıyafetler getirmişti ve nihayet üzerimizdeki bir avuç bez parçasından ibaret amigo üniformalarından kurtulmuştuk.

Dedektif söylediği gibi ne beni görmeye ne de hastaneye gelmişti. Telefonum hâlâ onda olduğu için bu bir sorundu. Ama bunu takip eden sonraki iki gün içinde de gelmedi. Maddie sonunda taburcu olurken beni sinirlendiren o aptal çaylak dedektif gelmiş ve üstün körü ailesiyle konuşmuştu ama babası ifade vermesi için akşam üzeri eve gelmeleri için onları ikna etmişti. Yardımcı dedektife Kylie ile ters ters bakmayı ihmal etmemiştik.

“Kızlar,” dedi Maddie’nin annesi Elanor. “Artık gidip yataklarınızda uyuyun. Maddie iyi.” Kapının girişinde durmuş bitik halde yüzünün bir yanında bandaj olan Maddie’ye bakıyor ve giyinmesini bekliyorduk. Bize bakıp gülümsedi. Üstün körü birkaç kez konuşmuştuk ama henüz o gece neler olduğuna dair bir soru sormamıştık. Bunun için iyileştiğinden emin olmayı bekliyorduk.

Doktor beyin sarsıntısı geçirmediğini söylemişti. Üç gün hastanede olmasının nedeni, ailesinin aşırı titiz davranması ve bir şeyi riske atmak istememesindendi. Maddie’yi iki kere tomografiye sokmuşlardı ama sonuçlar temizdi. Yüzünün bir kısmı neden ban-

dajlıydı, bilmiyorduk ama annesinin sadece küçük bir çizik lafına ikimiz de inanmamıştık.

“Bir sakıncası yoksa sizinle geleceğiz.” Gülümsedim.

Maddie’nin aynısı olan kızıl saçlarını -tabii ki onun saçları boyalıydı- ensesinde elleriyle toplayıp güldü.

“Sorun değil anne.” Maddie nihayet hastane giysisinden kurtulurken gözlerini kısarak mırıldandı. “Onları ikna edemezsin.”

“Aynen öyle.” Kylie sırtıttı.

Eve giderken arabada olduğumuz sürece çoğunlukla sessizdik. Kylie ve ben ara ara aslında hiç yaşanmamış şeyler anlatıp duruyorduk.

Biliyor musun, yeni bir ayakkabı sipariş etmiştim ama biri iki numara büyük geldi.

Instagram’da bir çocukla takipleştim, bir gorilinki gibi kasları var.

Saçların bugün ne kadar parlak Maddie.

Hepimiz bunların yalan olduğunu biliyorduk ama bu oyunu oynamamız gerekiyordu. Çünkü başka türlü nasıl başa çıkacağımızı bilmiyorduk. Ve işin sonunda o soruya geleceğimizi biliyorduk.

Maddie sessizdi. Ara sıra bize bakıyor, başını sallıyor ve herhangi bir cevap vermek için kendini zorluyordu. Rol yapmasının nedeni biz değil, hemen ön koltukta oturan annesiydi. Ailelere bir şey belli etmemek anayasa maddesi gibi bir şeydi.

Eve vardığımızda ve Maddie yatağa yerleştğinde annesi ona biraz çorba yapmak için nihayet bizi yalnız bırakmıştı. Kylie onun yastıklarını düzeltirken köşede duran iki pufu sürükleyerek yatağın yanına getirdim ve birinin üzerine kendimi bıraktım. Üç gecedir hastanede bulduğumuz her şeyin üzerinde uyumuştuk ve bu çoğunlukla sandalyeler olmuştu.

“Berbat görünüyorsunuz,” dedi Maddie yatakta biraz doğrulmuş şekilde uzanırken.

“Bunu o katile yakalanmadan önce düşünmeliydin.” Gözlerim kapalı şekilde şakaklarımı ovmaya başladım. Nihayet kendimiz olabildiğimiz âna varabilmiştik. Yol epey uzun sürmüştü ama kendi aramızda rol yapmamıza gerek yoktu.

“Kendini hazır hissediyor musun?” diye sordu Kylie yanımdaki pufa bir ayağını altına kırarak otururken. Benden daha dingin görünüyordu. Belki de sigarayı bırakmalı, sağlıklı beslenmeye ve spor yapmaya başlamalıydım.

“Yüzünü görmedim.” Maddie yavaşça konuşunca gözlerimi açıp ben de doğruldum. Ellerim şimdiden terlemeye başlamıştı. O ânı tekrar tekrar yaşamasını istemiyordum ama bize anlatması gerekiyordu.

“Havuzdan çıktım, kapı kilitlenmişti ve ışıklar aniden söndü. Sonra...” Hatırlamaya çalışır gibi derin bir nefes aldı. Kızıl saç tutamları alnına dökülüyordu ama mutsuzluğunu gizleyemiyordu.

Kylie uzanıp elini tuttu.

“Köşeye saklandım, sizin geldiğinizi, bana seslendiğinizi duydum ama üçümüze de zarar verir diye bağırmadım. Bir ihtimal karanlıkta beni görmez ve birileri kapıyı açar diye düşündüm.” Başını iki yana salladı. “Bilmiyorum, düşünemeyecek kadar paniklemiştim belki de.”

Yerimden kalkıp yatağın etrafında dolaştım ve sol tarafına uzanarak ellerimi ona doladım. Kolumu açınca başını omzuma yasladı. Teni hâlâ buz gibiydi.

“Beni yakaladı ama amacı öldürmek değildi sanki. Bıçağını kasıtlı bir şekilde yüzüme doğrulttu. Yüzümü dağıtmaya çalışıyordu.” Eli yanağındaki bandaja kaydı. Onun küçük bir çizik ol-

madığını biliyorduk. "Sahip olduğum tek şeyi, güzelliğimi benden almak ister gibiydi." Sesi kısıldı, gözleri sisle kaplanmıştı. Ona iyice sarılıp saçlarının üzerinden öptüm.

"Sende güzel olarak sıralayacağım şeylerin en sonunda yüzün var Mads," diye mırıldandım. "Sen harika bir insansın. Böyle düşünme."

"Sonra?" diye directti Kylie. Bunu hemen yapmayı istiyordu. Bir daha hiçbirimiz bu konuya dönmek istemiyorduk.

"Bacaklarının arasına tekme attım, koşmaya başladım ama yanlışlıkla havuza düşüp kafamı çarptım. Gerisini biliyorsunuz."

"Muhtemelen bizi duydu ve kaçtı." Kylie ayağa kalkıp "Şükürler olsun ki!" diye fısıldadı. İçimden ben de aynısını tekrar ettim.

"Bana telefonumu verin!" diye ciyakladı birden. "Hakkımda söylenenleri duymak istiyorum." İkimiz de gözlerimizi kaçırdık. Hakkında pek iyi şeyler söylenmiyordu. Ve kötü haber, insanları kafasına takan kişi Maddie'ydi. Belki de bu yüzden onlarla en yakın kişi de oydu. Kylie ve biz onlara aldırmazdık ama Maddie aldırıyordu ve duyacakları onu mahvedecekti.

"Her zamanki saçmalıklar," dedim onu geriye doğru çekip başını yastığa dayayarak. "Moralini sonra bozarsın. Önce dinlen ve iyileş."

Kocaman gözlerini iri iri açtı. "Ne kadar kötü?"

Kylie omuz silkti. "Her zamanki kadar." Yani en kötüsü. Bize karşı bulunan her açık özellikle değerlendirmeye alınıyordu ama Maddie başkaydı çünkü onun yerine kaptan olmak isteyen bir sürü yamyam vardı. Başta da o yılanlar. Bir de matah bir şeymiş gibi Matthew aptalını isteyenler vardı. Çocuk tam bir geri zekâlıydı ama takım kaptanı olması, sarı saçları ve kasları beyninin yoklu-

ğunu kapatıyordu. Maddie için çocukken bir prens olabilirdi ama benim için her zaman bir aptal olmuştu.

Kylie de yatağın diğer tarafına uzandığında Maddie'yi ortamıza almıştık. Birbirimize sarılarak bir süre öylece uzandık. Sonra hepimiz uykunun dayanılmaz çekiciliğine teslim olduk.

Bir kâbusun ortasındaydım, çalılıkların arasında koşuyordum, ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum ama üzerime düşen bir gölgenin ağırlığı nihayet uyanmamı sağlamıştı. Bir an olduğum yerde sıçrasam da Maddie'nin annesini görünce nefes aldım.

"Tatlım, benim," dedi koluma dokunarak. Başımı salladım. Ne görüyordum, bilmiyorum ama aniden unutmuş ve buna memnun olmuşum.

Elenor, Maddie'ye döndü. Yavaşça sarsarak onu uyandırdığında Kylie de gözlerini açtı. Pencereden dışarıya baktığımda karşılaştığım karanlık ürkütücüydü. Saatlerdir uyuyor olmalıydık.

"Maddie," dedi annesi. Yataktan kalkıp ona müsaade ettim. "Kendini iyi hissediyorsan dedektifler seninle görüşmek istiyor."

"Gelsinler." Maddie zorlukla yutkundu. "Ne kadar çabuk biterse o kadar iyi."

Güven verici bir şekilde başımı salladım. Hayat mottomuz buydu.

Bir an önce yap ve kurtul.

Kylie ve ben odadan çıkarken koridorda onunla karşılaştım. Benden daha iyi görünmüyordu. Başıyla ikimizi de selamladıktan sonra Maddie'nin odasına girdi. Merdivenlerden inerken Kylie koluma girdi. "Bahse girerim Maddie, dedektif şu an odasında olduğu için kafasında bir sürü şey kuruyordur."

Kıkırdadım.

“Bunu yapmazsa gerçekten başına darbe aldığına inanacağım.”

Henry salonda oturmuş muhtemelen uyanmamızı bekliyordu. Hastaneden çıkarken bizden ayrılmıştı. Evine gitmiş, duş almış ve üzerini değiştirmiş olsa da gözleri kan çanağına dönmüştü. Bizim aksimize onun gözüne bir damla bile uyku girmemişti hastanede.

“O iyi,” dedim hemen yanına otururken.

“Kahve?” diye sordu Kylie.

“Kesinlikle,” diye cevap verdiğimde Henry de başını salladı.

“Şimdiden telefonunu istiyor.”

Nihayet dudakları biraz kıvrıldı. Onun için gerçekten üzülüyordum ama aynı zamanda ona hayran oluyordum. Birini bu derece seymenin ve kendi önüne koymanın ne demek olduğunu bildiğim söylenmezdi. Birkaç ilişkim olmuştu, bir tanesi epey de uzun sürmüştü ve kesinlikle kötü bitmişti ama Henry, Maddie’ye baktığında ilahi bir tılsım parlıyordu sanki. Ve yıllarca aynı arkadaş grubunda onunla Matthew’un her anına şahit olup onun mutluluğu ile yetinmişti. Bunu anlamak benim için çok zordu. Muhtemelen ben böylesine sevdiğim biriyle aynı ortamda barınamazdım.

Kylie üç tane kahve fincanı ve biraz kurabiyeyle yanımıza geldiğinde “Ne düşünüyorum biliyor musunuz?” dedi.

“Noel yemeği vermemiz gerektiğini.” Gülerek fincanı dudaklarıma götürdüm.

“Aynen öyle.”

Bu Maddie’nin ritüeliydi. Her yıl yılbaşından önce Noel yemeği verip herkesi bir araya toplardı. Maddie bulduğu her fırsatta parti yapar ve insanları bir araya getirirdi. Peri anne gibi bir şeydi.

“Emin misiniz?” Henry gerginlikle kaşlarını çatı. “Hakkında yazılanları görmediniz mi?”

“Her zamanki grup dedikoduları ama günün sonunda parti davetiyesi almak için çıldırırlar.” Kurabiyelerden bir tane alıp hızlıca mideme indirdim.

“Ondan bahsetmiyorum.” Henry cep telefonunu çıkarıp bize doğru uzattı. Elime alıp bir yandan kahvemi içerken açtığı ekranı incelemeye koyuldum ama bir anda ağızımdaki kahveyi neredeyse püskürtüyordum.

Kylie omzumun üzerinden eğilip açıklamayı okumaya başladı.

Bir Instagram hesabının paylaşılan ilk gönderisiydi. Maddie’nin gülen bir fotoğrafı vardı ama yüzüne yamalı bir dikiş izi yapılmıştı. Açıklamada, *“Fakültenin gözdesi Maddie tek darbeyi kalbine almamış, Matthew onu artık o kadar da çekici bulmadığı için mi aldatmış? Bazıları onun intihar ettiğini düşünüyor, bazıları saldırıya uğradığını ama ben drama kraliçesinin sadece ilgi çekmek için rol yaptığını düşünüyorum. Artık herkes biliyor, amigo takımı kaptanının o kadar da güzel olmadığını. Yeni gelen koç çoktan onun yerini doldurmuş ve hepimiz Matthew’un da bunu yaptığını biliyoruz.”*

Kullanıcı adı: Ophelia.hell

“Bu da kim?!” diye bağırdım. Kylie telefonu elimden alıp gönderiye gelen yorumları okumaya başladı.

“Şu yazılanlara bakın!”

Henry başını iki yana salladı. “Siz bir de onu paylaşılanları görün. Herkes delirmiş.” Yastıklardan birini göğsüne bastırıp ellerinin arasında sıktı. Bunu boğma ihtiyacıyla yaptığını düşündüm ama bir yastık beni rahatlatmaya yetmeyecekti.

“Bu çok ucuz bir hareket.” Kylie telefonu koltuğun üzerine fırlatırken göz göze geldik. Bunu yapabilecek bir sürü kişi vardı, içlerinden doğru olanı ayıklamak zor olacaktı.

“Bunu görmesine izin veremeyiz,” diye fısıldadım. Başını salladı. Bu Maddie’yi tamamen dağıtırdı.

“Parti iptal mi o halde?”

Yüzümü astım. Planladığım şeylerin diğer insanlar tarafından mahvedilmesinden nefret ediyordum. Doğal bir afet kabulümdü ama başka insanlar? Hayır, buna tahammül edemezdim.

“Hayır...” Başımı salladım. “İptal etmiyoruz. O partiyi asıl şimdi yapacağız ve gelmek isteyen herkes gelir.”

“Sence salyangoz takımını mı?”

“Onlar her zaman bizimle uğraştı,” diye kabul ettim. “Ama bu kadar büyük bir hamle...” Kaygılı bir şekilde pencereden dışarıya baktım. Okulda rekabet etmek başkaydı, düştüğünde saldırmak başka.

“Bu çok zavallı bir strateji...” Kylie işaret parmağını fincanına vurarak düşünüyordu. Bu hali oldukça sıkıntılıydı çünkü aklından ne geçeceğini bilemiyordunuz. “Kalemizin zayıfladığına inanıyorlar, bu yüzden de saldırıyorlar. Tipik bir zavallı çabası.” Kanepenin üzerine eğildiği yerden doğruldu. Bardaktan biraz kahve içtikten sonra gözlerini benimle Henry arasında dolaştırdı.

“Onlara hâlâ ayakta olduğumuzu göstermemiz gerekiyor. Buranın sahibinin kim olduğunu unutmuş gibi görünüyorlar.” Gözlerini kıstı. Evet, yine bir şey için motive olmuştu.

“Geçen yıldan kalan süsler hâlâ depoda.” Kurabiyelerden bir tane daha kemirdim. Anlaşılan bugün de doğru düzgün yemek yiyecek zamanımız olmayacaktı. “Eve gidip onları alırım.”

“Benim arabamı al,” dedi Kylie. “Ben de yemek işlerini hallederim.”

“Ben de seninle gelirim,” diye bir öneride bulundu Henry ama başımı olumsuz şekilde salladım. “Senin burada kalıp Maddie’yi oyalaman gerekiyor.”

Yüzü aydınlandı. Onun da bunu istediğini biliyorduk. Ama zaten her durumda Maddie’nin yanında duracak birine ihtiyacımız vardı.

“Ve onu telefondan uzak tutmalısın,” dedi Kylie kesin bir emirle. Kahve kupasıyla birlikte ayağa kalktım.

“Bunu nasıl yapacağım?”

“Sana makyaj yapmasını öner.”

Henry bana öyle bir baktı ki bir adım geri gitmek zorunda kaldım. “Ciddiyim,” diye üstelemekten vazgeçmedim. “İzin ver tırnaklarına oje sürsün. Saçlarınla uğraşsın. Telefondaki o şeyleri görüp sinir krizi geçirmesini istemeyiz.”

“İstemeyiz,” diye onayladı Kylie.

“Bir yolunu bulurum...” Henry ayağa kalkıp pencereye doğru yürüdü. Saçları gün ışığının altında kumral harelerle parlamıştı. “Siz dikkatli olun yeter.” Sesi buğulu ve yorgun çıkıyordu. Bir süre önce hepimizin hayatının üzerine bulanık bir örtü inmişti, hepimiz onun altından başımızı çıkarıyor ama bir daha ne zaman özgür olacağımızı bilmiyorduk.

“O halde ben gideyim şu süsleri alayım. Duş alır, üzerimi değiştirir dönerim.” Kahve fincanını mutfığa götürürken koridorda merdivenlerden inen dedektifle burun buruna geldik.

“Bana çarpmayı huy mu edindin Rogers?” Mavi gözleri direkt bütün ortamı dağıtmıştı. Onu gördüğüm an gerçeklikten sıyrılıp fantastik bir evrene yolculuk etmeye başlıyordum.

“Karşıma çıkıp duruyorsunuz.” Gözlerimi ondan alıp mutfığa doğru yoluma devam ettim. İçgüdülerim peşimden geleceğini söy-

lüyordu çünkü aramızda yarım kalan bir diyalog vardı. Fincanda kalanı lavaboya döktüm, sudan geçirip bulaşık makinesine yerleştirirken içeriye girdi.

“Konuşmamız lazım.”

Ben de bundan bahsediyordum.

“Elbette,” dedim. “Ama şu an işim var, çıkmam gerekiyor. Başka bir zaman.” Bu konuşmayı bir an önce yapmak istiyordum ama günlerdir hastane odasında bana bir haber getirmesini bekleyip durmuştum. Telefonum hâlâ ondaydı ve ertesi sabah geleceğini söyleyip gelmemiştii. Bu hiç de etik değildi.

“Ne işin var?”

Kaşlarımı kaldırıp ona baktım, her zamanki gibi oldukça ciddi görünüyordu. Yine içimde yanına gidip alnına dokunarak kaşlarının arasındaki çizgiyi düzeltme isteği belirdi ama kendimi tutmayı bilen biriydim. Çoğunlukla.

“Eve gidip depodan geçen yıl kalan Noel süslerini alıp buraya dönmem gerekiyor. Akşam bir Noel yemeği vereceğiz, yıllık geleceğimiz.” Neden onunla her konuştuğumda söylemem gerekenden fazlasını söylüyordum ki?

“Bütün bu karmaşanın ortasında parti mi veriyorsunuz?”

“Bu kadar endişeleniyorsanız...” Bulaşık makinesinin kapağını kapattım. Ona doğru birkaç adım atıp tam karşısına dikildim. “Siz de gelin ve bizi koruyun dedektif.” Tatlı tatlı gülümsedim. Bu hiç de fena bir fikir değildi.

“İşin bittiyse çıkalım.” Arkasını dönüp benden önce mutfaktan çıktı. Ne otorite ama. Pabucumun otoritesi. *Yine de hoş.*

Kylie’nin masanın üzerine bıraktığı anahtara baktım ama beni götürmeyi teklif ediyorsa geri getirmek de zorundaydı. Omuz silerek evden dışarıya çıktım.

Havada gerçekten henüz yağmasa da kar soğuğu vardı. Gökyüzü bugün de kapalı ve bulutluydu. Çoğunlukla renkli olan kasabamız son aylarda iyice griye bulanmıştı ve bu hepimizi etkisi altına almak üzereydi.

Bu defa polis merkezinin araçlarından biri bekliyordu. O çoktan şoför koltuğuna oturmuştu, ben de tıptış tıptış yolcu kapısından içeriye girdim. Kazağın kollarını avuç içime kadar çekip omuzlarımı sıkarak ısınmaya çalıştım.

“Hava buz gibi, neden sadece tişört giyiyorsunuz?”

Başını geriye doğru çevirip arabayı garajdan dışarıya oldukça profesyonel bir şekilde çıkardı. Sakalları uzamıştı, köşeli çenesinin üzerinde dokunulmak için beni teşvik ediyorlardı ama ellerimi ısınması için bacaklarımın altına sıkıştırmıştım.

Yolda ilerlerken kontrol paneline dokunup ısıtıcıyı açma nezaketini gösterdi.

“Üşümüyorum.” Cevabı bu kadar kestirmeydi.

Belki de aslında bir dedektif değil, kurt adam olduğunuz içindir. Yine de önsezilerimi kendime sakladım.

“Telefonumu ne zaman alabileceğim?” Onunla sohbet etmek kolay bir şey değildi. Sürekli kısa ve baştan savma cevapları önümü tıkayıp duruyordu ama bu bende daha çok konuşma isteği yaratıyordu.

“Telefonu kullanmaya devam etmeni istiyorum, içine bir virüs yerleştireceğim ve ben de dolaylı bir şekilde onu takip edeceğim.”

Kaşlarımı havaya kaldırdım.

“Hem bir katilin hem de sizin benim bütün özel hayatımı izlemenize izin vermemi mi istiyorsunuz?”

“Onu yakalamak istiyorum, Rogers.”

“Ama bu kadarı fazla,” diye direttim.

“Sana başka bir telefon daha ayarlarım. Onunla özel görüşmelerini yap ama kimseye bahsetme. Diğerini kullanmaya devam et.”

Dudaklarımı ısırdım. Gerçekten bu kadar çok mu parası vardı? Hepsini geçtim bunu nasıl yapacaktım ki? İki telefonu idare etmek benim gibi tembel ruhlu biri için çok meşakkatli olurdu.

“Arkadaşlarımı uyarmak zorundayım.”

“Yapamazsın.”

İyice kaşlarımı çattım.

“O nedenmiş?”

“Çünkü aranızda katil olmadığına emin olduğum tek kişi sensin.” Aniden bana dönen gizemli bakışları beni gafil avladı. Gözlerinin içinde çok minik de olsa bir güven kırıntısı gördüğümü düşündüm.

“Neden öyle düşünüyorsunuz?” Bu soruyu sormak beni germişti, ellerime bakıp oradaki kanı temizlemek ister gibi parmaklarımı avuç içimde dolaştırdım.

“Emin ol, yeterince nedenim var.”

“Peki, ben sizin katil olmadığınıza neden güveneyim?” Sonuçta en büyük şüphelilerden biri de oydu. En azından kasabadaki birkaç kişiye göre. Bana da biraz garip gelmediği söylenemezdi. Özellikle bu cinayetlerin onun kasabaya gelişiyi başladığı düşünülünce.

“Benimle seni öldürmeme yetecek kadar yalnız kaldın. Kafanı çalıştırsan yeter.”

Güldüm.

“Gerçekten de sizinle çok yalnız kalıyoruz değil mi?”

Göz ucuyla ters ters bana bakınca bugün pek de oyun havasında olmadığını anladım ama çoğunlukla değildi zaten.

“Pekâlâ diğerlerine yaklaşmak için beni kullanıyor ve güvenimi kazanmaya çalışıyor olabilirsiniz.”

Bu söylediğime pis bir şekilde güldü. Bakın, pis diyorum. Kirli bir gülümseme. Aşağılayıcı. Küçük gördüğünü çekinmeden ifade eden bir gülümseme.

“Çevrende yaklaşmak istediğim takdirde yaklaşamayacağım hiç kimse yok.” Omuz silkti. “Özellikle de kurbanların cinsiyeti düşünüldüğünde.”

Ağzım açık kalmıştı. “Kendimize ne kadar da güveniyoruz öyle.” Yine de bu konuda ona hak vermemek mümkün değildi. Kim olursa olsun, ben de dahil, yaklaşması oldukça kolaydı. Sadece bunu istemesi bile yeterliydi. Hepimizin dikkatini dağıtacak kadar cezbediciydi.

“Eğer benden söylediklerinizi herkesten, en yakın arkadaşlarımdan bile saklamamı istiyorsanız ve cep telefonumu takip etmek istiyorsanız bana daha çok şey vermeniz gerekiyor.” Artık ben de uçuk genç kız havasından çıkıp ciddiyete bürünmüştüm ve bu konuda geri adım atmaya niyetim yoktu. “Katil hakkında elinizde olan her şeyi istiyorum, bu şekilde size güvenip sizinle iş birliği yapabilirim.”

“Bu mümkün değil. Aynı zamanda yasal veya etik de değil.”

Buna neredeyse gülecektim.

“Etik değerleri ben arabanızdan inerken eteğimi düzelttiğimde geride bıraktık. Sizin için kuralları bozuyorsam siz de bana bir istisna yapmalısınız dedektif.”

“Sen hangi kuralı bozmuşsun?” Bir an bana bakıp sonra yenisinden yola döndü.

“Eh, ben sarışınlardan hoşlanırım. Sizinle bir dedikodumun çıkması namımı yerle bir ederdi.”

“Bunu duyduğuma sevindim.” O da bana bakıp kısasa kısas yapar gibi yapay bir biçimde güldü. Bir gün gerçekten güldüğünü görebilecek miydim acaba?

“Saçlarınızı sarıya boyatırsınız olur biter.”

En son ne zaman biriyle konuşmak için bu kadar uğraşmışım ya da biriyle konuşmak bana bu kadar eğlenceli gelmişti, hatırlamıyordum. İnsan bazen bir daha hiç eskisi gibi olmayacağını hissediyor ve bazen gerçekten de eskisi gibi olmuyordu ama bu, bir gün başka türlü bir şey yaşayabilme ihtimalini yok etmiyordu.

Evin önüne yanaştığımızda, “İçeri girmek mi istersiniz, arabada beklemek mi?” diye sordum. Kapıyı açıp bir ayağımı dışarı atıp ona döndüm.

“Neden bekleyeceğim?”

Bariz bir şeymiş gibi, “Henüz bana daha çok bilgi vermediniz ve birinin beni geri götürmesi gerekiyor,” dedim. “Arabam yok.”

“Sana bilgi vereceğimi söylemedim.”

“O halde telefonumu verme zahmetinde bulunmayın, sizinle iş birliği yapmayacağım.” Dışarıya çıkıp kapıyı arkamdan kapatarak eve doğru yürüdüm. Bu oyunu bana karşı oynamalarına izin vermeyecektim. Birçok şey olmuş olabilirdi ama bir daha asansörde yakalandığım gibi gafil avlanmayacaktım. Onu yakalayamıyorsa onun hakkında daha çok şey öğrenmem gerekiyordu ve o bilgileri bana vermek zorundaydı.

Kapının kenarındaki saksıdan yedek anahtarı alırken arabanın kapısının açılıp kapandığını duydum. Omuzlarım gergindi. Rahat bir yerde uyumak ve mümkünse bir süre hiçbir şey düşünmemek istiyordum.

“Ebeveynlerin içerde mi?” diye sordu kapıyı açarken.

Ebeveynim.

“Hayır,” dedim. Annem klinikten geç dönüyordu, o da iyi günlerinde.

İçeriye girdiğimde “İstersen arabada bekleyebilirim,” dedi. Benim gördüğüm manzarayı gördüğü içindi muhtemelen.

“Gerek yok.” Koltukların örtüsü dağılmıştı, televizyon açık bırakılmıştı, masanın üzerinde dışarıdan söylenmiş yemeklerin kutusu ve bir sürü bardak birikmişti. Koltuğun yanında yarısı dolu bir kadeh ve iki tane boş şişe yere yatmış vaziyette duruyordu.

Bu hiç iyi değildi.

Sadece üç gündür eve gelmiyordum ve o, anne olduğunu hemen unutuyordu.

“Dün gece Henry ve diğer çocuklar bizde kaldı. Herkes son zamanlarda zor günler geçiriyor.” Yalanlarımı soğukkanlılıkla sıralarken dedektifin yüzüne bakmıyordum. Bunun yerine oturabilmesi için koltuğun üzerindeki kıyafetleri çamaşır odasına taşıyıp örtüleri üstün körü düzelttim.

“İçecek bir şey ister misiniz? Kahve ya da soğuk bir şey.”

Nezaketen, “Su yeterli,” dedi.

Başımla onaylayıp ona bir bardak su getirmek için mutfağa gittiğimde tezgâha yaslandım ve nefes almaya çalıştım. Bütün her şeyin üzerine bunu görmek, gözlerimin hızla dolmasına neden olmuştu.

İçki içmeye başlamıştı, yeniden içki içmeye başlamıştı. Bunu yapamazdı, o kadar ilaçla birlikte alkol alamazdı.

Gözlerimi hızlıca silip büyük boy bir çöp poşeti aldım. Su dolu bardağı dedektifin eline tutuşturduktan sonra boş paketleri ve şarap şişelerini poşetin içine doldurmaya koyuldum. Sehpa toz içindey-

di ve perdeler hiç açılmamıştı. Çöp poşetini ve elime alabildiğim kadar bardağı mutfığa taşımam üç seferi aldı. Televizyonu kapatıp perdeleri ve biraz da camı açtım.

“Hızlı bir şekilde duş alıp aşağıya ineceğim. Depodan almam gerekenleri alıp yola çıkarız.”

“Duş mu alacaksın? Benim o kadar zamanım yok Rogers.”

“Üç dakika sürecek, isterseniz gelip zaman tutabilirsiniz.” Du-dağımın kenarıyla güldükten sonra hızlıca merdivenlerden çıktım.

En azından odam bıraktığım gibi derli topluydu, belki de ger-çekten dedektifi buraya çağırmalıyım. Duş için eşyalarımı hızlıca kollarımın arasında toplayıp koridordaki küçük banyomuzun yolu-nu tuttum. Su hiçbir zaman yeteri kadar ısınmadığı için duşlarım gerçekten oldukça kısa sürüyordu. İki kez saçlarımı şampuanlayıp suyu kapattım. Oysa saatlerce kaynar suyun içinde kalıp biraz gev-şemek istiyordum.

Havluya sarınıp yumuşak terliklerimi ayağıma geçirdim. Sa-cımdan omzuma sular akarken odama doğru hızlı adımlarla gidi-yordum ama aralık olan odamın kapısındaki bir karartı beni ko-ridorda duraksattı. Pencereyi buradan rahatça görebiliyordum ve pencerenin hemen dışındaki, çoğunlukla evden kaçmak için kul-landığım ağaç dalının üzerindeki karartıyı da.

Kucağımdaki kıyafetleri kenara atıp aşağıya doğru indim. Basa-maklarda oldukça sessiz olmaya özen gösteriyordum. Dedektifi sa-londa, konsolun üzerindeki resim çerçevelerini incelerken buldum. *Kahretsin*. Annem bazılarını yakmıştı ve ben de o haliyle bile ora-da durmalarına izin veriyordum. Neyse ki şu an bunu açıklamama gerek kalmayacaktı.

“Dedektif!” diye seslendim fısıltıyla. Elindeki çerçeve aniden yere düştü. Lise mezuniyetim... O gece oldukça güzeldim.

Havluya sarınmış haldeki beni görünce kaşlarını çattı. Bir erkekten beklediğiniz tepki genelde bu olmuyordu ama konumuz bu değildi.

“Yukarıda birisi var!” dedim hemen. Gözleri irice açıldı. Bana doğru yaklaşıp elini beline götürdü.

“Kim var?”

“Bilmiyorum, odamın önünde bir ağaç var. Onun üzerinde birini gördüm, yemin ederim!”

“Odan nerede?”

“Yukarıda, koridorun en sonunda sağda kalan oda.”

“Sen burada kal.”

O merdivenin başına çıktığında ben de yavaş ve sessiz adımlarla onu takip ettim. Koridorda peşinden ilerlerken bir an bana ters ters baktıysa da sesini çıkarmadı. İçim ürpermişti. Bir elimle havluyu düşmemesi için tutmaya çalışıyordum ama olanlar tüylerimi ürpertmeye yetmişti bile. Kapının önüne geldiğinde hafifçe ayağıyla araladı. Sonra benim gördüğümü görmüş olmalı, silahı çıkardı, içeriye girerken bana kesin bir şekilde orada kalmamı işaret etti ama en azından onları görebileceğim köşeye kadar ilerledim.

Pencerenin önüne geldiğinde, “Orada kal!” diye uyarıcı bir sesle bağırdı. Pencerenin önündeki her kimse onu dinlese iyi ederdi çünkü şaka yapıyor gibi görünmüyordu. Bir adım daha yaklaşıp jaluzinin ipini yakaladı ve bir kerede perdeyi yukarıya doğru çekti. Gördüğüm yüzle birlikte donakaldım.

“İvan!” diye bağırdım kendimi tutamayarak.

“Ellerini görebileceğim şekilde yukarı kaldır,” dedi dedektif. İçeriye girip müdahale edip etmemekte tereddüt ettim ama sonunda girdim ve “Katil değil,” diyebildim bıkkınlıkla. Ivan’ın kararsız

gözleri benim ve dedektifin arasında gidip geliyordu. Beni üzerimde sadece bir havluyla görünce bakışları biraz kararmıştı ama biraz sonra asıl kararmayı ben ona saldırdığımda görecekti.

Pencereyi açıp “Burada ne halt yiyorsun?” diye dişlerimin arasından konuştum.

“Günlerdir mesajlarıma cevap vermiyorsun ve ben şimdi sebebini anlıyorum.” Dedektife doğru sert bir bakış attı. Ona döndüğümde hâlâ silahı tuttuğunu görünce başımı salladım.

“Bu yüzden mi pencereme tırmanıyorsun?”

“Merak edip evine geldim, evin önünde bir polis aracı görünce zile bastım. Kimse kapıyı açmayınca başının dertte olduğunu düşündüm.”

Gözlerimi devirip sakinliğimi korumaya çalıştım.

“O zil yıllardır çalışmıyor Ivan. Mesajlarına cevap vermiyorum çünkü meşgulüm.” Kendi sonucunu çıkarması için boş boş gözlerine baktım. Dedektif nihayet silahını indirip beline yerleştirirken sessizce bizi izliyordu.

“Sen bu haldeyken o burada ne yapıyor?” Ivan pencereden içeriye süzülüp karşımıza dikildiğinde boyları neredeyse dedektifle eşitlendi. Ona tıpkı bir horoz gibi üstten bakmaya çalışıyordu. Zavallı Ivan yakışıklı olması dışında hiçbir şekilde durumu eşitleyemiyordu.

“Seni ilgilendiren kısımların cevabını aldın.” Onu kolundan tutup odamdan dışarıya doğru sürükledim. Koridorda elini kolunun üzerindeki elimin üstüne koydu.

“Seni özledim Ansel.”

“Tanrı aşkına!” Gözlerimi iyice açarak onu sürüklemeye devam ettim. Ivan, Matthew’un yakın arkadaşlarından biriydi. Bir partide

hepimiz çok ama çok sarhoşken onunla biraz oynaşmıştık. Ve o partiden sonra birkaç kez daha ama sadece bu kadardı. Aramızda duygusal hiçbir şey olmamıştı, hiçbir zaman. Ve bunu gayet iyi biliyordu.

Dış kapıyı açıp “Lütfen bunu bir daha asla yapma,” dedim olabileceğim en kibar halimle. “Bir daha evime sakın gelme.”

Yeşil gözlerini kıstı, sinirlenmeye başladığı belli oluyordu. “Senin için endişeleniyorum ve karşılığı bu mu oluyor?”

“Benim için neden endişeleniyorsun, sadece birkaç kez öpüştük diye mi? Lütfen, Ivan. Senin peşine takılıp kimle nerede ne yaptığınla ilgilenmiyorum. Aramızdaki şey bu, birbirimizle ilgilenmemiz. Güzel olan kısmı buydu, acilen hatırlaman gerekiyor.”

“Bir sürtük gibi davranmayı bırakman gerekiyor.”

İşte görüyorsunuz, ben kibarlık etmek için ne kadar da uğraşmışım oysaki. Gözlerimi devirerek “Hoşça kal Ivan...” dedim ve kapıyı suratına doğru nazikçe kapattım. Dünya üzerinde yapışık bir erkek kadar çekici olmayan çok az şey vardır muhtemelen.

Çalı süpürgeleri mesela.

Dedektif salonun ortasında merdivenin tırabzanına yaslanmış bana bakıyordu.

İşte, dünya üzerindeki en çekici tırabzan.

“Üzgünüm,” diyebilirdim sadece. Elimle hâlâ kahrolası havluyu tutuyordum ve yemin ederim ki içimde bir değil bin ses vardı *bırak havluyu olacak olan olsun* diyen ama nezaketimi korumaya devam ettim.

“Giyinsen iyi olur.”

Başımı sallayarak yanından geçip yukarıya çıktım. Nasıl bu kadar soğukkanlı olduğunu sorgulayacak değildim. Dolaptan hışım-

la birkaç parça kıyafet çıkarırken kendi kendime söyleniyordum. Adama rezil olmuştum, aynı gün içinde iki kez hem de. Bir evsizin evi gibi görünen berbat koku ve dağınıklığın ardından odamın penceresine bir kuş gibi tüneyen takıldığım çocuk. Tanrım! Liseli gibiydim. Liseliler bile benden daha havalıydı şu an. Tipik ergen kızlar. Tipik ergen amigo kızlar gibi görünüyordu olmalıydım. Tanrım... İnsanlar çoğunlukla bizi böyle görür zaten ama daha fazlası olduğumu bilmesini istiyordum.

Antrenman çantama akşam giyebilmek için birkaç parça rastgele elbise seçtim. Şu an birine karar verecek ruh halinde değildim. Hızlıca bir eşofman ve bir kapüşonlu giyininip saçlarımı kurutmamak için kapüşonu başıma örttüm. Göbeğimi açıkta bırakan toz pembesi takımını annem geçen yıl sonu hediyesi olarak almıştı. Özel günler nadiren hatırladığı anlar oluyordu. Gerçi yıl sonu şampiyonluğumuzu iki hafta sonra kutlamıştı ve hediye de o zaman vermişti ama önemi yoktu, yine de annemden gelen bir hediye idi. Dolapta en az giydiğim şey bu takımdı, eskimesini istemiyordum.

“Hazırım.” Merdivenleri olabildiğince hızlı inmiştim. Yere düşen resim çerçevesi hiç dokunulmamış gibi eski yerine konmuştu. Muhtemelen simetri hastalığı vardı ve bu salonda oturmak onu çılgına çeviriyordu.

“Depodan almam gereken iki kutu var, siz arabada bekleyebilirsiniz. Sonra benden kurtulacaksınız.”

Anlamadığım kadar sıcak bir sesle, “Sorun yok,” dedi. “Gerçekten hızlıydın.” Şaşırmış bir şekilde ona baktım. “Saçlarını kurutsaydın.”

Karnıma tekme yemiş gibi hissettiğimden söyleyecek iyi bir cevap bulamadım. “Kurutmadım,” diyebilirdim sadece. Bu yaratıcı düzeyde saçma cevabıma karşılık bir şey söyleyemediği için eliyle

kapıyı işaret etti. Önden geçmem için yol verince duraksamadan çantayı omzuma taktım.

Evin arkasından dolanıp arka taraftaki depo kapısına kadar benimle geldi. Burayı yılda sadece birkaç kez açıyorduk çünkü içerisi bir ânı mezarlığıydı ve anahtarı da yalnızca benim boynumda asılı olan zincirdeydi. Anneme anahtarı kaybettiğim yalanını söylemiş-tim, inanmadığını biliyordum ama bu onun için bir işaretti, aklı başında olduğu zamanlarda buradan uzak duruyordu.

Ahşap kapıyı birbirine bağlayan çelik kilit paslandığı için biraz zorlanarak açıldı. Kilitten kurtulur kurtulmaz iki kanadı da içeriye doğru açıldı. Babamdan geriye kalan her şey işte burada, bu geniş depoda tutuluyordu. Onları atamamıştım ama annemin iyiliği için evde de tutamamıştım. Tıp okuduğu dönemden kalma kalın kitap-ları, çok sevdiği çalışma masası, beyzbol sopaları, doktor önlüğü ve çok sevdiği malzemeleri, ceketleri, botları... Hayatta olduğu son gün giydiği kıyafetler bile hastanede bize verilen torbanın içinde duruyordu. Önlüğünün üzerinde ilk defa hastasına ait olmayan bir kan vardı.

“Koliler nerede?” Dedektifin sorusu dikkatimi dağıttı. Sertçe yutkunarak “Şu köşede,” diye içeriye girdim. Eski kitaplığın alt katındaki boş raflarda duruyordu süsler.

Büyük olanı benden önce uzanıp aldı, küçük olanı kaldırdığı-m-da “Üzerine koy,” dedi kollarının arasındaki zaten yeterince ağır olan ama hiç de belli etmediği kutuyu gösterirken. Geçen yıl Henry ve Matthew onu zor taşımışlardı çünkü içinde taştan heykeller ve çelik tabelalar vardı.

“Taşıyabilirim,” dedim. Ne oldu da birden bana aşırı sıcak davranmaya başlamıştı, bilmiyordum ama bu kendimi garip his-setmeme neden olmuştu. Belki de bir an bana acımıştı. Evimin ha-lini gördüğü için mi böyle olmuştu? Oldukça mütevazı bir evde

kaldığım doğrudu ve onun da çok zengin olduğunu biliyordum. Muhtemelen Kylie'nin yaşadığı gibi bir malikânede yaşıyordu ve benim halime üzülmüştü. Her neyse, buna kafamı yormayacaktım.

“Dediğimi yap Rogers,” diye emretti. “Kapıyı kilitle yeter.”

İnatlaşmadan kutuyu onun taşıdığının üzerine bıraktım. İçerideki eşyalarla ilgili bir şey sormamıştı en azından. Gerçi hiçbir zaman bana bir şey sormuyordu, bu bile çok tuhaftı.

Ahşap kapıları biraz fazla güç uygulayarak dışarıya doğru çektim ve yeniden kilitledim. Zinciri tekrar boynuma asıp kazağımın içine attım. Arabanın bagajını kapatıp sürücü koltuğuna geçti. Motorla birlikte kontrol paneli çalışınca nihayet yaslanıp rahat bir nefes verdim.

“Maddie'nin evinden ayrıldığımızda saat kaçtı?”

“Ne zamandır dışarıda olduğumuzu soruyorsan yolda geçen zamanı da sayarsak otuz sekiz dakika oldu.”

“Vay canına.” Oldukça hızlı hareket etmişim gerçekten ama hiç durmadığımı hesaba kattığımızda buna şaşırıyordum. Ruhum tembel olabilirdi ama tek başına sırtlanmak zorunda kaldığım bu hayat beni fiziksel pratikliğe oldukça alıştırmıştı.

“Şimdi,” dedim bacak bacak üzerine atıp onun keskin hatlı suratına büyük bir memnuniyetle dönerken. “Bana katil hakkında daha çok bilgi vereceğiniz âna geldik.”

Kaşlarını kaldırıp neredeyse güler gibi oldu.

Tanrım, neredeyse.

Dilini dudaklarının üzerinde gezdirip “Her zaman bu kadar aceleci misin?” diye sordu.

“Çoğunlukla,” diye kabul ettim.

“Pekâlâ.” Nefes aldı. “Bugün düşüneceğim, yarın kararımı sana söylerim.”

“Telefonum yok, bana nasıl ulaşacaksınız?”

“Ben ulaşırım.”

“Pekâlâ,” dedim onun gibi. “Ama bu da o günkü gibi olmasın.”

“Hangi gün?”

“Hastanede de ertesi sabah geleceğinizi söylediniz ama gelmediniz.”

“Geldim,” dedi olağan derecede sakın bir sesle. “Kafeteryada şu çocukla uyuyordunuz. Uyandırmadım sadece.”

Yanağımın içini birden fazla dişlemiştim, hafif bir kan tadı alınca yüzümü buruşturdum.

“Bu arada aynı anda kaç kişiyi idare ediyorsun Rogers?”

Bu kesinlikle bir soruydu.

Bu kesinlikle benimle ilgili bir soruydu.

Sırıttım.

“Ah, bunu sizinle konuşamam dedektif.” Daha çok sırıttım. “Etik değerler ve... hımm, yasalar.” Fazla özgüvenle koltuğa yaslanıp yolu izlemeye koyuldum. Göz ucuyla bana döndüğünü ve yüzünde bana ters bakan bir ifade olduğunu görebiliyordum. Böylelikle tatlı sohbetimiz bugünlük sona ermişti. Bahse varım, bana o soruyu sorduğu için bile kendi otoritesiyle kavga ediyordu. Man-yak herif. Kesinlikle kendisini biraz rahat bırakmaya ihtiyacı vardı. Evde olanlardan sonra o gün hastaneye gelmiş olması ve yaptığı ima özgüvenimi yeniden toplamıştı.

Beni Maddie’ye bıraktığında sadece *hoşça kal* dedi ve ben de kocaman gülümsedim. O sırada içeriye koli koli içecek taşınıyor-

du, onaylamayan bakışlarıyla arabasına binip kayboldu. Bir an önce yarın olmasını ve cevabını vermesini istiyordum.

“Sonunda!” dedi Kylie ben salona girdiğimde. Kolilerden büyük olanı içeriye doğru sürüklemeye çalışıyordum. Dedektif sadece kapıya kadar taşıma nezaketini göstermişti. Sonra bunu içeriye götürecek *birini* bulabilir misin, diye sorup arabasına yürümüştü ki bu şu âna kadar espri yaptığı tek zamandı, eğer bir ironi değilse.

“Oldukça hızlı geldim!” diye söylendim nefes nefese kalmış halde.

“Bana bıraksana onu.” Henry merdivenlerden inerken dinlenmiş ve neşeli görünüyordu. Bu haline şaşırmamak gerekirdi.

Neyse, işte dedektif, buldum bile.

Koliyi alıp biraz yüzünü kırıştırarak salondaki masanın üzerine koydu.

“Yemekler hazır, davetleri her zamanki gibi herkese maille gönderdim ama bu defa şifreyi bilmeyenlerin içeriye giremeyeceğini söyledim. Arkasından bazılarına bir mail daha gönderip şifrenin kişiye özel olduğunu ve başkasının kullanamayacağını söyledim sonra da herkese kendi şifresini mail attım.”

O yaptıklarını anlatırken Henry ile birlikte burnumuzu kırıştırarak dinliyorduk. Söylediklerini birkaç kez kafamın içinde çevirmem gerekmişti.

“Gerçekten herkesin kendi şifresi mi var?”

“Elbette,” dedi oldukça normal bir şeymiş gibi.

“Kaç kişiyi çağırdın peki?”

“Maddie’nin annesi sadece en yakınlarımıza izin verdi. Bu yüzden yirmi kişiyi çağırdım.”

Kahkaha atmaya başladım. Kylie yüzündeki sinsi ifadeyi gizleyemeden sırttı. Annesi ikizleri kontrol etmek için kasaba dışına gitmişti bile. Birkaç gündür daha küçük olan çocuklarını görmüyordu, o yüzden Kylie'ye dizginleri vermeyi kabul etmişti. Kylie çoğunlukla ebeveynlerle iyi anlaşılan biriydi. Çünkü sözlerinden çıkmaz ve onların güvenini kırmazdı, ne söylüyorsa onu yapacağına güvenirlerdi. Bunun gibi nadir anlar dışında. Bugün o paylaşımlara çok sinirlenmişti. Sinirlendiği zaman kanıtlama ihtiyacı duyuyordu, bu yüzünden herkese kimin hâlâ kasabanın sahibi olduğunu gösterecekti.

“Şifreler ne peki?”

“Salyangoz takımının birine şifre gönderdim, diğerine göndermedim. Böylece biri içeride, biri dışarıda olacak. Çünkü bu partiyi kaçırmak istemeyeceklerdir. O zaman da asıl aralarındaki bağ çatırdayan kimmiş göreceğiz.”

“Şifre ne?” diye yeniden sordum.

Kahkaha attı. “Kraliçemiz Maddie.”

8. BÖLÜM: YASTIĞIMDAKİ KAN LEKELERİ

Noel yemeği birden partiye dönüştü. Kylie'yi ilk kez bu kadar yoldan çıkmış görüyordum. Kesinlikle abartmıştı. Yarın bu dağınıklığı toplamak ve elbette Elenor'a açıklamak için çok fazla kişiye ihtiyacımız olacaktı.

“Onlara dokunmayın!” diye çirkeflik yapmak zorunda kaldım, vitrindeki biblolarla basketbol oynamaya çalışan bir gruba.

Kapının önünde gelenlerden şifre alan Kylie'ye doğru süzuldüm. Elimdeki karton bardaktan biraz daha içtim. En azından günler sonra biraz kafayı bulmaya hakkım vardı.

“Kabul!” dedi ellerini havaya kaldırarak. “Kontrolden çıktığını kabul ediyorum.”

“Sayılı kişiyi çağırmıştın hani?”

“Tuvalete gittiğimde herkes içeriye girmiş. Ve şifreli olması herkesin ilgisini çekmiş. Ve dikkatini çekerim korumalarımız yok.” Gözleri yorgunluktan kayıyordu. Telefonu elinden alıp kapıyı dışarıdaki sıranın üzerine kapattım. “İçeride yeterince insan var,” dedim. “Tamam, olan olmuş ama bu insanları dışarı atmanın bir yolunu bulmalıyız. Bu bizim partimiz olmaktan çıktı.”

“Ben bir şey yaptım aslında.” Dudaklarını nadiren gördüğüm sıkıntılı ifadesiyle ısırmaya başladı. “Biraz önce dedektifi arayıp olanları anlattım. Buranın tehlikeli bir hal aldığını ve bir ekip gön-

derseler iyi olacağını." Tedirginliği daha da artmıştı. "Aristo," dedi kulağıma doğru fısıldayarak. "Kasabada bir katil var ve biz bütün kurbaneleri buraya topladık, hem de hiçbir önlem almadan ve izlenmediğimiz onlarca kişi her yerden eve girmeye başladı."

Elini tutup kadehini ona doğru kaldırdım. "En azından niyetimiz iyiydi."

Biraz rahatlamış gibi kıkırdadı.

Kural iki, arkadaşın bir şeyleri mahvederse daha çok üzerine gitme, toplamasına yardım et.

"Dedektif iyi bir plan. Ekip arabasını görünce çoğu kaybolur; ayrıca her yer kalabalık, katil burada olsa bile bir şey yapamaz." Etrafta gözlerimi gezdirdim, her yer gerçekten deli gibi kalabalıktı. Dans edenler, içki yarışı yapanlar -ki biraz sonra oraya kesinlikle uğrayacaktım, klasik gerçek mi cesaret mi oynayanlar, üst katta buldukları her odada yiyişenler. Neyse ki girilmemesi gereken odaları parti başlamadan kilitlemeyi akıl etmiştik.

"Ve Maddie eğleniyor gibi görünüyor."

Gözüm hemen kalabalığın içinde onun turuncu saçlarını buldu. Başta aşağıya inmek istememişti ve parti başladıktan iki saat sonra anca merdivenlerin başında görünmüştü ama yüzündeki bandajı Henry maskeyle kapatabileceğini ama buna ihtiyacı olmadığını söylediğinde ikna olmuştu. Merdivenlerden indiğinde maskeyi yüzünden çıkardı çünkü kimse ona bakmıyordu, çünkü hepsinin kafası ilk bir saatte güzel olmuştu bile. Salyangozlar bile ona buluşmamıştı. Şimdi ise şöminenin yanında minderlere oturmuş bir grupta en sevdiği oyunu oynuyordu: *Monopoly*.

"Biz de eğlenebiliriz bence," dedim. "Yarışa katılacağım."

Kylie gözlerini ayırdı. "Çok eğlenceli olurdu ama henüz hiçbir şey yemedim. Önce gidip kalanları mideme indireceğim."

Sen bilirsin dercesine onun uykusunu yarı yarıya kestirdim. En azından bir kısmını boğazıma kadar yavaşça kestirdim. Sabah uykusunda Ivan'ın orada olduğunu yarı bile vermiştin.

"Şimdi eğlenceli olmaya başlıyoruz," dedi İvan. Onunla oruk etki biyat dersi alıyorduk ve genellikle kafa bir yarıydı.

"Ortaya ne koyuyordunuz?" Tekrar tekrar boğazıma gırtlama içi ne baktım.

"200 dolar," dedi. "10 shot."

"Kronometreyi başlatın." Kocaman gülmüştüm.

Diğerlerinden biri üçten geriye doğru saymaya başladı. Bir de- diğinde parmaklarımı çoktan etrafına sardığım ilk shotu kafama diktim. Soğuk sıvı boğazımı çok hızlı yaktı ama durmadım. İkinci shotla ağızda bir gargara yaptım, böylelikle ne kadar içersen içeyim tada alışmış ve damağım uyuşmuş olacaktı. Üçü ve dördü çok hızlı bitirip masaya sertçe bıraktım. Müziğin sesi ilk kez duyuyorum gibi yükselmeye başlamıştı. Kulağımdan alevler çıkıyordu. Gülmemek için kendimi zor tutuyordum. Tezahüratlar bir ona bir bana, değişik şekilde ilerliyordu.

Onuncu bardağı da kafama dikip masaya sertçe vurduğumda dudaklarımın kenarından tekila akıyordu.

"1 dakika 28 saniye, Ansel kazandı!" Kronometre durdu. Seth'in önünde hâlâ iki shot duruyordu. Dudaklarımı bükerek ona baktım.

"Hem güzel hem acımasızsın..." O da alt dudağını bükte. Parayı bana uzatırken elimi onun yüzüne dokundurup yavaşça okşadım.

"Biliyorum."

"On shot," dedi Ivan. "Sen kazanırsan istediğini yaparım, ben kazanırsam benimle yukarı gelersin."

Gözlerimi yavaşça, çok yavaşça ona doğru çevirdim. Bugün kendimi oldukça net ifade ettiğimi sanıyordum ama anlaşılan beni anlamamakta ısrar edecekti. Hem de kabalaşmaya devam ederek.

Onunla konuşmak üzereyken içerideki bağrışlar hem müziği hem dışarıdaki sesleri bastırdı. Birileri atar topar eşyalarını alıp pencerelerden kaçarken kıkırdadım.

“Aptallar,” dedi Seth.

“Liseliler,” dedi başka bir kız. “Yaşları tutmayanlar kaçıyor.” Aslında bazıları üniversiteliydi ama yine de yaşları tutmuyordu.

Dedektif Christopher Wallace içeri girdiğinde doğrudan göz göze geldik ama bu içki masasının kapının hemen karşısında olmasıyla ilgiliydi. Kylie onu bulup dikkatini üzerine çektiğinde içim çoktan kımıl kımıl olmuştu. Ama bu defa tek başına gelmemişi. Yardımcısı olduğunu düşündüğüm o dedektifle bir tane de kadın vardı yanlarında. İkisi resmi üniformalıydı. Christopher hariç.

Kylie ona birkaç şey daha sorup dedektifin de sorularını cevapladıktan sonra dağıldılar. Ona doğru yürüyüp “Ne dedi?” diye sordum. Şimdi biraz öncesine kıyasla çok daha rahatlamış görünüyordu.

“Kimlik kontrolü yapacaklar, onun mesaisi bitmiş ama diğer iki dedektif burada kalacakmış. Parti bitene kadar.” Elindeki küçük tartarlardan birini bana doğru uzattı, başımı iki yana salladım. Kylie yeniden mutfığa gittiğinde portmantoya koştum. Kıyafet yığının arasından, en altta kendi çantamı buldum ve içinden kimliğimi çıkardım. Yüzümde kurnaz bir gülümsemeyle boy aynasının karşısına geçip elbisemi değiştirmeye başladım. Aralarında en düz olan bendim. Siyah uzun kollu bütün bedenimi saran mini bir elbise giymiştim. Yaka kesimine bayıldığım için almıştım. Kadife bir dokusu vardı ama göğüs dekoltesi kalp şeklinde geliyor ve bir korse gibi kumaşın üzerine çıkıyordu. Ayaklarımda siyah topuklu botlar vardı. Saçları-

mı dalgalandırmıştım ama pek makyaj yapmamıştım, Maddie hızlıca kırmızı bir ruj sürmüştü çünkü bu bir Noel yemeğiydi...

Ivan'a vermem gereken bir ders vardı, o aklımdaydı ve kesinlikle bu gece dersini alacaktı ama hazır buraya gelmişken ve çok fazla kalamayacağını öğrenmişken dedektiften bir cevap alsam hiç fena olmazdı.

Onu ikinci kattan üçüncü kata çıkan merdivenlerin başında buldum. Etrafı kolaçan ediyor ve yardımcı dedektiflere direktif veriyordu. O ikisi iki yöne ayrıldığında merdivene yürüdüm.

"Christopher," dedim gülümseyip kimliğimi uzatırken. "Kontrol etmek istersen yasalara karşı gelmem."

Elinin tersiyle kimliğimi itti. "Kaç yaşında olduğunu biliyorum Rogers." Kaşlarını uyarırcasına kaldırdı. "Ve Christopher değil, *Dedektif Wallace*."

Biraz da tekilanın etkisiyle başımı yana doğru yatırdım. "Ama mesai dışındasın."

"*Dışındasınız*," diye yineledi.

"Peki." Sızlanarak arkasından baktım. "Kabul ediyor musun, etmiyor musun? Buradayken söyle."

Merdivenleri çıkarken "Yarın dedim," dedi.

"Ama akşamdan kalma olacağım, akşama kadar uyanmam ki!"

"Uyan o zaman."

"Bu kadar inatçı olmak zorunda mısın?"

Cevap vermedi ve merdivenin sonunda yok oldu. Neden bu adama kafayı takmış gibi davranıyordum? Benimle bariz bir şekilde ilgilendiği yoktu. Tek tük cevaplarla beni geçiştirip duruyordu. Hem ilgilense ne olacaktı? Ona Ivan'a ve diğerlerine davrandığım gibi davranmama izin vermezdi. Acaba beni asıl çeken şey de bu muydu?

Her neyse, Ivan. Doğru.

Merdivenlerden inip dans edenlerin arasından geçtim. Yeniden içki masasına ulaştığımda Seth gitmişti ama Ivan ve diğerleri oradaydı. Eminim buraya olup biteni Matthew'a yetiştirmek için gelmişti. O zibidinin değil bu eve çevresine bile yaklaşması yasaktı.

"On shot," dedim. "Teklifini kabul ediyorum. Hazır olduğunda başlat."

Kronometreyi tutması için bir kıza verdi. Kız sarı saçlarını omzundan geriye atıp dudaklarını kıvrarak rujunu dağıttı. Doğru ya, Emily. Aynı takımdaydık. Ama bugün neden bu kadar değişik gelmişti gözüme? Saçları... saçlarını siyahtan sarıya boyamıştı. Epey radikal bir geçişti ama yüzüne yakışmıştı.

"Başla," dedi.

Seth'le oynarken biraz eğlendiğimi kabul etmeliydim ama şu anda kesinlikle yarışıyordum, bu yüzden nefes almadan içtim. Daha birini masaya vurmadan diğer bir shot bardağını kaldırıyordum. Biraz sonra genzimden tekila taşacaktı ve ben hiçbir şey yapmayacaktım.

"Bitti!" dediğimde hem göğsüm hem beynim parçalanmış gibi hissediyordum.

"1 dakika 21 saniye!" dedi kız.

Ivan dudağından indirdiği son shot bardağını mutsuz bir şekilde masaya bıraktı. Kabul ediyorum, çok ama çok iyi bir rakipti. Daha önce bana bu kadar yaklaşan olmamıştı.

"Ne istiyorsun?" diye sordu.

Nefes alıp verişimi düzeltmeye çalıştım. Üst üste içmek neredeyse çarpıntı yapmıştı. Emily'nin kibarca bana uzattığı su bardağına minnetle baktım ve kafama diktim.

“Benimle yukarı gelmeni.” Gözlerinin içine bakarak davetkâr bir şekilde gülümsedim. Yeşil gözlerinde aynı anda hem şüphe hem de keyif vardı. Elbette keyifli olurdu.

Ivan bir adım önümde ilerlerken arada omzunun üzerinden dönüp bana bakıyordu. Her defasında onu küçük tatlı gülümsemelerimle daha da cezbediyordum. İkinci kattaki Maddie’nin odasının önünde durduğumuzda onu kolundan çekip güldüm. Duvara doğru yasladım, parmaklarımın üzerinde uzanıp dudaklarımı dudaklarının üzerine bastırdım. Elleri belimden beni çekerken bir yandan gülüyordum, ondan her uzaklaştığımda beni daha çok kendine çekiyordu. Omzundan tutup onu da kendimle birlikte yürüterek kapıya yaslandım, kapı kolunu bulmakta zorluk çekince o da benimle güldü.

Elleri omzumdan kayıp kalçamın hemen arkasındaki kapı kulpunu buldu, açıp ikimizi de içeriye sürükledi. Duvara yaslanan bu defa ben olmuştum. Kapıyı ayağıyla tek hamlede itip kapatınca karanlığın içinde tek başımıza kaldık.

Dışarıdan yansıyan ay ışığı ve sokak lambaları odayı hafifçe aydınlatıyordu; Ivan bana dönüp “Beni çok etkiliyorsun,” diye fısıldadı. Kendisini iyice üzerime bastırmıştı. Dudakları önce dudaklarım, sonra boynuma doğru yuvarlandı. Kulağıma doğru, “Beni çok etkiliyorsun Ansel...” diye yineledi. Kulak mememi hafifçe ısırdığında neredeyse inleyecektim. Aptal herif... Aptalın teki olabilirdi ama kesinlikle ağzını nasıl kullanacağını biliyordu, zaten bu yüzden bu iş bu kadar uzun sürmüştü.

Dilini boynumda gezdirip elbisenin askısını dişleriyle kenara doğru çekerken tenimde sürtündü. Alt dudağımı dişledim. *Aptal hormonlar, lütfen bu gece beni yarı yolda bırakmayın.* Şu an çoktan onu şutlamış olmam gerekiyordu ama eli dizimden yukarıya doğru çıkarken nefesimi tutuyordum.

“Dur!” dedim derin bir nefes alarak. Tekilanın etkisinden kendimi kaçırarak onu ittim. Ama dalga geçtiğimi sanıp yeniden üzerime eğildi.

“Yeter,” dedim tekrar daha tok bir sesle. “Sıkıldım. Gidebilirsin.”
Omzumdan tutup beni duvara sabitledi.

“Ne saçmalıyorsun?”

İki yanımdan geçirdiği ellerini itip doğruldum. “Bir daha evime gelme, bir daha beni insanların içinde küçük düşürmeye cüret etme. Bir iddia ile beni yukarı çıkaramazsın, ben seni çıkarırım, istersem gel derim, istersem git derim. İddiayı ben kazandığıma göre şimdi çık diyorum. Sıkıldım.”

“Ansel, saçmalama.”

“Yine bir sürtük gibi davrandığımı mı söyleyeceksin?”

“Ben sadece sinirliydim.”

“Aşağılık kompleksin var senin. Bu yüzden istediğin zaman istediğini yapabileceğini sanıyorsun ama yapamazsın.”

“Hastasın sen,” dedi tuhaf bir şey yapmışım gibi.

Kapıyı açıp çenemle dışarıyı işaret ettim.

“Hoşça kal, Ivan.” Aynı gün ikinci kez hem de. Ama bu defa sonuncuydu. O güzel ağzına çok yazık olmuştu. Kendisi kızlara istediği gibi davranabileceğini, her şeye hakkı olduğunu sanıyordu ama bir kadın ona aynı şekilde davrandığında gururuna yediremiyordu.

Sonunda sessizliğin içinde yatağın ucuna oturup kendimi geriye doğru bıraktım. Neredeyse sarhoş olduğum düşünülürse iyi idare etmiştim. Artık bilincimi serbest bırakabilir ve alkolün kanıma karışmasına izin verebilirdim. Benimle birlikte yatak dönüyor

ve tavandaki renkli gölgeler hareket ediyordu. İçimi ateş basmıştı. Ivan'ı biraz daha geç göndermeliydim belki... En azından beni gevşetmesine izin vermeliydim... Derin bir nefes aldım.

Kendi işini kendin hallet Ans.

Aşağıdan gelen müzikle iyice dağıldığımı hissediyordum. Parmaklarım yavaşça elbisemin altından bacaklarımın arasına doğru tırmandı. Doğal bir içgüdüydü. İçki içmek kadar kötü bir alışkanlığımdı. Duygusal ilişkileri sevmiyordum ama fiziksel olanlara bağımlı hale gelmiştim. Ama sandıkları gibi değil. Parmaklarımı biraz daha kendime bastırdım. Nefesim kesilmişti.

Sadece yaşadığımı hissetmeye ihtiyacım vardı. Biraz daha...

Nefes almaya ihtiyacım vardı. Biraz daha...

Keşke şimdi yanımda küçük, keskin bir şey olsaydı.

Bir neşter.

Bir küpe bile olurdu.

İçimdeki ateşin yükseldiğini hissetmeye ihtiyacım vardı.

Birkaç damla kan akardı ve iyileşirdi.

O ateşin birileri tarafından görüldüğüne. Biraz daha...

Sadece bir ruh olmadığımı...

Kendimi kastım, kastım, kastım...

Fiziksel olarak da varlığımı hissetmeye ihtiyacım vardı. Parmaklarımı çektiğimde nefes nefese kalmıştım. İnsanların sevişmekle, orgazmla ilgili neler hissettiğini bilmiyordum ama bu benim için maddesellik ile ilgiliydi. Buradaydım ve hissediyordum. Biri bana dokunduğunda, tenimdeki o ışığı yaktığında, içimdeki ateşe kibrit çaktığında... Ama en çok bunu kendim yaptığımda güçlü hissediyordum... Kontrolün bende olmasının hazzını seviyordum.

Gevşemiş bir şekilde dirseklerimden destek alarak doğruldum. Maddie onun yatağında orgazm olduğumu duysa bunu kaydetmediğim için bana kızar ve sonra büyük bir kahkaha atardı. Yataktan kalkmak için başımı çevirdiğimde bir çift gözle karşı karşıya geldim.

Pencerenin altındaki koltukta oturuyordu, kolunu koltuğun kenarına yaslamış parmaklarıyla dudaklarına dokunuyordu ve ay ışığı yatağa vururken onu tamamen karanlıkta bırakıyordu. Odaya girdiğimde onu görmemiştim ama gözlerim karanlığa alıştığında onu ve parlak mavi gözlerini görmüştüm.

O da beni görmüştü.

En başından itibaren...

“Christopher,” diye fısıldadım.

Dışarıdan gelen sesler onun gözlerindeki nahoş ifadeyi birkaç saniye oyaladı.

Kapı açıldı, “Ansel!” diye seslendi Kylie. “Hemen gel.”

Gözlerim doğrudan ona kaydı. Kapıyı tam açmamıştı, bu yüzden içeride kimin olduğunu görmüyordu. Ve o an için görmesini istemiyordum, bu yüzden hemen oradan çıktım.

Merdivenden inerken hem başım dönüyor hem de gürültü kafamın içinde çalıyormuş gibi bir batma etkisi yapıyordu. Gözlerim daireler çizen masaları ayırt etmeye çalışıyordu. Üst üste içtiğim tekilaların etkisi kendini göstermeye an itibarıyla başlamıştı. Her şeyi çift görüyordum.

“Ne oldu!” diye soludum Kylie’ye doğru ya da diğer Kylie’ye. Ama parti olduğu gibi devam ediyordu. Oysa salonun ortasında bir ceset bulacağımı falan sanmışım.

“Gel,” dedi bileğimden yakalayarak. “Tanrı aşkına, kaç tane içtin sen?..” Beni koridora sürüklemesine ses etmedim. Boşta olan elimle midemi tutuyordum.

“Bir noktadan sonra saymadım.” İçtiğim tekila shotların öncesinde biraz votka vardı. Ayrımına varamaz olmuştum. Maddie yarın beni fena haşlayacaktı. Altın kuralını çiğnemiştım.

Onları birbirine karıştırma Ans.

Koridorun sonundaki tuvalete vardığımda kapının önündeki küçük kalabalığı fark ettim. Maddie ve Emily orada bekliyordu. Bu kızı bu gece çok fazla görmemiş miydim?

“İvan,” dedi Kylie beni tuvaletin içine doğru çekerek. Klozetin önünde Henry ve Ivan duruyordu. Gözlerimi kısıp görüntüleri seçmeye çalıştım. Hayır, durmuyorlardı. Ivan kapalı gözleriyle klozete eğilmişti. Henry parmağını boğazına sokup onu kusturmaya çalışıyordu.

“Siktir!” diye mırıldandım olanları idrak etmeye başlayınca. “Ona ne oldu?”

“Uyuşturucu almış sanırım.”

“Bu benim sorunum değil!” dedim. Ama başımıza bela açacaktı. Uyuşturucu her zaman bela açardı. Kurallara önem veren bir insan değildim. Hiçbirimiz değildik ama uyuşturucu söz konusu olduğunda üçümüz de bir adım geri çıkmayı biliyorduk. Bu gece koridorlara kusarak, rezillik çıkararak ve ertesi sabah büyük utançlara neden olarak kurtulacağınız bir şey değildi. Hata değil, düpedüz aptallıktı.

Emily panikle tane tane nedensizce bana açıklamaya çalışıyordu. “Sadece hapları yuttu ve üzerine içki içti. Durmadan.” Gözyaşları yanaklarından süzülürken bir anlığına onun için üzüldüm.

“Bir bu eksikti,” diye bağırdı Kylie. Gittiğini fark etmemiştim bile. Elinde soda ve limon karışımı olan koca bir bardağı bana doğru uzattı, tam almak üzereyken geri çekti.

Aval aval ona baktım.

“Dedektif buraya geliyor,” dedi. “Git ve sarhoş, yardıma muhtaç kızı oyna.”

“Normal şartlarda seve seve yapardım ama inan bana bu gece olmaz...” Soda dolu bardağa doğru kana susamış bir vampir gibi atıldım ama Kylie benden daha dinçti. Geriye kaçtı.

“Uyuşturucu kırmızı çizgi Ans, bunu kimseye açıklayamayız.” Kaşlarını kaldırarak bana *o tartışmanın yeri ve zamanı değil, kışını kaldır* bakışını attı. Derin bir nefes alıp hâlâ yarı sersem kasmaya çalışan Ivan’a baktım.

Koridora doğru yarım yamalak yürümeye koyuldum. Bir elimle duvardan destek alıyordum. Ne için endişelenecektim ki. Utanacak bir şey yapmamıştım, utanacak bir şey yapan oydu. İnsanların mahrem anlarını bu şekilde oturup izleyemezdi.

Koridorun yarısına varmadan görüş alanıma girdi.

Oyna Ansel, oyna.

Elimi duvara iyice bastırıp dizlerimi sanki ayakta duramıyormuş gibi kırdım. Başımı yere eğip saçlarımın önüme doğru düşmesini sağladım.

Bugün daha ne kadar çaresiz görünecektim acaba ona?

Kabul etmek gerekirse bu aptal Noel yemeği tam bir faciayla sonuçlanmıştı. İstedığımızı yapamamıştık bile. Yemek, birden tanımadığımız insanların doluştuğu çığırından çıkan bir partiye dönüşmüştü. Maddie ile gece boyunca kaç kez konuşabildiğimi hatırlamıyordum da. Neyse ki yanında Henry vardı. Kylie ile resmen sıçmıştık. Bir daha düzenlediği organizasyonlar konusunda Maddie’ye tek kelime dahi etmeyecektim. Onunla alay etmek tam bir aptallıktı görünene göre. İnsanlar parti vermenin kolay bir iş olduğunu düşünüyorsa onları bu gece buraya davet etmek isterdim. Hayatımda gördüğüm en rezil partiydi ve başrolünde kim vardı bu rezilliğin bilin bakalım?

Tamam, kötü haber. *Dedektif kırım* yanımdan öylece geçip gitti. İşte bunu beklemiyordum. Sandığım kadar çaresiz görünmüyordum, yoksa sandığımdan daha mı çaresiz görünüyordum? Bu adam sürekli sinirlerimi bozup duruyordu. Muhtemelen Ivan da bana karşı böyle hissediyordu. Ah, şimdi onu biraz anlayabiliyordum. Bundan sonra benim için daha az aptal olacaktı.

“Hey!” diye bağırdım. Ama devamında ne söyleyeceğim hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu.

Düşün Ansel... Düşün.

Ellerimin ikisini de duvara yaslayarak ona doğru dönmeye çalıştım. Tuvaletle arasında yaklaşık beş altı metre vardı. Neyse ki Kylie herkesi içeriye sokup kapıyı kilitlemeyi düşünecek kadar akıllıydı. Sadece beni bu görev için seçmesi pek akıllıca değildi. O bana doğru dönmeden ben diğer tarafa dönmeyi becerdim. Aslında ona seslenmişim ama duruşumu değiştirirsem yanlış anladığını düşünebilirdi.

“Defolun gidin artık, parti bitti.” Ne yaptığım hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu. Birkaç kişi dönüp bana baktıysa da çoğu sarhoş olduğuma karar verip omuz silkti. Ama iyi haber, dedektif hâlâ durduğu yerden bana bakıyordu.

Başımı tutarak ses sistemine doğru ilerledim. Müziği kapatıp “Parti bitti, hepiniz kaçıma başlayın. Biraz sonra baskın olacak,” diye seslendim. Bu defa ayakta durmayı başarabildiğim için insanlar sözlerimi ciddiye aldı ve olumsuz patırtılar çıkararak sağdan soldan eşyalarını toplamaya başladı.

“Memur beyler ve hanımefendi, sizler de artık gidebilirsiniz. Bütün eğlencemizi mahvettiniz zaten.” Gözlerimi özellikle kordondan salona doğru gelen dedektife diktim. Mavi gözleri sorgulayıcı bir şekilde etrafta dolanıyordu. İmamı anladığını umuyordum çünkü bu bir imaydı ve doğrudan ona yapılmıştı.

“Bir daha yapalım Ans, görüşürüz!” Seth montunu omuzlarına atıp bana göz kırpınca sadece el sallayabildim. *Tatlı çocuksun, seni bir kenara not aldım. Ve kesinlikle bir daha yapalım.*

“Ne karıştırıyorsun Rogers?” Karşıma dikilip rahatça gözlerini üzerime dikti.

“Anlaşılan o ki sizin haberiniz olmadan hiçbir şey yapamıyorum. Çünkü mahrem diye bir şey bırakmadınız.” Kollarımı göğsümde bağlayıp kaşlarımı çatarak ona baktım. Hayır, bu konuda çekinen kişi ben olmayacaktım. Ayıp olan onun yaptığıydı. “Hayatımı dikizlemek hoşunuza mı gidiyor?”

“Belki de hayatını fazla göz önünde yaşıyorsundur.”

“Belki de siz fazla her şeyin içindesiniz.”

İnsanların birçoğu gitmişti ama kalan küçük kalabalık kayıp eşyalarını aramak için hâlâ oradan oraya dolaşıyordu. Dedektif sağa sola bakıp durumu kontrol ettikten sonra bana doğru bir adım attı. Çenemi yukarıya kaldırıp ona bakmak zorunda kaldım. Boyu gerçekten çok uzundu. Bunu fark etmiş olacak ki gözlerini kısıp kulağıma doğru eğildi.

“İçinde olsam emin ol bunu hissederdin.”

Kirpiklerimi kırıştırdım. Sadece bir saniyelik büyük bir şok yaşadım ama neyse ki çok etkisinde kalmayacak kadar sarhoştum. Bu iyi haberdi. Ama gerçekten, o biraz önce bana ne ima etmişti? Yani, gerçekten mi?

Kendimi tutamayıp kıkırdadım.

“Bundan emin değilim,” diye tatlı tatlı ona baktım. “Çünkü bitene kadar odadaki varlığınızı bile hissetmedim.” Tatlı bir gülücük daha. Geçmek için kolundan nazikçe kenara ittim. “İyi geceler dedektif.”

Diğer memurlara geldikleri için teşekkür edip iyi geceler dilerken diğerinin mavi bakışlarını sırtımda hissediyordum ama bir daha dönüp ona bakmadım. Nereye gittiğine ya da ne yaptığına da. Herkesin evden çıktığını kontrol etmek için salonda bekleyen ben oldum ama yaklaşık yirmi dakika sonra her yer temizdi. Ben üst katları ve bütün odaları teker teker kontrol ederken aşağıdaki memurlar da evden ayrılmıştı.

Sonunda koridorun sonunda tuvalete gidip kapıya vurdum. “Herkes gitti.”

Kylie derin bir nefes vererek kapıyı açtı. Ivan hâlâ yerdeydi ama gözlerini açmış, başını küvetin kenarına yaslamayı başarmıştı. Kylie’nin soda limonu onun midesine inmişti. Yeşil gözleri beni buldu ama benim gözlerim sadece boş ifadelerle onu seyrediyordu.

“Bir daha parti yapmamla ilgili tek bir söz ederseniz bunu ödersiniz!” Maddie sıvamamızdan büyük bir keyif alarak oturduğu yerden ayağa kalktı.

Kylie ve ikimiz aynı anda, “Asla!” dedik. “Sen parti tanrıçasısın, bizler sadece birer köleyiz.”

Maddie gece boyunca en çok şu an eğleniyordu. Deli gibi kahkaha attı. Neyse ki bize kızmamıştı. Altın kural geçerliydi.

Birisi işleri mahvettiğinde yüzüne vurma, toparlamasına yardım et...

Emily ve Henry, Ivan’ı evine bırakmak için ayrıldığında üçümüz de elimize birer çöp poşeti alıp temizliğe giriştik. Topuklu ayakkabılarımız salonun ortasında nöbet tutuyordu. Pencereleri açıp içerideki kokuyu nasıl bastıracağımızı düşünüyorduk. Maddie böyle partileri kendi evinde vermeyecek kadar akıllıydı ama biz tam bir gerzek amatörlerdik.

Üst katlar konusunda şanslıydık çünkü sadece koridorlarda bardaklar vardı ve banyoyu mahvetmişlerdi ama temizlemesi kolaydı. Diğer odaları kilitlememiz büyük artı kazandırmıştı. Salonu kaç kez süpürüp sildiğimizi hatırlamıyorum. Ama en kötüsü mutfaktı.

Henry geri dönüp çöp torbalarını dışarıya taşıırken Maddie bulduğu tüm oda parfümlerini salonun dört bir yanına sıkıp duruyordu. Kylie yerleri silerken suyun içine bulduğu her güzel kokulu kırılsımı ilave etmişti. Güneş doğduğunda hepimiz ellerimizde farklı tutsülerle evde bir o yana bir bu yana dolaşırken bir yandan da kahkaha atıyor, bir yandan da uykusuzluktan söyleniyorduk.

“Bence halloldu.” Henry kendini kanepenin üzerine atıp derin bir nefes verdi. Ama yastığı yine kendine çektiğinde yastığın arkasından fuşya rengi bir sutyen çıkınca yüzünü buruşturarak çöp poşetine doğru ilerledi.

“Koltuklarımda iş pişirmediklerini söyleyin bana!” Maddie bir yandan iğrenerek diğer yandan koltuk minderlerinin kılıflarını sökmeğe başladı. Kendimi zorla iterek ona yardım ettim.

“İyi yandan bakarsak,” dedi Kylie ayaklarını sehpanın üzerine uzatarak. “Annen yarın gelecek.”

“Birkaç hafta uyumak istiyorum.” Mads başını omzuma doğru attı.

“Al benden de o kadar.” Nefes alıp gözlerimi kapadım. Ne korkunç bir geceydi ama.

“Hadi, herkes uyusun,” diye dikkatimizi dağıttı Henry. “Bugün yeterince uzadı.”

“Bence hepimiz benim odamda uyuyalım.” Maddie ayağa kalkıp beklentiyle bize baktı.

“Aslında ben eve dönerim diye düşünüyordum.” Mağrur bir şekilde yüzümü buruşturdum. Onlarla birlikte olmayı istiyordum

elbette ama annem evde yalnızdı ve sabah gördüğüm manzara onu daha fazla yalnız bırakmamam gerektiğini gösteriyordu.

“Annem,” dedim hepsi bana anlamsızca bakınca. “Biraz hastalanmış, yanında kalsam iyi olur.”

“Ah,” dedi Mads hemen yanıma gelip. “Elbette. Keşke hiç gelmeseydin. İstersen biz de seninle gelebiliriz.” Gözleri merhametle hemen büyümüştü. İşte Maddie, senin en güzel yanın burası. Tam göğsünün ortası. Herkes dünyanın güzelliğine sahip olabilir ama vicdan hiçbir bıçağın yaralayamayacağı bir güzelliştir.

“Hayır.” Başımı minnetle iki yana salladım. “Annemi biliyorsun, siz gelerseniz kendini yemek hazırlamak için yormaya devam eder. Ben gidip ona biraz bitki çayı içirecek ve sabah ilaçlarını aldığına emin olacağım.” En azından ilaçlarının üzerine bir şey almadığına emin olacağım. Ivan’ın o hali gözlerimin önüne geldiğinde vücudumdan bir elektrik akımı gelip geçti. O da haplarla birlikte alkol almıştı. Belki de bu yüzden ona karşı bu kadar acımasızdım. Zaaflarına yenilen başka bir insana daha katlanamayacağım için.

“Seni ben bırakırım,” dedi Henry.

“Gidip yukarıdan eşyalarını getireyim, sen de banyoya gidip yüzünü temizle. Birisi rujunu tüm yüzüne yedirmiş.” Kylie, *ifadeni alacağım, bunu atladığımı sanma* sırtışıyla yukarıya doğru giderken dudaklarımı birbirine bastırdım. Ivan olayının başıma patlamasını istemiyordum. Normalde bu yüzden bana kızmazlardı ama son zamanlarda Ivan’ın aramızdaki saçmalığı fazla ciddiye aldığını gösteren davranışlarını onlar da fark etmiş ve beni uyarmışlardı. Ve ben de onunla iletişim kurmayı kesmiştim.

“Henry!” diye üst kattan bağırdı Kylie. Sesini onlardan sonra duymuştum. Maddie ve Henry merdivenlerin tepesine çıktığında ben de banyodan çıkıp peşlerine düştüm. İkinci kattaki Maddie’nin

odasına geldiğimizde spor çantam yerde duruyordu. Kylie'nin elinden düşmüş gibi.

"Sorun ne?" diye içeriye ilk giren Henry oldu. Elleri havada kalmış, yatağa öylece bakıyordu. İçerideki yanan tek şeyin abajur olduğunu fark edince duvara ilerleyip ışığı açtım. Yastığın yanındaki o şey hepimizin gözüne aynı anda takıldı. Işığın altında öyle parlamıştı ki takılmamasının imkânı yoktu.

Maddie bir çığlık atıp bana doğru koştu ve başını omzuma gömdü. Yastığının hemen altında bir bıçak duruyordu.

"Üzerindeki kan mı?" Kollarım sakinleştirmek ister gibi Maddie'nin etrafına dolandı ama benim de titrerken ondan pek farkım yoktu.

"Kurumuş kan." Henry eğilip daha yakından inceledi.

"Dokunma sakın," dedim. Maddie bana daha sıkı sarıldı. Bu o bıçaktı. Onun yüzünü kesen bıçaktı. Ve katili bu gece buradaydı. Aramızdaydı. Bir anda gözlerim daha büyük bir boşluğa takıldı.

"Dedektifi arıyorum." Kylie telefonuna uzanıp rehberde onun ismini ararken ne söylemem gerektiğine emin olamadım. O buradaydı demeli miydim? Dedektif bu gece bu odadaydı...

"Lütfen beni buradan çıkarın." Maddie tırnaklarını omzuma geçirince kendi düşüncelerimden sıyrılmayı başardım. Başımı kontrolsüzce sallayıp onu koridora çıkardım. Henry peşimizden geldi. Kylie merdivenleri inerken dedektifle konuşuyordu.

Bense ne yapacağımı bilmiyordum.

Kanepelerde yan yana oturduk. Maddie başını bir an olsun omzumdan çekmedi. Kolunu benim koluma kenetlemiş derin derin soluk alıyordu. Saçlarından yavaşça öptüm ama ne diyeceğimi bilmiyordum.

"Başladığı işi bitirmeye gelmiş..." Fısıltısı ağlama seslerine karıştı.

“Hayır, hayır. Böyle bir şey olmayacak.”

“O olduğunu bilmiyoruz,” diye konuşmaya başladı Kylie ama sesi yeterince cesur çıkmamıştı. “Belki de aptalın biri şaka yapmak istemiştir ki eğer öyle bir şeyse emin ol o bıçağı onun bir yerine sokacağım.”

Henry tıslar gibi güldü. “Kimse böyle bir şaka yapmaya cesaret edemez, eğer ettiyse yemin ederim onun belasını sikerim.”

Al benden de o kadar.

Ama hangisi daha kötüydü? Katilin bu gece burada olması mı, bunun kötü bir şaka olması mı yoksa dedektifin bu gece o odada olması mı?

Ona güvenemeyeceksek kime güvenmemiz gerekiyordu? Dahası katili arıyorum diye düşündürürken aslında bizi avlıyorsa?

İçimi derin bir huzursuzluk sarmıştı. Şimdi herkese her şeyi anlatıp bu yükten kurtulmayı istiyordum ama bu durumda Maddie’yi daha fazla korkutup daha da güvensiz hissetmesini istemiyordum. Bu geceden sonra muhtemelen bir daha o odaya giremeyecekti. Bulduğum ilk fırsatta başıma gelenleri Kylie’ye anlatmam gerekiyordu. Bunu tek başıma omuzlayamazdım.

Yarım saat sonra dedektif ve ekibi geldiğinde Henry hepimize kahve yapıp elbiselerin üzerine giyinmemiz için birer kazak getirmişti. Üçümüz de yan yana oturduğumuz kanepeden kalkmamıştık. Kapının zili çaldığında aynı anda yerimizden sıçradık. Maddie kahvenin bir kısmını döktü, silmek için kalktığımda kolumdan tutup beni yerime sabitledi.

“Ben hallederim,” dedi Henry anlayışla. Ona minnettar bir şekilde baktım. O olmasa ne yapardım, hiçbir fikrim yoktu. Her zaman yanımda, yanımızda olmayı başarıyordu.

Kylie kapıyı açıp ekibi içeriye aldığında bu defa yaşlı bir memur da onlarla gelmişti. Bize kısa süreli baktıktan sonra Kylie ile üst kata çıktılar. Neler olduğunu görmeyi çok istesem de Maddie'yi yalnız bırakamaz, onunla birlikte tekrar o odaya da çıkamazdım.

"Bu lanetli kasabayı hiçbir zaman sevmedim." Maddie yarı sinirle sitem ederken güldüm.

"Burayı seviyorsun." Dikkatini dağıtmak için bir şeyler düşünmeye çalıştım. "Hiçbir yerde olmayan muhteşem koyları var. Tekneyle açıldığımız vadiler hiçbir okyanusta yok."

"Okyanusta vadi olmaz çünkü," dedi Henry.

"Öyle mi?" Ona doğru dil çıkardım. "Köpek balıkları da yok. Burada yani. Okyanusta başına ne geleceğini bilemezsin."

Maddie kıkırdadı.

Hepsi birlikte merdivenden inince üçümüz de sus pus olduk. Gözlerim doğrudan dedektifin gözleriyle çakıştı. Ona bakışlarımdan ne ima etmek istediğimi anlıyor muydu acaba? Çünkü anlamasını istiyordum.

"Bayan Flaming." Yaşlı olan dedektif bize doğru yürüyünce Maddie'yi beraberimde ayağa kaldırdım. "Geçmiş olsun." Babacan bir tavırla yaklaşması beni biraz rahatlatmıştı. "Ekiplerimiz en yakın zamanda inceleyip bunun bir şaka olup olmadığını belirleyecek." Ve kanın Maddie'ye ait olup olmadığını.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Maddie.

"Bu esnada evinizde başka bir parti düzenlememeniz iyi olur."

"Arkadaşlarım bana moral vermek için bir girişimde bulundular sadece. Bir daha olmayacak." Olabildiğince nazik konuşmaya çalışsa da bunu batırdığımızı gerçekten biliyorduk. Kylie ile utançla göz göze geldik. Yaptığımız büyük aptallık ve büyük bir riskti.

“Tedbir için aileniz dönene kadar evde kalmamanızı öneriyorum,” dedi. “Evin önünde bir ekip aracı bırakacağız ama yine de ebeveynlerinizin döndükten sonra evde kalmanız daha doğru olur.”

Maddie hızla başını salladı.

“Bana gideriz.” Kylie ona elini uzattı.

Yaşlı dedektif Kylie’nin kimin kızı olduğunu yukarıda öğrenmiş olmalıydı. “Bu iyi bir fikir Bayan Davies,” dedi. Onların yaşadığı malikâne kasabanın en güvenli yeri idi. Keşke partiyi de orada verseydik. “Bir an önce toparlanırsanız ben araçla size eşlik ederim. Memurlar evinizin önünde nöbet tutacaklar.” Diğer önemli detaydan bahsetmiyordu. Anlaşılan o nesneyi incelemeye götürmekle görevliydi. Belki de katil bu yüzden bir türlü yakalanmıyordu. Çünkü bütün delilleri kendi elleriyle ortadan kaldırıyordu.

“Ansel, sen eve git.” Maddie bana doğru dönüp güven verircesine konuştu.

“Gelebilirim,” diye önerdim ve bir yanım bunu çok istiyordu ama o yalnız olmayacaktı öte yandan annemin yanında kimse yoktu. Ve son zamanlarda onu çok fazla yalnız bıraktığım için kötüleştiğini düşünerek işkence çekmek istemiyordum.

“Sorun değil, annenin yanında ol.”

“Tamam,” dedim. “Yukarıdan çantamı alayım. Senin için de birkaç eşya toplamamı ister misin?”

Bu düşünceden nefret etmiş gibi başını iki yana salladı. Parmakları kolundaki bir sinek ısırığını kaşıyıp duruyordu. “O odadan çıkan bir şey giymek istemiyorum. Kylie’den bir şeyler alırım.”

“Bayan Rogers’ı ben bırakırım.”

Gözlerim doğrudan o karanlık sese döndü.

“Henry beni bırakacak.” Ani ve gereğinden yüksek çıkışım birden herkesin bakışlarının bana dönmesine neden oldu.

“Arkadaşın gece boyunca alkol aldı ve gözlerinizden anladığım kadarıyla uyumamışsınız. Bu halde araba kullanması hiç güvenli değil. İzin verin dedektif sizi evinize bıraksın.” Yaşlı olan bir tek bana otoriter tonunu kullanmıştı. Eh, herkesin içinde memuruna bağırdığımda sonucu böyle oluyordu demek ki. Zaten ben hiç şirin kız olmayı becerememiştim. Maddie doğuştan tatlıydı, Kylie de çok iyi rol yapardı. Ben mi? Ben tam bir kalastım. Yontulmamış olanından.

“Peki,” dedim sıralayacağım herhangi bir bahanem kalmayınca. “Eve gider gitmez size mesaj atarım kızlar.” Bunu merdivenlere doğru giderken özellikle eklemiştim. *Eve gidemez ve yolda başıma bir şey gelirse eve kimle gidemediğimi bilin, haber vereyim, uyarıyorum, eve giderken beni öldürme kahrolası.*

Dedektif tek kaşını kaldırarak sorgulayıcı bir şekilde bana baktı.

Senin telefonun onda ahmak.

“Annemden,” dedim. “Annemden mesaj atarım.” Kylie ve Maddie muhtemelen ne saçmaladığımı düşünerek bana bakarken, uyuşturucu kullanmadığıma ikna etmek için yaşlı memura sevimlilik yapıyorlardı.

Evden ilk çıkan biz olduk. Kylie, Maddie, Henry ve yaşlı memur hemen arkamızdan çıktı. Ben de dedektifin fiyakalı Audi'sine binerken bir gözüm dikiz aynasında onların gidişini seyreliyordu. Sürücü koltuğuna yerleştğinde bir saniyeliğine bana baktıysa da hemen ardından hızla yola koyuldu.

Elimdeki spor çantama sıkı sıkı tutunmuştum. Korkusuz ve cesur görünmeye çalışıyordum ama tedirgin olduğumu bu maskeyle gizlemek kolay olmayacaktı.

“Saçmalamayı bırak,” dedi nihayet kasabanın ana caddesine çıkıp sessizliğin içinde süzülürken. “Odadaydım çünkü katilin oraya gelmesini bekliyordum ahmak kız.”

Gözlerimi inanamaz gibi belerterek ona döndüm.

“Bu konuşmanın etik olduğunu sanmıyorum. Belki de yaşlı memura bundan bahsetmeliydiniz.”

Gözlerini yoldan ayırmadan, “Etik değerleri arkamızdan bıraktığımızı sanıyordum,” dedi.

Harika, şimdi de kısasa kısas yapıyordu. Caddedeki dükkânların kepenklerine odaklandım. Söyleyecek makul bir şey arıyordum ama ona güvenmemin mümkün olacağını sanmıyordum. Artık değil. Pekâlâ söylediği gibi katili orada bekliyor olabilirdi ama bu ne kadar mantıklıydı ki? Tanrım, her şeyi düşünmek için en çok kafayı bulduğum günü mü bulmuştuk? En azından biraz uyuyabilirdim ve mideme biraz yemek girebilirdi. Her şey o zaman benim için daha kolay olurdu.

“Kabul ediyorum,” dedi. Sessizliğim onu ikna etmiş olmalıydı ama ne konuda olduğunu görmek için yeniden ona döndüm. “Sunduğun şartı. Sana daha fazla bilgi vereceğim.”

“O halde anlatmaya başlayın.”

“Anlatmaktan ziyade göstermeyi düşünüyordum.” Kararsız kalmış gibi kaşlarını çattı. Bunu düşünememiştim. Bana tam olarak ne gösterecekti ki?

“Nasıl?”

“Çalışma odamda topladığım delilleri gösterirsem daha iyi olur. Korkman gereken kişinin ben olmadığımı da ikna olursun.” Alınmış gibi yan gözle bakarak sitem etti.

“Korkmuyorum, kızları avlayan zavallı birinden korkmam.”

“Bu pek akıllıca olmaz.”

“Pekâlâ,” diye kabul ettim konuşmayı sürdürmemek için. “Öğleden sonra ofisinize gelirim.”

“Seni öğleden sonra alırım.” Başka bir şey söylemedi. Bir an önce Kylie ile konuşup doğru olan seçeneğe karar vermek istiyordum yalnızca.

Ormanın içinden geçip ağaçların seyrekleştiği toprak araziye girdiğimizde yavaşladı. Evler birer birer bizden uzaklaşırken garajın etrafında bir tur döndü. Dönerken gözleri etrafta dolaşüyor ve benim göremeyeceğim bir ayrıntıyı arıyordu sanki. Göl kıyısından yeniden geçtiğimizde evimin bulunduğu patikadan içeriye girdi. Yol burada ikiye ayrılıyordu. Sonunda evin önüne geldiğinde gözlerini kısıtı. Aynı şeyi görmek için bakışlarımı ondan aldım.

Kahretsın.

Annem taraçanın dibinde sızmıştı. Uyuyakalmış demek isterdim ama o sızmıştı. Tam da tahmin ettiğim gibi ve bu soğukta.

“Burada durabilirsiniz,” dedim aniden. Ama sesim ona ulaşana kadar annemi daha rahat görebileceğimiz yere yanaşmıştık.

Evin tam önüne.

Hızla ona doğru dönüp “Bıraktığınız için teşekkür ederim, iyi günler.” dedim. Bana baktıysa da görmeden kapıyı açıp dışarıya çıktım. İçimden bir an önce arabayı geriye sürüp uzaklaşmasını diliyordum ama tam o an yaptığımız gürültü annemi uyandırdı. Oturduğu eski sallanan sandalyeden doğrulmaya çalışırken tökezledi. Kadeh elinden sekip yere düştü. Her şey ağır çekimde yaşıyordu. Birden verandanın ahşap korkuluklarından aşağıya sarktı ve toprağın üzerine kusmaya başladı. Çıkardığı şey keşke bir safra olsaydı, en azından bunun bir açıklaması olurdu. Ama o ilaçlarla birlikte alkol tükettiğinizde midenizden çıkan sadece yemek artığı olmuyordu. Zehir gibi yeşil bir sıvı kustu.

“Anne!” diye sersemleyerek ona doğru koştum. En azından başından tutup boğulmasını engellemeyi umuyordum. Gözlerim

dolu dolu olmuştı. Hem sinir hem utanç hem üzüntüden. *İşte Ansel Rogers, baş edemediğin tek manzara yine baş ucunda bekliyor.*

Arabanın kapısı açılıp kapandı ama onu umursamayacak kadar odaklanmıştım. Bir yandan saçlarını tutup diğer yandan rahatlayabilmesi için sırtını sıvazlıyordum. Öğürmeleri daha şiddetli bir hal aldığı anda aniden kolumu kavradı. Tınaklarını etime öyle sağlam batırmıştı ki dişlerimi sıkmak zorunda kaldım. Sonra düştü ya da kendini geriye doğru attı.

Titremeye başladı.

“Anne!” diye seslendim.

“Geriye çekil,” dedi Christopher yanımıza ulaştığında. Ellerimi onun üzerinden itip başını yana doğru çevirmeye çalıştı. Annem kilitlenmiş bir şekilde nöbet geçirirken kusmaya çalışarak kendini boğuyordu.

Daha önce bir kez daha olduğu gibi.

Kendimi toplayıp dizlerimin üzerinde ona doğru eğildim. Ağzından kustuğu safrayı temizlemeye çalışırken dilini yutmaması için çaba gösteriyordum. Christopher telefonuna uzandı.

“Acil bir ambulans,” dedi. Adresi verirken hiç tereddüt etmemişti. Bense sadece annemin boğulmasına engel olmaya ve olanları yok saymaya çalışıyordum. *Ambulansa gerek yok... O iyi. Hayır, o iyi. Ambulansa gerek yok.*

Dedektif kollarından tutup hareket etmesini engellemeye çalışıyordu, ben de başını tutup boğulmamasını sağlamaya.

Ambulans geldiğinde gözlerim annemin yarı açık sararmış ve göz bebekleri kaymış bakışlarını seyrediyordu.

Ellerimi yüzünden bir an olsun çekmedim, onun da yüzü soğumasın diye.

Sağlık çalışanları onu sedyeye yatırıp ambulansın içine taşıırken elim hâlâ yüzündeydi. Christopher beni çekene kadar da öyle kaldım.

“Arabayla takip ederiz,” diye fısıldadı.

“Onunla gitmeliyim.” Öne doğru atıldım ama kolları bana engel oldu. Sağlık çalışanları kapıyı kapattığında sadece debelenip duruyordum.

Peşlerinden yola koyulduğumuzda emniyet kemerimi bağladım ve ellerimi birleştirerek ağlamamayı başardım. Sadece yola bakıyor ve gittikçe bizden uzaklaşan ambulansı seyrediyordum. Benim suçum muydu? Onu yalnız bıraktığım için mi böyle olmuştu? Sadece üç gün... Sadece üç gün Maddie’nin yanında kalmıştım. Her gün onu aramış ve kontrol etmiştim. Sadece üç gün.

“İyi misin Rogers?”

Başımı salladım. En son ne zaman iyi olduğumu sorsa ona da başımı sallardım. Sessizlik, insanın böyle anlarda sahip olmak istediği tek şey o karanlık sessizlikti.

Zayıflıklar... Kabullenemediğin zayıflıklar.

Anneminki babamdı.

Benimki annem.

İyi olduğuna kendimi de onu da inandırmak için öyle büyük çaba göstermişim ki, ikimiz de öyle büyük bir çaba göstermiştik ki onun kötü olduğunu anlayamamıştık.

9. BÖLÜM: İÇİMDEKİ KARANLIK SIRLAR

Hastane odasının önünde geçirdiğim bir saatin sonunda koltuğun minderini sıkarken “Teşekkür ederim, artık gidebilirsiniz,” diyebilmişim. Bir saat boyunca yanımda oturmuş ve içeriden gelen hemşirelerle benim yerime konuşmayı becermişti. Annem büyük bir kriz atlatmıştı ama hâlâ müşahede altındaydı ve geveze hemşireler hasta yakını olmadığını bile bile onun yanında alkol zehirlenmesi olduğunu söylemişlerdi.

“Babanı arasan iyi olur.” Yerinden kalkarken yardımcı olmaya çalışıyordu.

Arasam çok iyi olurdu dedektif ama arayamam.

“Benim telefonumu kullanabilirsin,” diye ekledi.

Bakışlarımı yavaşça bana uzattığı telefona çevirip elimin tersiyle akan burnumu sildim. Sanırım artık havalı görünmeye çalışmanın âlemi yoktu. “Telefon gerekirse vezneden kullanırım, daha fazla burada beklemenize gerek yok.” Ayağa kalkıp lavaboya gitmek için hareketlendim, bir şey söylemek için kıpırdandı ama söyleyebileceği bir şey yoktu.

Musluğu açıp birkaç kez yüzümü yıkadıktan sonra geri döndüğümde artık orada değildi. Yeniden rahatsız koltuklara oturup dizlerimi kendime çektim. Çenemi dizime yaslayıp o kara deliğe girdim. İşte bu kadar.

Telefonumun olmamasının bile bir önemi yoktu çünkü arayacak hiç kimseye sahip değildim. Bunu arkadaşlarıma anlatamazdım, kimsenin haberi yoktu. Bu zamana kadar annemin bu durumuyla ilgilenen kişiler Maddie'nin anne ve babası olmuştu ama ikisi de kasabanın dışındaydı ve başlarında yeterince bela vardı, onları arayamazdım. Yapabildiğim tek şey vezneye gidip annemin daha önce tedavi gördüğü hastanenin doktorunu aramak oldu.

Aynen öyle, kim hafızasında bir psikiyatrist numarasını tutardı ki? Ben buna mecburdum.

Dr. McMahon'un asistanı yanıt verdi, başka bir hastayla görüşmede olduğu için beni arayacaklarını söylediler. Telefonu kapatıp bir saniye yaslandım.

"Affedersiniz," dedim masanın arkasındaki personele. "Annemin eşyalarını nereden teslim alabilirim? Cep telefonu yanında olmalı."

En azından onlar kayıp değildi. Telefonu ve cüzdanını bana teslim ettiklerinde yeniden odasının önündeki koltuğa tündedim. Telefon kilit ekranını açtığımda babamla birlikte oldukları bir fotoğraf beni karşıladı.

Sadece ikisi.

O zamanlar daha güzeldi, değil mi anneciğim?

Telefonu yeniden kilitleyip beklemeye koyuldum. Dünyanın en zorlu savaşı. Hemşire odaya girip çıkıyordu ama her defasında bu annem için olmuyordu. Özel hastanede olmadığımız için odada görebildiğim kadarıyla altı hasta daha yatıyordu. Ama odanın önünde sadece ben duruyordum. Diğerlerinin yalnızlığının benimkinden fazla olduğunu düşününce spor çantamı alıp hastanenin bahçesine çıktım.

Sigara paketinden bir tane çıkarıp parmaklarımın arasına sıkıştırdım. Bunu nasıl atlatacağımı bilmiyordum. Hiç bu kadar çaresiz

kalmamıştım. Bu raddeye gelmemiştik. Ve başkasının yanında yaşamamıştı.

Avucumdaki telefon titredi. Doktor değil, veteriner kliniğindeki yardımcı hekimdi. Kısaca cevap verip bir akrabamızın öldüğünü ve annemin acilen kasaba dışına gittiği yalanını uydurdum. Bir süre gelemeyecek olmasının bahanesine ihtiyacımız vardı. Her zaman olduğu gibi. En azından adam veterineri idare edeceği konusunda nezaketle destek vermişti.

Dr. MacMahon bir saat sonra aradığında ona olanları anlattım. Ne söyleyeceğini biliyordum ama en azından bunu söylememesini umuyordum. Yine de annemin yeniden kliniğe yatırılma zamanının geldiğini söylemiş ve hastanedeki doktorlarla iletişim kurmuştu.

Hastane koridorunda uzun bir gece geçirdim. Bir süre uyuyakalıysam da gözlerimi açtığımda değişen hiçbir şey olmamıştı. Hemşire bana daha fazla beklemem gerektiğini söyledi. Annem uyanmış ama beni görmeyi reddetmişti. Her zaman olduğu gibi. Yaptığından ve kendinden utanıyordu, bu yüzden benimle yüzleşmeyecekti. Kendine kızgındı, bu yüzden gidip tedavi görecekti. Bu döngüyü daha kaç kez yaşayacağımızı bilmiyordum.

Dr. MacMahon iyi bir kadındı. Ertesi gün öğle saatlerinde kendi aracıyla gelmiş ve koridorda beni bulmuş, sıkı sıkı sarılmıştı. Bunların normal olduğunu ve annemin bir süre daha desteğe ihtiyacı olduğu konusunda beni telkin etti. Ama artık gitmem gerekiyordu. Annemi alıp kliniğe götürecek olan oydu. Arkadaşıma gitmemi ve kimseye bir şey söylememi tembihledikten sonra bana tekrar sarıldı. Bu defa kollarım iki yanımda sallanmaya devam etti. Geri çekildiğinde sadece eğilip yerdeki çantamı aldım ve donuk adımlarla dışarıya doğru yürüdüm.

Başımdan aşağı kar taneleri dökülürken gözlerimden hiç yaş gelmedi.

İlk kar.

Bunu kaçıranın Maddie olduğunu sanıyorduk ama kaçıran ben olmuştum. Çünkü içimde bir gıdım bile heyecan olmadan bomboş yolda nereye olduğunu bilmeden yürümeye devam ettim.

Hava karardığında açık bulduğum ilk bara girdim. Buranın nasıl bir yer olduğunu bilecek kadar çok gezmişim bu sokaklarda. Tekin bir yer değildi. Kaliteli insanların takıldığı bir yer değildi. Buraya gelmemin esas nedenlerinden biri de buydu. Önce bar masasındaki yüksek taburelerden birine oturup bir cin tonik söyledim. Üçüncüyü içtiğimde nihayet biraz olsun etrafa bakabiliyordum.

Annesinin kızı.

Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. Gözlerim karanlıkta dolaştı. Ona da o an rastladım. Köhne ve kalabalık barda köşedeki masada tek başına oturmuş beni izliyordu. Kaç yaşındaydı? Yirmi sekiz, otuz veya daha büyük. En azından yakışıklıydı ve diğerlerine göre üstü başı düzgündü. Gözlerine bakarken üzerimdeki sweatshirt'ü çıkarıp spor çantasına tıktım. İçimde hâlâ partiden kalma elbise vardı. Gözlerim bir kez daha etrafta gezindi ama onun dışında hiç kimse bana bakmıyordu.

Tabureden aşağı inip spor çantamı aldım, gözlerinin içine bakarak koridora doğru ilerledim. Leş gibi olan tuvalet kabinlerinden birine girip çantayı kapının koluna astım. Bir saniye sonra peşimden içeriye girdi.

“Merhaba,” dedi hafifçe gülümseyerek.

Geçebilmesi için kenara çekilip içeriyi işaret ettim.

“Güzel,” dedi yarım bir şekilde gülerken. “Bunu mu istiyorsun?” Kapıyı arkamızdan kilitledi. Küçük kabinin içinde birbirimize neredeyse yapıştık. Gözleri baştan aşağı üzerimde dolaştı. Gördüğünden memnun bir şekilde parmaklarını bileğimden çıplak

omzuma kadar kaydıldı. Dudakları aç bir arzuyla benim dudaklarıma eğildiğinde hissettiğim tek şey şehvetti.

Güzel, senin de aradığın bu.

“Göze göz, dişe diş” dendiğini duydunuz. Ama ben size diyorum ki, kötüye karşı direnmeyin. Sağ yanağınıza bir tokat atana öbür yanağınızı da çevirin.⁷

Matta. 5:38-39

Votka ve tekila tadı aldığım dudaklarına karşılık verirken hiç duraksamadım. Üzerindeki kot pantolona rağmen şimdiden hazır olduğunu hissedebiliyordum. Eli kalçalarımaya kayıp elbiseyi kolayca yukarıya doğru sıyırdı.

“Kahretsin,” diye mırıldandı ağızımın içine doğru. “Sen bu gecenin mucizesi misin?”

Konuşmamasını tercih ederdim ama yine de güldüm. Mucize olmaktan çok uzaktaydım. Belki de Doktor MacMahon’dan benim içinde bir oda ayırmasını rica etmeliydim. Ama tedavimi kendim bulmuştum.

Onaylamayacağı türde.

Cebinden hızlıca bir prezervatif çıkardı. Bacaklarımı kavrayıp beline dolamasına karşı çıkmadım; bir kolumu boynuna dolarken avucumun içinde sakladığım halka küpeyi parmak uçlarımda tuttum. Biraz önce bar masasının üzerinde bulmuştum. Parlak ve küçük görünüyordu. Parlak ve küçük şeylerin ne kadar ölümcül olduğunu biliyordum. Şehvet karşı koyamadığım en büyük günahım değildi. Daha fazlası vardı ve bu gece karşılığını alacaktı. Kemerini

⁷ Kitab-ı Mukaddes, (18 Şubat 2022), Mat:5:38-39.

çözerken bir eliyle kalçamı tutuyor, destek almak için beni kapıyla kendi arasına bastırıyordu. Ürkütmemek için saçlarını okşayarak başladım, kulağına doğru gülücükler fısıldadım. Tırnaklarımı ensesinde dolaştırarak bana sahip olmasına izin verdim.

“Evet, bebeğim, harikasin...” diye hızla mırıldanırken küpenin klipsini tırnağımla birlikte ensesinden omzuna doğru hafifçe kaydardım. Üzerinde gidip gelirken omzundan sızan ipince bir çizgi halindeki kan yolunu seyrediyordum. Dudaklarından bir inleme çıktı. Klipsle yeniden, bu defa omzundan aşağıya doğru çizdiğimde daha da sert hareket etmeye başladı. Baş parmağımla kanın üzerine hafifçe dokunarak, sıcak sıvıyı parmak ucumda hissederek başımı havaya doğru kaldırdım ve bu ölümcül hazzın beni ele geçirmesine izin verdim.

Onlara hiçbir zaman adımı söylemedim.

Kan ve şehvet.

Bana yaşadığımı hissettiren şey buydu.

Çantamı omuzuma, soğuk havayı arkama alıp boş yolda düşünceli bir şekilde ilerliyordum. İçeriye girerken ne kadar dağılmışsam çıktığımda o kadar dinç hissediyordum.

“Hey,” diye arkamdan bağırdı. “En azından adını söyleseydin.”

Geriye dönüp bakmadan adımlarımı hızlandırdım.

Adımı söyleyemem, hiçbir zaman.

Avucumun içindeki küpenin klipsi derimi dürterken derin bir nefes aldım. Kasaba sessizliği bir maske gibi yüzüne yerleştirmişti, karanlık bir vurgunla içine alıyordu çehremi. Ona eşlik etmek beni zorlamıyordu. Korku yoktu düşüncelerimde, çünkü onunla nasıl başa çıkacağımı biliyordum.

ANSEL, ALTI YAŞINDAYKEN

Salıncakta sallanan küçük kız ne kadar hızlandığının farkında değildi. Havayı kucaklamak, bulutların üzerine çıkmak istercesine kollarını öne doğru uzatmıştı. Salıncak geriye doğru hızla çekildiğinde küçük bedeni boşluğa doğru süzüldü. Önündeki bisikletin zincirleri sol kolunun iç kısmında dirseğine kadar büyük bir kesiğe neden oldu. Ağlamaya başladı.

"Ansel," diye seslendi evden dışarıya koşar adımlarla çıkan annesi. Küçük kızı kanlar içinde yerde görünce korkuyla çığlık attı. Annesinin sesini babasının garajdan gelen adım sesleri karşıladı. Adam soğukkanlılıkla kızını kucağına alıp eve taşıdı.

Doktor Rogers kızının kolunu dikerken gülümsemeye ve dikkatini dağıtmaya özen gösteriyordu.

"Baba," diye seslendi küçük Ansel. "Sen nasıl hiçbir şeyden korkmuyorsun?"

Babası güldü.

"Babaların hiç canı acımaz mı?"

Saçları hafifçe kırlaşmış uzun boylu adam koyu kahve gözlerini kızına çevirdi. Ansel onun yanındayken acı çekiyorsa da belli etmemek için uğraşıyordu. Çünkü babası gibi cesur olmak istiyordu.

"Ben bir cerrahım, Ansel." Küçük kızın koluna attığı dikişin sonuna gelmişti. İpi makasla kesip kızı yukarıya, çalışma odasına taşıdı. Çekmecesinden en sevdiği bisturi ve neşter takımını çıkardı. Daha az keskin olanlardan birini alıp birlikte aşağıya indiler. Mutfaktan akşam yemeği için hazırlanan bir tavuğu tezgâhın üzerine yerleştirip Ansel'i tezgâhın üzerine görebileceği şekilde oturttu.

Neşteri parmakları hiç titretmeden tavuğun butlarının üzerinde ince bir daire halinde çizerek gezdirdi. Tavuğun zarı yavaşça ay-

rıldı, derisi kenara sıyrıldı ve ince bir kan tabakası Ansel'in gözlerinin içine kilitlendi.

"Kontrol sende olduğu zaman korkmazsın." Babası kesiği daha da derinleştirdi. Neşteri biraz daha bastırması gerekmişti. "Önemli olan ne kadar baskı uyguladığın, görüyor musun?"

Ansel başını sallarken adam memnun bir şekilde gülümsedi. Neşteri küçük kızının avucuna tutup elini kendi elinin içine alarak aynı şeyi yaptı.

"Kontrol sende olursa ne kadar yara açtığını ve yaraları nasıl kapatacağını bilirsin. Yaraları kapatacağını bilersen korkmana gerek kalmaz. Acının geçici olduğunu da biliyor olursun. İyileşecek." Ansel'in küçük elleri neşterin soğukluğunu hissediyordu. Tavuğun üzerindeki açtığı kesiği de.

Babası onu tezgâhtan indirdiğinde Ansel başını kaldırıp tavuğun üzerindeki kana baktı. Tırnağı kendi avucunun içindeki deriye dokundu. Babasının biraz önce diktiği yara artık o kadar da acı-mıyordu. Biraz önce bir daha salıncağa binmeyeceğini söylüyordu annesine ama şimdi mutfaktan koşarak çıkıp salıncağa gitmişti. Korkmasına gerek yoktu, bir yara açılırsa Ansel onu dikebilirdi.

Ansel büyürken ruhuna açılan yaraları fiziksel olanlarla kapatmaya başlayacağını bilmiyordu. Ama ne zaman canı yansa, kalbi kırılrsa, ruhu incinse eline bir neşter almayı seviyordu. O zaman kontrolü yeniden kazanıp korkularından kurtulabiliyordu.

Acıyı, tedavi edebileceği başka bir acıyla iyileştiriyordu.

10. BÖLÜM: DOLABIN İÇİNDEKİ HÜZÜN

“Tanrı’dan başka kim günahları bağışlayabilir ki?”⁸

Markos 2:8.

Kilisenin girişinde eski taş kolonun üzerinde ahşap bir tabelada yazıyordu bu cümle. İncil’den. Belki de bu yüzden her defasında dönüp buraya geliyor ve huzur bulmayı diliyordum. Tanrı beni kaç kez bağışlayacaktı?

Kolay ağlayan insanlardandım. Dışarıdan bana baktıkları zaman kendine güvenen, kararlı, güçlü bir kız görüyorlardı. Kendimi hiçbir zaman güçlü biri olarak düşünmezdim. İnsanların güçlü olmak için neden bu kadar çabaladıklarını da bilmezdim. Hayatım bok gibiydi ve ben de bok gibi biriydim. Bunu süslü kelimelerle afili bir şekle getirmeyi doğru bulmuyordum. Kendimle baş başa kaldığımda gözlerim doluyorsa insanların yanında nasıl görüldüğümün bir önemi yoktu.

Zayıftım çünkü buna dayanamıyordum. Zayıftım çünkü yanlışlarımı kabullenmiyordum. Zayıftım çünkü onlar gibi olamıyordum. Zayıftım çünkü caddede tek başıma ilerlerken ödüm kopuyordu. Kasabada bir katil yokken de bundan korkuyordum. Hiçbir zaman sevimemeyecek olmaktan korkuyordum. Bu yüzden onların beni istedikleri tek şekilde sevmelerine izin veriyordum.

⁸ Kitab-ı Mukaddes, (18 Şubat 2022) Mar: 2:8.

Güzel kızları herkes sever sevgili karanlık ama güzel kalpleri incitirler.

Bu yüzden kalbimi beslemeyi bırakmıştım.

Bu yüzden yüzüme bakmayı hiç bırakamamıştım.

Kendi ayakları üzerinde duran insanlardan biriydim. Ama ben kendi ayaklarım üzerinde durmak istemiyordum. Birine yaslanmak istiyordum. Benim yerime başkası alsın üzerimdeki yükleri, en azından paylaşsın istiyordum.

İşte böyle yalnız kaldığımda kiliseye sığınıyor ve bir mum daha yakıyordum. Bazen güneş doğana kadar ahşap oturaklarda oturuyor ve sadece Tanrı'nın beni tanıdığını, sadece onun yanımda olduğunu düşünüyordum. Belki aptallıktı ama kötülüğün bu kapıdan içeriye giremeyeceğini düşünüyordum. Belki aptallıktı ama kötü yanlarımın da bu kapıdan içeriye giremeyeceğini düşünüyordum.

Tanrım, yardım et bana.

Korktuğumda ara sokaklarda yürürken birini arayabilmek istiyordum. Taraçanın üzerindeki kalbimi daha da kıran, gözyaşlarımı daha da çoğaltan o kusmuğu benim yerime başkası temizlesin istiyordum.

Temizlik kovağını alıp ayağımla araladığım kapıdan içeriye girdim. Salon daha da rezil haldeydi. Ama bugün bu pisliği temizleyecek kadar halim yoktu. Annemin telefonunu ve cüzdanını Doktor Macmahon'a teslim etmiştim. Ek kart dışında elimde bir şey yoktu. Acil durum banka hesabımızda ne kadar olduğunu kontrol etmek için kahrolası telefonuma ihtiyacım vardı.

Evin telefonunun kırmızı tuşuna basıp sesli mesajları dinlemeye koyuldum. İki gün önceden kalma mesajlardan bir tanesi Dok-

tor Macmahon'a aitti. Her şeyin yolunda olduğunu söylüyordu. Diğer mesaj veterinerdeki yardımcı hekimden. Diğer de Kylie'den gelmişti. Beni merak edip önce eve, sonra veterinerine uğramışlardı. Veteriner onlara cenazemiz olduğunu söylemişti. İşte bu kadar kolaydı. Bir daha kimse arkamı aramazdı. Ben kilisenin mahzeninde günlerimi geçirirken.

Gardıroptan bir battaniye aldım. Teker teker üst kattaki bütün odaların pencerelerinin kapalı olup olmadığını kontrol ederken gergindim. İçeride öyle soğuk bir sessizlik vardı ki bir korku filmi- nin ortasında hissediyordum. Önce mutfığa girdim. Çekmecedan büyük bir ekmek bıçağını battaniyenin içindeki elime aldım. Bir elimle gözyaşlarımı silerek televizyonu açtım.

Yalnız evlere dikkat ettiniz mi, o evlerin içindeki televizyon hiç kapanmaz. Bir ses olsun ister insan etrafında. Yalnız olmadığını kanıtlamak ister gibi. Ama en büyük kabulleniş, hiç susmayan ve ne oynadığını bile çoğu kez bilmediğiniz o televizyondur.

Duvarda asılı saat henüz 20.18'i gösteriyordu. Battaniyeyi bir kundak gibi üzerime alıp bıçağı iki elimle tutarak televizyondaki programı izlemeye koyuldum. Uyumak istemiyordum ama göz kapaklarım sessiz emrime karşı koyuyordu. Başım yavaşça kanepeye düştü.

Bir müzik sesi geçmişin derinliklerinden kulaklarıma ulaşıyordu. Daha önce dinlediğim bu melodiyi sevdiğimi hatırlıyordum. Dinlerken gülümsediğimi. Tatlı bir ânın ortasında olduğumu. Ama ses geçmişten gelemeyecek kadar yüksek ve yakındı. Gözlerimi usul usul araladığımda daha da şiddetlendi. Bir anlığına nerede olduğumu, neler olduğunu unutmuştum. Sersemlemiş halde yerimden doğruldum. Melodi bütün salonu ele geçirmişti. Pencereden içeriye dolan soğuk hava yüzümü yakıyordu. Biraz daha doğrulup neler olduğunu anladığımda hızla ayağa kalktım.

İdrak etmem birkaç saniye sürmüştü. Hoparlörden bir melodi yükseliyordu. Televizyon kapanmıştı. Salonun, üzerinde uyuduğum kanepenin arkasındaki pencere açıktı. Perde rüzgârın şiddetiyle dışarıya taşmış uçuşuyordu. Ve ben oturduğum yerde uyuyakalmışken kendimi uzanmış halde buluyordum. Battaniye sırtımda değil, üzerimdeydi.

Birisi tarafından örtülmüş gibi.

Ellerimin arasında olması gereken bıçak orta sehpanın üzerindeydi. Ellerimi dudaklarımın üzerine bastırdım. Nabzım öyle hızlı atıyordu ki biraz sonra korkudan öleceğimi düşündüm. Bir atakla telefona koştum. Telsizi elime alıp mutfığa giderken dedektif bürosunun telefonunu dolabın üzerindeki rehberden okuyarak yazdım.

“Bana hemen Dedektif Wallace’ı bağlar mısınız?” Pencerenin kenarına pusmuş bir şekilde dışarıyı kontrol ediyordum. Sokak lambalarının hafifçe aydınlattığı yolda hiçbir hareketlilik yoktu. Gözlerim ağaçların etrafında, köprüünün ucunda, uzakta kalan evlerin bahçelerindeydi.

“Burada değil, acil durumunuzu bildirin lütfen.”

“O halde cep telefonuna bağlayın. Bu acil bir durum ve bilmek isteyecek.”

Karşı taraftaki kadın duraksayıp “İsminiz lütfen?” diye sordu.

“Rogers,” deyip nefes verdim. “Çabuk olun!”

Bir dakika sonra ahizenin öbür ucundan “Rogers,” dedi güçlü bir ses.

“Evimde biri vardı,” diye sayıklamaya başladım. “Ben uyurken içeri birisi girmiş. Pencereyi açmış ve bana...” Derin bir nefes alırken ağlamaya başladım. “O buradaymış. Bana bir not bırakmış.”

“Sakin ol Rogers. Anlamıyorum, baştan anlat.”

“Lütfen buraya gel,” dedim yaslandığım duvardan yavaşça kayarak dizlerimin üzerine çökerken. Konuşmam, gözyaşlarımla boğuklaşıyordu. “Lütfen hemen gel.”

“Geliyorum.” Telefonun kapanma sesini duyduğumda kenara fırlattım ve daha çok ağlamaya başladım. Bütün her şeye. Bu kadar yalnız kalmama. Seslenecek hiç kimsem olmayışına. Bütün bunların altında kalacak olmama. Bu kadar çaresiz olmama.

Tanrım, yardım et.

Sonra saymaya başladım.

On dakikaya ne kadar uzun zamanda ulaşılabilirse o kadar uzun sürdü. Her saniyenin üzerinden geçtiğimde boğazımda bir yumru sertleşti. Kalbime başka bir taş oturdu. Ömrüm bin parçaya bölündü.

Sonra kapı şiddetle çaldı.

“Rogers!” diye bağırdı. Arabanın sesini dahi duymayacak kadar kontrolümü kaybetmiştim. Kilitlendiğim yerden zorlanarak kalkıp kapıya ilerledim. Kapıyı açıp onunla burun buruna geldim. Bakışları birer elmas gibi yükselmişti. Mavileri gecenin içinde parlıyor ve endişeli görünüyordu. Daha çok ağlamaya başladım. Ne yapacağımı ne diyeceğimi bilmiyordum. Birden sarılmak istedim. Birine çok sıkı sarılmak. Burnumu çekerken bakıyordum sadece. Ben kimdim ki?

“Neler oldu?” Sesi telaşlıydı. Ben tepki vermeyince içeriye girip kapıyı kapattı. Duvara yaslanıp sakinleşmeyi bekledim.

O kadar çok şey oldu ki. Önce babam öldü benim. Yüzünü ilk ben gördüm. Morgdan çıkarken bütün hayatımı da o soğuk odada bıraktım. Annem yanımda yoktu. Gidip onun üzerini de örttüm. Elini tutum, *alışacağız* dedim. O hep bizimle olacak. Yemek yemesi için saatlerce başında bekledim. Her gün ilaçlarının saatini takip ettim. Ama babamın öldüğü gün annemi de kaybettim. Ben

sadece onu morgda bırakmadım. Kollarının altından iki tane ip geçirip onu bir kuklaymış gibi oynatmaya başladım. Anneymiş gibi davrandım.

Annem hiç evlenmek istememiş benim. Sonra babamla tanışmış daha on yedisindeyken. Bana hamile kalmış. Babamın ailesi ondan nefret etmiş. Benden kurtulmasını istemiş. Annem de beni hiç istememiş. Hayallerinin önündeki başka bir engelmişim ben. Babam onu ikna etmiş ama annem hayatının tümünde bunun için pişman olmuş. Kendi annesi onu terk etmiş. Babam da gidince hiç kimsesi kalmamış. Benim için taşınmışlar bu kasabaya. Taşınmasalar babam belki de yaşarmış.

Elleri omuzlarımdan kavradı, beni ayakta tutmaya çalışıyordu. Öyle hazırdım ki kendimi birinin kollarına bırakmaya. Zaten yaptığım hep bu değil miydi? Karşıma çıkan herkesin kollarına atıyordum kendimi. Birkaç dakika da olsa tutsunlar diye beni. Sonra kaçıyordum o kollardan, onlar bırakmasın diye beni.

“Nefes al,” diye fısıldadı. “İyisin, güvendesin. Nefes al...” Söylediklerini yapmaya çalıştım. En azından kontrollü bir şekilde nefes almaya. Hep yaptığım şeyi yaptım. Beynimin üzerine bir örtü örttüm. Siyah bir çarşaf. Dolabın içine kilitledim onu.

“Ben uyuyordum,” dedim ellerimle gözlerimi silerken. “Bir ses duyup uyandım. Birisi içeri girmiş. Müzik açmış. Uyandığımda pencere de açıktı. Ben otururken uyuyakalmıştım ama uyandığımda yatıyordum, birisi battaniyeyi alıp üzerime örtmüştü.” Tiksiniş gibi ellerimi kollarıma bağladım. “Bana dokunmuş,” dedim yüzümü buruşturarak. “Bir not bırakmış. İçeride. Hiçbirine dokunmadım.”

“İyi yapmışsın.” Sesi ilk defa otoriter, sert ya da umarsız değildi. Şefkatli ve yumuşaktı. Telefonunu cebinden çıkarıp hızlıca birilerini aradı. Ekip arkadaşlarını çağırdığını fark edince nefesimi tuttum. Yine birileri gelecek ve evin dağınıklığını görecekti. En

azından artık onlara annem şehir dışında diyebilirim. Tek başına kalan partici bir amigo kızın rezilliği sanırlar her şeyi. İçip içip dağıtıyorum sanırlar.

Yadırganmaz çünkü çoğunlukla öyle yapıyordum.

“Yalnız mısın?” diye sordu. Bakışları üzerimde, evden çok benim dağınıklığımda dolaştı. Üzerimde sadece bir tişört vardı. En son partide giydiğim elbiseyi, üzerine sinen hastane kokusunu ve üzerine eklenen bar pisliğini taşımaya katlanamayıp çıkarıp atmıştım bir kenara. Sadece eskimiş, rengi solmuş tişörtümü çekip battaniyeye sarılmıştım.

“Benden başka kimse yok.” Doğrulamaya ve kendime gelmeye çalıştım.

Anlamış gibi başını salladı.

“Birkaç gündür okula gitmemişsin. Arkadaşların kasabada olmadığını söyledi.”

“Evde kalmıyordum,” dedim. “Birkaç güne ihtiyacım vardı, bugün geldim.” Bana bir kez daha o kahrolası soruları sormaması için “Benimle yukarı gelir misiniz?” diye dilendim. Tek başıma yemek bile yiyemiyordum. “Önce içeriyi incelemek isterseniz beklerim.”

Başını iki yana salladı.

“Parmak izi bırakmış olabilir, ekibin incelemesi daha doğru. Yukarı çıkalım.” Kafamı sallayıp onun peşine takıldım. Koridorun ışıklarını açık bıraktığım için önden giderken bir sorun yaşamadı. Odaya önce o girip etrafı kontrol etti, başıyla içeriye girebileceğimi işaret ettikten sonra hızlıca dolabıma yürüdüm.

“Yanına alacağın birkaç eşya ayarla. Bu gece burada kalamazsın,” dedi. Elime ilk gelen şey siyah spor taytım oldu. Burada olmasını umursamadan onu hızlıca bacaklarımdan geçirdim. Başını

koridora uzatıp diğer tarafları kontrol ederken “Gidebileceğim bir yer yok,” dedim. Bunu sesli söylemek daha kalp kırıcı olmuştu.

“Arkadaşlarının yanına git.”

“Gidemem,” dedim. Gidemem çünkü onlara çok fazla yalan söyledim. Yalan söylemek konusunda iyiyim ama bu kadarını art arda ben bile beceremem. Şimdi gidip ne diyecektim? Annem gerçekten hasta, o kadar hasta ki onu bir kliniğe yatırdık. Çünkü benden nefret ediyor ve babamın ölümü için bile beni suçluyor. Bunu hiçbir zaman aşamayacak. Hayatı boyunca depresyonda kalacak. Belki de o ilaçlarla içkiyi ölüp gitmek ve benden kurtulmak için yuttu.

“Kalabileceğin bir akraban yok mu?”

Annemin ailesini geçen sefer aramayı denemiştim. Babasını hiç tanıma şansı olmamıştı. Kendi annesi anneme babasının kim olduğunu hiç söylememişti. Ve bir gün öylece gitmişti. Onu bulmayı denemiştim ama o bulunmak istememişti. Babamın ailesini aradım, telefonu suratıma kapattılar. Onlara göre tek oğullarının ölüm sebebi annemle bendim. Anneme göre ben. Gururlu biri sayılmadığım için onu kliniğe yatırdığımda tekrar denemiştim ama umurlarında olmamıştı. Annemin ebeveyn olmak konusundaki vefasızlığının nereden geldiğini tahmin edebilirsiniz artık. İyi ki başka çocukları olmamış. Ama bunları yüksek sesle söyleyemezdim.

“Kaç gündür nerede kalıyordun?”

Kilisede.

“Bir motelde kalırım, tamam.” Daha fazla uzatmaması için yatağımın kenarında duran sırt çantama elime gelen her şeyi tıkıştır-maya başladım. Ben yürürken bir gölge gibi hareketlerimi takip ediyordu. Diş fırçamı ve birkaç makyaj malzemesini de içine tıkış-tırdığımda alt kattan kapı sesi duyuldu.

Her şeyi incelemeleri yaklaşık bir saat sürdü. Tüm süreci kapının eşiğinde bekleyerek izledim. Christopher siyah deri eldivenler giyip sehpanın üzerindeki bıçağı eline alarak bana baktı. Ne kadar korktuğumu yeterince görmüştü, bu yüzden başımı çevirmedi. Bıçağın altındaki kâğıdı alıp kısa bir süre inceledi. Telefonunu çıkarıp fotoğrafını çekti.

“Pencere zorlanmış ama her kimse ne yaptığını biliyormuş.” Başka bir memur bana açıklama yaparken sadece başımı salladım. Etrafa, buldukları her yere bir toz serpip inceliyorlardı. Nihayet bittiğinde evi ilk terk eden onlar oldu. Gitmeden önce bütün odaları gezip kontrol etmişlerdi. Zorlanan başka bir yer yoktu, içeride kimse de yoktu. Ve deli gibi korksam da burada kalmak istiyordum ama dedektifle birlikte kapıyı kilitleyip evden çıktım.

“Sigara içebilir miyim?” diye sordum arabanın içine oturduğumda.

“Sağlığın açısından tavsiye etmem.” O bunu söylediğinde gözlerim vitesin oradaki sigara paketine kaydı ve alaycı bir gülümseme beni şaşırtarak dudaklarımı kıvırdı.

“Vatandaş ve bir memur olarak uyarmak zorundayım.” Sesinde hafif bir alay olsa da yüzüne hiç yansımıyordu. Bakışları sürekli etraftaydı. Her an dikkatliydi ama buna rağmen katil ondan kaçıyor. *Burnunun dibindeyim.*

“Müziğin senin için bir anlamı var mı?” Bana doğru döndüğünde ana yola çıkmıştık. Saat gece yarısını yeni geçmişti bu yüzden tek tük de olsa etrafta insanlar ve arabalar vardı.

“Hayır.” Yüzümü astım.

Esasında müziğe çok dikkat etmemiştim. Belki bir yerde duymuştum ama özel bir anlamı olmadığına emindim.

“Ama o hoparlör kablosuz. Yani bilgisayar veya telefonla bağlantı kurulması gerekiyor.” Bunu düşünmek daha beterd. Bütün

bunları yapacak kadar yanımda kalmıştı. Dedektif ağır ağır başını salladı. Benim şu an fark ettiğim şeyi daha önce fark ettiği ortadaydı ve gerginliği her halinden okunuyordu. Bu zamana kadar aklımda onunla ilgili şüphe varsa da bugün kırılmıştı. Başka bir şey söylemediği için kendi çantamdan sigaramı çıkarıp yaktım. Arabanın camını biraz açıp yola döndüm.

“Annen hâlâ hastanede mi?”

“Bir süre evde olmayacak. Ve bu bilgiyi kendinize saklasanız iyi edersiniz.” Neredeyse sert konuşmuştum ama bu konu önemliydi. Haddinden fazla şeye şahit olmuştu ve umarım ketumluğunu bu konuda özellikle konuştururdu.

“Rogers,” dedi. “Şok geçiriyor olabilirsin, zor bir gün geçiriyor olabilirsin ama bana yardımcı olman gerekiyor.” Gürültülü bir kulübün önünden geçerken yüzünü buruşturdu. İçime çektiğim dumanı pencereye üfleyip ona döndüm.

“Peşinde seninle oyun oynayan bir katil var, seni öylece götürüp bir motele bırakamam. O yüzden ben daha çok soru sormadan düşün ve seni bırakabileceğim birilerini bul.”

“O halde evinize sürün dedektif, çünkü gidebileceğim bir yer yok!” Sigarayı küllüğe basıp hırsla arkama yaslandım. Sanki ben bunu düşünemiyordum. Sanki korkudan altıma işeyecek gibi hissetmiyordum. Zor bir günmüş. Zor! Hah!

Araba biraz daha hızlanırken sadece başını yana yatırıp virajı çok sert bir şekilde döndü. Tutunmak için elimi uzatıp kolunu sıktım. Birden öne atıldığımdan midem bulanmıştı. Bir bana bir çıplak koluna tutunmuş elime baktı.

Batıya giden yol ayrımına geldiğimizde dedektif biraz yavaşladı ama sonra nefes vererek sola doğru saptı. Kasabanın تنها bölgesine giriş yaparken sesimi kesip bekledim ve elimi kendime çek-

tim. Yaklaşık yirmi beş dakika sonra yol kendini ağaçlık bir toprak araziye bıraktı. Cadde üzerinde birkaç motel gördüysem de hepsini geride bırakmış hiç yanaşmamıştık bile. Ormanlık alanın içine girdiğimizde yol daha engebeli bir hal aldı. Sonra özel bir toprak yola girdik. Buranın sonradan düzeltildiği ortadaydı. Çam ağaçları bir yerde daha sıklaştı ama sonrasında görmem gerekeni gördüm.

Kasabanın neredeyse dışındaki kocaman evi.

Kontağı kapatıp doğrudan karşıya baktı. Sıkıntılı olduğunu görebiliyordum aynı zamanda yorgundu. Pes etmiş gibi bir yorgunlukla kapısını açıp dışarıya çıkan o oldu. Onun peşinden çıkıp şaşkınlıkla ormanın içinde gizlenen bu sırta bakıyordum. İki katlı, kiremit rengi taşlardan oluşan oldukça modern ve kesinlikle sonradan yapılmış harika bir evdi.

“Neredeyiz?” diye sordum anlamamış gibi.

“Evime sürmemi istedin.” Omuz silkerek çakıl taşlı yolda ilerlemeye başladı. Bugün kalbimin heyecandan atacağını bin kişi söylese binine de inanmazdım ama işte şimdi heyecandan avuç içlerim kavruluyordu. Çantamı omzuma alıp peşinden giderken bu durumun beni rahatsız edip etmediğinden emin olamıyordum. Korkmuş ve müthiş yorulmuş haldeydim. Bir anlığına kendimi güvende hissetmek güzel olurdu ama bu duygunun da ertesi gün benden alınacağını bildiğim için aslında ayaklarım geri geri gidiyordu.

Ağaçların arasından koşarak gelen siyah bir kurt köpeği gördüğümde olduğum yerde sıçrayacak gibi oldum. Ani hareketlilik bir an dengemi sarsmıştı. Dedektif köpeği yarı yolda yakaladı, başını severken onu seyrediyordum. Bir süre aralarında sözsüz bir iletişim yaşandı ve bunu da hafif bir tebessümle seyrettim.

Kapıyı açarken sessizce beklemeye devam ediyordu. İçeri girmem için eliyle işaret verdi. Ne yapacağımı bilmeden içeriye sü-

zıldım. Ormanlık arazinin içinde de olsa daha girer girmez ferahlığı hissedebilmişim. O ayakkabılarımı çıkarınca ben de beyaz spor ayakkabılarımı kenarda bıraktım. Salona girdiğimde duvar yerine karşıda beni orman manzarasının selamladığı boydan boya pence-reyle karşılaştım. Karanlıkta dağınık yansımam beni selamlıyordu. Dedektif telefonunu kurcalarken birden ışıklar açıldı.

Son teknolojiye sahip modern bir ev. Bunu biliyordum çünkü Kylie'nin yaşadığı malikâne de böyleydi. Sessizce etrafı incelememe izin verdi. Tek başına yaşadığı ortadaydı. Siyah çelik sütunlar tavandan duvarlara çıplak bir şekilde uzanarak yüksek tavanların arasında vahşi bir hava yaratıyordu. Orman ve göl manzarasını kendine mesken tutmuş cam duvarın önünde kocaman, siyah renk kuyruklu bir piyona dışında tamamen boştu. Yanına gidip parmaklarımı tuşlarında dolaştırma arzusuyla dolmuştum.

Sağ tarafta kalan duvarın önünde lacivert bir kanepe ve ceviz ağacından sert bir sehpa duruyordu. Sol tarafta geniş bir şömine vardı, tamamı dikdörtgen kiremitlerden oluşuyordu, üzerinde içkilerin sergilendiği uzun raflar duvara gömülmüştü. Duvarlar beyaz boyalı ve tamamen boştu. Ne bir resim çerçevesi ne de zenginlerin alışık olduğu pahalı tablolar süslemiyordu.

Mutfak salonla birleşikti, büyük bir "U" şeklinde arkaya doğru genişliyordu. Hemen yanında yukarıya doğru uzanan siyah bir merdiven sonradan eklenmiş bir asma kata çıkıyordu. O katın duvarı da tamamen camdan oluşuyordu ama üzerine siyah bir jaluzi indirilmişti.

Yatak odası, diye düşündüm.

Merdivenin altında başka bir kapı daha vardı ama kapalı olduğu için ardını göremiyordum. Kullanılan malzemelerin bir kısmı çok koyu bir kısmı tezat bir şekilde çok açık renklerden oluşuyordu.

"Güzel bir ev," diyebilirdim sadece.

Köşede tek başına duran televizyonu açtı.

Yarı yarıya boş ama kesinlikle temiz ve düzenliydi. Ona baktığım zaman kontrollü birini görüyordum bu yüzden buna yadırgamadım ama kendi evimin halini düşündükçe daha çok utanıp tırnaklarımı avuç içlerime geçirdim.

“Bundan emin misiniz?” diye sordum. “Yani... Ben gerçekten bir motelde kalabilirim.” Artık resmen tedirgin hissediyordum. Buradaki devasa bir fazlalık değil, buradaki kontrol edilemez bir dağınıklık gibiydim.

“Bir motel odasında cesedini bulmak, bir gece seni evimde ağırlamaktan daha çok uğraştırır beni.” Anahtarlarını mutfakla salon arasındaki ada tezgâhın üzerine telefonunun ve cüzdanının yanına bıraktı.

Dudaklarımı birbirine bastırıp başımı salladım. Tamamen ikna olmuş ve rahatlamıştım. Bana acıdığı için değil, cesedimi bulmakla uğraşmak istemediği için buraya getirmişti. Buna katlanabilirdim. Elimde çantamla dikildiğimi fark edince “Aç mısın?” diye sordu.

Küçük bir çocuk gibi başımı salladım.

“Dağılmış görünüyorsun.” Ceketini kanepenin üzerine atıp tezgâha yaslandı. Kollarını göğsünde bağlayıp bir ayağını diğer ayağının önünde kırdı. Kasları öyle bir hareket etmişti ki ışıkları kapatsa onu Davut heykeli zannederdim.

“Umarım bir bulaşık süngeri alıp beni temizlemeye çalışmazsınız.” Kendi eksenimde dönüp tavanın ışıklandırmasını seyrederken “Gerçi buna pek itirazım olmazdı,” deyiverdim. Yeniden ona baktığımda dudaklarını öne doğru büktü, gözlerinde bir muziplik kırıntısı parlarsa da yine ondan bir gülümseme kapamamıştım.

“O halde duş alıp bir şeyler yiyelim.” Elleriyle tezgâha yaslanıp kendini öne doğru itti.

“Birlikte mi?” Sırıttım.

Gözlerini devirerek işaret parmağıyla onu takip etmemi söyledi. Arkasından yürürken kalçalarında düşmek üzere gibi duran kot pantolonuna takılmıştı gözlerim. İşte, her zaman söylüyorum. Bir kot pantolondan beklediğiniz tek şey poponuzu nasıl gösterdiği olmalı. Ve Dedektif Wallace bu konuda müthiş zevkliydi, bir gün belki bana da bir kot pantolon seçerdi. Seve seve onun için denerdim.

Koridorda durup bir kapıyı açtı. “İçeride duş var, dolapta havlular da var. Başka bir şeye ihtiyacın var mı?”

Kendimi rahatlatmak için daha çok espri yapmaya çalıştım. “Eğer gelip sırtımı keselemek isterseniz hayır demem.”

Derin bir iç çekti.

“Bir şeye ihtiyacın olursa seslen Öğrenci Rogers.”

O kapıyı kendine doğru çekerken “Hayhay Christopher,” dedim dudaklarımı yuvarlayarak. Başını iki yana sallayıp kapıyı üzerime örttü.

İçeride yatak ve dolapla ayna dışında hiçbir şey yoktu. Odanın içindeki diğer kapıyı açıp banyoya gittim. Onun da başka bir odada benim gibi soyunuyor olma fikri aklımı meşgul ettiği için mutluydum. Bugün daha fazla korku ve drama istemiyordum.

Söylediği gibi dolaptan bir havlu çıkarıp duşa kabinin üzerine atarak suyun altına girdim. Sıcak ve yoğun su tenimde gıdıklanırken omuzlarım hemen gevşedi. Beyaz mermerler arasında duş almak keyifli ama tuhaftı. Kendimi onunlayken başımın alıp gittiği o fantastik evrenlerden birinde hissediyordum. Kısa kesmek istesem de suyun altında tahmin ettiğimden daha çok kaldım. Saçımı birkaç kez şampuanlayıp bütün bedenimi temizlemek için hoyratça yıkamıştım. Sonunda kesik parmak uçlarım suyun altında buruştuğunda havluya sarınıp odaya geçtim.

Çantamı komple yatağın üzerine döküp rastgele attığım şeylere baktım. Eğer beni eve getireceğini bilseydim seçimlerim farklı olurdu. Geceleri sutyen giymeyi sevmiyordum ama yanlış izlenim vermemek için açık mavi sutyeni üzerime geçirdim. Gerçi muhtemelen hakkımda çok daha kötü şeyler düşünüyordu. Bu zamana kadar pek iyi bir resim çizdiğim söylenemezdi. Tamamen giyindiğimde havluyu saçlarıma sardım. Üzerimde soluk mavi düğmeli bir pijama şort takımı vardı. Yarın sabah okula giderken ne giyebileceğime bakıyordum; siyah bir şort etekle en sevdiğim bordo kazağımı almıştım. Okuldaki dolabımda birkaç parça kıyafetim daha vardı. Eve bir daha nasıl döneceğimi bilmiyordum. Ve yarın kızlara uyduracağım yeni bir hikâyeye üzerinde çalışmalıyım.

“Rogers,” diye kapıyı tıklatarak seslendiğinde hazırlıksız olduğum için yerimden sıçramıştım.

“Evet.”

Kapıyı yarım bir şekilde açıp başını uzattı. “Ne yemek istersin?”

Başımdaki havluyu desteklemeye çalışırken “Salata olur,” dedim.

Gözlerini kısıp başını yana yatırdı.

“En son ne zaman yemek yedin?”

“Tamam, ne olursa yerim. Sana bırakıyorum Christopher.”

“Dedektif.”

“Mesleki bir kompleksiniz mi var?”

“Mesafe Rogers, mesafe.”

Omuz silktim. “Etik değerleri geride bırakmamız tanışmamızdan birkaç gün sonrayı buldu.” Kapıya doğru birkaç adım atarken gülümsedim. “Bakalım mesafeleri ne zaman aşacağız.”

Sabır dilenir gibi derin bir nefes aldı. Onunla böyle uğraşmak dikkatimi dağıtıyordu. Açık açık flört ettiğimde bu görüntüye ve

bu tavra kayıtsız kalan ilk erkek olmuştu. Kylie *"İlkler hep başa bela olur,"* derdi. *"Her şeyi aşabilirsiniz ama ilklerin duygusal ağırlığı hayatınız boyunca peşinizi bırakmaz."* Bunu Maddie ve ben bekaretimizi kaybettiğimiz zaman söylemişti ve ben o zaman haklı olduğunu görmüştüm. Ve özellikle bu yüzden belki de böyle davranmaktan kaçınmam gerekiyordu ama ne derler bilirsiniz, daha ne kadar boka batabilirim ki?

"Donmuş pizza ve buzlukta köfte var. Buraya sipariş vermiyorum ama başka bir şey istersen dışarıdan gidip alabiliriz." Nezaketi bir an beni gafil avlamıştı.

İçtenlikle tebessüm ettim.

"Bir dakika izin verirseniz saçlarımı tarayıp geliyorum, sonra izin verirseniz mutfağınızı kurcalayıp neler yapabileceğime bakarım."

"Sen yemek yapabiliyor musun?" Hep aynı şaşkınlık ifadesi. Ama inanın bana dedektif bir annenin yapması gerektiği her şeyi yapabiliyorum çünkü yıllardır hem kendime hem de anneme göz kulak oluyorum.

Başımı sallayıp ona arkamı dönerek banyoya girdim. Saçlarımın suyunu sıkarak havluyu kapının arkasına astım. Hızlıca saçlarımı fırçalayıp omuzlarımdan geriye attım. Banyodan çıktığımda orada değildi. Salonda cam duvarın önünde dikilmiş dışarıyı, karanlığı seyrediyordu. Üzerinde siyah bir Nike şortla beyaz tişört vardı. Vücudunun bir kısmını daha gördüğüm için yaramaz bir şekilde sıırıttım. Ama yansımadan onu izlediğimi fark edip miskin miskin bana döndü.

"Mutfağı kurcalamamda bir sakınca var mı?" diye sordum masum masum.

Dudak bükerek "Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi. Gerçekten mahcup görünüyordu.

“Başınıza yeterince bela oldum, bırakın da yemek yapayım.”

“Bela kelimesi senin için hafif kalır.”

“Ah, çok tatlısınız.” Daha geniş bir gülümsemeyle ada tezgâhı aşır geniş buz dolabının kapaklarını açtım. Birkaç saat öncesine kadar hiç iştahım yoktu ama şu an ne yemek istediğimi biliyordum. Birkaç çekmece ve birkaç raf kurcaladıktan sonra aradığım malzemeleri bulmuştum. Kesme tahtasının üzerinde kaşarları rendelerken haşlanması için makarnaları suyun içine bıraktım.

Tezgâha gelip yaslandı. “Ne yapıyorsun?”

“Peynirli makarna.”

“Başka neler yapabiliyorsun?”

Bakışlarımı ona doğru kaldırdım. Sandığımdan daha yakındı ama uzun olduğu için bana yukarıdan bakıyordu.

“Yemek istediğiniz özel bir şey mi var dedektif?”

“Sürekli bu şekilde rol yapmak seni yormuyor mu?” Bunu ani ama gerçekten dikkatli bir şekilde sormuştu. “İnsanların yanında kendini hep bu kadar rahatsız mı hissedersin?”

“Neyden bahsettiğinizi hiç anlamıyorum.” İşime geri döndüm. Parmaklarım rendenin üzerinde ne yaptığını bilerek hareket ediyordu.

“Parmaklarını yemek yaparken mi kestin?” Üç parmağımdaki ıslak yara bantlarına baktı. Başımı sallayıp rendelediğim kaşarları dolapları kurcalayarak bulduğum geniş bir kâseye aktardım.

“Notta ne yazdığını sormadın.”

Nefesimi tuttum. Tüm keyfimi kaçırıyordu. Yeniden iştahımı kaybettiğimi hissediyordum ve bu hoşuma gitmedi.

“Psikopat bir katilin yazdıklarıyla ilgilenmiyorum,” dedim. “Bu arada söyleme fırsatım olmadı, asansörde kaldığım gece, hastane-

de arkadaşımın telefonu bende idi. Sizinle arabada konuştuktan hemen sonra bir arama geldi, bilinmeyen numaradan.”

Söylediklerim hemen dikkatini çekmişti. Yaslandığı yerden doğrulup dikleşti.

“Ne araması?”

Kafamı toplayıp hatırlamaya çalıştım. *“Kendine bir suç ortağı bulmuşsun ama ben yemeğimi paylaşmam.”* Biraz daha düşündüm. “Evet, böyle bir şeydi.”

“Başka bir mesaj aldın mı?”

Başımı iki yana salladım.

“Kylie’ye mesaj ya da arama gittiye haberim yok ama olsa bize söylerdi.” Çünkü onlar benim gibi değil. “Telefonuma siz el koyduğunuz için bana ulaşamıyor.”

Bir an sessizliğe boğuldu. Makarnayı alıp süzgeçten geçirdikten sonra kendi işime koyuldum. Çedar peynirini de daha önce rendelediğim kaşarın arasına karıştırdım. Biraz hardal ve süt eklediğim sosu makarnayla buluşturduğumda beni mahcup etmeden istediğim kıvama geldi.

“Bunu neden daha önce söylemedin bana?” Ben sosun yarattığı kokuyu içime çekerken tezgâha iki tane servis tabağı çıkarmıştı.

“Başında çok fazla iş olan bir tek siz değilsiniz,” dedim. “Ayrıca ertesi gün hastaneye geleceğinizi söylemiştiniz ve gelmemiştiniz.”

“Ama gelmiştim.” Alınmış gibi kaşlarını çattı.

“Eh, ben görmedim sonuçta.” Tabaklara bolca makarna koyup tezgâha götürdüm ikisini de.

“Ne içersin?”

“Siz ne içiyorsanız aynısından.”

“Evimdeki misafir öğrenciye şarap vermeyeceğim.” Kendisine bir kadeh ve dolaptan soğutulmuş bir şarap şişesi çıkardı. Onu takip ederek kadehi aldığı dolaptan bir tane de kendime çıkardım.

“Siz söylemezseniz ben de söylemem.” Omuzlarımı tatlı tatlı indirip kaldırdım.

Memnun olmasa da şarabın mantarını çıkarıp tezgâhın üzerine bıraktığında centilmence davranarak ki bu onu gözümde daha daha daha çekici kılmıştı, ilk önce benim kadehimi doldurdu ama azıcık doldurdu, kendisine daha fazla koyması gözümünden kaçmamıştı. Sessizce yemeğimi yemeye koyuldum. Aklından neler geçiyordu bilmiyordum ama makarna oldukça güzel olduğu için memnundum. Şaraptan bir yudum içerken aklım annemdeydi, şu an nasıl olduğunu merak etmeden duramıyordum. Bu gece evde olsa katil yine de gelir miydi diye düşünmeden edemiyordum.

“Yemiyorsun,” diyerek düşüncelerimi böldü. Sanırım bu kadardı. Daha fazlasını midemin alacağını sanmıyordum.

“Midem küçük ve formuma dikkat etmem gerekiyor.”

“Çok zayıfsın.”

“Bunu iltifat olarak alacağım.”

“Ama değil.”

Kadehi elime alıp dik dik ona bakmaya koyuldum. Çok yakışıklıydı. Yüzü diğer insanlara haksızlıktı ama onda asıl çekici olan şey tavrıydı. Keskin ve kontrolcü bir tavrı vardı. Hayatındaki insanlara da böyle davrandığına şüphe yoktu ama o an aklımı bu daha da kurcalamıştı.

“Hayatınızda biri var mı dedektif?” Bu soruyu sorarken kendime engel olamamıştım. Eğer varsa bu beni hayal kırıklığına uğrattı. Öte yandan hayatındaki insanlara nasıl davrandığını epey merak et-

de arkadaşımın telefonu bendeydi. Sizinle arabada konuştuktan hemen sonra bir arama geldi, bilinmeyen numaradan.”

Söylediklerim hemen dikkatini çekmişti. Yaslandığı yerden doğrulup dikleşti.

“Ne araması?”

Kafamı toplayıp hatırlamaya çalıştım. *“Kendine bir suç ortağı bulmuşsun ama ben yemeğimi paylaşmam.”* Biraz daha düşündüm. “Evet, böyle bir şeydi.”

“Başka bir mesaj aldın mı?”

Başımı iki yana salladım.

“Kylie’ye mesaj ya da arama gittiyse haberim yok ama olsa bize söylerdi.” Çünkü onlar benim gibi değil. “Telefonuma siz el koyduğunuz için bana ulaşamıyor.”

Bir an sessizliğe boğuldu. Makarnayı alıp süzgeçten geçirdikten sonra kendi işime koyuldum. Çedar peynirini de daha önce rendelediğim kaşarın arasına karıştırdım. Biraz hardal ve süt eklediğim sosu makarnayla buluşturduğumda beni mahcup etmeden istediğim kıvama geldi.

“Bunu neden daha önce söylemedin bana?” Ben sosun yarattığı kokuyu içime çekerken tezgâha iki tane servis tabağı çıkarmıştı.

“Başında çok fazla iş olan bir tek siz değilsiniz,” dedim. “Ayrıca ertesi gün hastaneye geleceğinizi söylemiştiniz ve gelmemiştiniz.”

“Ama gelmiştim.” Alınmış gibi kaşlarını çattı.

“Eh, ben görmedim sonuçta.” Tabaklara bolca makarna koyup tezgâha götürdüm ikisini de.

“Ne içersin?”

“Siz ne içiyorsanız aynısından.”

“Evimdeki misafir öğrenciye şarap vermeyeceğim.” Kendisine bir kadeh ve dolaptan soğutulmuş bir şarap şişesi çıkardı. Onu takip ederek kadehi aldığı dolaptan bir tane de kendime çıkardım.

“Siz söylemezseniz ben de söylemem.” Omuzlarımı tatlı tatlı indirip kaldırdım.

Memnun olmasa da şarabın mantarını çıkarıp tezgâhın üzerine bıraktığında centilmence davranarak ki bu onu gözümde daha daha daha çekici kılmıştı, ilk önce benim kadehimi doldurdu ama azıcık doldurdu, kendisine daha fazla koyması gözümünden kaçmamıştı. Sessizce yemeğimi yemeye koyuldum. Aklımdan neler geçiyordu bilmiyordum ama makarna oldukça güzel olduğu için memnundum. Şaraptan bir yudum içerken aklım annemdeydi, şu an nasıl olduğunu merak etmeden duramıyordum. Bu gece evde olsa katil yine de gelir miydi diye düşünmeden edemiyordum.

“Yemiyorsun,” diyerek düşüncelerimi böldü. Sanırım bu kadardı. Daha fazlasını midemin alacağını sanmıyordum.

“Midem küçük ve formuma dikkat etmem gerekiyor.”

“Çok zayıfsın.”

“Bunu iltifat olarak alacağım.”

“Ama değil.”

Kadehi elime alıp dik dik ona bakmaya koyuldum. Çok yakışıklıydı. Yüzü diğer insanlara haksızlıktı ama onda asıl çekici olan şey tavrıydı. Keskin ve kontrolcü bir tavrı vardı. Hayatındaki insanlara da böyle davrandığına şüphe yoktu ama o an aklımı bu daha da kurcalamıştı.

“Hayatınızda biri var mı dedektif?” Bu soruyu sorarken kendime engel olamamıştım. Eğer varsa bu beni hayal kırıklığına uğrattı. Öte yandan hayatındaki insanlara nasıl davrandığını epey merak et-

miştim. Çok yalnız görünüyordu. Kendimden başka bu kadar yalnız bir insana rastlayacağımı hayatta düşünmezdim. Ama şimdi onun evinde, onun masasında otururken bunu görme şansım olmuştu. Eve geldiğinde yaptığı ilk şey televizyonu açmak olmuştu o andan beri bunu biliyordum ve bu içimdeki bir şeyi hüznle gıdıklamıştı.

“Özel hayatımı konuşmaktan hoşlanmam.” Kadehinden bir yudum aldığı anda dolgun dudakları daha da kızardı. Gözlerimi onlardan zar zor alabilmişim.

“Siz benim hayatımın tüm özelini işgal ederken beni bu kadar dışarı itelemeniz biraz haksızlık değil mi?” Bunda oldukça ciddiydim. Her şeyi burnunu sokan bir tarafı olduğu su götürmez bir gerçektir.

“Daha önce de dediğim gibi, hayatını ulu orta yaşayan sensin.”

“O odada olduğunu bilmiyordum.” Kadeh dudaklarına yaslandı ve aniden durdu. Bardağın kenarı dudağını ezdi ama şarap dudaklarına dokunmadı. Bunu böylece söyleyeceğimi aklının ucundan dahi geçirmeyeceğini biliyordum.

İnsanların hepsi fiziksel olan her şeyi kafasına çok takardı. Ben öyle düşünmüyordum. İnsan vücudunu sevmek öğretilmişti bana. Ona dokunmanın nasıl da doğal olduğunu. Doğayla bütün olduğumuz kadar bedenlerimizle de öyleydik. Ve bazen ruhunu doyurmanın yolu vücudunu doyurmaktan geçiyordu. İnsanlar bir sürü kişi sevebiliyorlardı, bunda bir sakınca görmüyorlardı ama bir sürü kişiyle sevişmeyi utanç olarak görüyorlardı. Bana göre ruh bedenden daha önemliydi. Birinin önünde soyunmaktan rahatsız olmazdım ama kalbimi açmak... Bu konuda onlarla aynı fikirde değildim.

“Bilmek seni durdurur muydu?” Kadehi tepesine dikti.

“Varlığınızı belli etmek için sizi durduran şey neydi?” Başımı yana doğru eğdim. Şarabı yavaşça yuttu. Âdemelması hareket ederken gözlerimiz yavaş yavaş kilitlendi.

İşte dedektif, mesafelerin yavaş yavaş kapandığını hissedebiliyor musunuz?

Sertçe yutkunup masanın üzerindeki şişeyi kolayca kavradı parmakları. Bir şeyle meşgul olmak ister gibi. İçeriye ağır bir hava ele geçirmişti. Bunun ne olduğunu biliyordum. Aramızdaki cinsel gerilimi o da hissediyordu. Bu fikir bile düşüncelerimin kararmasına, dizlerimin uyuşmasına neden olmuştu.

Kadehine şarap doldururken tüm kontrolü ele almış görünüyordu. Bana baktığında resmiyeti tamamen üzerindeydi. “Eğer seninle aynı dönemde fakültede olsaydık,” dedi sert ama pürüzsüz bir sesle. “O odada tek başına olmazdın. Seni bulurdum.”

Gözlerimin içine baktığında hareket etme ihtiyacıyla bacak bacak üzerine attım. Kadehi dibinden tutmuş tezgâhın üzerinde kaydırıyordum.

“Beni kapıdan geri çevirmezdin.” Ivan’ı kapıda terslememi kastediyordu. En başından beri oradaydı ve seyrediyordu.

“İstediğin gibi seninle oyun oynardım ve bundan çok zevk alırdım. Seni yavaşça kendim soyardım. Kendine dokunmana izin vermezdim, hayır buna izin vermezdim ama gördükten sonra...” Gözleri tehlikeli bir şekilde kısıldı. “Bütün kurallarımı yıkıp senin karşımda tatmin oluşunu seyretmeye hayır da demezdim. Hazzı sona saklardım. Seni izlemek beni daha da heyecanlandırırdı, içimdeki ilkeliliği bastıramaz hale geldiğimde yatakta üzerine çıkardım. Seninle sevişirdim Ansel, bu zamana kadar yaşadıklarının hiçbirine benzemezdi ve bir daha başka birisinin seni tatmin etmesine izin vermezdin.”

Bedenimdeki tüm kasların kasıldığını hissedebiliyordum. Bana dokunuşu, bu ihtimal bir düş değil, bir ihtiyaç haline gelmişti o an. Bana dokunmadan bile eriyip gideceğimi hissettirmişti. Karanlık

arzusu mavi gözlerinin derinliklerinden bütün bedenimi sarıp sarmalamıştı. Oturduğum yerde inlememek için kendimle büyük bir mücadele verdim.

Bütün bunları karşımda, oturduğu yerden öylece söylemesi beni daha çok tahrik etmeye başlamıştı. Dahası bu beni heyecanlandırmış ve istemediğim bir avın içine girmeme neden olmuştu.

Onu istiyordum, onu kesinlikle istiyordum ve alana kadar durmayacağımı biliyordum.

İki parmağımın arasında uzun kısmını tuttuğum kadehi gözlerimi ondan ayırmadan tezgâhın üzerinde ileriye doğru kaydurdum. Mesajı alarak şişeden biraz daha şarap koydu. Kadehi dudaklarıma götürürken “Yeniden okula kaydolmayı düşündünüz mü dedektif?” diye sordum. “Bu zamanda herkes birkaç üniversite bitiriyor.” Dudağımın kenarı yukarıya doğru kıvrıldı.

“İflah olmaz birisin, değil mi?”

Başını inanamaz gibi iki yana salladı.

“Onu sadece cümlelerinizle beni düzmeden önce düşünmelidiniz.”

“Bu şekilde açık seçik konuşarak, konuşmak istemediğin şeylerin üzerini kapatıyorsun sadece.” Ayağa kalkıp ikimizin de tabaklarını aldı. Kalıntıları çöpe döküp lavabonun içine bıraktı.

“Yalan söylemiyorum ki.”

“Gidip uyu,” diye emretti. “Yeterince şey yaşadın.”

Derin bir soluk alarak tezgâhtan kalktım. “Hayaller kurarak uyuyacağım, iyi geceler Christopher. Güzel rüyalar gör.” İmalılı yürürken kadehi de beraberimde götürdüm.

“Dedektif Wallace,” diye huysuzca seslendi arkamdan.

11. BÖLÜM: ARABANIN PEŞİNDEKİ BELA

Sevgili gökyüzü, insan öylece karanlığa düşmüyor ya da karanlıkta kalmıyordu. Bunun için birinin mumu üflemesi gerekiyordu. Yakmak için harcadığın onca çabaya rağmen. Şimdi ise pencerenin ardındaki gökyüzünü yansıtan bir aynanın karşısındayım. Küçükken gülücüklerimden yansıyan ışıktan eser kalmamış. Ama bir yılın çocukluğumda da o ışığın cılız olduğunu biliyor.

“Rogers,” diye bir kez daha seslendi gelecekteki müstakbel oyun arkadaşım. Diğerlerine genellikle yatak arkadaşım demeyi seviyordum, bu bana bazı sınırlar ve hafif atlatılmış ağırlara neden oluyordu. Ama Dedektif Wallace ile birçok şekilde oynuyorduk ve henüz bu oyunu taşımadığımız tek yer, arkamda öylece duran dağınık yataktı.

Gülümseyerek yatağı toplarken tacımı saçlarımı gelecek şekilde ittim. Dün gecedен sonra birbirimizin yüzüne bakmak eğlenceli olacaktı.

Sonunda dayanamadı -ki onda gözlemlediğim ilk özellik tahammülsüzlüğüydü, epey cezbedici olmasının yanı sıra sinirlenmesi beni eğlendiriyordu.

“Daha kaç saate ihtiyacın var?” Kapıyı aralayarak içeriye doğru başını uzattı. Komodine yaslanmış, bacak bacak üzerine atmış du-dağıma namlendirici sürüyordum.

“Ne için olduğuna göre değişir.”

“Pekâlâ.” Dudaklarını uyarır gibi birbirine bastırdı. “Çıkıyorum. Buradan okuluna yürüyerek gitmek istiyorsan seni durduramam.”

“Amma huysuzsun sabah sabah.” Çantamı omuzuma taktım, burnunun dibine kadar yanaştım, elimi kapının kulpundaki elinin üzerine koydum. “Her sabah böyle gergin mi uyanıyorsun?”

“Uyanıyorsunuz!”

Gözlerimi devirerek kolunun altından geçtim.

“Bekletilmekten hoşlanmam dedektif, biraz acele etseniz iyi olur.” Arkamdan gelirken söylenmiyordu ama arabaya oturduğunda suratı beş karıştı. Arabanın camını açıp bir sigara yaktığımda nümkünmüş gibi daha çok kaşlarını çattı.

“Hiçbir şey yemeden sigara mı içiyorsun?”

“Bana kahvaltı ısmarlamak istiyorsanız reddetmem.”

“Uyansaydın kahvaltı ederdin.”

“Şuna bak Christopher, bu bizim ilk kavgamız olabilir.” Ona doğru bakıp sııttım. Ters ters bakmak dışında hiçbir karşılık vermedi.

“Telefonuma ihtiyacım var” Kafamı bir saniyeliğine o koltuğa yaslamak bütün kâbusları uyandırıyor. “Anneme ulaşmam lazım.”

İkimizin koltuklarını ayıran bölmeden birkaç kapaklı gizli yer kurcaladıktan sonra çıkarıp bana telefonumu uzattı. Nihayet kendi telefonumu alabilmişim. Kenarları soyulmuş telefonu elimin içinde çevirdim. Yandaki tuşuna basınca açıldı ve siyah ekran fotoğrafı tanıdıklığıyla beni içine çekti.

“Bu da sen de kalsın.” Daha önce telefonuma el koydukları için bana verdiği ama sonra ona da el koyduğu telefonu bana uzattı. İkisi de aynı renk ve aynı modeldi ama biri yepyenydi.

“Ona ihtiyacım yok.”

Orman arazisinden geniş bir dönüşle ayrılırken yolu ezberlemek için etrafta hangi ağaçların olduğunu hafızama kazımaya çalışıyordum. Göl yol boyunca bizi takip etmişti ama toprak yoldan ayrıldığımızda iki tarafımızı da büyük meşe ağaçları sarmıştı.

“Bu telefon,” derken yeni olanı işaret etti, “izleniyor. Diğer telefonun izlenip izlenmediğini bilmiyorum. Bu yüzden ikisini de kullanmanı istiyorum.”

Yanağımın içini rahatsız bir şekilde ısıırıp kanatana kadar bunu yaptığımı farkına varmadım. Dilimle, daha da acıtmak ve o kanı akıtmak için üzerine baskı uyguladım. Metalik tat damağıma dokunduğunda rahatlamıştım sanki.

“Harika, hiçbir şekilde özel hayatım olmayacak yani.” Ve inanın bana dedektif, saklayacak çok şeyim var.

“Katili yakalarsam kendine ait bir hayatın olacak.” Aydınlık cümlesinin ardından somurtarak yeni telefonun mesaj kutusuna girdim. Bu telefona da dedektif tarafından el konulduğunu bilmedikleri için birkaç mesaj ve çağrı vardı. Ama sadece birkaç tane. Grubun tekinsiz olanı bendim. Yıllar bunu hepimize öğretmişti. Eğer ortadan kaybolursam kimse merak etmezdi, ya bir barda kafa çekiyor olurum ya da evin içinde kendimi filmlere boğmuş olurum. Teknolojiyle aram hiçbir zaman iyi olmadı ama telefon kullanmaktan kesinlikle nefret ettim. Bu yüzden bu alışkın olmadıkları bir durum değil ve bunu tehlikeli yapan da bu olacak.

“Yalancı çoban hikayesini bilir misiniz dedektif?” Dalgın dalgın uzaklara bakarken gölün hayaletinde birkaç koyun gördüğüme emindim. Ve akli başında olan herkes bilirdi, kurt koyunlardan çok da uzak kalamazdı.

Başını salladığını görünce gülümsedim.

“İnsan bazen hangisi olduğunu anlamıyor.” Kampüsün önüne geldiğimizde araba yavaşlarken bakışları beni buldu. Mavileri bir anlığına tedirgin olsa da “Dersim 16.00’da bitiyor ama sizin mesainiz bitene kadar arkadaşlarımla takılabilirim,” dedim.

“Konukseverliğim bir gece için geçerliydi.”

“O muazzam dirayetinize rağmen bazen ne kadar da kendinizi kaptırıyorsunuz.” Arabanın kapısını açıp üzerimi düzelterek indim. Çantamı yeniden omzuma alıp içeriye doğru eğildim. “Birlikte vakit geçirelim diye değil, anlaşmanın üzerinize düşen kısmını yerine getirmeniz için.”

Kaşlarını hafifçe alnında kaldırdı.

“Ne çabuk dağılıyor kafanız. Umalım da benimle daha çok bilgi paylaşırsanız hafızanız bu kadar kötü olmasın.” Kapıyı üzerine kapattım ama siyah film şeritli camların ardında hâlâ gözlerimin ta içine baktığını biliyordum. Bugün beni ekmesine izin vermiyecektim. Katille ilgili daha çok bilgi vermeyi kabul etmişti. Ve öğrenecektim.

Bildiklerini öğrenmek zorundaydım. Ne kadarını bildiğini...

“Ansel!” diye seslendi Kylie. Ama ona doğru dönmedim, araba hareket edip motor büyük bir gürültüyle viraj alana kadar öylece dikilmeye devam ettim.

Kurt, kuzu, yalancı çoban ya da onlara kanan.

İnsan bazen hangisi olduğunu bilemiyordu.

“En azından eve gittiğinde bir mesaj atmayı bize çok görme!” Omzumdan tutup memnuniyetsiz bir şekilde beni kendine çevirince derin bir soluk aldım. Aslında tam sırasıydı, Kylie’ye olup biten her şeyi anlatmanın. Ama ilk önce hikâyenin daha fazla detayını öğrenmeye karar verdim.

“O müthiş araba kimindi?” Yolun sonuna doğru bir karınca gibi silikleşen siyah Audi’ye takıldı gözlerimiz. En azından Kylie kimin arabasından indiğini görmemişti.

“Derse geç kalıyoruz.” Koluna girip amfiye doğru onu yürütmeye koyuldum. Kolundaki saatine bakıp adımlarını hızlandırdı.

“Cidden, seni merak ettim.”

“Eve döner dönmez sızmışım. Bütün gece telefonumu aradım ama çantamın içindeymiş.” Soğukkanlı bir şekilde art arda yalanlarımı sıralarken koridor sessiz ve ürpertici görünüyordu. İnsanlar eskiden burada neşeli bir şekilde dolaşırdı ama şimdi, sadece korku ve fısıltılardan ibaretti.

“Maddie iyi mi?” Çantayı masanın üzerine bıraktım. Bu dersi Kylie ile ortak alıyorduk, Maddie daha az sıkıcı bulduğu başka bir derste tek başınaydı. Gerçi Maddie hiçbir zaman tek başına kalmazdı ama son olayların onu ve sosyal hayatını nasıl etkilediğini bilmiyorduk.

“Dün gece ona o saçma hesaptaki paylaşımları gösterdim. Üzüleceğini sanıyordum ama sinirlendi, sandığımızdan daha iyi idare ediyor. Ama şimdi susma zamanı.” Profesör içeriye girdiğinde her zaman yaptığı gibi aramıza iki koltuk bıraktı ve gözlüğünü takarak tabletini açtı. Buna gülmekten asla bıkmayacaktım.

Çantamın içinden çıkarmadan telefonları elime aldım. Nefesimi tutup ekrandaki yazılanları okumaya çalıştım. İkisi de aynı anda gönderilmişti. İkisi de bilinmeyen bir numaradan. İkisinde de aynı şey yazıyordu.

“Yemeğim mi onu kurcalıyor, o mu yemeğimi kurcalıyor? Her iki durumda da bundan hoşlanmadım. Üçüncü bir uyarı olmayacak.”

Sevgili katilimizin dedektiften hoşlanmaması sürpriz değildi. Ama aklımı asıl kurcalayan bu mesajları neden sadece benim aldı-

ğımdı. Son ölümün üzerinden on gün geçtiğinde Maddie saldırıya uğramıştı. Ve Maddie'nin saldırısının üzerinden de dokuz gün geçmişti. Belki de yeni bir kart oynamanın sırasıydı.

Mesajları görmezden gelmeye cüret edip annemin doktoruna bir mesaj göndererek durumunu sordum. Doktor MacMahon meşgul biriydi ama yine de mesajıma çabuk cevap verdi.

"Burada daha iyi olduğunu biliyorsun Ansel, sen kendine dikkat et."

Telefonu çantamın içine tıkip dinliyormuş gibi profesöre odaklandım. En son ne zaman dersi dinlediğimi bile hatırlamıyordum. Kafamdaki her şey birbirinin içine giriyordu. Ve kalbimin çok ücra bir köşesinde sönmek için direnen cılız bir mum alevi arıyordum.

*"Ben dünyaya ateş yağdırmaya geldim. Keşke bu ateş daha şimdiden alevlenmiş olsaydı. Katlanmam gereken bir vaftiz var. Bu vaftiz gerçekleşinceye dek nasıl da sıkıntı çekiyorum! Yeryüzüne barış getirmeye mi geldiğimi sanıyorsunuz? Size hayır diyorum, ayrılık getirmeye geldim."*⁹

Luka 12:49-51

Ders bitiminde kafeye doğru yan yana ilerlerken Kylie birden, "Annen de döndü mü?" diye sordu. İçeride kalabalığın gözleri bir süre bize takılsa da ikimiz de onlara nasıl karşılık vereceğimizi biliyorduk. *Dik dur, gözlerinin içine bak, gerisinin önemi yok.* İnsanlar bu kadarından korkuyordu çünkü herkes sırları açığa çıkmasın diye gözlerini kaçırıp duruyordu.

"Dönmedi," dedim otomattan ikimiz için de kahve alırken.

9 Kitab-ı Mukaddes, (18 Şubat 2022) Luka: 12:49-51.

“En son hastaydı, daha iyi mi?”

Çok sıcak kahveden hızlı bir yudum alıp dilimi yaktığımda ben de gözlerimi kaçırıyordum ama bunu profesyonelce yapıyordum. Sanki içerdekileri tarıyormuş gibi. “Toparlıyor. Kasabadan uzakta olması daha iyi.” Yüzümü buruşturup omuz silktim.

Bana inanmamıştı ya da bir şeyden şüphelenmişti. Kaşlarının arasında minik bir kırışıklık belirdi. Ondan çok fazla kaçamayacağı-mı biliyordum. Bir noktada açığımı bulacaktı. Bu kadar üst üste olay olmasaydı şu ana kadar çoktan bulurdu. Çünkü açık veriyordum.

“Ivan’dan haber aldınız mı?” Konuyu değiştirme çabam ağına takıldı mı bilmiyordum ama telefonumu çıkarıp onunla uğraşıyormuş gibi yaptım.

“Instagram’dan diğer kıza ulaştım. Emily. İyi olduğunu söyledi.”

“Bir de o başımıza bela olsun istemezdim.” Sonra güldüm. “Ne partiydi ama... Bıçaktan haber var mı?”

Gözleri iri iri açıldı. Nihayet kafasını dağıtmayı başarmıştım. İlk önce Ivan’ı değil, bunu sormalıydım ama olanlardan sonra o kadar aklımdan çıkmıştı ki kendimi kötü hissettim.

“Dedektif ailesini arayınca sabaha karşı geldiler. İyi haber dersin eğer bu sayede partinin kalıntılarından yırttık.” İkimiz de güldük. “Bıçaktan henüz haber yok ama olursa da ebeveynlerle paylaşır. Onların da Maddie’ye söyleyeceğinden şüpheliyim.”

Gerinmek için kollarımı geriye doğru açtım. Bir süredir ne antrenman ne yürüyüş yapıyordum ne de doğru düzgün besleniyordum. Vücudum berbat haldeydi.

“Annen ne zaman dönecek?”

Esnerken “Orayı ne zaman toparlarsa sanırım,” diye geveledim.

Kendini ne zaman toparlarsa.

“O sırada tek başına kalamazsın.” Dirseğiyle masadan destek alarak başını avucunun içine yasladı. Düşünceli ve yorgun görünüyordu. İçimden bir ses onun da kendi oyununu oynadığını söylüyordu. Onu biraz olsun tanıyorsam odasına çoktan bir suç mahalli çizelgesi yapmıştır. Hatta kırmızı bir iple olası şüphelileri birbirine bağlamıştır. Merak ettiğim ise neden bu konuda sessiz kaldığıydı.

“Başka bir yerde kalmayı sevmediğimi biliyorsun Ky.” Ayaklarımı boş olan sandalyeye uzatıp kollarımı göğsümde bağladım. Yalan söylemediğim hassas noktalardan biriydi. Başkasının evinde kalmak beni huzursuz ediyordu. Tabii bu saatten sonra kendi evimde nasıl kalacağımı da bilmiyordum, aslında şu an korku hissetmiyordum. Olay olduğu an sarsılmıştım çünkü savunmasız yakalanmıştım. Zaten bir çöküşün eşiğindeydim. Zaten canım yanıyordu. O katilin içeriye girmesi gözyaşlarımın akması için esen küçük bir rüzgârdı sadece. Orada olanı harekete geçirmişti.

“Bir tabutun içinde olmak istemezsin.”

“İnan bana bazen istiyorum.”

Kylie gözlerini açıp dik dik bana baktı.

Size söylediğim gibi, o aptal bir kız değil. Olması gerekenden de akıllı. Bu yüzden benim intihara meyilli ve ruhu bozuk biri olduğumu tahmin ediyor. Daha önce bileğimdeki kesiği gördüğünde bu onu epey sarstı ama sadece babamın üzüntüsünden olan bir buhran olduğuna ikna ettim. Ne kadar sarhoş olduğumu da göz önüne alınca inanmıştı. Ama Kylie, Maddie'nin ve Henry'nin aksine bende yanlış giden bir şeyler olduğunu biliyordu. Sadece ikimiz de kendi alanını seven insanlardık. Birbirimiz söz konusu olduğunda bile çizgilerimizi aşmıyorduk. Ve Kylie benim alanıma adım atarsa benim de aynısını yaparak karşılık vereceğimi biliyordu. Bazı dostluklar sevgi üzerine kurulurdu ama bizimkini bağlayan sırlarımızdı.

Henry ve Maddie yanımıza geldiğinde biraz doğrulmam gerekti ama ayaklarımı çekmek yerine sandalyeye oturan Henry'nin dizlerine koymayı tercih ettim.

"Bu ifadeyi tanıyorum," dedi işaret parmağını bana sallayarak. "Sen dün gece kiminle işi pişirdin?" Üzerindeki beyaz kazağın kollarını dirseklerine doğru çekerken biraz sonra beni dövecek gibi hazırlanıyordu.

"Masumum," dedim ellerimi havaya kaldırıp.

"Bir pirana kadar sadece."

Kelime beni aniden huzursuz etti.

"Ona öyle söylemeyeli çok uzun zaman oldu," dedi Maddie de benim kadar huzursuz bir şekilde. Henry kırdığı potu fark edince burnunu kırıştırdı. Konuyu dağıtma şekliyle takdire şayandı.

Kylie'ye döndü, "Çocuğun biri neden yana yakıla seni arıyor?"

Konu ilgimi çekmişçesine doğruldum ve bakışlarımı Kylie'ye çevirdim. O ne bana ne Maddie'ye benziyordu. Her konuda bizden üstün olmayı severdi ki bu bizim için sorun değildi, hepimizin değer verdiği şeyler farklıydı ama Kylie hiç âşık olmamasıyla biliniyordu. Onun biriyle öpüşüp öpüşmediğine bile emin değildik. Onun karanlık sınırı da orasıydı. Bu konularla ilgili tek kelime etmezdi. Bizi iğnelemek dışında tabii. Benim tek gecelik ilişkilerim ve Maddie'nin yakın zamanda biten iğrenç ve göz önünde yaşanan ilişkisi... İkisi de onun için uygun değildi bu yüzden Kylie'nin adını bir çocukla aynı cümlede duyunca biraz heyecanlanıyorduk.

"Öğrendiğinde bana da söyle." Kylie ilgisiz bir şekilde onu başından attı. "Birkaç kişiden birinin beni aradığına dair bir şeyler duyuyorum ve sabahtan beri okulda, yerim yurdum belli olmasına rağmen o kişi kimse beni bulamıyor." Gözlerini devirdi. "Aptalın biri olduğu çok açık."

“Bu kasabada aptal etmediğin çok az kişi kaldı Kylie.” Maddie ona bakıp sıırttı. “Belki de artık erkeklerle insani şartlarda görüşmenin zamanı gelmiştir.”

“Ah, hayır.” Henry eğlenerek sandalyesine yaslandı. “Bu efsanevi bir olay. Eminim nesiller boyunca yayılacak. Kylie bundan vazgeçemez.”

“Kesinlikle!” diye katıldım onlara. Bizim hakkımızda birçok şey söyleniyordu ama aralarında masum kelimesi barınmıyordu. Kylie ilişkiler konusunda ikimizden de daha seçiciydi ama daha iyi değildi. İnsanları aşağılamayı seven bir yanı vardı ve bunu kurcalamıyordum. Birbirimizi yargılamıyorduk, yargılasak hangimizin daha kötü çıkacağını üçümüz de bilmiyorduk. Ama Kylie kesinlikle masum değildi. Onunla tanışmak, numarasını almak, randevuya çıkmak... Tabii testlerini geçerseniz. O kendine özgü biriydi. Belli başlı testleri vardı ve gerçekten zekâ gerektiriyordu. O testleri geçerseniz onunla bir randevuya çıkabilirdiniz ama bu zamana kadar randevu aşamasına gelebilen kimse olmamıştı.

“Lisede olduğumuz zamanı hatırlıyorum,” dedim Kylie’ye dönerek. “Bunu ilk başlattığın zamanı. Bütün kasaba bu saçmalığın peşine düşmüştü.”

“Kimse o kadar zeki değildi.”

“Bir beyin istiyorsan hastaneden senin için çalabiliriz.” Maddie ona ters ters baktı. “İnsanların duygularını incitmene gerek yok.”

Hassas bir dönemde olduğu için kimse ona bir şey söylemedi.

“Herkesin insanlardan beklentisi farklı bebeğim.” Kylie onu elinden tuttu. “Böylelikle yanlış insanlarla çok zaman kaybetmeden doğru olanı bulabilirim.”

“Öyle biri olduğuna inanıyor musun?” Uzanıp kahve bardağını elime aldım.

“Herkes için doğru kişi vardır Ans. Ama bazen yanlış kişi sen de olabilirsin.” Bana o küçük tehlikeli gülücüklerinden birini verdi.

Kurt, kuzu, yalancı çoban ya da onlara kanan.

Bu gülücüğü daha önce bizden birine karşı, bana karşı bir kez göstermişti. Onu kızdırmıştım. Kasabadan birinin ayrılmasına neden olmuşum. Kylie sinirlendiğine dair ya da gitmesiyle ilgili doğrudan bir şey söylemedi ama bana tıpkı şimdi yaptığı gibi gülümsedi. Ve sonra bir süre ortadan kayboldum.

“Bir şey oldu,” dedi Maddie huzursuz bir sessizlikle. Güzel yüzündeki bandajın üzerinde parmakları dolaşırken gülümsemesi zorlamaydı. İçinde yaşadığı o çarpışma gözlerimizin önünde gerçekleşiyordu. “Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak, değil mi?” Kızıl kahve gözleri soluklaşmış, göz pınarları o uzun yolun surlarını aşmıştı. “Eskisi gibi gülemeyeceğiz, hayal ettiğimiz her şey teker teker yıkıldı. Bu kasaba ve içinde yaşayan herkes lanetlendi. İnançlarımız alındı elimizden.”

Uzanıp masanın üzerinden elini tuttum.

“Böyle bırakma kendini,” diye fısıldadım. Ama ben de ondan farklı düşünmüyordum. Belki de lanetlenmiştik. Hepimizin üzerinde bir karabasan vardı. Karanlıkta hangimizi beklediğini bilmiyorduk. Ve dahası artık herkes tedirgindi.

“Kasabadan gitmeyi hiç bu kadar istememiştim.” Omuzlarını düşürüp içine çöktü. Parmakları elimi korkuyla kavramıştı. “Uyuyamıyorum. Unutamıyorum. Kabuslar görüyorum.” Boşta olan eli yeniden bandajın üzerinde dolaştı. “Hem maruz kaldığım ihanetin hem de ölümün izi var artık bende. O geceyi üzerimden hiçbir şey silemeyecek.”

Çıngıraklı bir yılan gibi Matthew kafeteryadan içeriye girdi. Henry ve ben aynı anda doğrulduk. Gözleri hemen bizim masayı buldu. Artık yanına bile yaklaşamayacağı masayı.

“Bazen insanların düşecek yeri kalmaz sanırsın ama onlar bir köstebek gibi daha da aşağıyı kazmaya devam ederler.” Kylie doğrulup soğumuş kahve bardağını eline alırken gözlerini salyangoz takımının masasına oturan Matthew’dan ayırmıyordu. Bunu yaptığına inanmıyorum demek isterdim ama insanların sizi ne kadar yanıltacağını bilerseniz dilinizi yutabilirdiniz. Maddie’nin gözleri önünde hem azılı düşmanlarımız hem de onu aldattığı kızın arkadaşlarının masasına oturmak için tereddüt etmemiştir.

“O sizin arkadaşınızdı,” dedi Maddie. “Benim yüzümden düşmanlık beslemenize gerek yok.” Onun o iyi yüzüne doğru bakıp sadece yüzümü buruşturdum. Lafı bana olmadığı için söylemedim. Kylie’nin aksine ben o çocuktan hiçbir zaman hoşlanmamıştım. Henry’nin de takım arkadaşı ve kaptanıydı ama ona pabuç bırakacağını zannetmiyordum.

“Arkadaşlarımız bize ihanet etmez Mads,” dedi Kylie. “Ederlerse bunun bedelini ödemek zorunda kalırlar.” Gözleri buz gibiydi. Birilerine değer verdiğinizde ve hayal kırıklığına uğradığınızda böyle oluyordu.

“Ansel!” Ashley canhıraş bir şekilde masamıza gelip boş bulunduğu sandalyeye rastgele oturduğunda hepimiz ona kaşlarımızı çattık. Bizi zorba olarak görmelerinde bir sakınca yoktu ama insan yirmi birinci yüzyılda en azından masalarına oturmadan önce bir izin alınmasını bekliyordu.

“Dün gece başına gelenler için çok üzgünüm! Dehşete kapılmış olmalısın.” Sözlerini tamamen içten söylüyordu ama yanlış yerde ve çok yanlış zamanda söylüyordu. Şimdi bütün gözler birden benim üzerime kaymıştı.

Yalancı çoban.

“Dün gece ne oldu?” diye ilk soran Henry oldu. Derin bir nefes almak ve söylediğim yalanları hatırlamak için kendimi zorlamak

zorunda kaldım. Yalan söylemenin en çekilmez yanı buydu, onları unutmamaya özen göstermeliydiniz.

“Ansel!” diye kolumdan tuttu Kylie.

“Ashley,” dedim zoraki bir gülümsemeyle. “Her zaman bu kadar patavatsız mısın, yoksa arada hobi olarak mı yapıyorsun?” Kız gerçekten sinirimi bozmuştu. Bir kere Henry ile takıldı ve bir kere bizimle aynı masada oturdu diye kendisini arkadaşımız sanması acınasıydı.

Ama sen de birilerinin yatağında yatıyorsun, sadece bir geceliğine.

“Eve biri girdi, bir not bıraktı, ben de dedektifi çağırdım, hikâyenin sonu.” Rahat bir şekilde kollarımı göğsümde bağladım.

“Eve biri mi girdi?”

“Kim girdi?”

“Neden bizi aramadın?”

Üst üste gelen sorular kafamın içindeki karanlığı bastırmaya yardımcı olmuyordu. Başparmağım yüzük parmağımın etrafında sarılı yara bandını yavaş yavaş tırnağıyla iterek söktü. Hangisinin yüzüne bakacağımı, hangisinin sorusunu cevaplayacağımı ve önceden attığım hangi yalanı yeni söyleyeceğim yalanla bağlamam gerektiğini düşünüyordum. Tırnağım yara bandını itti. Parmağımın ucundaki kabuk bağlamış kesiğin tümseği hâlâ oradaydı. Parmak ucumda ve derimin üzerinde onu hissedebiliyordum. Bir saniyeliğine tırnağımı daha derine batırdım. Kalp atışlarımı hızlandıracak iki saniyelik bir acı. Derinin yeniden ikiye ayrıldığını kafamın içinde hayal edebiliyordum. Kan usul usul o boşluktan dışarıya çıkmıştı.

“Yeterince zor bir hafta geçirdik. Daha fazla korkmanızı ve endişelenmenizi istemedim.” Gözlerimi daha kolay hedef olan Henry’nin gözlerine sabitledim. Kylie oradaki boşlukları görmemeliydi.

“Saçmalık,” dedi beni şaşırtmadan. “Böyle bir şeyi bizden saklamaya hakkın yok. Maddie için endişeleniyorsan bana söyleyebilirdin.”

“Söyleyecektim,” dedim kendimi savunmaya çalışarak. “Fırsat olmadı. Olay zaten sabaha karşı oldu. Kendi içimde hazmetmeyi bekliyordum.”

“Gözlerimin içine bakarak yalan söyledin Ansel.” Kylie ayağa kalktı. “Bunu yapmaya hakkın yok. Kafana göre davranamazsın. Bu mesele hepimizi ilgilendiriyor.”

“Neden bu kadar abartılı bir tepki veriyorsun?”

“Sakin ol Ky.” Maddie ayağa kalkıp onu kolundan tuttu. Ashley biraz geriye sindi ama bütün kafeterya dönüp bize baktığı için artık onu kovmamın gereği yoktu. Kylie’nin gözleri önce seyircilerimize, sonra Maddie’nin tuttuğu eline kaydı.

“Oturun kızlar,” diye uyardı Henry. “Ashley müsaade eder misin?” Kız zaten kaçmak için an kolluyordu, başını sallayarak doğruca kafeteryadan çıktı. Arkasından bakarken bunu hissetmesini istedim.

“Ben,” dedi Kylie sarsılmış bir şekilde. “Üzgünüm Ansel. Ben... Sadece. Bütün bunlar çok fazla.” Fısıltısı üçümüzü de bozguna uğratmıştı. Hepimiz kendi içinde yıkıntılarla boğuşuyorduk ama bunun Kylie’nin başına gelmesi gerçekten korkutucuydu. “Kontrolümü kaybettim. İnanamıyorum... Bu katil bütün algılarımı köreltiyor. Bizden ne istediğini bilseydim keşke.”

“Onu analiz ettiğini biliyordum!” Kaşlarımı çatarak ona baktım.

“Elbette ediyor,” dedi Henry ve Maddie aynı anda. Maddie güldü. “Ben hâlâ katili nasıl bulamadı diye şaşıyorum.”

Kylie parmaklarını saçlarımın arasından geçirip sakinleşmeye çalışırken sözlerimize güldü. Trajikomik bir durumdaydık ama hangimiz daha çaresizdik emin değildim.

“Annen gelene kadar bizde kalacaksın.” Bana bakarak itiraz etmeye açık bir kapı bırakmadı. Onu çok nadiren gördüğümüz sinir krizlerinden birini geçiriyordu. Başımı salladım ama durumdan memnun değildim. En azından bir geceye daha ihtiyacım vardı. Dedektiften daha çok şey öğrenmem gerekiyordu ama bu bana Kylie ile yalnız konuşmak için büyük bir fırsattı.

“Ne kadar istesem de ben gelemem.” Maddie elimi tuttu. “Anneler son olaylardan sonra beni gözlerinin önünden ayırmamaya karar verdiler. Ama Kylie’nin korkunç babasından korktuğun an bize gelebilirsin.” Sırıtırken saçlarını omzundan geriye attı. O kenara çekilince hemen omzunun üzerinden onu izleyen Matthew ile göz göze geldim. Çirkin bakışları hâlâ Maddie’nin üzerindeydi.

“Önüne bak,” dedim kendimi tutamayarak. Gözlerini kısıp yeniden benimle temas kurdu. Jenny ile köstebeği Anna bize doğru döndüğünde gülümsedim. “Artık o çirkin bakışların bile bizim yanımıza yaklaşamaz Matthew.”

“Sen önüne bak Ansel,” dedi ukala bir şekilde.

“Haklısın aslında.” Göz kırptım ve başımı Maddie’ye çevirdim. “Önümde böylesine bir manzara varken neden bir çöp yığınıyla gözlerimi kirletiyorum ki.”

“Elbette buraya bakacak Ansel.” Kylie kolunu sandalyenin sırtından aşağı sallayarak ona doğru döndü. “İnsan kaybettiklerinin ardından bakmayı ve ağlamayı seven bir yaratıktır.”

Matthew bir şey söylemek için hareketlendi ama Kylie öyle bir baktı ki ağzını kapatmak zorunda kaldı.

“Teşekkür ederim ama buna gerek yok,” diye sadece bizim duyabileceğimiz şekilde fısıldadı Maddie. “Salyangoz takımıyla uğraşmamıza da gerek yok. Bunlar lisede eğlenceliydi ama artık gereksiz.”

"Belki," diye kabul etti Kylie. "Her neyse benim babamın yanına gitmem lazım."

"Benim de gitmem gerekiyor." Ayağa kalkarken gözler yine bana döndü. "İş aramam gerekiyor, birkaç dükkâna girip onlara kendimi beğendireceğim." Kocaman gülümsedim.

"Yeniden mi Ansel?"

"Annemin dönüşü meçhul ve pek iyi ayrıldığımızı söyleyemem." Eh, en azından aramızın iyi olmadığını bilecekleri kadar onlarla bir şeyler paylaşıyordum. "Ondan para istemeyi sevmediğimi biliyorsunuz."

"Ans," diye araya girdi Kylie. "İzin ver sana yardım edeyim."

"Hallederim," dedim kahve bardağını elime alıp Henry'ye öpücük atarken.

"Gece yarısından önce evde ol!" diye bağırdı arkamdan.

"Balkabağından kimse hoşlanmaz."

Henry söylediğim şeye gülmedi, yüzüne yine o endişeli bakışlar çökmüştü. Hangimiz için olduğunu kestiremiyordum artık. Ama ben de bir ara onun için endişelenmeliydim. İçine düştüğü ve yeniden kapıldığı hoyrat Maddie büyüünden. Maddie onu bir arkadaş olarak görmeye devam edecekti ve sonunda yine acı çeken zavallı tatlı Henry'm olacaktı.

Yapılacaklar listesine bir şey daha eklendi.

"Hey," diye bana yetiştirdi Kylie. "Seni merkeze bırakırım."

"İşte buna hayır demem." Koluma girdiğinde yüzümü inceliyordu. Ona kızgın olup olmadığını sorguluyordu. Her şey yolundaydı, en azından olabildiği kadar.

Arabaya bindiğimizde önce motoru sonra hızlıca ısıtıcıyı açtı. Yağmur yavaş yavaş tepemize çöreklenirken kasaba yine gri bu-

lutların altında kalmıştı. Paketinden bir sigara çıkarıp dudaklarıma yerleştirdim.

“Maddie tuhaf davranıyor,” diye konuyu açan ben olmadım.

“O ihanet onun için saldırıdan daha kötüydü.” Bunu kabullenmek beni bile incitirken onun halini düşünemiyordum. “O sefil için tüm hayatını verdi.”

İşte birini sevdiğinizde size bunu yapabiliyordu, muhtemelen bu yüzden Kylie ve ben ilişkilerden uzak duruyorduk.

“Ona yardım edebilirsin,” dedi. Araba köprünün üzerinden geçerken hafifçe sarsıldım ama tümsekten olmadığını biliyordum.

“Bu benim yaşadığımla aynı şey değil.” Dumanı üfledim. Onun adını anmaktan hepimiz kaçınıyorduk, benim iyiliğim için. Bu bir erkeğin ilk kez bizi sarstığı zaman değildi. Üniversitenin ilk yılında bunu yaşamıştık, ikinci yılında enkazı toplamak zorunda kalmıştık. Birisi beni incitmişti, en azından herkes öyle sanıyordu.

Ve bugün Kylie yüzünden onu ikinci kez anmak zorunda kalıyordum.

“Neredeyse aynı.”

“Dylan kasabayı terk etti Ky, beni aldatmadı. Ve biz bir peri masalı yaşamıyorduk.” İşte sonunda tükürür gibi anmıştım ismini.

Benim favori iblisimin.

Her zaman geçmişten gelen hayaletler vardır.

“Kasabayla birlikte seni de,” dedi yandan bana bakarak. “Ve sen bunu atlatmakta çok da zorlanmadın.”

“Ben hayatımı onunla olan ilişkim üzerine kurmadım. Beyaz atlı prensim değildi.” Tembel tembel gülümsedim.

Sadece güzel bir eğlenceydi ve bazı şeyleri mahvetti.

“Yine de Maddie’ye hayatın devam ettiğini anlatabilirsin.”

“Denerim,” dedim. Sadece daha fazla uzamaması için.

Belki de Kylie’yi dinler ve Maddie’ye biraz daha yalan söyledim. Hayatından defolup gidiyor ama inan bana hayat devam ediyor, daha iyi olacak, bir gün başkasını seveceksin falan filan. Doğrusu, Kylie’nin haklı olmasıydı. İlkler önemliydi ve bazı hasarlar bırakırlardı.

“Tuhaf...” dedi Kylie dikiz aynasına bakarken. Fakülte ve merkez arasındaki dar orman yoluna girdiğimizde. “İkinci dönüşten beri şu araba peşimizde.” Biraz eğilip dikiz aynasından siyah arabayı gördüğümde başta önemsemedim.

“Okul yolundayız, herkes bu patikayı kullanıyor.”

“Yavaş gidiyorum çünkü kış lastiklerini taktıracak zaman bulamadım, bu yüzden de on beş dakikadır herkes bizi geçiyor ama bu araba bizim hızımıza ayak uyduruyor.”

“O da kış lastiklerini takmamıştır.” Ama sadece alay ederek durumun garipliğinden ikimizi de çıkarmaya çalışıyordum.

Emniyet kemerimi bağlayıp sigarayı pencereden dışarıya attım. Kylie arabayı biraz daha hızlandırınca siyah araba da bizimle birlikte hızını artırdı. İkimiz de göz göze geldik. Kafamdaki şüpheleri çoktan elemiştim.

“Şuradan dön,” dedim Kylie’ye *Harlan County* işaret levhasını işaret ederek. Neden bilmiyorum ama dediğimi yaptı. Burası sadece fabrikaların bulunduğu ve çokça atığın toplandığı, pek insan ağırlamayan hayalet kasabalardandı. Çalışan insanlar dışında yaşam pek yoktu, bu yüzden arabanın bizimle birlikte dönmesi şüphelerimizi doğruladı.

“Takip ediliyoruz,” dedim.

Kylie gözünü yoldan ayırmıyordu.

“Ve şimdi ıssız bir kasabaya girdik Ans.”

“Sakin ol...” Hızlı düşünmeye çalıştım. “Babanın burada bir fabrikası var. Oraya sür.”

Başıyla onayladı.

“Ve araya koyabildiğin kadar mesafe koy.”

Yeniden başıyla onaylayıp gaza bastı. Sapaktan döndüğümüzde o da bizimle dönünce ikimiz de iyice gerildik. Kylie virajlara hızlı dalış yapsa da arabanın kontrolünü çok iyi idare ediyordu. Yine de siyah araba rahat vermedi ve daha da hızlanarak aradaki mesafeyi tamamen kapattı. Arkadan arabaya çarptığında ikimiz de olduğumuz yerde sarsıldık. Kylie bir anlığına direksiyon kontrolünü kaybedecek gibi oldu ama iki eliyle sıkı sıkı kavrayıp düz gitmeyi başardı.

Bir an sonra her şey daha da hızlandı. Dar yolda araba hemen yanımızda ilerlemeye başladı. Siyah film kaplı camlarından bir şey görmek mümkün değildi.

“Bizi yoldan çıkarmaya çalışıyor,” dedi Kylie iri iri açtığı gözleriyle. “Kahrolası herif bize kaza süsü verecek.”

“Herif olduğu kesin değil,” diye mırıldandım. Panik ve korku birleştiğinde böyle sonuçları olabiliyordu. Siyah arabanın şoförü ani bir hareketle direksiyonu içinde olduğumuz arabaya kırdı, ikisi çarpıştı ve yolda sağlam bir şekilde sendeledi.

“Piç kurusu!” dedim bir yerden daha rahat tutarak. Kylie tamamen yola odaklanmıştı. Hakimiyeti kaybetmeye niyeti yoktu. Gaza bastı ama lastikleri yağışlı ve buzlu yolda can çekişiyordu.

“Kahretsin!” İkimiz de hemen on metre önümüzdeki başka bir taş köprüye baktık. Oradan canlı çıkmamız mümkün değildi. Sol

tarafında yolun kapatıldığı bariyerler ve arkasında orman vardı. Siyah araba bir kez daha bize çarptı. Aynısını köprüde de yaparsa gölün içine devrilecektik ve bu kaçınılmaz olacaktı.

“Bu şekilde ölmeyeceğim,” dedi Kylie öfkeyle. Frene basarak arabayı yavaşlatmaya çalıştı ama mesafemiz çok azdı ya oraya ya oraya.

“Arabayı durdurabilirsem içinden çık ve ormanın içine doğru, sol tarafa koşabildiğin kadar hızla koş, fabrika orada.” Sesi oldukça sağduyulu ve sakin çıkıyordu. Bu planı ne ara yaptığını sorgulamadım ve başımı salladım. Siyah araba birden gerimizde kalarak yavaşladı. Artık tam arkamızda çapraz şekilde duruyordu.

“İzin vermeyecek,” dedi. “Anladı. Başka çarem yok.” Kylie el vitesini çekerken köprüyle burun buruna geldik ama aniden direksiyonu kırıp bariyerlere doğru döndü. Araba ilk engele çarptığında bizi geriye doğru yatırsa da sonrasında ağaçlara çarparak ikimizi de öne doğru savurdu. Kylie son bir mücadeleyle ağaçların arasına girmeye çalıştı ama yağmurun etkisi her yeri esir almıştı. Araba, yere devrilmiş bir ağacın üzerinden zıplayıp ters döndü. Bir yandan tutunup bir yandan gözlerimi korumaya çalıştım. Hızla yere çarptığımızda sırtımda muazzam bir ağrı hissettim. Ön camın kırılışıyla ikimiz de çığlık attık.

12. BÖLÜM: KIRIKLARIN ARDINDAKİ SIZINTILAR

Acının nasıl bir his olduğunu biliyordum, çarpmanın şiddetinin de öyle. Bu yüzden araba takla atarken, yüzüme doğru gelen camlardan korunmak için kollarımı kaldırdığımda oluşan yaralara sığındım. Doğru acıya güvenirseniz sizi öldürmez, ayakta tutar. Bu yüzden ikimiz arasında uyanık kalan ben oldum.

“Kylie!” dedim ilk şoku atlattığımda. Ters bir şekilde dururken sıkışmış bacaklarımı kurtarıp camların yavaşça kollarımdan aşağıya dökülmesini izledim. Başımı çevirdiğimde arkadaşımın yana düşmüş boynunu görünce dehşetim daha da büyüdü. Diğer araba yaptığı hızla ve Kylie’nin son andaki geri çarpışıyla köprünün karşısına iki yandaki duvarlara çarpa çarpa geçmişti. Yine de buna zamanım yoktu. Kesilen kolumdan sızan kana aldırmadan emniyet kemerine ulaşmayı denedim. Birkaç kez denemenin ardından kayış yerinden çıktı ve sertçe aşağı düşmeme neden oldu.

“Kahretsin...” Ters döndüğümüzü bir an için unutmuştum.

Ön camdan geriye kalanları ayağımla itip dizlerimin üzerinde dışarıya çıktığımda olabilecek en hızlı şekilde durum değerlendirmesi yaptım. Dizlerim çıkarken birkaç cam tarafından kesilmişti, sol dirseğimde müthiş bir sızı vardı, aynı ağrı kaburgalarımı takip ediyordu ama kırık bir yerim yok gibi görünüyordu.

Arabanın etrafında dolanıp Kylie’nin olduğu kapıyı zorlayarak açtım. Bir ağacın neredeyse dibine düştüğümüz için sadece benim kadar zayıf birinin girebileceği bir boşluk vardı.

“Kylie,” diye fısıldadım. Yüzünde bir yara yoktu, kan görüntüsü beni yanıltmıştı. Aslında saçlarının arasından yüzüne doğru akıyordu.

“Düşün Ansel, düşün...” Arabanın içine doğru eğilerek yere düşen çantamı alıp omzuma çapraz bir şekilde astım. Bir arabanın orman yolu üzerindeki sesini duyunca bütün duyularım alarmı geçmişti. Yeniden Kylie’ye baktım. İlk yardımdan anlamadığım söylenemezdi. Böyle bir kazadan sonra bilinci kapalı birine dokunmak tam bir ahmağın yapacağı şeydi. Kırığı varsa bu onun hayatına mal olabilirdi. Ama o arabanın bizi hayranlığından takip etmediğine emindim.

“Lütfen ellerimde ölme...” diye fısıldayarak emniyet kemerini açtım. Yere kapaklanmaması için koltuk altlarından tutup dişlerimi sıkarak arabanın dışına çıkardım. Bir an duraksayıp yönümü bulmaya çalıştım. Kylie sol tarafa doğru gitmemi söylemişti.

Dalların arasında duyduğum bir sesle birlikte yeniden irkilerek doğruldum. Sık ağaçların yarattığı karartı görüşümü bulandırıyor- du ama orada bize yaklaşan biri olduğunu biliyordum. Gözlerim etrafta dolandı. Şu an uyanık olması gereken ben değil, kollarımın arasındaki tamamıyla soğukkanlı olan arkadaşımı!

Derin bir nefes aldım. Dedektifi aramam gerekiyordu ama üç saniye içinde buraya ışınlanamayacağı için önce kışımızı kurtarmam gerekiyordu. Aklıma gelen en mantıklı ama muhtemelen en çılgınca şeyi yaptım. Sessizce Kylie’ye toprağın üzerinde sürükleyerek ağaçların etrafını sardığı bir çalılığın dibine yatırdım. Üzerimdeki montu çıkarıp etrafına sarıp dalları onu gizleyecek kadar üzerine kapattım. Sürüklerken oluşan izleri ayağımla mümkün olduğu kadar dağıtıp sahte bir iz yönü oluşturdum.

Adım sesleri sanki dalları iterek yaklaşıyordu.

“Bu taraftan Kylie, koş!” diye bağırdım ve onu bıraktığım yönün tam aksine doğru koşmaya başladım.

Bir yandan koşup bir yandan karnıma doğru çarpan çantanın içinde cep telefonunu arıyordum. Buradan uzaklaşamazdım, en azından peşimde olduğunu bilmeden olmazdı. Elli metre kadar ilerledikten sonra kalın gövdeli bir ağacın arkasına yaslandım. Soluk soluğa kalmıştım. Dalağımın şiştiğini hissedebiliyordum, kaburgamda can sıkıcı bir batma hissi vardı. Telefonun arama listesinden Dedektifin numarasını çevirdim.

“Öğrenci Rogers?”

“Umarım beni özlemiştir Christopher,” diye nefes nefese konuşmaya başladım. “Peşimde biri var. Ayrılmış kasabada, ormanın içinde bir yerdeyim. Arabamız takla attı. Soru sorma, konumu gönderiyorum!”

Telefonu kapatıp uygulamayı açarken parmaklarım birbirini kovalıyordu. En azından telefonumun sağlam olduğuna şükrettim. O barbar katil sinyali bozmadan olabildiğince seri bir şekilde konumu gönderdim. Dedektifin çevrimiçi görünmesi yüreğime biraz su serpmiştir. Telefonu kilitleyip başımı ağaca yaslayarak nefes alabilmeye konsantre oldum.

Tanrım, şikâyet ediyor gibi görünmek istemem ama en azından bir günüm olaysız geçebilir miydi? Sadece bir gün...

Başımı ağacın sert kovuğuna bastırınca hafif bir acı hissettim ama bağıışıklığım olduğu için bu beni daha diri tuttu.

Bir melodi ormanın içini sararken nefesimi tutarak gözlerimi iyice açtım. Aynı müzikti. Evde uyandığımda çalanın aynısıydı. Bu melodi hem tanıdık hem çok yabancıydı. Bir anlamı var mıydı, bilmiyordum, belki de sadece gittiğim onlarca yerden birinde çalıyordu. Bir partide çalmayacak kadar hüzünlüydü. Klasik melo-

dilerden biriydi... Ses gitgide yükseliyor sanki bana doğru yaklaşıyordu. İçimdeki tüm dürtüler ağacın kenarından etrafa bakmayı istese de kendime engel oldum. Saklandığımı biliyordu ve benimle bu oyunu oynayacaksa o herife bir koz vermeyecektim.

Yerdeki çam iğnelerinin üzerinde çatırdamalar duymaya başladım. Müziğin şiddeti daha da arttı. Artık takip eden adım seslerini hışırdayan yapraklardan duyabiliyordum. Yavaş ve sessiz nefesler almaya özen gösterdim. Kalbim midemde atıyordu adeta. Ayakta dikilmekten yorulsam da kollarımı bile oynatmadım. Bir gölge, en ufak bir hareket şu an beni ele verebilirdi. Telefonum sessizde olduğu için şanslıydım ama ya telefon yüzünden beni bulabilirse? Ya sinyalimi takip ediyorsa...

Müzik kendini başa sardı. Sanki ortaya çıkmamı ister gibi aynı notalar birbirini sayıklayıp duruyordu. Adımlar bir yerde durdu. Arıyordu ama bulamıyordu. Ufak bir sızıntıya ihtiyacı vardı. Yazdığı mesajlar birden aklıma geldi. Yemeğim... Benim için yemeğim diyordu... Beynimin hâlâ çalışan bir kısmı bunu ayıklayabilmişti. Benimle oyun oynuyordu. Yemeğiyle oyun oynuyordu. Bu sadece bir cinayet tutkusuna değildi. Avlanmak isteyen bir sosyopatla karşı karşıyaydım.

Herkesin bilmeyip benim sakladığım sır ise benim de avlanmayı sevdiğimdi.

Bir süre, ne kadar olduğunu kestiremediğim bir süre sonra, ayak sesleri her yerde dolandı. Bize eşlik etmeye karar veren yağmur duyularımı zayıflatmıştı. Artık onu takip edemiyordum ama sürekli dolanan çatırtı seslerini duyabiliyordum.

Nihayetinde onlar da durdu... Ardından müzik yavaş yavaş uzaklaşmaya başladı. Bir çeşit içgüdü belki de ama artık burada olmadığını hissediyordum. Tam o anda telefonumun yanan ışığı dikkatimi dağıttı. Ağacın ardına daha çok gizlenerek telefonu yukarıya doğru, göz hizama kaldırdım.

Bilinmeyen numara:

Senin arabada olmaman gerekiyordu, bilmiyordum. Beni affet...

Eğer mümkünse daha fazla üşümeye başlamıştım. Öyle kasılmıştım ki daha fazla orada duramayacağımı biliyordum. Yavaşça ağaçtan destek alarak kaydım, düşer gibi yere oturdum. Gözlerim tuhaf mesajdan ayrılmıyordu. İçimi buz gibi bir titreme sarmıştı. Bu hasta manyak bana mı takıntılıydı? Daha da kötüsü Kylie'nin mi peşindeydi? Ben arabada olmasam onu öldürecek miydi? Yoksa onu buldu mu?.. O an hiçbir şey düşünmeden ayağa kalktım. Kaybetme korkusu öldürülme korkumdan daha ağır bastı.

"Rogers!" diye bir ses yankılandı ağaçların içinde bana yaklaşarak. Dedektifin sesini tanıyıp ağacın arkasından hızla meydana çıktım. Aramızda metreler vardı ama ağaçların arasında gözleri hemen hareketimi yakalamıştı. Gözlerimiz önce birbirimize takıldı, sonra etrafa bırakılan çılgınlığa...

"Bu da ne böyle," diye fısıldadım.

Her yere ama her yere rastgele saçılmış kırmızı güller vardı. Onları nereden bulduğunu bilmiyordum ama hepsi önce bir çemberi, sonra da dümdüz uzanan bir yolu işaret ediyordu. Tekli sıra benim arkasına yaslandığım ağacı işaret ederek bitiyordu. Bir saat çizmişti güllerden, akrebi de yelkovanı da benim yerimi gösteren.

"Kımıldama," dedi dedektif. Adımım havada asılı kaldı.

"Etrafindan dolaş." Söylediği gibi güllere basmadan dolanıp onun yanına ulaştım. Artık dizlerim titriyordu. Birlikte geldiği ekip etrafı sarmaya başladı. Christopher onları farklı yönlere dağıtırken bilincimi açık tutmaya çalıştım.

"Kylie," diye fısıldadım ve koşmaya başladım. Hemen arkamda hareket ediyordu. Çalılıklara vardığımda başım döndü.

“Şükürler olsun. Tanrım...” Hâlâ bıraktığım yerdeydi. Gelen sağlık ekiplerini buraya yönlendirdiler. Birine tutunarak dizlerimin üzerine çöktüm.

Ambulans geldiğinde Kylie uyanmıştı. Her şeyi gördüğünde başını tutuyor ve benim kadar solgun görünüyordu. Hastaneye vardığımızda ikimiz de yeniden o koridorlara girene kadar sessiz kaldık. Müşahede odasında yan yana iki yatakta tedavimize başlandı. İlk müdahale sadece sorulardan oluşmuştu. Sonra Kylie’nin ailesi geldi koşarak içeriye. Babası önemli bir toplantıda olduğu için annesi ve ablası gelmişti. Kylie tomografiye götürülürken ona eşlik ettiler.

Bense sessizce sedyenin üzerinde oturup tek başıma bekledim. Soğuk yatağa uzandığımda ve doktorun biri kaburgalarımı incelerken sadece birkaç ezilmeyle kurtulduğumu söylüyordu. Gözlerim dalgın dalgın hastanelerdeki nefret ettiğim o beyaz ışığı kovaladı. Ne zaman bir kapı açılrsa beyaz ışık çarpıp beni yere deviriyordu. Biri bir çekmeceyi açtığında, doktor boynunda asılı stetoskopu masasının üzerine bıraktığında metalinden yine o beyaz ışık bana çarpıyordu.

Dirseğimdeki o derin kesiğe dikiş atılırken dedektif içeriye girdi. Henüz yeni başlamıştı doktor ve kan hâlâ var gücüyle dışarıya doğru akmak için istekliydi. Dirseğimden bileğime kadar açık bir yara izi kalacaktı. Dedektifin gözleri yarayı bulunca kendi canı acımış gibi insansı bir refleksle yüzünü buruşturdu.

“Biraz canın yanacak,” diye uyardı doktor. Gülümsemekle yentindim.

O acılar benim ilk geride bıraktıklarımıydı. Belki de ilk sahip çıktıklarım. Bana zarar vermezlerdi.

“Ailene haber verilmesi gerekiyor.” Soğuk sesi sanki dikkatimi dağıtmak için kasıtlı konuşuyordu.

“Reşidim,” diye karşılık verdim. “Kimseye haber verilmesi gerekmiyor.”

“Normal bir trafik kazası geçirmiş olsan söylediğin geçerli ama durumunuz normal değil. Ailene haber verilmesi gerekiyor.” Bu defa ters veya üstten değil, anlayışlı bir tonda teker teker konuşuyordu.

Bakışlarımı ona doğru kaldırdım. “Gerek yok,” dedim. “Sadece birkaç sıyrık.” Nefesimi verirken doktor bana baktı. Yüzünde hüznü bir ifade vardı. Onların yüzünü unutalı çok olmuştu ama belli ki babamın iş arkadaşlarından biriydi. Belki de annemin bile ne halde olduğunu bilenlerden biri.

Sırların kötü tarafı buydu, istediğin kadar saklambaç oyna seni sobeleyecek birileri hep oluyordu.

“İşte oldu Ansel,” dedi yaşlı doktor gülümseyerek. Bana acıdığı için gülümsüyordu. Bu gülümsemeyi çok iyi tanıyordum. “Her gün pansuman yap, kolunu birkaç gün çok hareket ettirme de yara açılmasın.” Elini destek olmak ister gibi omzuma koydu. “Eminim baban sana pansuman yapmayı öğretmiştir.”

Sessizce ve daha fazla devam etmemesi için başımı salladım.

Dedektif gözlerini kısarak “Babanın doktor olduğunu söylemiştin, burada mı?” diye sordu. Tanrı aşkına, hakkımda her şeyi bilip bu kadar önemli bir şeyi nasıl bilmiyordu?

Ona da başımı salladım.

“En iyilerinden biriydi,” dedi geveze doktor. “Onu kaybetmek hepimiz için çok üzücü oldu.”

Ve işte olmuştu.

Sobe, Ansel.

“Artık gidebilir miyim?” diye sordum. “Arkadaşıma bakmak istiyorum.”

“Elbette, kendine dikkat et.”

Tabii, ne demezsin.

Sedyeden aşağı atlayıp kapıdan çıkarken adımlarımı hızlandırmayı denemiştim ama takla atan bir arabanın içinden çıkmak bunu kolaylaştırmıyordu. Dedektif koridorda bana yetişip “Neden söylemedin?” diye sordu. Sesinin tonundan ne düşündüğünü anlamak imkansızdı, ben de durup yüzüne baktım.

“Hakkımda her haltı bilip bunu nasıl atladığınızı anlamaya çalışıyordum.”

Bir an ciddi ifadesi kırılır gibi oldu. Sendelemişti. Kendi açığı son zamanlarda onu yiyip bitiren bir konuydu. Bunu ona baktığım zaman rahatça görebiliyordum. Bu katilin tüm yükü ondaydı ve o bir şeyleri atlayıp duruyordu. Atlıyor olmalıydı çünkü onu yakalayamıyordu ve bahse girerim bunu bilmek onun gibi otoriter bir manyağı kanser ediyordur.

“Ben...” dedi ama devam etmedi. Cevabı bilmediğinden değil, söyleyemediğinden.

Gülümsedim.

“İncelediğiniz tek şey yakınlarımız, yakınlarımızın düşmanları var mı yok mu... Tehlike teşkil eden birileri var mı... Ama onların hayatta olup olmaması aklınızda tutmanız gereken bir detay değil.”

Ne diyebilirdim ki, adam işini yapıyordu. Kimsenin acılarını bilmek zorunda değildi. Ama keşke hakkımdaki bu büyük detayı önemseyecek kadar insan yerine koysaydı beni.

Bunu en başından beri biliyordum. Hakkımızda her şeyi biliyordu ama sadece işe yarayacak bilgileri aklında tutuyordu. Sizin için önemli biri olsa anne veya babasını kaybetmiş olması içinizi acıtır ve bu yüzden bunu bilirsiniz ama onun bunu bilmesine imkân

yoktu. Sorguladığı yüzlerce öğrenciden biriydim ve onun yaşayanları araştırması gerekiyordu. Öldüğünü gördü, okudu çünkü kahrolası her belgede yazıyor ama bu cinayeti çözmesi için bir detay değil. Maddie'nin babasının rektör olduğunu biliyordur, Kylie'nin babasının fabrikatör ya da Henry'nin babasının ne iş yaptığını... Ama benim babamın hayatta olmaması bir detay, davayı çözmesi için altı çizilmesi gereken bir delil değildi.

Bir keder yalnızca, bu da onu ilgilendirmiyor.

Onu o kadar da aptal olmadığım gerçeğiyle orada bırakıp vezneye doğru ilerledim. Masanın ardındaki hemşireye Kylie'nin durumunu sorunca onun hastaneden ayrıldığını öğrendim.

“Elbette babası onu daha özel bir hastaneye götürmek istedi,” diye kendi kendime mırıldanıp hemşireden eşyalarımı istedim. Çantamı bana uzattığında mesajları kontrol edeceğim sırada telefon çalmaya başladı.

“İyi misin Ky?” Derin bir soluk verdim. En azından onu görmeyi isterdim.

“Ans,” dedi heyecanla. “Sonunda açtın. İyiyim, sen nasılsın? Özür dilerim gitmem gerekti, bizimkileri biliyorsun. Durduramadım.”

“Hayır, hayır. Sorun değil. Ben iyiyim, sadece bir dikişle kurtuldum.”

“Bize gel,” dedi. Ama ses tonundaki bir şey beni durdurdu. Kylie'nin babası Maddie ve benden pek fazla hoşlanmıyordu. Benden daha çok hoşlanmıyordu. Adam Kylie'nin arkadaşı olması fikrinden hoşlanmıyordu. Ve eminim bu olaydan sonra evde görmek isteyeceği kişi ben değildim.

“Eve gider Henry'yi çağırırım,” dedim. “Misafirlik havamda değilim Ky.” Gözlerim doldu ama sesim en azından hissettiğim kadar yorgun çıkıyordu.

“Ne düşündüğünü biliyorum,” diye karşı çıktı hiddetle. “Babam yüzünden çekiniyorsun ve sana onu savunamam ama bırak istediği kadar surat assın. Umurumda değil, bugünden sonra tek başına kalamazsın.”

Kıkırdadım.

“Kylie, gerçekten rahat edeceğim bir yere ihtiyacım var. Dadıya giderim ya da onu eve çağırırım. Beni merak etme lütfen. Başın nasıl?”

“O kaçık kadından hiç hoşlanmazsın sen.”

“Ama katili bile korkutacağını bilirim. Başın nasıl?”

“Başka bir hastaneye tomografi çekilmeye gidiyorum. Kapatmam lazım, bana yalnız kalmayacağına ve kalırsan bana haber vereceğine söz ver.”

“Söz veriyorum, sen de haber ver durumunu.”

“Ansel...” Sesi Kylie’den beklemeyeceğim kadar kırılgan geliyordu. “Seni böyle bırakmaktan nefret ediyorum. Anneni arayıp eve çağıramaz mısın?”

Dudaklarımı ısırdım.

“Ben iyiyim,” dedim. “Beni merak etme. Dikkat et, görüşürüz.” Telefonu kapatmak zorunda kaldım çünkü tek bir şey daha sorsa ağlamaklı olan hırıltımı duyacaktı. Veznenin önünde öylece gözlerimi kapatarak dikildim.

Biri omuzuma bir ceket bırakana kadar titrediğimin farkında değildim. Sıcaklığı hissedene kadar üşüdüğümün de farkında değildim. Kirpiklerimi kırıştırarak başımı çevirdiğimde onunla göz göze geldim.

“İfade verecek havamda değilim,” dedim. Bunu şimdi yapacak takatim yoktu. Bundan sonra ne yapacağımdan da emin değildim. Bir geceyi atlatsam bile devamında ne olacağını bilemiyordum.

Kendi evime dönmek aniden mantıklı görünmeye başlamıştı. Sonuçta katili bunca şey durduramıyorken annemin durdurmasını mı bekliyordum? Günün çoğunu zaten ilaçlarla uyuyarak geçiriyordu ya da iş yerinde geçiriyordu. Sadece daha sağlam bir kilit almalı ve pencerelere de kilit taktırmalıydım. Elimdeki parayla onları karşılayabilirsem ne hoştu. Henry muhtemelen beni yalnız bırakmazdı, daha önce de haftalarca benimle kaldığı olmuştu.

“Hadi gidelim,” dedi. Derin bir nefes alarak peşinden yürümeye başladım. Onunla birlikte arabasına bindiğimde sessizdim ve konuşacak bir şeyim de yoktu. Muhtemelen beni evine götürecekti, genellikle böyle yaparlardı. Hem zaten günün başında akşam ona gideceğimiz konusunda anlaşmıştık. Anlaşmamız hâlâ devam ediyor olmalıydı.

Koltuklarımızın arasında kalan bölmeden sigara kutusunu alıp bana uzattı. Bir tanesi paketten dışarıya doğru taşıyordu, uzanıp dişlerimin arasına sigarayı kısırdım. Çakmakla yakan o oldu. Ben camdan dışarıya döndüm o arabayı çalıştırdı, yol boyunca sessizlik ikimizi de kollarının arasında uzun uzun ağırladı.

“Sana asla zarar vermem,” dedi bir noktadan sonra.

Kaşlarımı çatarak ona doğru döndüm. Yüzünde ihtiyatlı bir ifade vardı. Ceketini bana verdiği için tişörtüyle kalmıştı ama soğuktan etkileniyor gibi görünmüyordu. Aklımın yeniden fantastik evrene kayması için ideal bir an yaşansa da “Anlamadım,” dedim sorarcasına.

“Notta bu yazıyordu. Evinde bulduğumuz, sana bıraktığı notta.”

Başımı koltuğa yasladım. Neyin içine düşmüştüm ben böyle? Bu saçmalık da neydi? Birisi bana kafayı taktığı için kasabada toplu cinayet işlemeye mi karar vermişti? Böyle bir şeyi kim neden yapardı ki? Tekin biri olmadığımın gayet farkındaydım ama hiçbir

zaman doğrudan belaya bulaşan bir tip olmamıştım. Genelde bela olan ben olmuşum. Uslu olan hep diğerleriydi.

“Bugün iki mesaj daha aldım.” İsteksizce mırıldandım. Sorgulanmak istemiyordum ama her şeyi masaya dökmediğim sürece bir yere varamazdık. Ve şu an spot ışıkları beni gösteriyordu. Kendimi sakınmak için ceketin içine biraz daha gömüldüm. Hoş ve rahatlatıcı kokusu her yerine sinmişti. Başka bir gün olsa bunun üzerine nahoş düşüncelerim ve söylemlerim olurdu ama bugün mizahi yönüme bile kaçamıyordum.

“Gördüm.” Direksiyonu tek eliyle tutup diğer elini başına götürdü. Yine ağırlar içinde olduğu ortadaydı. Ama artık kasabada sağlıklı bir insan kaldığı da söylenemezdi. Hepimiz diken üzerindeydik. Böyle giderse kasabada pek kimse kalmayacaktı. Kötü haberse gidecek yerim olmamasıydı.

Köpeği arabanın sesini duymuş park alanının tam önünde duruyordu. İkimiz de bir anlığına öylece durduk, böyle anları genelde benim sulu laflarım engelliyordu ama bugün havamda olmadığım bir gerçektir. Kapısını açıp aşağıya indi, arka tarafa doğru uzanıp çantamı kaptım. Köpeğin kulaklarını severken onu izleyemedim, bu defa doğrudan merdivenlere tırmandım; tırabzanlara tutunarak geliyor mu diye ona bakacakken bir şey beni aniden durdurdu. Nefes alamıyormuşum gibi hissettim. Bütün bedenimi yavaş yavaş ayak parmak uçlarımdan başlayan bir uyuşma teslim aldı. Gözlerim kararmaya başladı...

Tansiyonum düşüyor veya yükseliyordu ama burada bayılmayacaktım. Burnumdan nefes alıp ağzımdan vermeye çalışarak birkaç saniye kendi içimde kısa bir meditasyon yaptım. Bedenimin kontrolü bende idi. Kontrolü bende olan tek şey buydu. Diğerleri kadar kolay yıkılmazdım. Birkaç gündür doğru düzgün hiçbir şey yememiş olsam da.

Ayak seslerini merdivende duyunca yaslandığım yerden doğruldum. Omuzlarımı birkaç kez geriye doğru hareket ettirdim. Kaburgalarım sızlasa da baş dönmesinden kurtulmuştum. Yine ilk önce içeriye benim geçmeme izin verdi. Sabah da buradaydım ama şimdi birden daha büyük ve daha yabancı görünmüştü gözlerime.

“Duş almak istersen yerini biliyorsun.” Bunu söyledikten sonra dönüp ona baktım. Kendi kurduğu cümleyi bir an için kafasının içinde tartıp sonra gülmekle inanmamak arasında bocaladığını belli eden bir mimik yaptı.

“Esprileri anlamamaktan nefret ederim,” dedim ve oldukça ciddiydim. Söylediği şeyin içinde neyi tuhaf ya da komik bulmuştu, anlamamıştım.

“Yaranı ıslatmamaya çalış,” dedi sadece kolumu işaret ederek. Ben bir şey diyemeden üst kata uzanan merdivenlerde gözden kayboldu.

Suyun altında biraz olsun gevşemeyi umuyordum ama aksine daha çok daralmıştım. Aynı tıkanmışlık burada da boy göstermişti. Ne kadar çok akıtırsam akıtayım su benim kırımı temizlemiyordu. Bir havluya sarınıp yatağın üzerine uzandım. Çok bitkindim, acıkmış ve biraz da susamıştım. Ve bol bol yalnız bırakılmıştım. Kolum acıyınca diğerinin üzerine doğru döndüm, dizlerimi kendime doğru çekip gözlerimi kapattım. Herkesin biraz uyumaya ihtiyacı vardı ama kapının ardındaki sesler pek beni uyutmaya hazır değildi.

Birkaç kez tıkladıktan sonra kapı açıldı.

“Rogers,” dedi.

Neredeyse gülecektim.

“Hım?”

“Yemek yemelisin.”

“Hı-hı.”

“Yorgun olduğumu biliyorum ama şimdi uyuyamazsın.”

Yavaş yavaş gözlerimi açtım. “Yoksa benimle ilgili başka planlarınız mı var?”

Oda karanlıktı ama araladığı kapıdan içeriye bir ışık huzmesi sızıyordu. Bu cümlemden sonra rahatladığını hissettim. Kapıya yaslanıp kollarını göğsünde kenetledi. “Bir an bana olan ilgini kaybettiğini sandım.”

İlk defa bir espri yapıyordu, hem de benimle hatta bizimle ilgili. Hem de neredeyse flört etmeye müsait bir espri. Gururum okşamak üzereydi tabii bunun bir acıma belirtisi olduğunu bilmesem.

“Yatağında neredeyse çıplak bir şekilde yatan bir kadın başka bir mesaj veriyordur Christopher.” Üzerine yatmadığım elimi davetkârca yanımdaki boşluğa vurdum. Gözlerimiz kesiştiğinde bir anlığına gülümsediğini sandım ama sadece kaşlarını kaldırdı. Kendine olan hakimiyeti canımı sıkıyordu.

Sonunda gerçek bir tepki verip yaslandığı kapı aralığından doğruldu. Gözlerini bir anlığına bile benden ayırmadan yatağa doğru gelmeye başladı. Bir panter, hayır karanlığın içinde onunla karışan iri bir kurda benziyordu. Odanın içindeki mesafe birden çok aşılabilir gibi geldi ama sonunda yatağın kenarındaydı. Bakışlarımı ona doğru kaldırdım. Orada gördüğüm şey aniden dikkatimi dağıttı.

Gerçekten parlayan gözlerinde bir arzu kırıntısı mı görüyordum? Tek dizini yatağın üzerine bastırıp kollarını iki yanımdan geçirerek üzerime doğru eğildi. Başını yana yatırırken olduğum yerde sırt üstü dönerek onunla göz göze gelmeye çalıştım. Nefesini yüzümde hissedebiliyordum, gitgide daha da yakından. Dudaklarımı aralamaya çok az kalmıştı. Öyle bir havası vardı ki başlangıçta her şeyi sadece alay etmek için yapsam da aynı metrekareye girdi-

ğimiz anda beni etkisi altına alıyordu. Burnu neredeyse benimkinin ucuna kadar dokunacaktı.

"*Dedektif Wallace,*" dedi. Tereddüt etmeden başımın iki yanından uzattığı kollarını geriye çekti ve doğruldu. Odadan çıkarken "Kaldır kışını, işimiz var," diye eklemeyi ihmal etmedi.

Hayal kırıklığı ve öfke dudaklarımı ısırma neden oldu. Kapıyı açık bırakmasa odanın içinde sinirden çılgılık atardım. Yatağın üzerinde yüz üstü dönüp tepinircesine ayaklarımı yatağa vurmaya başladım. Oltaya gelmişim resmen. Resmen beni öpecek sanmışım.

Üzerime bir kova buzlu su dökse bundan daha çok ayılamazdım.

İç çamaşırlarımı sinirle giyerken çantamdan bir şeyler bulmaya çalışıyordum; yanımda başka kıyafet yoktu, spor çantamı iş görüşmesine gittiğim için okulda bırakmışım. Ve kolumun yarısına atılan dikiş yüzünden aynanın karşısında aptal sutyenin kopçasına ulaşamıyordum. Sonra güzel yansımamla yüzleştim. Elbette istesem başka türlü bir çözüm bulurdum, aptal romantik komedilerin içinde değildim sonuçta ama neden isteyeydim ki, hem de bana son yaptığından sonra. Sutyeni öylece bırakıp salona doğru yürüdüm. Tezgâha oturmuş her yere yığıldığı kâğıtları düzenlemeye çalışıyordu.

İlgisini çekebilmek için öksürdüm. Başını bana doğru çevirdi ama orada öylece iç çamaşırlarımla durmuyormuşum gibi, "Koltuğun üzerine bir şeyler bıraktım," dedi ve kâğıtlara geri döndü.

"Sen gey misin?" diye sordum dayanamayarak.

Tek kaşını kaldırdı ama başını kâğıtlardan ayırmadı, gözlerini bana doğru çevirdiğinde hiç ama kahrolası hiçbir ifade yoktu. Alay etseydi, gülseydi en azından komik olurdu. Ama sadece ifadesiz bir şekilde duruyordu.

Görmüyordu.

Beni görmüyordu.

İzleri görmüyordu.

Sadece bakması yeterliydi.

Ama gözlerini benim sahtekâr gözlerimden ayırmıyordu.

Hayır hayır, gözlerim size yalanlar söyleyecek ama bir kere olsun bana baksan, bir kere baksan o kadar çok şey göreceksin ki.

Kanepenin sırtına bıraktığı tişörte uzanmadan sutyeni çıkarıp oraya koydum. Bu halde bir de bu şeyi takmayacaktım. Tişörtü neredeyse dizlerime kadar geldiği için bıraktığı pijama altını es geçtim. Masaya doğru yaklaşıp ne incelediğine bakmaya çalıştım. En azından biraz kafamı dağıtsam iyi olurdu.

“Madem beni uyandırdın, ilgimi çekecek bir şeyler söyle o halde.” Gözlerim ayrı ayrı sıralanmış dosyalara ve üzerindeki isimlere takılı kaldı. Ölen kızlarla birlikte Maddie, Kylie ve benim de adıma birer dosya vardı. Jenny ve Anna da oradaydı ama nedenleri hakkında bir fikrim yoktu. Bildiğim kadarıyla bizden başka kimse saldırıya uğramamıştı.

“Önce yemek yiyelim.” Kâğıt yığını belli bir düzen içinde üst üste koydu. Tezgâhın üzerindeki paketler dikkatimi çekince başımı salladım. Buna itiraz edemeyecek kadar bitkin düşmüştüm.

Yüksek taburelerden birine oturdum. İki tane tabak ve yanına çatal bıçak çıkararak ikimizin de önüne bıraktı. Paketleri alıp içindekileri sırayla tezgâhın üzerine koymaya başladım. İki kutu kızarmış tavuk, patates kızartması, salata, yağlı ekmek ve peynir topları.

“Her zaman bu kadar sağlıksız mı beslenirsin?” Yüzümü buruşturarak salata kutusuna uzandım ama bugün bunun tek başına yetmeyeceğini biliyordum.

“Sen de her zaman bu kadar sıkıcı mı beslenirsin?”

Gülerek tavuk kanatlarından birine uzandım. "Aslında herkes öyle sanıyor ama yemek yemeyi ara ara seviyor, ara ara bundan sıkılıyorum. Salata basit ve sağlıklı, bir şey yemiş olmak için yeterli." Ben iki elimle birlikte kemirirken o çatal ve bıçakla kibar kibar yemeğini yiyordu.

"O şekilde yemek eğlenceli değil," dedim yüzümü buruşturarak.

"Düzenli ve tertipli olmayı seviyorum."

"Simetri hastalığının falan da var mı bari?" Şöyle bir etrafıma bakınca söylediğim şeyin doğruluğu biraz gözümü korkuttu. Evde her şey uç uca ve düzenliydi. Yamuk veya dağınık hiçbir şey yoktu. Tezgâhın üzerinde kahve makinesi dışında hiçbir şey yoktu ama onun bile kablolarını veya fişini göremiyordunuz. Her şey gizlenmişti.

"Gerçekten var, değil mi?.."

"Siz," dedi altını çizerek. Yüzünde hep o ketum ifade vardı. Kaşlarını ya çatıyor ya alnında kırıştırıyordu. Sıkıcı biriydi aslında, ona neden katlanıyordum ki?..

"Pekâlâ," dedim tabağımı iterek. "Muhabbet etmeye meraklı değilsiniz. Yemek yerken bir şeyler seyretmem gerekiyor." Emrivaki yapmıyordum, yemek yerken sıkılıyordum ve o gerçekten sıkıcıydı ve benim gerçekten yemek yemem gerekiyordu.

"Televizyonumun karşısında, koltuğumda bu yağlı şeyleri yiyemezsin."

Gözlerimi devirdim.

"Kaçınıcı yüzyıldayız... Kim televizyon izliyor ki. Telefonumun şarjı bitti, sizinkini ödünç vererseniz yemek yerken tek kelime dahi etmem. Yoksa konuşmaya devam ederim." Tatlı tatlı gülümseyerek ona baktım.

Rahatsız bir şekilde puflayarak tezgâhın kenarındaki telefonunu bana doğru uzattı, tam almak üzereyken geri çekti. “Ellerini yıka.”

“Şaka mı yapıyorsun?”

Kaşlarını kaldırdı, yine ve hiç de şaka yapmadığını gösterdi. Hiddetli bir nefes vererek paketlerin içinden çıkardığım ıslak mendille elimi sildim, mendili ona göstere göstere tezgâhın üzerine atıp elimi uzattım. Memnun kaldığı söylenemezdi ama telefonun kilidini açıp bana uzattı.

Son model olanından... Teknolojiyi sevdiğini biliyordum, evi tamamen dijitaldi. Işıkları bile sesli bir sistemle açılıp kapanıyordu. Siyah telefonunun ekranında pencereler arasında gezinirken içim bayılacak gibi oldu. Hiçbir sosyal medya uygulaması yoktu.

“Instagram kullanacağınızı sanmıyordum ama Twitter da mı kullanmıyorsunuz? Tanrı aşkına!” Başımı iki yana salladım. “İnsanlar tüm dünya haberlerini oradan alıyor.” Şaşkınlığım sızlanmaya dönüştü. “Netflix bile yok!” Bu kadarına da pesti doğrusu. App Store uygulamasına girip Netflix indirirken ters ters ona bakıyordum ve o da ters ters bana bakıyordu.

“Neyse ki iyi bir insanım,” diye mırıldandım. “Benim hesabımı kullanabilirsiniz,” dedim. “Merak etmeyin aylık üyelik için sizden ücret istemeyeceğim.” Sırtarak en son izlediklerim arasında Teen Wolf’u buldum, kaldığım bölümden oynatmaya başladım. Telefonu ikimizin de görebileceği bir şekilde tezgâhın üzerinde bir bardağa yasladım ve keyifle ellerimi birbirine şaklatırken tavuklarımı kemirmeye koyuldum.

“Bu saçmalık,” dedi kurt adamların birbirine girdiği yerde. Gözlerini ekrandan alamıyordu.

“Şş,” dedim elimi havaya kaldırıp onu sustururken. “Derek çıkıyor, dikkatimi dağıtma.”

“Derek de kim?”

“O bir alfa. Çok yakışıklı!”

“Bu mu?” dedi dirseğini tezgâha yaslayıp yemek yemeyi bırakınca.

“Hı hı.”

“Hah!” gibi bir ses çıkardı. “Gerçekten zevksizsin.”

“Eh,” dedim peynir toplarından bir tanesini ağzıma atıp. “En azından gey olmadığın ortaya çıktı. Bir insanın Derek’i beğenmesi için kasıntı bir heteroseksüel olması gerek.”

“Olmadığınız,” diye düzeltip devam etti. “Ya da zevkli bir insandır.”

“O da tartışılmaz derler.”

Kendi tabağını alıp kalanları çöp kutusuna atıp ortalığı toparlarken ben de kendimi aşarak oldukça çok yemeyi başarmıştım. Baş dönmem tamamen ortadan kalkmıştı. Midem biraz şişmişti ama sorun değildi. Bir haftadır zaten kilo kaybettiğimi biliyordum. Tüm bu olanlar yüzünden amigoluk antrenmanlarını da aksatmıştık.

O salona geçtiğinde ben de tezgâhı tamamen ve pırıl pırıl temizleyip ellerimi yıkadıktan sonra telefonda diziyi kapattım. Zaten bu üçüncü izleyişimdi, kaçırdığım bir şey olduğu söylenemezdi.

“Kahve yapabilir miyim?” diye seslendim. Salondan ne ara üst kata çıktığını anlamamıştım bile. Evin içerisinde tıpkı bir hayalet gibi sessiz sessiz dolaşıyordu. Ama bir şekilde kendimi tamamen güvende hissettiriyordu.

“Üçüncü çekmece,” demekle yetindi. Çekmeceyi açıp filtre kâğıtlarını ve özel bir kutu kahveyi tezgâhın üzerine koyup makineyi çalıştırmaya koyuldum. Dolapları tek tek kurcalayarak iki tane büyük kupa bulmayı başardım. Kahve paketi açılmamakta ısı-

rar ediyordu sanki, bir bıçakla ucundan zorladım ama bu küçük hareket parmağımın kesilmesine neden oldu. Pırıl pırıldı ama bir anda bıçağın üzerinde kendi yansımamı gördüm, üzerinde küçük kırmızı bir lekeyle.

Bıçak elimden tezgâha düştü. İçimde bir şeyler büyük bir baskı yarattı.

Nefes al, diye telkin ettim kendimi.

Nefes al, yaralar iz bırakır.

İzlerden kurtulmak zorundasın.

İzlerden kurtulmak zorundasın.

Ondan kurtulmak zorundaydın.

13. BÖLÜM: PENCERENİN ARKASINDAKİ GÖZLER

“Her şey yolunda mı?” Merdivenlerden inerken elinde daha fazla kâğıt ve evrak vardı. Salondaki sehpanın üzerine hepsini yığının halinde koyup belli şekillerde açmaya başladı.

“Evet.” Bıçağı musluğun altına tutup üzerine gereğinden fazla sabun döktüm.

“Yine bir yerini mi kestini?”

Parmağıma bakarken yanıma kadar geldiğini hissetmemiştim. İrkildim ve bu gözüne takıldı.

“Küçük bir sıyrık sadece.” Kahve makinesine tabletleri yerleştirdim. “Yoksa benim için endişelendin mi?” diye sordum gülmek için kendimi zorlayarak.

Cevap vermedi, tezgâhın üzerine bir paket yara bandı bıraktı ve bakışlarının ağırlığını üzerimde bırakarak kâğıt yığınınına geri döndü.

Kahretsin.

Nefes al, Ansel.

Tanrım, yardım et.

İki fincan taze kahveyle birlikte yanına gidip yere oturdum.

“Nereden başlıyoruz?” Bu durum biraz gergin olmama neden olsa da bu olayı çözmesi için elimden geleni yapmakta kararlıy-

dım. Birilerinin üzerimde baskı kurmasından nefret ediyordum. Erkeklerle bu yüzden bir ilişki içine giremiyordum ve takıntılı bir katil isteyeceğim son şeydi.

“Öncelikle bu konunun aramızda kalması gerekiyor,” dedi. “Etiğin tamamen dışına çıkıyorum ama bir şekilde tüm olanlar bağlantılı olduğun için bunu yapmak zorundayım. Teşkilat bu yaptığımı öğrenirse kovulurum.”

“Neden böyle bir risk alıyorsunuz?” Bunu gerçekten merak etmiştim. Hayranlarımdan biri olduğu söylenemezdi.

“Çünkü katili yakalamak istiyorum, teşkilat da kariyer de bu noktadan sonra umurumda değil. Ben bu kasabada doğmadım ama onun buralı olduğunu düşünüyorum. Birileri ona yardım ediyor, birileri onu koruyor ve kaçabileceği tüm delikleri çok iyi biliyor.” Sinirden alındaki damarlar belirginleşince bu meseleyi kişiselleştirdiğini anladım.

“Söz veriyorum,” dedim. “Benim de istediğim tek şey katilin bulunması.”

Başını sallayarak beni onayladı. Kahve kupasına uzanıp sakinleştirici bir yudum aldıktan sonra önüme doğru bir kâğıt uzattı. Bu zamana dek katilin bana yazdığı tüm notlar ve mesajlar özenli bir el yazısıyla tarih, saat ve mekân şeklinde not edilmişti. Yanında açılan parantezlerde mesajlarla birlikte olan olaylar yer alıyordu. Hepsi titizce şemaya alınmıştı.

“Şimdi sana söyleyeceğim şey karşısında sakın kalmanı istiyorum, sağduyulu ve soğukkanlı olursak bunu başarabiliriz, unutma.” Gözlerini gözlerime dikip bir süre beni tarttıktan sonra sessizliğini cevap olarak kabul etti.

Önüme birkaç tane fotoğraf uzattı. Elime alıp onları incelerken buranın kendi evim olduğunu fark ettim. Bir tanesinde açık

pencere, bir tanesinde bıçağın altına bırakılmış not, bir tanesinde annemin sürekli uzandığı kanepeler vardı. Kanepenin dibindeki bir içki şişesi kırmızı bir kalemle daire içine alınmıştı.

“Bir saniye...” diye mırıldandım. Diğer fotoğrafları elimden bırakıp sadece ona bakmaya koyuldum. Gözlerimi kısarak içki şişesine odaklandım ve bu zamana kadar bunu nasıl fark edemediğimi düşündüm. “Ama bu...”

“Bu Maddie’nin babasının özel koleksiyonundan bir içki,” diye açıkladı. O bir çiftlik sahibiydi ve orada hatırı sayılır büyüklükte bir mahzeni vardı. Yazın çok kez oraya girmiştik. Kendi koleksiyonunu yapmayı seviyordu. Şişelerinden, etiketli markasına kadar bu viskiler onun özel yapımıydı. Dışarıya çıkması söz konusu değildi. Maddie’nin evinde bile bundan birkaç tane vardı ama kendi içimizde yaptığımız partilerde nadiren onu kullanabilirdik.

“Bu benim evime nasıl girdi?” Buz kesmiştim.

Christopher ellerini birbirine kenetledi. “Bana kalırsa bu şişe annene kasıtlı olarak verildi. İçindekileri kontrol ettirdim, alkol oranı normalin çok üzerinde. Bundan bir bardak içen bile çarpılır. Özellikle de...”

“İlaçlarla kullanıldığında...” diye tamamladım.

“İlaçlarla kullanıldığında zehirler.”

“Aman Tanrım!” Fotoğraf karesi elimden masaya düştü. Yaslanma ihtiyacıyla dirseklerimi masanın üzerine koyup başımı ellerimin arasına aldım. Bunca zaman onu suçlayıp durmuştum ama o da en az bizim kadar, en az öldürülen kızlar kadar kurbandı. Birisi ona kasıtlı bir şekilde bu şişeyi vermişti. Birisi bilerek annemin sonunu getirmek istemişti.

“Benim yüzümden, değil mi?” Tamamen mahvolmuşum gibi hissetmiştim. Hangisi daha kötüydü, bilmiyordum bile. Annem

benden nefret ediyordu ve artık bu nefretinde bir haklılığı olacaktı. Birisi onun akıl sağlığıyla benim yüzümden oynamış, belki de onu öldürmeye kalkmıştı.

“Bundan emin olamıyorum,” diye açıklamaya koyuldu. Kararmış gözleri duvarlarda dolaşüyor ve bulamadığı cevapları arıyordu. “Sizinle paylaşılmayan başka bir bilgi,” dedi. İlk ölen kızların dosyalarını bana doğru uzattı.

Öldürülen ilk kız Chloe’nin dosyasını incelemeye başladım. Birkaç fotoğrafı ve hakkındaki bilgilerden ibaretti. Ama sonra... Sonra ölüm ânının fotoğrafları boy gösterdi. İrkilerek dosyayı kapattım ve ona döndüm. Kalbim çok hızlı atmaya başlamıştı. Bize nasıl öldürüldüklerini hiç söylememişlerdi.

“Bacakları kırılmış,” dedi. Kemiklerinin nasıl dışarıya çıktığını görmüştüm. “Ama Chloe kendisi atlamış.”

Yeni bir şok darbesiyle ona baktım. “Bu nasıl olur?”

“Birinin itmesiyle ve kendin atlamanın arasındaki fark anlaşılır. Yere düşüş şeklin bunu açığa çıkarır. Chloe spor salonunun çatısında doğruca bacaklarının üzerine atlamış. Ailesi intihar edebilecek biri olmadığını söyledi. İntihara meyilli insanlar da kendini belli eder çoğunlukla ama Chloe her zaman...”

“Neşelidir.”

“Öyleymiş. Bu yüzden daha çok üzerine düşüldü ama çatıda yalnız olduğu kanıtlandı. Öldüğü gece spor salonundan çıkarken Summer onu görmüş. O girerken Chloe çıkıyormuş ama bunu kendisi söylemedi, daha sonra arkadaşları itiraf etti.” Ve Chloe’dan sonra Summer ölmüştü. Fotoğraf karesini gözümün önünden çekmek için kahvemden büyük bir yudum aldım. Parçaları birleştirmeye çalışıyordum. Chloe çok tatlı bir kızdı. Genel olarak herkesle iyi geçinirdi. Öldüğü zaman çok üzülmişim çünkü yakın bile sa-

yılabılırdık. Takımda aynı görevi yapıyorduk. İkimiz de tırmanışçıydık, havaya atılan ve dönen...

“Telefonu onunla birlikte ortadan kayboldu,” diye açıklamaya başladı. “Sinyalden eser yok. Bu da sizinle uğraşan kişi olduğunu gösteriyor. Başlangıçta sadece psikopatın teki olduğu düşünülürdü ama öldürülme şekilleri katille ilgili çok şey anlatır. Bu yüzden ikinci ölüm daha da önemli hale geldi.” Önüne doğru Summer’ın dosyasını itti.

İsteksiz bir şekilde onu da açtım.

Hepimizin birlikte olduğu bir fotoğraf da vardı burada. Summer salyangoz takımındaydı, kabul ediyorum, birbirimizde bayılmazdık ama kimseye kişisel garaz de beslemezdik. Son sayfaya bakınca midem bulandı ve neredeyse kusacaktım.

“Gözleri oyulmuş!” Gözlerimi kapatarak dikkatimi dağıtmaya çalıştım ama artık bunun mümkün olmadığı ortadaydı.

“Daha sonra Chloe’nin bir çocukla tanıştığını öğrendim ama hiçbiriniz onu görmemiş hatta duymamışsınız. Son iki hafta içinde Chloe yedi kez kasaba dışına çıkmış. O gece spor salonunda bir şey oldu ve Chloe aşağıya atladı ama orada tek başına değildi, Summer bunu gördü fakat kaçtı. Katil Summer’ın kendisini gördüğünü biliyordu, bu yüzden daha sonra onu öldürdü.” Cümleleri kendi içinde tekrar ettiği belliydi. Bunu kaçınıcı kez düşünüyor ya da kurcalıyordu kim bilir.

“Bu bir senaryo,” dedim. “Ya da katil rastgele birilerini seçiyor ve o gün Chloe’nin peşinden Summer salona girdiği için onun da peşine düştü.”

“Doğru.” Başını salladı. “Bunlar senaryolar. Bağlanmayan şeyler var. Summer’ı gördükleri yüzünden gözleriyle cezalandırdı ama Chloe neden o şekilde öldü ya da öldürüldü?”

Bunu çözmek sadece bir saniyemi almıştı. Kendi bacaklarıma baktığımı anda.

“Tırmanıcı,” diye fısıldadım. Başını bana doğru kaldırdı. Bir şey yakaladığımı biliyordu. Ve yakaladığım şey ikimizin de hoşuna gitmeyecekti.

“Takımda her amigo kızın bir görevi vardır. Chloe ve ben takımın tırmanıcısıyız. Havaya atılan kızlarız.” Ayağa kalkıp volta atmaya başladım. “İnsanlar bunun kolay ve önemsiz olduğunu düşünür ama takım içinde önemlidir. Tırmanıcı olmak için ideal boyda olman gerekir, bacaklarının güçlü ve esnek olması gerekir.” Parçaları biraz daha birleştirmeye çalıştım. “Kylie ve Chloe arasında bir çeşit rekabet vardı. Chloe yerine Kylie geçeceği için endişeleniyordu ve buna takıntılıydı. Bacaklarına takıntılıydı...”

Ben olduğum yerde duraksadığımda kâğıtlardan birini önüne çekip söylediklerimi hızlı hızlı not almaya başladı. O yazarken diğer tüm olanları düşündüm.

“Maddie,” diye fısıldadım. Ellerimi kendime hâkim olmak için saçlarımdan arasından geçirdim. “Maddie’nin bu hayatta en önem verdiği şey yüzü. Güzellik kompleksi var. Bu yüzden onu yüzüyle cezalandırdı!” İçimde bir şey patlıyormuş gibi hissettim. Gözlerim kan çanağına dönmüştü. Aynı anda bir sürü isim, bir sürü zaaf kafamın içinde dönüp dolaşıyordu.

“Kylie kontrol bağımlısı, bu yüzden arabanın içinde saldırdı. Kontrol edemeyeceği bir yerde. Kontrolü elinden almak istedi.” Ensemden buz gibi bir ürperti bütün bedenimi sarsmaya başladı. Korku ve sinir aynı anda zihnime hücum ediyordu. Hepsini yavaş yavaş çözüyordum. Ama en sonuna geldiğimde...

“Evet,” dedi ayağa kalkıp yanıma gelerek. Bu defa yumuşak olan yüz onundu. Gördüklerimle, fark ettiklerimle başa çıkmam

için zaman tanıyordu. Ellerini sakinleştirmek ister gibi, şoktan çıkmamı ister gibi kollarımın iki yanında tuttu.

“Senin?” diye soludu. “Seni nereden vurmaya çalışıyor?”

Bakışlarımı gözlerine çevirdim. Davetkar mavileri benden bir cevap bekliyordu. Çaresizliğimi avuçlarının içine bırakmamı istiyordu. Ama daha da kötüsü, katil bunu nasıl biliyordu?

Sürekli cep telefonuma saldırmıştı. İnsanlarla iletişim kurmamı engellemeye çalışmıştı. Asansörde beni kapana kısırmıştı. Evde içeriye girip benimle oyun oynamıştı. Ormanda ağacın arkasında olduğumu bildiğini göstermişti. Annemi benden almıştı. Elimini kolumu bağlamıştı.

“Tanrı herkese yaptıklarının karşılığını verecektir.”¹⁰

2. Timoteos 4:14

Yalnızlık... Beni yalnız bırakmaya çalışıyor.

İçimden geçen kelimeler sesime ulaşmadı. Kayıp bir boşlukta yankılanıp durdu sadece.

Bunu onun gözlerinin içine bakarak sesli söylemeyi düşündüm. En büyük zaafımın yalnız kalmak olduğunu.

Beklentiyle bakıyordu. En ufak bir delile ihtiyacı vardı. Ama bu neyi değiştirirdi ki? Bu katili bulmamıza yardımcı olmazdı. Bu sadece beni daha çok ele verirdi. Kimsenin acımasını istemiyordum. Kimsenin yalnızlıktan korktuğumu bilmesini istemiyordum. Kimsenin o etiketleri sırtıma yapıştırmasını istemiyordum. Özellikle de onun. Şimdiden hakkımda yeterince şey öğrenmişti. Bilmesi gerekenden fazlası.

¹⁰ Kitab-ı Mukaddes, (18 Şubat 2022) 2. Timo: 4:14.

Bunu çözmek sadece bir saniyemi almıştı. Kendi bacaklarıma baktığım anda.

“Tırmanıcı,” diye fısıldadım. Başını bana doğru kaldırdı. Bir şey yakaladığımı biliyordu. Ve yakaladığım şey ikimizin de hoşuna gitmeyecekti.

“Takımda her amigo kızın bir görevi vardır. Chloe ve ben takımın tırmanıcısıyız. Havaya atılan kızlarız.” Ayağa kalkıp volta atmaya başladım. “İnsanlar bunun kolay ve önemsiz olduğunu düşünür ama takım içinde önemlidir. Tırmanıcı olmak için ideal boyda olman gerekir, bacaklarının güçlü ve esnek olması gerekir.” Parçaları biraz daha birleştirmeye çalıştım. “Kylie ve Chloe arasında bir çeşit rekabet vardı. Chloe yerine Kylie geçeceği için endişeleniyordu ve buna takıntılıydı. Bacaklarına takıntılıydı...”

Ben olduğum yerde duraksadığımda kâğıtlardan birini önüne çekip söylediklerimi hızlı hızlı not almaya başladı. O yazarken diğer tüm olanları düşündüm.

“Maddie,” diye fısıldadım. Ellerimi kendime hâkim olmak için saçlarımin arasından geçirdim. “Maddie’nin bu hayatta en önem verdiği şey yüzü. Güzellik kompleksi var. Bu yüzden onu yüzüyle cezalandırdı!” İçimde bir şey patlıyormuş gibi hissettim. Gözlerim kan çanağına dönmüştü. Aynı anda bir sürü isim, bir sürü zaaf kafamın içinde dönüp dolaşıyordu.

“Kylie kontrol bağımlısı, bu yüzden arabanın içinde saldırdı. Kontrol edemeyeceği bir yerde. Kontrolü elinden almak istedi.” Ensemde buz gibi bir ürperti bütün bedenimi sarsmaya başladı. Korku ve sinir aynı anda zihnime hücum ediyordu. Hepsini yavaş yavaş çözüyordum. Ama en sonuna geldiğimde...

“Evet,” dedi ayağa kalkıp yanıma gelerek. Bu defa yumuşak olan yüz onundu. Gördüklerimle, fark ettiklerimle başa çıkmam

için zaman tanıyordu. Ellerini sakinleştirmek ister gibi, şoktan çıkmamı ister gibi kollarımın iki yanında tuttu.

“Senin?” diye soludu. “Seni nereden vurmaya çalışıyor?”

Bakışlarımı gözlerine çevirdim. Davetkar mavileri benden bir cevap bekliyordu. Çaresizliğimi avuçlarının içine bırakmamı istiyordu. Ama daha da kötüsü, katil bunu nasıl biliyordu?

Sürekli cep telefonuma saldırmıştı. İnsanlarla iletişim kurmamı engellemeye çalışmıştı. Asansörde beni kapana kısırmıştı. Evde içeriye girip benimle oyun oynamıştı. Ormanda ağacın arkasında olduğumu bildiğini göstermişti. Annemi benden almıştı. Elimini kolumu bağlamıştı.

“Tanrı herkese yaptıklarının karşılığını verecektir.”¹⁰

2. Timoteos 4:14

Yalnızlık... Beni yalnız bırakmaya çalışıyor.

İçimden geçen kelimeler sesime ulaşmadı. Kayıp bir boşlukta yankılanıp durdu sadece.

Bunu onun gözlerinin içine bakarak sesli söylemeyi düşündüm. En büyük zaafımın yalnız kalmak olduğunu.

Beklentiyle bakıyordu. En ufak bir delile ihtiyacı vardı. Ama bu neyi değiştirirdi ki? Bu katili bulmamıza yardımcı olmazdı. Bu sadece beni daha çok ele verirdi. Kimsenin acımasını istemiyordum. Kimsenin yalnızlıktan korktuğumu bilmesini istemiyordum. Kimsenin o etiketleri sırtıma yapıştırmasını istemiyordum. Özellikle de onun. Şimdiden hakkımda yeterince şey öğrenmişti. Bilmesi gerekenden fazlası.

¹⁰ Kitab-ı Mukaddes, (18 Şubat 2022) 2. Timo: 4:14.

Sırlar bir kez ortaya döküldüğünde hepsi açığa çıkana kadar durmazdı. Tıpkı dikilmediği zaman kanamaya devam eden açık bir yara gibi. Yaramı bilmesine izin vermeyecektim.

Yalnızlıktan bahsedersem devamı gelir. Daha çok kurcalar ve öğrenmemesi gereken her şeyin peşine düşer. O zaman benim başım belaya girer. Sadece acımaz, benden iğrenir. Ve artık saklamaz. Her şeyi herkes öğrenir.

Aradığını bulmasına izin veremezdim.

“Annem olabilir,” diye kollarından geriye çekildim. Bakışları sekteye uğradı. Başka bir şey bekliyormuş gibi. Yemi kolayca yutmayacaktı.

“Hasta olduğunu gördün, başka bir zaafım yok. Bana saldıracığı bir şey olmadığı için boş atıp duruyordur belki.” Daha fazla gözlerine bakmamak için doğal bir şekilde dönüp sehpanın üzerine bıraktığım kahve kupasını elime aldım. “Onun hasta olduğunu en yakın arkadaşlarım bile bilmiyor.” Çekingen bir şekilde dudaklarımı ısırdım. “Ya da benim bacaklarımı kırması an meselesidir.” Kendimi zorlayarak gülmeye çalıştım.

Derin bir nefes verdiğini duydum, daha çok bıkkın bir nefes. Aradığı anahtarı bulamamıştı. Kapıyı daha çok aralamamı umuyor olmalıydı.

Ama o kilidi kapatan benken açılmasına nasıl yardımcı olurdum?

“Bu notlar,” dedi koltuğun üzerindeki eski yerine dönüp. Yeniden göreve odaklanıp bana olan baskısını üzerimden çekince rahatlatarak küçük bir nefes verdim dudaklarıma dayadığım bardağa doğru.

“Sana yazılanlar, bunlar saplantılı birini işaret ediyor. Sana kafayı takabilecek kimse gelmiyor mu aklına?” Kollarını dizlerine yaslayarak parmaklarını birbirine kenetledi. Sorgulayıcı haline dönmüştü.

Birden daha çok gerildim.

Herkese musallat olmuş bir iblis vardır ama ben onu içimden söküp atalı uzun zaman oldu.

“Ben popüler bir amigo kızım,” dedim olduğu gibi. “Bana takıntılı birçok kişi vardır ama bu kadar ileriye gidebilecek...” Dürüstçe başımı iki yana salladım. “Hem de Kylie’ye oranla ben daha çok sevilirim.” Omuz silkerek kendi içimde de düşünmeye başladım. Ben grubun arka planındaki kızdım. Sosyal ilişkiler Maddie’yi ilgilendirirdi. Kylie de arkadaş olmazdı kimseyle ama insanları yönetmeyi ve manipüle etmeyi severdi. Ben onların yanında dolanmasam çoğu beni tanımazdı bile.

“Bir âşık,” diye yeniledi sorusunu. “Eski bir sevgili.”

Neredeyse kahkaha atacaktım. Bunu duymak onu ne kadar şaşırtacaktı, bilmiyordum. Yerimden hafifçe kayarak sağ tarafımda duran kanepeye sırtımı verip ona döndüm. “Dedektif,” dedim içtenlikle. “Benim sevgilim olmaz ama kasabanın yarısını bana âşık olmakla suçlayabilirsiniz.” Dudağımı ısırarak tepkisini beklemeye koyuldum.

Lütfen kurcalama.

“Bende bir derinlik aramanızın anlamı olmaz. Görüldüğü kadar basit bir kızım. Amigoyum, partilerim, erkeklerle takılırım, anlaşılamadığım kızlara zorbalık yaparım... Genelde arkamdan kaltak derler ve ben bunu inkâr etmem.” Dirseğimi sehpanın üzerine dayayıp masanın üzerinden ona doğru eğildim “İlişki yaşamam, sadece takılırım.”

Memnuniyetsiz bir şekilde arkasına yaslandı. İşine yaramadığım için beni suçlayacaksa biraz önce büyük bir şeyi çözdüğümü ona hatırlatmam gerekecekti. Bakışlarını tavana çevirip kendi içinde düşünmeye koyuldu.

“Daha önce bu tarz mesajlar alıyor muydun peki?” diye yenisinden doğruldu. “Senden hoşlanan biri var mıydı, sürekli mesaj atan, konuşmaya çalışan?..”

“Hım...” Başımı kanepeye yaslayıp bunu düşünmeye koyuldum. İlk aklıma gelen isim Ivan olmuştu. Aramızdaki durumu fazla abartıp üzerimde baskı kurmaya çalıştığı olmuştu ama aradığımız kişinin o olduğunu düşünmüyordum. Gücü ve fiziksel özellikleri birini öldürmeye yetecek olsa bile, bilemiyordum. Yine de...

“Onun katil olduğunu sanmam ama Ivan,” dedim çekimser bir şekilde.

“Partide, odadan kovduğun çocuk mu?”

Bunu hatırlayınca birden kıkırdayasım geldi. Başımı salladım. Tabii, bu âna da şahit olmuştu. Bir şeyin dışında kalsa şaşardım. Gerçekten bu durum bir anlığına daha da rahatsız edici olmaya başladı. Hayatımdaki birçok mahrem âna şahitlik etmişti ve her geçen saniye daha da çoğalıyorlardı. Belki de onu uzak tutmamın zamanı gelmişti. Ve maalesef daha istediğim kadar yakınlaşamamıştım bile...

“Onu neden kovdun o gece?”

“Erkeklerin hep yaptığı şey,” dedim kupayı iki elimin arasına alıp gözlerimi kaçırarak. “Bir kızla takılırsınız, sonra kız fazlasını istediğinde onu başınızdan atarsınız.” Kendi kendime güldüm. “Ama bir kız aynısını yaptığında onun ucuz bir kaltak olduğunu söylersiniz.”

Başımı kaldırıp doğrudan gözlerinin içine baktım. “Ivan ile bir iki kez takıldık, sonra kendisini sevgilim sanmaya kalktı, ben de ona öyle olmadığını anlattım.” Kabul ediyorum, biraz gururunu incitmiştim ama bunun için kafayı bana takacağını düşünmezdim. Hem zaten Ivan olsa doğrudan bana zarar verirdi. Diğer kızları,

özellikle Kylie ve Maddie'yi incitmezdi. İkisini de sevdiğini biliyordum. Henry'nin yakın arkadaşı sayılırdı.

“Peki Henry?” diye sordu. “O da takıldığın çocuklardan biri mi?”

“Hayır,” dedim çabucak. “Çok yakın arkadaşım. Çocukluğumuzdan beri tanışıyoruz, neredeyse kardeş gibiyiz.”

“İçten içe seni takıntı haline getirmiş olabilir mi?” diye sordu. “Seninle ilgilendiğini hissettin mi hiç?”

Kupayı masanın üzerine bıraktım. “Hayır,” dedim yeniden. Aramızda hiçbir zaman bu tür duygusal bir yakınlık yaşanmamıştı. “O kendini bildi bileli Maddie'ye âşık. Bunu da hiçbir zaman saklamadı, tanıdığım en şeffaf ve dürüst insan o.”

Bir yandan başını sallarken bir yandan da eğilip not alıyordu. Herkesin fotoğraflarıyla birlikte hakkında bilgilerin olduğu kâğıtlara kendi el yazısıyla. Benim hakkımda oraya ne yazdığını merak ettim.

Tek gecelik ilişkileriyle ünlü amigo? Bu belki de bana uygun olurdu. Bir an bunun beni rahatsız edip etmediğini düşündüm... Diğer şeyler söz konusu olduğunda bu hakkımdaki en az rahatsız edici şey olurdu.

“Annenin hastalığını arkadaşların bilmiyor yani?” diye sordu. Konunun yeniden buraya gelmesinden rahatsızlık duyarak “Hayır,” dedim ve ayağa kalktım. Soğuduğu için devam etmediğim kahveyi lavabonun içine döküp bulaşık makinesine yerleştirirken sessizce geri dönmemi bekledi.

“Bilen kimler var?”

“Bunun ne ilgisi var ki?” Ağırlığımı tek bacağıma verip kollarımı göğsümde birleştirdim. Hangi konuların benim için önemli ve rahatsız edici olduğunu bilmesi adına bir uyarıydı bu.

“Birisi anneni kasıtlı olarak zehirlemiş, bunu yapabilmesi için kullandığı ilaçları ve hastalığını biliyor olması gerekiyor Rogers.” Kinayeleri cümlelerine göz devirme isteğimi bastırarak kendimi kanepeye attım.

Haklıydı ve maalesef konuşmayı hiç istemediğim bu konuda konuşmam gerekecekti. Yeniden ayağa kalkıp en azından olayı uzatabildiğim kadar uzatmak adına koridoru geçip bana verdiği odaya yürüdüm. Yatağın yanına rastgele atılmış kol çantama uzanıp içini birkaç saniye karıştırarak sigara paketini ve çakmağı içinden çıkardım. Yeniden içeriye dönüp kanepeye onun çaprazına oturdum. Gözleri sabırsız ve aceleciydi. Bir an önce konuşmak ve bu olayı çözmek istiyordu. Keşke o kadar kolay olsaydı.

“Çok az kişi,” dedim sigarayı dudaklarımın arasına kısıtırıp.

“Anlat.” Ayağa kalktı. Mutfığa giderken gözlerim adımlarını takip ediyordu. Dolaplardan birini açıp ince bir camdan küllüğü sehpanın üzerine bıraktı.

“Maddie’nin anne ve babası, annemin doktoru ve dadı biliyor.” Bacak bacak üzerine attığımda tişört biraz daha sıyrılarak uzun bacaklarımı olabildiğince açıkta bıraktı. Gözleri bir an o çıplaklıkta doluşsa da hızlıca kâğıda dönüp söylediklerimi not almaya devam etti.

“Dadı kim?”

“Eskiden kahyamızdı. Çocukken bana bakıyordu ve evi çekip çeviriyordu. Babam öldükten sonra ayrıldı.” Bunun kötü bir haber olduğunu söyleyemezdim. Beni deli eden bir kadındı. Annemle de pek iyi anlaşığı söylenemezdi. Arada onu seviyordum ama o kadar disiplinliydi ki annem bazen iş için kasaba dışına çıktığında beni ona bırakırdı, geri döndüğümde annemin kuralları özgürlük gibi gelirdi.

“Kendisi mi ayrıldı?”

Olumsuz anlamda başımı salladım.

“Babamdan sonra daha küçük bir eve geçince gerek kalmadı, ben de büyümüştüm. Annem ona da maaş ödemek istemedi.”

“Bu yüzden size kızgın mıydı?”

Alay edercesine kaşlarımı çattım.

“Asla. Sevgi dolu biri olduğu da söylenemezdi.”

“Nerede yaşıyor?”

“Hâlâ kasabada.”

“Burada mı?”

“Evet.”

“Tam ismini söyler misin?”

Karşı çıkararak sigarayı bir silahmış gibi ona doğru tuttum. “Dadıyla rahatsız etme!”

“Rahatsız etmeyin!”

Sinir olmuş bakışlarla, “Dedektif,” dedim. “Lütfen dadıyla rahatsız etmeyin.”

“Başka hiç kimsenin bilmediğine emin misin?” Dudaklarını ısırды. “Annenin arkadaşları ya da görüştüğü bir adam?”

“Babamdan sonra kimseyle görüşmedi. Arkadaş canlısı da sayılmaz, olanlara da söylediğini sanmıyorum. Hastalığını insanlardan gizlemek onun kararı, ben sadece saygı duyup bu isteğini yerine getiriyorum.” İşte altı çizili bir uyarı daha. *Yani kapa o çeneni dedektif ve bu olayı, onunla ilgili her şeyi unut.*

“Hikâyeni anlatmanın tam zamanıdır belki.” Önerisi karşısında kaşlarımı kaldırdım. Bunu söyleyecek cüreti bulacağını düşünmedim. Sehpanın üzerindeki küllüğe doğru eğilip sigarayı kenarına

hafifçe vurdum. Çıkan duman yüzüme çarpıp hafifçe gözlerimi yaktıktan sonra ona bakarken gülümsemiyoordum.

“Boşlukları mı tamamlamaya çalışıyorsunuz, dedektif?”

Benim gibi yaslanarak kolunu kanepenin sırtına uzattı. Bir bacağını dizinin üzerine atıp o da açık bir şekilde bana meydan okudu.

“Bu benim görevim.”

“Görevinizin katili bulmak olduğunu sanıyordum?”

“Sana saplantılı görünen bir katil.”

Boğazımdan alaycı bir ses çıktı. Hiçbir şey hakkında hiçbir bir fikri yoktu. Bu olayı bu kadar klişeye bağlaması itiraf etmeliyim ki beni biraz hayal kırıklığına uğratmıştı.

“Birkaç notun aşk olacağını düşünüyorsanız sorumun cevabını almış oldum.” Bilmiş bir tavırla kalan izmariti küllüğe bastırıp ateşi söndürdüm.

“Hangi sorunun?”

Yeniden yaslanıp bu defa kollarımı göğsümde bağladım. “Hayatınızda biri olup olmadığını sormuştum, eğer aşkın birkaç anlamsız not olduğunu düşünüyorsanız hiç âşık olmadığınızı farz edeceğim.”

Yanağının içini ısırp gözlerini kısıtığında bam teline bastığımı düşündüm. Konudan rahatsız olmuştu. Kolunu kendine çekip bileğini kavradı.

Eh, sobe.

Birisi sizin özel alanınıza girdiğinde nasıl hissediyormuşsunuz dedektif? Pek de hoş değil, değil mi?

“Aşktan değil saplantıdan bahsediyorum.” Ses tonu buz gibi soğumuştı. Hareketlerinde belli bir gerginlik vardı. Bir anda daha ciddi ve daha sert olmuştu. Gardını aldığını açıkça görebiliyordum.

“Sorun şu ki,” dedim dudaklarımı aralık bırakıp biraz oyalanarak. “İkisi de aynı şey Christopher.” Dudağımın kenarını yukarıya doğru kıvırdım.

Bunun iki farklı duygu durumu olduğunu sanıyorsa ciddi anlamda yanılıyordu. Aşkın ne olduğunu biliyordum. Sarmaşık gibi dolanıyordu etrafınıza. Dünyanın merkezi haline geliyordu. Öyle ki artık hayatınızda olmadığında hayatınız merkezinden ağır bir darbe alıyordu. Saplantı... İnsanların aşk acısı dediği şey işte buydu. Birini öyle bir bağımlılık haline getiriyordunuz ki düşünmeden edemiyor, körü körüne size dönmesini bekliyordunuz.

Bir sobe daha dedektif, dönmüyorlar.

İhtiyatlı bir şekilde başını sallayarak neredeyse gülümsedi. Ama bu, bir gülümsemeden ziyade polisin hırsızı yakaladığı andaki zafer nidasıydı. Eğilip dirseklerini bacaklarına yasladı.

“Dedektif,” diye düzeltti önce. Sonra göz kırptı. “O halde ben de cevabımı alayım, sana bunu kim öğretti?”

Kaşlarını kaldırıp köşeye sıkıştırdığı yerde beni bekledi.

Sırlar Ansel. Onlardan bahsedemezsin. Onların varlığından bile. Birine sırrım var demek sırrınızı açıkça söylemekten farksızdı. Var olduğunu anladıkları anda peşine düşerlerdi ve her sır bir gün yakalanırdı.

“Sadece bir gözlem,” dedim. İkimiz de inandırıcı olmadığını biliyorduk. “Konusu açılmışken, tek gecelik ilişkiler hakkında siz ne düşünüyorsunuz?” Bacağımı sallarken sahte gülümsememi dudaklarıma yerleştirmiştım. O kadar uzun zamandır yüzümdeydi ki hangisinin maske olduğunu ben bile ayırt edemiyordum artık.

Uzun süre kullanmayınca insanın gerçek suretinden ne kadar çabuk sıyrıldığını tahmin edemezsiniz.

Derin bir nefes alarak yaslandı rahatça. “Benim gibi adamlar için Rogers,” dedi keyifle. “Konforludur. Başını ağrıtmaz, bağıllık vaat etmez, zevk telkin eder.”

“Sizin gibi adamlar?” dedim sorarcasına.

Bu soruyu bekliyormuş gibi dudaklarını büzdü. Ah o dudaklarla yapılacak çok zevkli birkaç şey geliyordu aklıma.

“Saklayacak şeyi olanlar,” diye kartlarını ortaya koydu. “Ve bu da bizi başlangıç noktasına geri götürüyor. Senin sakladığın ne var Rogers?”

Neredeyse bir kahkaha attım.

“Erkekler ve egoları,” derken küstah davranmıyordum ama biraz sinirlendiğimi kabul etmeliydim. “Bir kadın sadece öyle davranması gerektiği için sizinle gönül eğlendirebilir sanıyorsunuz ama yanıyorsunuz. En sevdiğim günah şehvettir. Gencim ve insanların çoğu sizin aksinize güzel olduğumu düşünüyor. Neden birine körkütük âşık olup en güzel yaşlarımı ona bağlayayım ki? Açıkçası erkeklerin boktan baskılarından nefret ediyorum. Hayatımda bir söz hakları varmış gibi davranmalarından.” Gülümsedim. “Yirmi üç yıldır tecrübe ettiğim en önemli detay erkeklerin sadece yatakta katlanılır olduğu.”

Zihnime düşen anıları başımı silkerek defetmek istiyordum. Denemiştım, sevmeye çalışmışım, sevmeyi denemiştım ama sadece bir hayal kırıklığı ile ödüllendirilmişim. İnsanlar sevmekten muaf bırakılmıştı. Tatlı amigo kızı yatağa attıktan sonra hiçbir anlamı kalmıyordu. Hepsi bunun peşindeydi. Karşılarında espriler yaptığım zaman bana bayılıyorlardı, onlarla flört ettiğim zaman istediğim her şeyi yapabilecek kadar büyüleniyorlardı, sahaya çıkıp dans ettiğimde hepsi provanın sonunda benimle olmak istiyordu. Ama onlara bir şeyler anlatmak istediğimde, yardım istediğimde, korkularımı paylaşmaya çalıştığımında...

Bingo, ortadan kayboluyorlardı.

Matthew aptalı Maddie'yi aldatmamış olsa belki de gerçekten ilişkilere saygı duymayı öğrenirdim. En azından denemeye devam edebilirdim. Bir gün bu kahrolası kasabadan kurtulduğumda, artık sadece etten ibaret amigo kız olmadığımı belki bana başka türlü bakmayı öğrenen birine rastlardım. Ama bu kasabadaki savaşım da yeniktim. Ne yaparsam yapayım, artık geri dönüşü olmaksızın beni böyle göreceklardı. *Eğlenmelik Ansel*. Kalp kıran. Kimseyle üç kereden daha fazla görüşmeyen. Bu yüzden şimdi beni seviyor ve istiyorlardı. Birine dördüncü kez gitsem her şey yerle bir olurdu. Yarattığım bu şöhret benden güvenmeyi ve güvenilir olmayı katlederek almıştı. Bu yüzden kasabada bana takıntılı bir katil varsa bu beni sevdiğinden olamazdı.

"Seni güzel bulmadığımı mı düşünüyorsun?" Sorusu beni düşüncelerimden hızla çıkarıp onun olduğu şimdiki âna geri götürdü.

"Buluyor musunuz?"

Bir süre bana baktıysa da cevap vermedi. "Reddettiğin biri?" diye konuyu değiştirdi. "Sinirlendirdiğin birileri?"

"Kasabanın yarısı?" Omuz silktilim.

"Bana birkaç isim vermek zorundasın. Kaç kişi olduğu umurunda değil, gerekirse düşün, çetele tut, tek tek hatırla. Bana isimleri ver."

"Söyledim ya," diye terslendim. "Bu kişi benim birlikte olduğum birisi olamaz. Kimse beni bu derece takıntı yapmaz. Platonik aptalın tekidir belki."

"Düşün!" diye emretti dişlerini sıkarak. "Sabah bana birkaç isim vermek zorundasın." Ayağa kalkarken sehpanın üzerindeki kâğıtları üst üste toplayıp dosyaların arasına sıkıştırdı. Hepsini birlikte kolunun altına sıkıştırarak salondan ayrıldığında bir daha

bana bakmadı. Üst kata çıkarken onu izledim. Sinir bozucu bu hali hiç de çekici gelmemeye başladı.

Peşinden kalkıp ben de uyumak için odaya gittim. Yatağın içine girdiğimde pencereden dışarıyı ürkütücü bir sessizlikle mühürlenmişti. Sabah ona ne cevap vereceğimi bilmiyordum. Daha ne kadar rezil olabilirdim ki? Yıllardır söylediğim tüm yalanlar üst üste dizilmişti, bir parçayı çektiği anda diğerleri de onunla birlikte yere dökülecek ve benim üzerime bir kan yağmuru gibi yağmaya başlayacaktı.

Ona isimler veremezdim. Tek başına kimse bir şey ifade etmezdi ama birkaç kişi... Birkaç kişiyle konuştuğu anda anlardı. Anlardı ve peşine düşerdi. Eninde sonunda birkaç isim onu bir isme götürürdü.

Yalnızlık, en büyük korku ya da sobelenmekti.

O isim bunların hepsiydi.

14. BÖLÜM: AĞAÇTA İDAM EDİLEN ÇİÇEKLER

Gözlerimi açtığımda güneş doğmamıştı bile. Pencerenin arkasında bana kollarını uzatan gerilim dolu bir karanlıkla bakiştım. Uykum defalarca bölünmüştü. Telefonuma uzanıp grup mesajlarımızı kontrol ettim. Uyumadan önce kızlara iyi olduğumu söylemişim ama nerede olduğumdan bahsetmemişim. Defalarca sormalarına rağmen. Bunu bugün açıklığa kavuştursam iyi olacaktı, onlardan yeterince şey saklamışım.

“Okula erken gelmeye çalışın,” diye yazdıktan sonra doğrulup yataktan çıktım. Bugün dersimiz yoktu ama üçümüzün de konuşacak çok şeyi vardı. Burada böylece uzanmak bile beni rahatsız ediyordu. Birisi uyku boyunca beni gözetliyormuş gibi hissettim. Ve güneş doğduğunda dedektife ne isim vereceğimi düşünmek mide ağrılarımı artırdı.

Önceki gece çıkardığım kıyafetlerimi üzerime giyinip iyice ısınmaya çalıştım. Sıcak suyla birkaç kez yüzümü yıkayıp dişlerimi fırçaladım. Mümkün olduğunca hareket etmeye ve vakit geçirmeye çalışıyordum. Ev soğuk değildi ama yaşananlar buz gibi bir etki bırakıyordu. Salonun kapalı ışıkları altında kanepeye oturup telefonumda rastgele gezinmeye koyuldum. Onu biraz tanıdıysam mutfağının karıştırılmasından hoşlanmayacaktı, bu yüzden misafirliğimi bilip sessizce beklemeye devam ettim.

Yaklaşık yarım saat sonra bir zil sesi evin içinde yankılandı. Elimdeki telefonda değil, yukarıdaki asma kattan geliyordu. Ayaklanarak merdivenlere doğru sessizce yürümeye koyuldum.

“Evet,” diye cevapladı Christopher’ın uykulu sesi. Yorgun olmasına rağmen dingin çıkıyordu ama tatlı bir sersemliği de vardı. Bu beni gülümsetti. Uyandığında nasıl görünüyordu acaba? Birden yukarıya çıkıp yatağına otursam vereceği tepkiyi düşündüm ve bunu düşünmek neredeyse sesli gülmeme yol açıyordu.

“Wallace,” dedi karşı taraftan gelen gür bir ses. Hoparlörden konuşması işime gelmişti. Bana söylemediği bir şeyleri yakalama fırsatım olursa kendimi şanslı ilan edecektim.

“Şef,” diye karşılık verirken doğrulduğunu hayal ettim. Sesi kontrollü ve dinamik çıktı.

“Dün ne yaptın sen?!” diye yükseldi telefonun diğer ucundaki adam. “Derhal bir izahat bekliyorum.”

Kaşlarımı çatarak ben de beklemeye koyuldum. Yavaşça birkaç basamak daha çıkarken nefesimi tutmuştum.

“Ne yapmışım?” diye terslendi Christopher.

“Cinayet masasının ipin ucunda olduğunu biliyorsun! Üst yönetimin davayı bizden alması an meselesi. Böyle bir durumda sen Rogers denen kızla ilgilenip duruyorsun!” Adamın sesi gerçekten memnuniyetsiz ve beni bir basamak geriye itecek kadar sert çıkıyordu.

“Buradan ne sonuç çıkarmam gerektiğinden emin değilim,” diye karşılık verdi dedektif. “Söz konusu kız olayın merkezinde, bunu herkes biliyor.”

Benden bu şekilde bahsetmesi gözlerimi devirmeme neden oldu.

“O kızla aranda bir şey yok değil mi?” Karşı taraftan gelen beklenmedik soru kaşlarımı kaldırmama neden oldu. “Kurbanların bu tür olaylardaki davranış durumuna hâkimsin.”

Dedektif neredeyse ofladı.

“Elbette yok!” dedi. “Bunu bana hatırlatmanız bile saçmalık.”

“Şehirden gelen bir birim var,” dedi karşı taraf sıkıntıyla. “Kızları sorgulamak istiyorlar. Rogers’ın nerede kaldığını bulup bugün buraya getirmen gerekiyor. Diğer kızlara ulaştık ama onu bulamıyoruz.”

Birkaç saniyelik sessizliğin ardından söyleyeceği şeyi deli gibi merak ediyordum. Eğer burada olduğumu saklarsa bu konuşmadan bir anlam çıkarmama gerek kalmazdı. Sadece üstüne yalan söylüyor ve durumu idare etmeye çalışıyor derdim.

“Burada,” dediği anda bütün sinir sistemim çöküyor gibi hissettim.

“Kahretsin Wallace!” dedi şefi. “Sen ne yaptığını sanıyorsun?”

“Gidecek bir yeri yoktu,” diye açıkladı. Mideme bir yumruk yemiş gibi oldum. “Peşinde bir katil olan çocuğu öylece sokakta mı bırakmamı isterdiniz? Üsttekiler bir cinayet daha işlenmesinden eminim çok memnun kalırdı.” Soğukkanlılığı beni bozguna uğratmıştı. Bahsettiği ben değildim de öylesine bir nesneydim sanki.

“Aranızda bir şey geçti mi?”

Dedektif yeniden sıkıntıyla ofladı.

“Bunu bir daha tekrar etmeyeceğim. Ben işimi yapıyorum, cinayet büronun akli varsa beni dinler. Bunlar işe yaramaz çocuklar, boş bıraktığımız anda başlarına neler geldiğini gördük.”

“Bu seninle kalmaya devam edeceği anlamına mı geliyor?”

“Hayır,” dedi çabucak. Artık ayaklandığını ve odanın içinde hareket ettiğini duyabiliyordum. Yavaş yavaş geriye doğru basamaklardan inmeye koyuldum. “Annesi klinikte tedavi görüyor. Psikolojik olarak berbat durumda, kızın ondan farkı yok ve yakında eve dönecek gibi görünmüyor. Dün gece bürodan onlar için bir ekip ayarlanmasını istedim. Evlerinin önünde bir ekip arabası bekleyecek.”

Annemin hastanede olduğunu söylemişti. Tedavi olduğunu söylemişti. Bunu kimsenin bilmemesine rağmen. İlk fırsatta ima ettiğim, açıkça dile getirdiğim onca şeyi hiçe saymıştı. Bunun işi olduğunu biliyordum ama şimdi bu detayı vermek zorunda değildi. Davayı takip eden kendisiydi. Zaten dosyasında olan bilgiyi başkalarına da vermek zorunda değildi. Bu şekilde değil. Benimle arasında bir şey olmadığını şefine kanıtlamak için benim çaresizliğimi öne iterek değil. Detaylara inerek değil.

“İyi düşünmüşsün,” diye karşılık verdi karşı taraf. “Sana güveniyorum Wallace, bizi bu davadan kurtar. Yoksa hepimizi kapıya koyacaklar.” Kısa bir sessizlik. “Ve onu buraya getir Wallace, hemen.”

Telefonu kapattılar. Sessizce basamakları inip odaya döndüğümde gözlerim acizlikten yanıyordu. Ağlayacak değildim ama çok öfkeliydim. Birilerinin beni metalaştırmamasından nefret ediyordum ama burada bile durum değişmiyordu, onunla bile durum değişmiyordu. Birey olarak bir önemim yoktu. Davadaki en önemli kurbandım sadece. Çözülmesine yardım edecek seçeneklerden biriydim.

Neredeyse ona bütün sırlarını anlatacaktın, Ansel.

Neredeyse.

Komodinin üzerine bekleyen sigara paketinden bir tane çıkarıp dudaklarımın arasına kısırdım. Ben ucundan ateşe vermeden kapının üzerinde bir tıkıltı sesi duyuldu.

“Girin,” dedim soğuk bir sesle.

Kapı hafifçe aralandı, Christopher’ın kendisini toplamış ve giyinmiş vücudu aralıktan göründü. “Uyanmışsın,” dedi.

Sigarayı içime çekerken bekledim.

“Kazayla ilgili ifade almak için seni büroya götürmem gerekiyor, Kylie de orada olacak. Duş almak ve kahvaltı yapmak için...” Bileğine dönüp saatine baktı. “Otuz iki dakikan var.”

Çantamı koluma asıp yatağın kenarına bıraktığım botları giymeye koyuldum. “Gerek yok,” dedim. “Hemen çıkarım.” Botların iplerini çıkan deliklerden tekrar geçirirken parmaklarım sinirden titriyordu. Dudağımın arasına sıkıştırdığım sigarayı alıp ayağa kalktım. Hâlâ beni izlediğini fark edince “Acele eder misiniz?” dedim. “Bugün yapacak işlerim var. Bir an önce halledelim.”

Muhtemelen bir tuhaflık olduğunu anlasa da sorgulamadı. Başını sallayıp odadan çıktı.

Yeniden telefonuma uzandım. Kylie’den gelen bir mesaj vardı, babasıyla birlikte ve muhtemelen bir avukat ordusuyla büroya gittiğini söylüyordu, gerekirse avukatları bana da yardımcı olacaktı. Ne gün ama... Herkesin lütuflarıyla dolu...

Benim babam mezarda, annemse bir cehennem çukurunda.

Annemin zehirlendiğini öğrenmeden önce her şey daha kolaydı. En azından onu suçlayıp sinirimi bastırabiliyordum. Şimdi ise onun da bir kurban olduğunu biliyordum. Ya da belki de yine kendimi kandırıyordum.

O içki şişesini ona biri verdi belki de ama kimse onu bir yere bağlayıp zorla içirmedi. Bu yine onun tercihiydi. Bu yine onun zayıflığıydı. Zayıflıkla ilgili bana öyle çok şey öğretmişti ki en azından onun gibi olmayacağımı biliyordum. Hayatında annelik yaptığı tek yer burasıydı belki de, ona bakıp nasıl bir insan olmak istemediğimi görmemi sağlıyordu.

“Çıkabiliriz,” diye seslendiğinde kendimi toplayarak salona yürüdüm. Dış kapının orada beni bekliyordu. Üzerinde siyah deri ceketiyle siyah pantolonu vardı. “Bunu al,” diye bir hırka uzattı.

“Gerek yok,” dedim kollarımı etrafıma sarak. Üzerimde ince bir bluz dışında bir şey yoktu. Kapıyı açıp dışarıya adım attığımda her yeri saran kar afallamama neden oldu. Başka bir anda olsam

bu beni gülümsetirdi ama şimdi karların ortasında kalmış evsiz bir sokak kedisi gibi hissediyordum.

Tırabzanlara tutunarak merdivenlerden indim. Evin önüne park edilmiş siyah Audi'ye doğru yürürken adımlarım havada asılı kaldı. Gördüğüm şey bir adım geri atmama ve ona çarpımama neden oldu.

"Bu da ne böyle?!" diye fısıldadı omuzlarımdan yakalayıp. İkimiz de aynı noktaya odaklandık. Garajın dışında, yolun karşısındaki en büyük ağacın dallarına... Ve dalların üzerinden aşağıya doğru bir iple bağlanmış onlarca kırmızı güle baktık.

"Sevgililer gününüz kutlu olsun, dedektif..." diye fısıldadım korkuyla. Sabah sosyal medyada gezindiğim zaman görmüştüm bugünün hangi gün olduğunu ama bana hiçbir şey ifade etmemiş hatta midemi bulandırmıştı. Abartılı ve gereğinden fazla anlam yüklenen günlerden hoşlanmıyordum. Ama bu kesinlikle beklenmedikti, beklenmedik ve kan dondurucu... Çünkü zamanın nasıl geçtiğini hiçbirimiz anlamıyorduk.

"Sanırım senin sevgililer günün!" Dişlerinin arasından rahatsızca konuştu.

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorsunuz," dedim şaşkın bir şekilde. Bana her şeyi biliyormuş gibi bir izlenim yaratması kendi hayal gücümün genişliğinden kaynaklanıyordu.

"Bir anlamı mı var?"

Başımı sallayarak karşına geçecek şekilde döndüm.

"Eski zamanlarda cadılar kendi bölgelerine girenleri tehdit etmek için evlerinin önündeki ağaca ölü kediler asarmış." Bunu biliyordum çünkü Maddie bir ara şamanlara ve fallara kafayı takmıştı. Ben de eğlenceli olduğunu düşündüğüm için bazı araştırmalar yapmıştım. Kendi koruyucu keselerimiz bile vardı. Elbette ben Mad-

die gibi inanmıyor sadece eğlenmeye bakıyordum. Kylie'de bize ayak uydurmak için tarihlerini araştırıyordu ve ilginç bulduğumuz her şeyi birbirimizle paylaşıyorduk. Kylie salyangoz takımı bizi sinirlendirirse cadılar bayramında onlara böyle bir uyarı vermemiz gerektiğini söylemişti ve sabaha kadar buna gülmüştük.

“Yani beni tehdit ediyor,” dedi tek kaşını kaldırarak. Gözlerini güllerden ayırmıyordu. “Onun bölgesi...” Başını iki yana sallayıp arabanın kapısını açtı. İkimiz de binince motorla birlikte ısıtıcı da çalıştı.

“Bana vereceğin isimleri düşündün mü?”

Araba garajdan çıkıp geriye doğru vites değiştirdiğinde ağaç sağımda kalmıştı. Onu geride bırakana kadar gözlerimi alamadım. Karların üzerine düşen güller mi, yoksa onların asılı olduğu ipler mi daha ürkütücüydü, emin değildim. Bacaklarımı kendime çekip yanağımı dizime yasladım.

Hâlâ pencereden dışarıya bakarken “Düşündüm,” diye fısıldadım. “Ama size verecek bir listem yok. Futbol takımıyla başlayabilirsiniz, hepsiyle sürekli iletişim halindeyim. Basketbol takımından birkaç çocuk. Kasabanın dışından gelen partilerde tanıştığım öylesine birileri... Bunun başı da sonu da yok.”

“O halde herkesi sorgulayacağız.”

Buna verecek bir cevabım yoktu. Belki de en doğrusu buydu. Bütün kasabayı tek tek sorgulamak. Belki de herkesin evine girip sürekli rapor istemek. Benim için bir sakıncası yoktu.

“Bürodan seni bir polis ekibi alacak. İki görevli gündüz, iki görevli de gece sürekli evinin önünde olacak. Okula onlar bırakacak.”

“Tamam,” dedim sadece. Neden bu kadar durulduğumu anlamaya çalıştım. Yoksa kendimi kaptırmış ve bir aptal gibi beni korumaya çalıştığını, buna önem verdiğini mi düşünmüştüm? Beni

düşündüğünü? Bu tamamen saçmalık olurdu. Her zaman olduğu gibi beni merak eden üç kişi vardı, arkadaşlarım ve ben sürekli onlara yalan söylemek zorunda kalıyordum. Beni hiç düşünmeyen annem ve sadece görevini tamamlamak için hırs yapan dedektif için. Buna artık son verecektim. Bu zamana kadar birbirimize destek olmuştuk, bunun da üstesinden gelirdik ya da...

Ya da ben tamamen yalnız kalırdım.

Dedektiflerin kibar insanlar olduğunu söyleyemezdim, bunun için ellerinden geleni yapsalar da. Üç çift göz etrafımı kuşatmış, bana sorular sorup evirip çevirip tekrar önüme aynı şeyi getiriyorlardı. Merkezdeki büro küçük ve havasızdı. Üst üste yağın sorular daha çok bunalmana neden oluyordu. Ve beni buraya kadar getiren dedektifimden de hiç ses yoktu. O da masanın diğer tarafında onların yanında oturuyor ve sorularına bir başkasını ekliyordu. Bana yardım etmesi için ağlamama ramak kalmıştı.

“Bilmiyorum!” dedim bu defa gereğinden yüksek bir sesle. Üçü birlikte kaşlarını çatı. Ne düşündüklerini anlamak çok zordu. Hep aynı sert ve otoriter ifade. Soru hep aynıydı, bana kim kafasını takmış olabilirdi?

“Belki de yanlış yere odaklanıyorsunuz,” diye gerildim sonunda. “Belki de dikkat dağıtıyor. Benim hayatımda bu noktadan ilerleyebileceğiniz kimse yok. Yanlış yerde arıyorsunuz. Katil olsam sizi asla bulamayacağınız bir sokağa götürmeye çalışırdım.”

“Yani kasıtlı olarak bizi yanlış kişiye yönlendirdiğinizi mi söylüyorsunuz?” İhtiyar dedektif gülümseyerek bana baktı.

“Şimdi de şüpheli ben miyim?” diye soludum.

“Herkes şüpheli.” İşaret parmağını havaya kaldırdı. “Babanızın ölümü sizi çok üzmüş olmalı. İntikam almak istediniz mi?”

“Daha neler!” diyerek ayağa kalktım.

“Oturun Bayan Rogers.”

“Katil neden sizi koruyor? Ona yardım ettiğiniz için mi?”

Sadece güldüm.

“Soyunma odasına onu alan siz miydiniz? Ona yardım etmeniz için sizi zorluyor mu?”

“Bu saçmalıklara cevap vermeyeceğim.”

“Annenizin akıl durumu cinayet işlemek müsait görünüyor.”

Donup kaldım.

“Size zarar veriyor muydu? Onu bilerek mi zehirlediniz? O içki şişesini arkadaşınızın evinden siz mi çaldınız?”

Gözlerim yeniden Christopher’a döndü. Şu anda bir şey söylemesini, bunları durdurmasını bekledim. Küçük herhangi bir şey. En azından bunu bitirecek bir şeyler.

“Maddie Flemings’e sizden daha güzel olduğu için mi saldırdınız?” Diğer dedektif araya girdi. “Bayan Davies ve Flemings’in sizden çok daha iyi şartları var. Okul notlarınız da gittikçe düşmüş, onları kıskandığınız için mi saldırdınız?”

“Ben onlara asla zarar vermem!”

“Başka birisiyle bunu yapması için iş birliği yaptınız mı?”

“Saçmalık.”

“Okuldaki birkaç kişi arkadaşınızın sevgilisi Matthew ile aranızda bir ilişki olduğunu söylüyor, bu bir aşk cinayeti miydi?”

“Bu kadarı yeter!” dedim.

“Sorulara cevap verin Bayan Rogers.”

“Hiç kimseyle bir ilişkiniz olmadığını söylediniz. Geçmişten birkaç isim bile sayamıyorsunuz. Bunun sebebi uzun zamandır arkadaşınızın sevgilisine beslediğiniz yasak duygular mıydı?”

İnanamayarak başımı iki yana salladım.

“Onları kıskanıyordunuz. Matthew’a baskı mı kurdunuz? Ona olan takıntınız yüzünden mi önce Summer’a sonra Maddie’ye zarar vermek istediniz?”

“Ben bir şey yapmadım.”

“Ama Matthew’a olan duygularınızı inkâr etmiyorsunuz.”

“Ben ondan hoşlanmazdım bile!” diye bağırdım. Buna inanmıyordum, beni suçladıkları şeylere. Kylie söylemişti, keşke onu dinleyip içeriye avukatlarından biriyle girseydim. Bu sorgunun diğerleri gibi olmayacağından bahsetmişti.

“Beni burada tutmak için elinizde bir delil var mı?” diye sordum yeniden ayağa kalkarak. Dedektiflerden konuşan ikisi güldü. Rahatsız edici yüzlerine bir yumruk atmamak için kendimi tutmam gerekmişti.

“O halde buna daha fazla devam etmeyeceğim.” Yasal haklarımı bilecek kadar hukuk bilgim vardı. Avukatım olmadan beni böyle baskı altına alamazlardı. Yaptıkları resmen suçtu. Kapıdan çıkarken ters ters Christopher’a baktım ama masanın üzerinde parmaklarıyla çevirdiği kaleme dalıp gitmişti.

Ne bekliyordum ki?

Büronun merkezinde Henry’i görünce koşarak ona doğru gittim, ayağa kalkıp sarılmama hemen karşılık verdi. Kontrolsüz bir şekilde ağlamaya başladım. Onu öyle çok sıktım ki nefes alamadığını biliyordum.

“Ne oldu?” diye sordu.

“Buradan götür beni,” dedim. “Lütfen hemen gidelim.”

“Tamam bebeğim. Gel, çantan bende.” Kolunu omzumdan geçirip beni çıkışa doğru sürüklerken gözlerimi silmeye çalışıyordum ama her defasında yeni yaşlar çeneme doğru hızla süzülüyordu. Tüm bu yaşadıklarım akıl alır gibi değildi.

Henry ile merkezden dışarıya çıktığımızda havayı birkaç kez derin derin içime çektim. Biraz önce boğulduğuma emindim. Söyledikleri her şey korkunçtu. Birilerinin arkamdan konuşmasına alışmıştım ama bunları yüzüme çarpmaları, kendimi savunmama dahi izin vermemeleri... Anlaşılmama hissi mi, yoksa yanlış anlaşılma hissi mi deha betardi, bilmiyordum.

“Hadi, seni eve götürelim,” dedi Henry ceketini omuzlarıma koyup yolcu kapısını benim için açarken. Ceketine sıkı sıkı sarınıp koltuğa oturdum. O daha yerine geçmeden önce ben çantamdan sigara paketini çıkarmış titreyen parmaklarımla zar zor yakmayı başarmıştım.

“Bana neler söylediklerine inanamazsın!” dedim hıçkırarak. “Bu kadarı çok fazlaydı.”

“Kylie de böyleydi çıktığında.” Bana bakarken yüzünde ne kadar üzgün olduğunu gösteren o ifade vardı. “Çok üzgünüm Ans.”

“Onlar nerede?”

“Babası alıp götürdü. Bir avukat ordusunun yanında Kylie’ye eşlik eden üç tane özel koruma vardı.” Bunu neredeyse gülerek söylemişti.

“Buna şaşırmadım.” Ben de gülmeye çalıştım ama dudaklarım yer çekimine karşı koyamıyordu. İçemediğim sigarayı pencereden dışarıya atıp camı kapattım.

“Bir ekip arabası arkamızda,” dedi dikiz aynasını kontrol ederek. Direksiyonu tek eliyle tutarken bir anlığına başını çevirip arkaya baktı.

“Sorun yok,” dedim onun gibi arkayı kontrol ederek. “Dedektif söylemişti, güvenlik için.” Derin bir nefes verdim. “Annem bir süre kasaba dışında olacağı için bana koruma sağlayacaklar.”

Kaşlarını kaldırıp rahatladı. “Buna sevindim,” dedi. “Tek başına kalmamalısınız hiçbiriniz.” Elini uzatıp parmaklarımın üzerini yavaşça okşadı. “Berbat şeyler yaşadınız Ansel, dün olanları hayal ettikçe deliriyorum.” Öfkesini kontrol etmeye çalışırken elini direksiyona kenetledi. “Birisi bizimle oynuyor ve kimse bir şey yapamıyor.”

“Saklanmayı çok iyi biliyor,” diye düşünceli bir şekilde söyledim. Belki de yaptığı buydu. Sırlarımızı ayıklarken saklanıyordu. Ama aslında bizim sakladıklarımızı ortaya çıkarmaya çalışıyordu.

Bu bir saklambaç oyunuydu ve herkes katilin ebe olduğunu sanıyordu ama aslında ebe sırayla değişiyordu. Belki içimizden biri bildiklerini ortaya dökse ona ulaşacaktık. Ama daha kendimize itiraf edemediklerimizi diğerlerine nasıl anlatabilirdik ki?

Saat hâlâ sabahın körüydü. Kontrol panelindeki dijital ışıklar 08.16’yı gösteriyordu. Araba evin önünde durduğunda rahatsızca yerimde kımıldadım. Ama bir şekilde daha iyi hissettim. Ev bana korku değil, aksine güvenlik vaat ediyordu. İçeride bana ulaşabildiğini biliyordum ama burası benim kalemdi. Arabadan inip evi seyrederken öylece bekledim. Burada babamın artık benimle olmadığı gerçeğini aşmışım, annemin annem olamayacağını aşmışım, sevilemeyeceğimi bu evde görmüş kabul etmişim. Bununla yaşamayı öğrenmişim. Eğer katil bir oyun oynamak istiyorsa ben de buna ayak uyduracaktım. Bizi öldürmek mi istiyor, bunu zorlaştırmak için elimden geleni yapacaktım. Ama beni kendi evimde avlmasına ya da beni evimden kaçırmasına izin vermeyecektim.

Ekip arabası bizden bir dakika sonra evin yanında her yeri görebileceği şekilde park etti. İndiklerinde Henry yanıma gelip kolunu korumacı bir tavırla etrafıma sardı.

“Bayan Rogers,” dedi kadın olan. Otuzlu yaşlarının ortasında görünen kumral biriydi. Üzerinde üniforması ve kalın bir ceket vardı. “Ben Memur Jenes, arkadaşım Dedektif Thomas.”

Ne diyeceğimi bilmediğim için beceriksiz bir gülümsemeyle başımı salladım. Kendimi bunu devletin sağladığı bir koruma olarak, gereklilik olarak görmeye zorladım. Ama Maddie’nin ya da Kylie’nin evine de birer ekip gönderildiğini sanmıyordum.

Onları koruyacak birileri vardı.

“Gerekmedikçe evden çıkmamanızı istiyoruz. Çıkarsanız size eşlik edeceğiz.”

“Rahatsızlık verdiğim için üzgünüm,” diyebilirdim yarım yamalak. “Bir ihtiyacınız olursa kapıyı çalmaktan çekinmeyin lütfen.”

“Biz işimizi yapıyoruz Bayan Rogers.”

Henry elini uzatıp kadını selamlarken “Teşekkür ederiz,” dedi. “Zor bir sabahtı, onu artık içeriye götürmem gerekiyor.”

Kadın anlayışla başını sallayıp diğer arkadaşıyla birlikte ekip arabasına geri döndü. Onları izlerken bunun ne kadar sıkıcı olduğunu düşünüyordum. Sabahtan akşama kadar bir arabanın içinde birini gözetlemek istemezdim. Ama gerçekten söyledikleri gibi işleri buydu belki de.

Kapıyı açıp içeriye girdiğimde karşılaştığım kargaşa bir anlığına sinirimi bozdu.

“Sen artık gidebilirsin,” dedim Henry’ye. “Yalnız olmayacağım.”

Ters ters bakarak “Saçmalama,” dedi. “Hadi, birlikte evi temizleyelim. Sonra yemek söyleriz, akşama Maddie ve Kylie de gelecek.”

“Aileleri izin vermez.” Yine de kapıyı örtüp onu içeriye aldım. Çantamı askıya astıktan sonra nereden başlayacağımı düşünmeye koyuldum. Evin bu hali için Henry’den utanmayacaktım, daha önce bunu yüzlerce kez yapmıştık. Annemin tam olarak neyi olduğunu bilmese de yolunda gitmeyen bir şeyleri olduğunun farkındaydı. Yıllardır koruduğu nezaketi nedeniyle hiç zaman doğrudan sormamıştı. Belki de diğerleri gibi hâlâ yas tuttuğunu düşünüyor-du. Kimse onun gitgide kendini öldürdüğünü fark etmiyordu.

“Kilitleri değiştirmek istiyorum,” dedim oturma odasına giderken. “Bunun için arayabileceğimiz birileri var mı?”

“Babama sorarım, birilerini yönlendirir.” Cep telefonunu çıkarırken “İyi düşünmüşsün,” diye omzumu pışpışladı.

O görüşmesini yaparken mutfaktan çöp torbalarını alıp kol-tuğun üzerine attım. Bir tanesine etrafta bulduğum boş kutuları, yemek paketlerini, içki şişelerini, peçeteleri ve sigara kutularını doldururken Henry telefonu kapatıp bana yardım etmeye koyuldu.

Kafamda onlarca şey dolanıp duruyordu. Temizlik yapmak düşünmemek için güzel bir yöntemdi. Gerek olmamasına rağmen annemin odasından sonra kendi odamı da birkaç kez süpürüp sildim. Kıyafetlerimi bir yığın halinden raflara dizerken Henry alt kattan seslendi.

Babasının gönderdiği adamlar onun eşliğinde içeriye gelmişti.

“Sizi de yordum,” dedim özür diler gibi.

“Annen nerede Ansel?” diye sordu söylediğimi yok sayıp. Henry’nin babası da en az onun kadar mükemmel bir insandı. Babamın yakın arkadaşlarından biriydi, Maddie’nin babasının ona da durumu söyleyip söylemediğini bilmiyordum.

“Büyük teyzesi hasta. Onu bırakamıyor, kadın ölmek üzere.” Onunla birlikte gelen adamları içeriye alıp pencerelerin yerini gös-

terirken anlayışla başını salladı. Kızı burada bir katil tarafından kovalanırken hangi anne ortadan kaybolurdu ki?

“Ona olup biten her şeyi anlatmadım.” Yüzümü ekşittim. “Bir de benim için endişelenmesini istemiyorum ve açıkçası beni öldürmeye kararlı bir katili annemin durduramayacağını hepimiz biliyoruz.”

“Aileler yanınızda olmak için var.” Kaşlarını kaldırarak beni öğütledi. Bunu annemden bir şeyler sakladığımı düşündüğü için söylemişti. *Size katılıyorum ama bu benim ailem için geçerli değil.*

“Gelin beyler,” dedi görevlileri merdivene yönlendirerek. “Önce üst katları halledelim.” Buna bir anlığına memnun olmuş-tum. Üst katları tamamen bitirmiştım. Henry salonda iyi iş çıkar-mıştı. Geriye sadece mutfak kalmıştı.

“Ben mutfağı halledeyim,” dedim Henry’ye aceleyle.

“Ben de üst katta ihtiyaç var mı diye bakayım.”

Neyse ki evi iyice havalandıracak kadar camları açmıştık.

Fırında annemin kim bilir ne zaman yaptığı vişneli tart duru-yordu. Çöp kovasına atıp tepsileri uzun bir süre yıkamak zorunda kaldım. Mutfak küçük olduğu için işim o kadar zor değildi. Henry ben etrafı toplarken süpürgeyle kalanı halledince bir dakikalığına oturmak için zaman kazanmıştım.

Pislik ve yalanlar içinde yaşıyordum.

Pisliği temizleyebilirdim ama yalanlar için elimden bir şey gel-miyordu.

Her yerin yaşanır hale geldiğine ikna olduktan sonra birlikte çöp torbalarını dışarıya çıkardık. Ekip arabasını ilerideki kontey-nırları işaret etmeme rağmen arabadan çıkıp bizi gözetlediler.

“Garip ama iyi,” dedi Henry onların bu tavırlarına. Hurdaya dönmüş bir çocuk parkının yanındaydı geri dönüşüm kutuları. Plastikleri, camları ve kâğıtları ayırdıktan sonra kalanını büyük konteynıra boşalttık. Hayvanlar için ayırdığım bazı şeyleri kaydırağın altındaki mama kaplarına bıraktım. Henry bana bir sigara uzattığında bizim için çok küçük olan eskimiş sallanan ördeklere oturduk. Paslanmış yayları gıcırdaadığında nihayet derin bir soluk aldım.

“Bitirmek üzereler,” dedi başıyla camları işaret edip.

Ben sadece kilitlerin değişmesini ve daha korunaklı bir hale getirilmesini istemiştim ama Henry’nin babası üst kattaki eskimiş ahşap çerçeveleri görünce tümünün değişmesi gerektiği konusunda ısrar etmişti. Artık demir parmaklıklarımız vardı. Bunu nasıl karşılayacağımı bilmiyordum, kredi kartının yeterli olmasını dileyerek bekledim. Dış kapı çelik bir taneyle değişti, bütün pencereler, menteşeler... Artık hepsinde kırılması oldukça zor bir kilit vardı. Kesinlikle kendimi çok daha iyi hissetmeme neden olmuştu. Hepsinin bitmesi neredeyse geceyi buldu. İnşaatın kalan son artıklarını da dışarıya taşıdığımızda tıraçada durup adamların çıkmasını bekledim.

Birisi omzuma dokunduğunda refleksle yerimden sıçradım. Henry’nin gözleri dalgalı kirpikleri arasından sorgulayıcı bir şekilde bana bakıyordu.

“Dalmışım,” diye geçiştirdim.

“Ans,” dedi kolumun iki yanından tutup. “Yüzündeki şu ben ne halt edeceğim bakışını silip atar mısın?”

Güldüm.

“Merak etme,” dedi. “Her şey yoluna girecek.”

Ben de öyle olmasını umuyordum ama hayat buna pek izin vermiyordu. Yine de denemeye devam etmekten başka seçeceğimiz yoktu. Eski camlar adamlar tarafından evin önündeki konteynırın

yanına bırakılırken onları izledim. Her bir detayda dolaşıyordu artık bakışlarım. Ekip arabasındaki görevliler, götürdüğüm taze kahveden memnun görünüyorlardı. Bir ara alışveriş yapsam iyi olacaktı, tabii geriye param kalırsa.

“Hepsi bitti, Ansel.” Henry’nin babası diğer adamların en arkasından evden çıkıp karşımda durdu.

“Ben çok teşekkür ederim,” dedim. Hızlı adımlarla koridora gidip çantamı kucağıma aldım. “Ödemeyi nasıl yapacağım?” Kredi kartını çıkarıp görevlilerden birine doğru bakıyordum.

“Ödeme işini ben hallettim,” dedi babası.

“Olmaz,” diye itiraz ettim. “Beni daha fazla mahcup etmeyin lütfen.”

“Bana mı itiraz ediyorsun?” diye diklendiğinde gözlerinin kenarındaki kırışıklıklar kendini belli ediyordu. Boyu Henry kadar uzundu. Bu da onu daha ürkütücü gösteriyordu. “Annen geldiğinde onunla hallederiz biz. Siz başınızı belaya sokmayın yeter.”

Elimdeki çantayı ve kartı var gücümle sıkarken gözlerimin dolmaması için avucumdaki bir kesiği yokladım.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadım. “Çok teşekkür ederim.”

“Henry bu gece seninle kalsın,” dedi. “Başınıza bela açmayın.” Gülerek oğluna baktıktan sonra omzuma dokunup arabasına doğru gitti. Onlara bakarken yanımda duran Henry’nin koluna doğru basımı yasladım.

“Sizi hak edecek ne yaptım acaba?” diye mırıldandım...

Bu kadar işi bugün içinde yaptıkları için minnettardım. O kadar çok kişi çalışmıştı ki... Sadece bir ailenin vereceği çabayı vermişlerdi benim için. Henry düş alıp çıktığında yeni kahve demlemiş-

tim. Saçlarını bir havluyla kurularken merdivenlerden indi. Sık sık bizde kaldığı için odamdaki bir çekmece onun kıyafetleriyle doluydu. Ailemdeki en güzel şey babamın zamanında oluşturduğu dostluk bağlarıydı. Bütün arkadaşlarımı aslında babamın arkadaşlarına borçluydum.

“Hadi sen de duşa gir,” dedi.

“Maddie aradı, yoldaymış.” Ona bakarken gülümsedim. Onun da yüzü bir ay kadar aydınlandı. Kapıya yaslanıp “Sizin aranızda neler oluyor?” diye sordum.

“Birisi yeniden aramıza dönmüş.” Yanımdan geçerken omzuma çarptı.

“Üzülmeni istemiyorum.”

“Kendimi koruyabilecek yaştayım.”

“Maddie karşısında değil.”

“Ondan hiçbir zaman karşılık beklemedim.” Kanepeye oturup açık televizyonun kanallarını gezmeye başladı. “Sadece yanında olmanın keyfini çıkarıyorum. Merak etme kapılmayacağım.”

“Pekâlâ,” dedim. Gerçekten öyle değilse de en azından bunun farkında olması güzeldi. “Kylie gelirken yiyecek bir şeyler alacak. Bir şekilde kaçtığına inanabiliyor musun?” Tırabzanlardan tutunup güldüm.

“Ürkütücü babasından daha ürkütücü bir şey varsa o da Kylie’dir.” Kocaman sırtıttığında kıkırdayarak merdivenleri çıkmaya koyuldum. Tüm evi temizlediğimiz için çok memnundum. Her yer deterjan ve yumuşatıcı kokuyordu. Ve tırabzanlar bile parıl parıl parlıyordu. Odamdan eşyalarımı alıp banyoya girdim, kapalı pencere kendimi içeriye hapsedişim gibi hissettirse de bir aptal gibi şikâyet etmeyecektim. Artık içeriye kimse giremezdi ve ben de kimsenin evinde istenmeyen konuk olmak zorunda kalmazdım.

Banyoya girmeden önce son kez telefonumu kontrol ettim. Suyun altında dakikalar geçtiğinde de aklımda maalesef o aptal vardı. Sabah bana yaşatılanları görmesine rağmen bir kez bile aramamıştı. Eve gelip gelmediğimi kontrol etmemişti. Christopher'ın gerçekten umurunda değildim. Artık baş belası Ansel Rogers'ı gözetleme görevi kapımın önündeki ekip arkadaşlarında olduğuna göre bana bakıcılık yapmasına gerek kalmamıştı.

Üzerime şortlu bir pijama takımı giyinip saçlarımı kurutunca kendimi daha iyi hissediyordum. Telefonumu alıp aşağıya indim. Maddie gelmişti, ellerini kollarını bir oraya bir buraya çevirerek Henry'e bir şeyler anlatıyordu. Henry her söylediğini dikkatle dinliyordu. Aşkın nasıl işlediğini biliyordum ama Maddie ne kadar özel bir şeye sahip olduğunu bilmiyordu.

"Hey, Mads!" dedim ağlamaklı bir sesle. Onu ne kadar çok özlediğimi fark edip parmak uçlarımda koşarak kanepenin üzerinden boyuna atıldım. Kollarımız ahtapot gibi birbirine sarılmıştı. Her zamanki gibi tatlı nane kokusu beni ele geçirince burnumu saçlarına bastırdım.

"Benim aptalım!" dedi. Hemen ağlamaya başlamıştı. "Sizin için o kadar çok endişelendim ki..." Yavaşça geriye çekildim ama ondan tam olarak ayrılmadım. Son birkaç gün hiç olmadığı kadar sevgiye aç bir hale gelmiştim. Elim kolunun altından geçirip başımı omzuna yasladım. Bir eli elimi tuttu, diğeri saçlarımı okşamaya başladı.

"Nasılsın?"

"Şimdi daha iyiyim," diye mırıldandım. Konuşmamızı evin içinde yankılanan zil sesi böldü. Doğru ya, artık zilim vardı. Henry ayaklanarak kapıyı açmaya gitti.

Maddie, "Bunları da atlatacağız Ans," diye teselli ederken beni Kylie elinde bir sürü paketle birlikte içeriye girdi. Yüzünde sinirden köpürmüş bir ifade vardı. Henry arkasından kahkahalar atıyordu.

"Beni öldürüyorlar..." Kylie kar botlarını koridorda çıkarması için Henry'e doğru uzattı. Önce sağ sonra sol ayağındaki koca botları Henry bile zor çekiştirerek çıkardı. Kucağındaki birkaç paketi alıp hepsini ortadaki sehpanın üzerine bıraktılar. Kylie hâlâ söyleyerek atkısını ve beresini çıkarıyordu.

"Korumaları..." diye açıkladı Henry, Maddie ve benim bakakaldığımızı görünce.

"İçeriye girmek istediler!" diye ciyakladı Kylie. "Paralı magandalar!" diye sanki duyabileceklermiş gibi pencereye doğru bağırdı. Sonra bize döndü, birbirimizle sarmaş dolaş olduğumuzu görünce daha çok kaşlarını çattı. Montunu da üzerinden atıp yanımıza geldi, küçük poposunu sallayarak zorla incecik vücudunu aramıza soktu.

"Ne var ne yok bakalım?" diye soludu. Bu kızın soğukkanlılığına hayran olmamak elde değildi. Daha dün onun sürdüğü bir arabanın içinde takla atarak kaza yapmıştık ama hiç etkilenmiş gibi görünmüyordu. Sabah yaşadığımız sorgu faslına girmiyordum bile.

"Sende ne var ne yok?!" diye elini yakaladı Maddie. "İyi misin?" Dudaklarını büzmüş onu teselli etmeye hazırlanıyordu ama Kylie sadece göz devirdi.

"İyi mi?" dedi alay eder gibi. "Küplere binmiş haldeyim. Ucubenin teki en sevdiğim arabamı mahvetti!"

Üçümüz önce birbirimize baktık sonra hep beraber Kylie'ye baktık. Durduğu yerde rahatsızca kıpırdanıp ayağa kalktı. Aldığı kâğıt torbalardan birine uzanıp içinden kaliteli bir viski çıkardı. Pratik bir şekilde kapağını açıp şişeyi olduğu gibi başına dikti. "Ve herkes bize zavallıymışız gibi bakıyor." Odanın içinde bir içip bir konuşarak volta atmaya başladı. "Bu ucube kimse hayatımın en güzel yılını berbat ediyor. Turnuvaları heyecanla bekliyorum ve son yılıma çok az kaldı. Ve bugün 14 Şubat!"

“Sen 14 Şubat’tan nefret edersin!” dedik Maddie ile aynı anda.

Bize gözlerini kısarak baktı. “14 Şubat’tan nefret ederim ama kutlamaları severim. Ayrıca bu ucube yüzünden nefret edeceğim şeylerin listesi gitgide azalıyor. Etrafta bakıp alay edebileceğim kimse kalmadı. Salyangozlar bile deliğe girdiler. Sokaklar bomboş!”

Maddie ayağa kalkıp elindeki şişeyi alarak sehpanın üzerine bıraktı. Onu omuzlarından tutup kanepede Henry’nin yanına oturttu. Bana kaş göz ederek doğrulmamı sağladı. İkimiz birlikte yemek kutularını açmaya başladık.

“Senin sinirin bozulmuş,” dedi.

“Bir şeyleri çözememekten ne kadar nefret ettiğimi biliyorsunuz.” Omuz silkerek kollarını göğsünde bağladı. Katilden çok katili bulamayacağından korktuğuna adım kadar emindim.

Bir pizza dilimini elime alıp büyük bir ısırık aldım. “O halde seni keyiflendirecek haberlerimin olması iyi.” Kocaman gülümse-dim. İşte o âna gelmiştik, her şeyi onlara anlatacağım zaman.

Eh, eğer dedektif görevi gereği benim sırlarımı ifşa edebiliyorsa ben de görevim gereği onunkileri ifşa edebilirdim.

Arkadaşlık görevlerim...

“Hepiniz birer dilim pizza alıp arkanıza yaslanmanız iyi olur...” Maddie’nin önüme doğru ittiği diyet kolayı açıp bir yudum içtim. Üçü de hazır ol şekilde yaslanmış söyleyeceklerimi bekliyordu.

Ve teker teker anlatmaya başladım. Annemin olduğu kısımlar hariç hepsini. İki gece onun evinde kaldığımı. Asansörde kalma olayımı. Katilin bana attığı mesajları. Telefonumun takip edildiğini. Bu sabah ağaçta karşımıza çıkan gülleri... Ve en önemlisi diğer iki kızın nasıl öldürüldüğünü...

Maddie kendini tutamadı ve lavaboya koşarak kusmaya başladı. Kylie yüzünden bir an olsun silmediği soğukkanlılığıyla sadece anlattıklarımı dinliyor ve ara sıra başını hafifçe sallıyordu. Henry bana öfkeyle bakıyordu, olanları ondan gizlediğim için.

Ah, sen bir de annemi duy...

"Maddie'nin babasının koleksiyon viskisi sizin eve neden ve nasıl girdi?" diye sordu Kylie şüpheyile. Bu detayı da onlara vermiştim ama o şişenin görevinden ve yaptıklarından bahsetmemiştim.

"Bilmiyorum," dedim kalan son dilim pizzayı da alıp yemeye başladığımda. "Tüm diğer şeyler... Onların da neden olduğunu bilmiyorum."

Maddie yeniden döndüğünde hâlâ yemek yediğim için inanamaz gibi bana bakıyordu ama ben epeydir açtım.

"İvan o kadar zeki değil," dedi Kylie aniden konuştuğunda. Ona İvan ile ilgili hiçbir şey söylememiştim. Düşünmeye başladığından böyle sonuçları çıkarabiliyordu.

"Seni biraz takıntı yaptığı doğru ama ben de onun katil olduğunu düşünmem." Henry onu onaylayarak başını salladı. Diğer kutulardaki hamburgerlerden birini açıp rahatça ısırduğında Maddie ona da ters ters baktı ama Henry sadece yamuk bir şekilde sırıttı.

"Dylan?" diye sordu çekimser bir şekilde Maddie.

Hepimiz aniden sustuk ve kımıldamayı bıraktık. Gözlerim Kylie'ye takıldı, tek kaşını kaldırmış cevabımı bekliyordu.

Konuşmadan önce ağızımdaki lokmayı gereğinden uzun süre çiğneyip peçeteyle dudaklarıma bulaşan yağı sildim.

"Giden oydu, neden şimdi iki yıl sonra peşime düşsün ki? Hem de..." Duraksadım ama artık bu konuyu konuşurken eskisi kadar rahatsız olmadığımı fark ettim. Olan olmuştu. Tüm yaşanılanlara rağmen.

“Hem de sen zaten onu bekliyorken mi?” diye araya girdi Henry.

“Öyle bir şey olmaz.” Başımı iki yana salladım.

“O gittiğinden beri takılmadığın kimse kalmadı ki,” diye kıkırdadı Maddie. “İlk yılı hatırlıyor musunuz, her ders arasında seni başka birileriyle görüyorduk.”

Dudağımı dişleyerek bağdaş kurdum.

“Bu sabahki sorguyu açıklıyor,” dedi Kylie bacağını sallayarak. “Dedektifler beni sürekli sıkıştırdı, seninle ve ilişkilerinle ilgili sorular sorup durdular.”

“Sana da mı?!” diye doğruldum. “Bu heriflerin benimle derdi ne?”

“Ah bana da,” diye kafasını salladı. “En son bileğime kelepçe geçirecekler sandım ama avukatlar halletti.”

“Bense çıktığımda sadece kusmak istiyordum.” Yüzümü buruşturdum. İma ettikleri korkunç şeyleri düşündükçe irkilmiştim. Acaba Kylie’yi nelerle suçlamışlardı? Ona baktığımızda genelde kusursuzluğu gördüğümüz için diğer insanlardan alacaklı birine benzetemezsiniz.

“Bence üzerinde durmamız gereken şey bu değil.” Kylie ayağa kalktı. Üzerine düşünmesi gereken bir şeyler olduğunda odanın içinde volta atmak gibi bir huyu vardı. Ben de peynir krakerlerden birini ağzıma attım. Aklım bir an dün gece yediğim peynir toplarına gitmişti. Canım sıkıldı ve krakeri olduğu gibi kutusuna geri bıraktım.

Kylie telefonunu çıkardı, birkaç uzun dakika bir şeyleri inceledi. Arada başını kaldırıp bazı hesaplar yapıyordu. Düşünürken onu bölmememiz gerektiğini çok iyi bildiğimiz için diğer üçümüz sessizce oturduğumuz yerde kıvranıyorduk. Henry televizyonun sesini iyice kıstı. Maddie başka bir düşünseline girmişti. Benimse telefonumda hâlâ herhangi bir mesaj yoktu.

“Doğru tahmin etmişim,” dedi Kylie sonunda bize dönerek. “Bir sıralaması var...” Parmaklarıyla tekrar sağlama yaparken küçük gözlerini tavandaki ışığa sabitlemişti, tuhaf ve ürkütücü görünüyordu.

“Söyle artık,” diye kıvrandım.

“Chloe’nin çatıdan düştüğü gün, spor salonunda Summer’ın da olduğu ortaya çıkmış. O gece biz de oradaydık Mads.” Hızla kızıl saçlarıyla oynayan gergin arkadaşşıma döndü. Maddie rahatsızca kıpırdandı.

Kylie telefonun ekranını bize çevirip notlar kısmını ve takvimini gösterdi. “Her şeyi planlayarak yapıyorum, biliyorsunuz. Prova yapmak için orada buluşacaktık. Ansel yine bir yerde alem yapıyordu. Maddie sen benden önce gitmiştin, girerken aceleyle içeriden Summer’ın çıktığını gördüğünü söylemiştin. Hatırlasana...”

“Yine işe yetişmeye çalışıyor sanmıştım!” Maddie irkilerek Henry’e doğru yanaştı. Gözleri iri iri açılmıştı.

“Chloe’dan sonra Summer’ı öldürdü,” diye araya girdim. “Sonra da Summer’ı gören Maddie’ye saldırdı. Sonra da onun peşinden içeriye giren sana...” Gözlerimi kırıştırdım. İşte, bu bir sıralamaydı ve belli bir mantığı vardı.

“Sizden sonra içeriye kimse girdi mi?” diye sordu Henry. Çünkü eğer girdiyse bu sıralamaya göre sonraki kurban o olacaktı. Maddie ve Kylie birbirine bakarak hatırlamaya çalıştı.

“Matt,” diye fısıldadı Maddie. “Kylie’den sonra salona o geldi.” Gözleri bana döndü. Bir onay ya da inkâr bekler gibi. Kylie bakıp onu onayladı. Sessizce bunu düşünmeye başladık. Matthew bir kurban mıydı, yoksa kızların ölümünde payı olanlardan mı?... Summer için aklanmıştı ama aklanmasının sebebi Summer ile gizli ilişkisi olduğunu itiraf etmesiydi.

“Ya Summer yaşananları Maddie’ye anlatmakla tehdit ettiyse?” diye bir fikir yürüttüm.

“Bu Chloe’nin ölümünü açıklamaz,” dedi Kylie. “Ve bize saldırmasını da.”

“Belki de Maddie’ye saldırmasının nedeni...”

“Beni korkutup yeniden kendine çekmeye çalışması olabilir,” diye başını salladı Maddie. Ürpermiş gibi kollarını etrafına sardı. Şimdi hepimizin biraz önce ortadan kaldırılan şişeye ihtiyacı vardı.

“Sana yaptıklarından sonra ölse biraz bile üzülmem!” Boşalan kutuları alıp sadece bir şeyler yapmak için çöp kovasına götürdüm. Kylie bir hafta yetecek kadar çok yemek almıştı.

“Lütfen,” dedi Maddie. “Bunu şimdi yapmak istemiyorum. Biraz sindirelim. Bir film açalım. Ansel, dondurma var mı?”

Kylie ile göz göze geldik, daha ileri gitmemesi için başımı salladım. Maddie haklıydı, sindirmemiz gereken çok şey vardı.

“Yarın alışveriş yapacağım,” dedim ona dönüp. “Ama atıştırma bir şeyler bulurum.” En azından bu gece yalnız olmayacaktım ve bu şimdiden kendimi çok daha iyi hissetmemi sağlamıştı. Kylie babasıyla görüşmesini bitirip kanepede yanımıza oturdu.

“Ne açtınız?” diye sordum.

“*Blair Cadısı*.” Henry sırttı. Köşedeki tekli koltuğa yayılmıştı. Biz de Maddie’nin iki yanına yerleştik. Ayaklarımı Henry’nin oturduğu koltuğun kenarına doğru uzattım. Hem filmdeki öğrencilerden birinin hem evdeki telefon aynı anda çalmaya başladı. Hepimiz olduğumuz yerde sıçradık. Kylie bize ters ters bakarak ayağa kalktı. Evin telsiz telefonuna ulaştığında Henry filmi durdurmuştu.

“Alo?” dedi düz bir sesle.

Açıkçası telefonu açan ben olmadığım için memnundum.

“Veterinerden arıyorlar.”

Telefonu elinden kapıp mutfağa doğru yürürken konuştum. Arayan annemin bir türlü anlaşılamadığı yeni yardımcısıydı. Çok önemli bir şey değildi, sadece izinli olduğu gün ne yapacağını bilememişti. Maalesef o gün kliniği kapatmak zorunda kalacaktı. Ve iyi haber, biriken parayı gidip almamı istiyordu. Tabii çoğu kliniğin asıl sahibine gidecekti annem oranın sadece hekimiydi.

Yeniden kanepedeki yerime oturduğumda sehpanın üzerindeki telefonum titremeye başladı. Kylie’nin kucakındaki de öyle. Henry’nin konsolun üzerine bıraktığı telefon çalmaya başladı. Maddie elindeki telefona korkuyla bakmaya başladı. Ekranda üst üste onlarca bildirim vardı. Mesaj bildiri kutusunun biri diğerinin üzerine çıkıp duruyordu. Sonunda kilidi açıp Instagram’dan gelen paylaşımın üzerine tıkladım. Birisi bizi bir şeye etiketlemişti ve gelen her etkileşim bildirim olarak telefonumuza yağmaya başlamıştı.

“Siktir...” diye fısıldadım. Bu yine o hesaptan gelen bir paylaşımdı.

Ophelia.hell

Bu defa sadece bir alay görseli değildi.

Bu defa Matthew’un kafasıydı. Bedeninden ayrılmıştı. Bir konteynirin üzerindeydi, dudaklarının arasında büyük bir dalda papatya sıkıştırılmıştı. Gözleri açık kameraya bakıyordu ama o artık bir ölüydü. Paylaşımın açıklamasında “*Mutlu sevgililer günü!*” yazıyordu.

Telefon elimden düştü, Maddie bağırmaya başladı. Birisi hidetle kapıya vurdu.

15. BÖLÜM: DİKİŞ TUTMAZ YARALAR

Ölümlerin insanlara ne kadar çok şeyi unutturabileceğini ilk elden tecrübe etmiştim. Gözlerinizi kapatıp artık onun hayatta olmadığını düşünmek öyle çok yakardı ki canınızı, açtığı yaralar dikiş izlerini sökerek teker teker kapanmaya başlardı. Onunla ilgili kötü olan her şeyi unutmaya yeterli olurdu.

Bu yüzden Maddie göğsüne bir bıçak yarası açılmış gibi ağlarken ne hissettiğini biliyordum. Sadece boşluk ve o boşluğun getirdiği yokluk. Annemi çıkılmayan bir depresyona sürükleyen o boşluk olmuştu.

Kylie'nin inanamayan bakışlarını, acı içindeki gözlerini anlıyordum, ona yaptıklarını hatırlıyor ve vicdan azabı çekiyordu. Öldüğünüz zaman birçok suçtan azat edilirdiniz. Henry'nin de ondan farkı yoktu.

Bense hiçbir şey hissetmeden öylece duruyordum. Ölümün bana yapabileceği her şeyi yaşamıştım.

Hayaletler her zaman ürkütücüdür ama onların geçmişten geldiğini bilmek başka bir mesele olur; geçmişten gelenlerin planları vardır. Ve bunlar çoğunlukla bizim iyiliğimiz için olmaz. Kapanmamış bir hesabın telafisi niyetiyle olur.

Henry arabayı kullanırken yan koltuğunda oturmuş bunu düşünüyordum. Kylie arka koltukta durmaksızın ağlayan Maddie'yi

sakinleştirmeye çalışıyordu. Dolu dolu gözlerim dikiz aynasından bizi takip eden araçlara kaydı. Beni gözetlemek üzere görevlendirilmiş ekip arabası ve Kylie'nin korumalarının kullandığı araba. Evden öyle hızlı çıkmıştık ki yapabilecekleri tek şey peşimize takılmak olmuştu.

Bizi eski şarap fabrikasına götürürken Henry'nin direksiyon üzerindeki parmak boğumları beyazlamıştı. Sözde Matthew'un kafasının kesilip bırakıldığı yere gidiyorduk ama olayın öyle olmadığı açığa çıkmıştı.

“Bunu kim yapar, aklım almıyor,” diye fısıldadı sadece benim duyabileceğim şekilde. Paylaşılan fotoğraftaki baş gerçek değildi. Birkaç yıl önce cadılar bayramında Matthew'a yapılan bir balmumu heykeliydi. Gerçeğe birebir yakın olduğu için Henry bunu söyleyene kadar hepimiz başka bir cinayet daha işlendiğini düşünmüştük ama bizden önce oraya giden memurlar balmumu olduğunu onaylamıştı. Yine de yoldaydık çünkü Maddie bunu kendi gözleriyle görmek istiyordu.

“Mizah anlayışı olan biri,” dedim ve bu aklıma bir kişiyi getiriyordu. Canım iyice sıkılmıştı. Henry yandan bana bakarken sadece omuz silktim. O balmumu Dylan'ın fikriydi, yaptıran oydu ve bunca zaman sonra o heykelin nereden çıktığını hiçbirimiz bilmiyorduk.

Araba yavaş yavaş orman arazisinden çıkıp eski şarap fabrikasının yakınında durdu. Tam da tahmin ettiğimiz gibi her yer tıklım tıklımdı. Hem paylaşımı gören öğrenciler hem de cinayet bürodan gelen memurlar oradaydı.

“Sil gözyaşlarını Mads,” dedim kapıyı açarken. “Matthew kanlı canlı orada.” *Ve kolunu Jenny'nin omzuna atmış elindeki bira şişesiyle etrafına gülücükler saçıyor.* Kapıyı ardımdan kapatıp sanki tanınmama engel olacakmış gibi hırkamın kapüşonunu başıma geçirdim. Saçlarımı iki yanımdan örtüp gizlenmeye çalıştım.

Maddie umarsızca ona doğru yürümeye başladı. Eteği adımlarının hızıyla sallanıyordu. Dağılmış kızıl saçları kalçasına kadar uzanıp her hareketiyle birlikte sırtına vuruyordu. Geç kaldığını düşünen bir insanın aceleci ama çekimser hali vardı üzerinde.

Henry yanımızda dikildi.

“Ona yaptıklarından nefret etsem de Matt benim çok uzun zamandır arkadaşım,” dedi. Gözleri yorgun ve kırık bakıyordu. Ona döndüğümde sadece yaslanıp kolumu etrafına sardım.

“Matt’in Maddie’ye yaptığını birçok kez başkalarına yaptık,” diye omuz silktim. Söylediğimde içtendim. “Bunun için onu yeterince cezalandırdın, arkadaşlığını bozmanıza gerek yok.” Özellikle böyle zamanlarda. Karanlık zamanlar... İnsanın sevdiklerinin değerini daha çok anladığı zamanlar... Maddie ve Kylie’nin başına gelenler beni öyle korkutmuştu ki onun yanında olmak istiyor diye gocunmazdım.

“Şu an bile kızgınlım ama öldüğünü düşünmek...” Kylie bize doğru dönüp derin bir nefes aldı. “Sanırım bütün bunlar hepimiz için fazla oldu.” Henry ile peşinden ağır ağır yürümeye başladı.

Karanlık, insanların üst üste çektiği fotoğrafların flaşları ve ekip arabalarının sirenleriyle kırılıyor ve göz alıcı bir renk cümbüşü sunuyordu. Mavi kırmızı ışıklardan gözümü sakındım. Matt, Maddie ile kenara çekilmiş ve yüzündeki sinir bozucu sırıtmayı nihayet silmişti. Jenny, Anna ve birkaç diğer kızla birlikte köşede takımdaki diğer çocukların yanına katılmıştı. Bazıları Matthew’un balmumu kafasıyla fotoğraf çekiliyordu. Hayatımda gördüğüm en büyük saçmalıktı.

Matt’in bakışları vakur bir ifadeyle Henry’ye döndü. Ellerimi hırkamın cebine sokup onlardan birkaç adım geriye çıktım. Kylie, Henry’den önce davranıp “Senden nefret ediyorum,” dedi ama

Şu an katilin kolları bile benim için daha çekiciydi.

Koşamazdım çünkü koşarsam bu onu tetiklerdi, tetiklerdi ve peşime düşerdi. Yaralaması yetmezdi, öldürene kadar durmazdı. Bu oyunu onunla bir daha oynamayacaktım. Bir daha aynı tuzağa düşmeyecektim.

“Eve gidebiliriz,” dedim memurlardan tek başına arabanın yanında bekleyene. Başıyla onayladıktan sonra telsizini eline alıp diğer arkadaşına durum bildirisi yaptı. Onlar konuşurken ben arabaya bindim ve ne zaman tuttuğumu hatırlamadığım nefesimi nihayet verdim.

Ellerimi cebimden çıkardığımda gördüğüm manzaraya inanamamıştım. Yara bantlarının altındaki kesikler bile açılmıştı. Avucumun içindeki kabuk bağlayan yaralar... Tırnaklarımın dipleri kan toplamıştı. Kendimi ne zaman kesmeye başladığımı hatırlamıyordum. Bu kesiklere diğer acıları unuttursun diye yer açarken onun varlığı diğer hiçbir yarayı hissettirmiyordu.

Çünkü en büyük yara oydu.

Dizlerimin titremesini bastırmak için ellerimi üzerine yasladım. Elimin içindeki kanlar çizgi halde kot pantolonumun yüzeyine iz bıraktı. Araba hareket ettiğinde ısı arttıkça kendi avuç içlerimden gelen kanın kokusunu alabiliyordum. Benim gibiler en ufak bir yaranın kokusunu bile kolayca alabilirdi. Diğer tüm kokular arasında onu ayırt edebilirdi.

Artık evin kapısında küçük bir kare şeklinde güvenlik sistemi vardı. Çelik kapıyı açmak için önce bir şifre girmem daha sonra anahtarı çevirmem gerekiyordu. Dokunmatik ekranın camında dolayan parmaklarım kırmızı izler bırakırken düşündüğüm tek şey bir an önce kendimi içeriye atıp küçük kafesimin içine girmektir. Bu ev

artık beni sadece katilden değil, tüm kötülüklerden koruyacak bir barınak haline gelmişti.

Kapıyı arkamdan kapatıp yaslandım ve soluklanmaya başladım. Yoldan beri çalan telefonum şiddetini artırınca isteksiz bir şekilde ekrandaki bildirimlere baktım.

Henry ve Kylie.

“Eve geldim, uyuyacağım. Bütün gün temizlik yapmak canıma okudu, keyfinize bakın.” Mesajı olabildiğince hızlı gönderdim. Beni geri çağırıyorlardı. Fabrika neredeyse boşalmıştı. Ekipler olay yerini terk etmişti. Geriye sadece kutlama yapacak insanlar kalmıştı. Bir gece aylaklık edeceklerdi. Daha önce her zaman yaptığımız gibi. Bir ben eksiktim.

Kocaman bir yalan. Kocaman bir yanlış. Artık tek eksiğiniz de kapandı. Onun gelişini kutlayacaklardı, yeniden bir arada oluşlarını kutlayacaklardı ve eminim hiç kimse orada olup surat asmamı istemezdi. Bahse girerim oradan ayrıldığım için rahatlamışlardı bile. O onların arkadaşıydı. En çok sevdikleri arkadaşlarındandı. Henry bile söz konusu o olduğunda bana dönüp bakmazdı. Ne de olsa bizi tanıştıran da o olmuştu.

Çemberin dışındasın...

İşte başardın kahrolası, diye söylenerek ayağa kalktım. Beni yalnız bırakmayı başardın. Beni öldürmek için ne kadar da güzel bir gün!

Gel ve al o zaman istediğini.

Masanın üzerindeki Kylie'nin açtığı viski şişesi gözüme takılınca bu gece sonunda *nihayet* diyebildim. Nihayet benim için iyi bir şey. Elimdeki anahtarı ve telefonu sehpanın üzerine attım, hırkamı çıkardım. Şişeyi olduğu gibi kafama dikerek üst üste sağlam birkaç yudum aldım, yüzümü ekşiterek elimin tersiyle ağzımı sil-

dim. Çıkarken kapattığımız televizyonu yeniden açtım, aptal korku filmi kaldığı yerden oynamaya devam etti. Beni yol boyunca rahatsız eden, etimi bir kapan gibi kısıtıran dar kot pantolonu bir hışımla bacaklarımdan sıyırıp attım.

“Tekrar merhaba, dikiş tutmaz.”

Şişeyi yeniden kafama diktim, bu defa neredeyse boğulmama neden olacak kadar içtim. Midemi bulandıran bütün bedenimi uyuşturmayı amaçlıyordum çünkü her zaman olduğu gibi aptal et yığını bir mıknatıs gibi ona doğru çekiliyordu. Uzuvarım sanki yaratıcı oymuş gibi ayaklanıp ona doğru koşmayı istiyordu.

Şişeyi biraz daha kafama diktim. Sehpanın üzerine eğilip paketinden beceriksizce bir sigara çıkarırken yarısını yere saçtım. Onlara uzanmadan çakmağı alıp dudaklarımdan arasındaki sigarayı ateşledim.

Bir daha olmaz, bir daha aynı hatalar yaşanamaz.

Keşke döndüğünü değil, öldüğünü duysaydım; böylece benim de onun yaptıklarını unutmak için bir fırsatım olabilirdi. Ölülerden ve ölümlerden korkmak bu yüzden anlamsızdı. Bir ölünün arkasından üzölmek şanslı olduğunuzu gösterir, yaşayanların hiç canınızı o kadar yakmadığı anlamına gelirdi.

Sigarayı hırsıyla içime çekerken telefonumu yeniden elime aldım. Bir dizimi kendime çekerek kanepede sosyal medya hesaplarıma girmeye başladım. Bütün ana sayfam onunla dolmuştu. Takip ettiğim yirmi sekiz kişi vardı ve yirmi sekizi de onun büyük hayranıydı.

Dylan.

Dylan.

Dylan.

Hoş geldin.

İyi ki geldin.

Seni özledik.

Hâlâ çok iyi görünüyorsun.

Zaten neden gittin ki?

Dylan.

Dylan.

Dylan.

Hiçbir zaman gitmemeliydin bu kasabadan.

Sosyal medyada her şeyini paylaşmayan Kylie bile onunla, onlarla birlikte bir sürü hikâye paylaşmıştı. Bira bardaklarını tokuştururken, birlikte dil çıkarırken; Matthew, Henry ve Maddie'yle birlikteyken.

Sigarayı küllüğe bastırıp telefonu yeniden kenara fırlattım. Zihnim bedenim tarafından ele geçirilmiş gibi kendini o karelerin içine sıkıştırıyordu. Varlığımı itip orada kendine zorla bir yer aramaya çalışıyordu.

O karelerin neresinde olabilirdim ki? Hiçbir zaman anlaşılamadığım Matthew'un yanında mı? Dylan'ın kolunun altında mı?

Eskiden onun kucağında olurdun.

Yeniden telefonum titredi. Yeniden telefonu elime aldım, bu defa hevesle, çabucak. Kylie'den, Maddie'den ya da Henry'den bir mesaj olmasını umarak. Belki yola çıktıklarını söyledikleri bir mesaj almayı umdum çaresiz bir ihtiyatla. Ama yeniden sobelenmişim.

"Mızıkçıları hiç kimse sevmez, Ansel."

Gözümünden yaşların akmasına da bu cümle neden oldu. Son bir dokunuştı. Kusursuzca inşa ettiğin her şeyi yıkan tek bir dokunuş. Temeli sağlam olmayan her şey böyle kumdan yapılmış binalar gibi yerle bir olurdu.

Görüşümü bulanıklaştıran yaşları silip yeniden ekrana baktım. İlk defa gelen mesajın altında bir cevapla seçeceği bulunuyordu. Yanıt vermeme izin veriyordu. Bu hem midemin gerilmesine hem de heyecanlanmama neden oldu. Ona ulaşmama izin veriyordu. Ve o an yazacak onlarca şey geçti zihnimden. Hesap sormak, küfretmek, lanet okumak. Ama daha zayıf olan yanımda yardım dilenmek istiyordu. Ve Tanrı şahidim olsun ki içeriği bir kapı zili doldurmasaydı yapacağım şey buydu. Bir katilden yardım istemek. Telefonu komple kapatıp ayağa kalktım. Yüzümü silerken içimden bir parça da hâlâ umut vardı. Belki de geri geldiler diye.

Görmeyi beklediğim yüzler arasında en sonuncusu onundu.

“Dedektif?” diye soludum. Telaşlı gözleri bana döndüğünde bir anlığına rahatladığını düşündüm. Ama daha sağduyulu tarafım bunu yine ihtiyacı olan yanımda bir uydurması olduğunu söylüyordu. Bana baktıktan sonra içeriye girip kapıyı üzerimize örttü.

“Fabrikaya gittim,” dedi aceleci tavırlarla bir şeyi açığa kavuşturmak ister gibi. “Herkes oradaydı ama sen yoktun.”

“Yorgundum,” dedim. “Uyumak için geri döndüm.” Kaçtım. Bir kez daha o kapana kapılmamak için arkama bile bakmadan kaçtım. Kaçtım ve beni yalnız bırakmasına izin verdim. *Henüz bilmiyorsun dedektif ama öldürülmek üzereyim. Yine de katilimi ele vermeyeceğim.*

“İyi misin?” diye sordu anlamamış gibi kaşlarını büzerek.

“Dediğim gibi,” Derin bir nefes aldım. “Yorgunum.” Ve sen bir an önce gitsen iyi olur. Çünkü her şeyden çok kendimden korkuyorum.

“Biraz konuşabilir miyiz?” dedi çekimser bir şekilde. Gözleri tişörtümün altındaki çıplak bacaklarıma kaydı. Keşke mizahi yönüme ulaşabilseydim ama artık onu kurtarmak için çok geçti.

“Sen çağırdın onu, değil mi?” İçeriye doğru yürürken parçaları kafamın içinde oturttum. Benden isimler isteyip duruyordu ve olmasından en çok korktuğum şey sonunda olmuştu. Sorguladığı isimler içinde ona onun ismini veren kimdi acaba? Beni deli gibi köşeye sıkıştırdılarsa diğerlerine de aynısını yapmış olmalıydı. Kylie bile Dylan’ın ismini vermiş olabilirdi. Geçmişimde başka hiç kimse yoktu ki...

“Sorgulanması gerekiyordu.” Kimden bahsettiğimi hemen anlamıştı. Nasıl oluyordu da herkesi kendi eksenine alabiliyordu? Adını bile anmanıza gerek kalmadan sizi esirine dönüştürebiliyordu.

Şimdi ona dönüp çok yanlış yaptığını, aslında katile yardım ettiğini söylesem ne hissederdik acaba? *Onu kasabaya getirerek en çok istediği şeyi yaptın, beni yalnız bıraktın. Evimin önüne bir ekip arabası daha çağırmaya ne dersin? Belki de beni yanından ayırmamalısın. Belki de şimdi şuracıkta silahını çıkarıp kafama sıkmalısın.*

“Ee,” dedim. “Ne buldunuz dedektif?”

“Onu neden sakladın?” Ben kanepeye oturdum ama o karşıma dikilip yukarıdan bana bakmaya devam etti. Gözleri yine etraftaki dağınıklığın üzerinde geziyordu. Yere saçılmış sigaralar, yarım söndürülmüş izmaritler, ağzında ruj izi olan viski şişesi ve hâlâ orada olan yemek paketleri. Yere çıkarılmış hırkam ve öylesine ortaya atılmış kot pantolonum. Bütün dağınıklığı her zaman o görüyordu.

“Onunla daha uzun takıldım sadece,” diye geveledim. “Bu onu diğerlerinden farklı yapmıyor.” Ah, bu söylediğim en büyük yalandı öyle ki onu bile inandıramadık. “Hakkımda ne söyledi?”

“Başkalarının ifadelerini seninle paylaşamam.”

İstemsizce kahkaha attım.

“Buraya benimle hiçbir şey paylaşamayacağın için mi geldin?” Gülümsemem çok çabuk soldu. “Benimle sevişmek gibi bir niyetin yoksa bu gece seni hiç çekemem.” Gözlerimi gerilen bedeninde gezdirdim. Hava buz gibi olmasına rağmen inatla o tişörtlerle dolaşması tahrik edici oluyordu. Soğuğa karşı ben de onun kadar dirençli olmayı isterdim.

“Kapının yanındaki güvenlik kilidinde ve kapının kulpunda neden kan izleri var?” Söylediğimi görmezden gelip kanepede yanına oturarak bana döndü. Yakınlaştığı anda kokusu burnuma kadar ulaştı. Kaliteli bir parfüm...

Viski şişesini elime alıp birkaç yudum daha içtikten sonra elimi ona doğru uzattım. “Bazı yaralar açıldı.”

Bazı yaralar açıldı...

Elimi tuttuğunda içimden bir şeyler kımıldayınca neredeyse sevindim. Sevindim çünkü üzerimde bir etki bırakmıştı. Hem de daha bir saat önce iblisim karşıma dikilmesine rağmen. Bedenimin hâlâ ona itaat etmeye ne kadar hazır olduğunu görmeme rağmen. Karşımdaki adamın yarattığı kıvılcım benim için bir orman yangınına bedeldi.

Nasırlı elleri nazikçe bileğimden kavrayıp elimi incelerken yavaş yavaş kolumdaki uzun dikiş izine gitti. Araba kazasında olan yeni yarama. İyi ki diğer kolumu görmemişti.

“Pansuman yapmamışsın,” dedi.

“Bazı yaralarda işe yaramaz.” Boşta olan elimle şişeyi yeniden kafama diktim, dudaklarımı ona doğru uzatıp “İçecek bir şeyler ister misiniz?”

“Olur,” dedi. Bir an zafer kazandığımı düşünsem de yavaşça eğilip elimden viski şişesini aldı. Gözlerimin içine bakarak şişeyi dudaklarına götürdü. Ben kaşlarımı kaldırana kadar sanki beni öpüyormuş gibi o şeyi içip durdu. Ayak parmaklarım bile zevkten kıvrıldı.

“Dikkat edin dedektif,” diye mırıldandım. “Sarhoş olursanız sizden faydalanırım.”

Yaslanıp kollarını kanepenin sırtında iki yana uzatırken genizden bir hırıltıyla güldü. Bir saniyeden daha kısa sürdü ama ben doğrulup dizlerimin üzerinde ona doğru eğildim.

“Sen biraz önce güldün mü?” Gözlerim iri iri açılmış, yüzüme kocaman bir sırıtma yerleşmişti.

Başını bana doğru çevirdiğinde burun buruna geldik. Dudaklarındaki kıvrım gitse de gözlerinin içinin güldüğünü görebiliyordum. “Siz.”

“Vay canına!” Dizlerimin üzerinde kalkıp ellerimi dudaklarına götürüp gülümsemesi için iki yana doğru açmaya çalıştım. “Dişleri de varmış.” Kıkırdadım. “Gülümsemeyi de biliyormuş!” Ben daha çok gülerken o viski şişesini refleksle elinden bırakıp bileklerimden beni yakaladı. Şişe kanepenin üzerinde hemen onun yanında devrildi ve pantolonunun üzerine doğru komple döküldü.

“Siktir!” diye mırıldandığında bakışlarım aşağıya kaydı. Pantolonunun kemer kısmından bacaklarının arasına kadar viskiye bulanmıştı. Kahkaha atmamak için kendimi zor tuttum.

“Bana doğrudan sorabilirdin,” dedim. “O viskiyi ziyan etmene gerek yoktu.”

Hâlâ tuttuğu bileklerimi daha sıkı kavradı, imam onu hazırlıksız yakalamıştı. Gözümün dibinde nefes alırken heyecanlandığını hissetmek bir anda beni daha da arzuyla doldurdu. Başımı ona doğru

yaklaştırdım, yüzüne doğru eğildim, gözleri davetkârca gözlerimin içine bakıyordu, nefesi yüzüme vuruyordu ama yine bileklerimden iterek beni ileriye doğru uzaklaştırdı.

Ben hayal kırıklığı ile sırtımı yaslarken o hâlâ yarısı dolu viski şişesini sehpanın üzerine bıraktı. Bana bakan ifadesi şaşkın ama sertti. Bir anda bozguna uğramış gibi. O an bu düşünce aklımdan geçmiş gibi hissedip gülümsedim ama televizyondan gelen çığlık sesi ikimizin de dikkatini dağıttı.

“Ne izliyorsun böyle?” diye sordu. Sehpanın üzerindeki rulo kâğıt havluya uzanıp birkaç yaprak kopardım. “Korku filmi,” diye açıkladım. Eğilip pantolonun tam önünü silmek üzereyken bileğimi havada yakaladı.

“Isırmayacağım.”

Uyarır gibi gözlerini kıstı. Meydan okumam onu heyecanlandırıyor olmalıydı. Elimi yavaşça bırakıp “Her zaman bu kadar yardımsever misin?” diye sordu.

Peçeteyi eline tutuşturup kanepeme geri dönerken “İlgimi çeken şeyler için, evet,” dedim. Homurdanarak kumandaya uzanıp filmi en başa sardım. Bu gece gözüme uyku girmesi seçenekler arasında en zayıf olanıydı. Ama ruh halimin gevşemesi beni bile şaşırtmıştı. O iblisin etkisi daha önce hiç böyle zayıflamamıştı, bunu sırlarımı ifşa ederek yapan dedektif olmasa belki daha coşkulu olabilirdim.

“Bu kadar dağılmana sebep olan o çocuk mu?”

Çocuk. Hah. İnan bana o bir çocuk değil, hiçbir zaman da olmadı.

“Bu bir sorgu mu?” Kelimeyi telaffuz eder etmez aklım sabahın köründe yaşadıklarına gitmişti. Önce onun şefiyle konuşması daha sonra hepsinin bir araya gelip beni itham ettikleri şeyler. “Gerçi sabah soracağınız her şeyi sordunuz, sahi beni itham edecek yeni

şeyler bulduğun için mi geldin buraya?" Gözlerimi sertçe televizyona odakladım. "Kapıma iki tane bekçi diktin zaten, ağzımdan başka laflar almak için mi buradasın?"

Onunla konuşmak da aniden rahatsız edici olmaya başlamıştı ve bu daha çok gerilmeme neden oluyordu. Mutsuzlukla şişeyi yeniden dudaklarıma götürdüm.

"Buradasınız," diye düzeltmesi neredeyse fısıltı gibiydi. Bunu gerçekten umursuyor mu yoksa benimle uğraşmak hoşuna mı gidiyor kestirmek çok zordu ama hiç oralı olmadım. "Sabah için üzgünüm," dedi. "Sana çapraz sorgu yapmaları benim fikrim değildi ama engel olsaydım..." Tereddütlü sesi beni ona bakmaya teşvik etti. Eliyle ensesini kaşırken sıkılmış görünüyordu.

"Ne olurdu?"

Derin bir iç çekip bunalmış gibi yanıma oturdu. Gözlerini devirerek şişeyi elimden aldı. İhtiyacı varmış gibi kafasına dikti. "Senin favori kurbanım olduğunu söylüyorlar, eğer engel olsaydım daha çok başına üşüşeceklerdi." Yeniden şişeyi kafasına dikerken onu izledim. Şişenin ağzı yumuşak dudaklarını ezerken sinirim yavaş yavaş yatışmaya başlamıştı. Benim için mi olanlara ses çıkarmamıştı? Bir kerede kurtulmam için. Bu mümkün olabilir miydi?..

"Favori kurban," diye yineledim. "Hoşuma gitti bu." Adama yaptığım onca baştan çıkarma zahmetine karşılık olabildiğim tek şey bu olmuştu.

"Siz de çoğu zaman benim favori dedektifimsiniz." Televizyona bakarken gülümsedim.

"Çoğu zaman?" Bunu altını çizerek söylemesi beni biraz daha gülümsetti.

"Bu kadar naz yapıp beni süründürmeseniz başka birçok konuda daha favorim olacağınızı düşünüyorum." Tek dizimi yeniden

kendime çektim. Diz kapağımdaki yara bandı aşınmıştı. Tüm yaralarımın üzerinden yeniden geçmem ve az hasarlı olan bölgeleri bir yere not etmem gerekiyordu. Hasarı dağıtmalıydınız böylece yaralar sizi öldürmezdi. Ve ben özellikle kendime hasar vermeyi seven biriydim.

Tekrar, “Arkadaşlarının yanında olmama sebebin o çocuk mu?” diye sordu. “Neden bahsetmedin ondan?”

Bu can sıkıcı konuyu tüm çabama rağmen kapatmayacaktı anlaşılan. Bunun davanın mihenk taşı olduğunu falan sanıyor olmalıydı. O çocuğun bir bela olduğu konusunda hemfikirdim ve bir gün ona ilk taşı atan olmayı çok isterdim ama *inanın bana dedektif, aradığınız kişi o değil.*

“Siz bana neden benimle sevişmediğinizi söylerseniz ben de belki bir şeyler söyleyebilirim.” Cümleyi bitirdikten sonra hazmetmesi için gözlerimi televizyondan ayırmadım. Bunun cevabını gerçekten merak ediyordum. Her şey bir yana egomu koruduğum tek alanda zedeliyordu. İnsanlar beni her zaman beğenir ve arzuları, zaten beni kabul ettikleri tek alandan da aforoz edilirse hasar tespiti yapamayacak kadar çok yaram olacaktı.

“Çünkü ben bir dedektifim ve sen de baktığım davanın önemli isimlerinden birisin. Etik değil.” Ses tonu kafamı allak bullak etmişti.

“Etik değerleri birçok kez kenara attık.”

“Bu da diğer bir sebep,” diye açıkladı.

“Pekâlâ.” Bacaklarımı onun dizlerine doğru uzatıp bir ayağımı diğerinin üzerine attım. “Beni baştan çıkarmayı başarırsan sana onun hikâyesini anlatırım.” Kaşlarımı kaldırıp gülümseyerek blöfümü önüne bıraktım. Önce çıplak bacaklarıma sonra sinsice bana baktı. Düşünürken dudağının bir köşesini ısıırıyordu ve yine onu

yaptı. Bunu mu kafasında tartıyordu, yoksa benim ne kadar kaçık biri olduğumu mu, emin değildim. Ama gözleri bana dokunduğu anda kıvranmak için hazır bekliyordum. En azından mıknatısın gücü zayıflamıştı ve bu geceyi atlatırsam iblisime karşı koyabileceğimi düşünüyordum.

“Işıkları kapat,” dedi fısıltı gibi bir sesle ve sadece bu bile bütün bedenimi beklentiyle titretmeye yetti. Komutuna itaat ederek ayağa kalktım, parmak uçlarımda yürümeye özen gösterdim, beni izlediğini biliyordum ve güzel bir görüntü sergilemek istiyordum. Işıkları kapatıp tarifsiz bir heyecanla kanepeye geri döndüm.

Yanındaki yastıkların ikisini de alıp bana uzattı. “Arkana koy,” dedi. Kanepenin ucuna dediği gibi koyup yaslandım. Zarafetle sehpanın üzerinden şişeyi alıp biraz içtikten sonra bana uzattı. Şişeyi dudaklarıma değdirirken gözlerim hâlâ onu takip ediyordu. Televizyonun ışığı ikimizi de aydınlatacak kadar üzerimize vuruyordu ve oyuncuların gerilim dolu sesi nefesimizi bastırıyordu.

Karanlığın içinde birer elmas gibi parlayan mavi gözlerinde bunca zamandır tuttuğu o arzuyu nihayet çıplak bir şekilde görmeme izin verdi. Doygun bakışlarını üzerimden çekmeden uzanıp şişeyi alırken heyecandan nefesimi tutacaktım. Sehpanın üzerine bırakıp bana döndü. Yine olabilecek en zarif şekilde yaslandı. Elini çok yavaş hareketlerle dizlerinin üzerine vurdu. Bacaklarımı yeniden üzerine uzattım. Başını eğerek çıplak bacaklarıma baktı, bu âni uzatmaya çalışıyormuş gibi. Beni daha çok kıvrandırmak istiyormuş gibi.

Parmakları bir satenin üzerinde hareket eder gibi bileklerime dokunduğunda irkilerek bir nefes aldım. Parmak uçlarının tenimin üzerinde şöyle bir dolaşması bile alev almama yetmişti. Bileğimden kelepçe gibi kavrayarak beni biraz daha kendine doğru çektiğinde tüm bedenim ürperdi, omurgamın şaha kalktığını hissettim.

Onu gerçekten istiyordum. Sadece bu gece oyalanmak için değil, egomu kurtarmak için değil, eğlenmek için değil. Onu gerçekten istiyordum. Tüm bedenimin kıvrımlarında.

“Eğer durursan seni mahvederim,” diye fısıltıyla uyardım bu defa. Geçen defa olduğu gibi bu kadar yaklaşıp alay ederek geri çekilirse gerçekten bu gece bu evde bir cinayet işlenebilirdi.

Ve sonunda onu bana verdi. Gülümsemesini. Dudağının bana bakan kenarı yukarıya doğru kıvrıldı. “Artık istesen de duramam.”

Saç diplerimi kaşındıran bir elektrik akımı yavaş yavaş bedenimi hapsetti. Akım, alevler halinde karnıma çarpıp bacaklarımın arasına doğru zevkle indi. Beklenti, gerçekleşecek olan şeyin hazasını daha da artırıyordu. Bu zamana kadar birçok şekilde denemiştim ama bu an onların tümünden farklıydı. Hem acı hem zevk vaat ediyordu. Bu zamana kadar bedenime ve ruhuma bunu yapabilen tek bir kişi olmuştu. İblisin izlerinden sıyrılmak için o parmaklarını bileklerimden yukarıya doğru, bacağımanın iç kısmına sürterken gözlerimi kapattım.

Beni ani bir darbeye biraz daha çektiğinde yastıklarını üzerine yaslandığım yerden kayarak indim. Yüreğim ağzıma geliyordu. Eli yavaş yavaş daha yukarıya tırmandı. Sadece heyecan ve zevk vardı. Parmakları iç çamaşırlarımın ince kumaşının üzerinde dolaştı. Doğrulup kucağına oturmak ve dudaklarımı ona bastırmak istiyordum ama bunu yapmamı istemeyeceğini biliyordum. Başladığı noktada onu bölmek yerine sadece hissettiğim hazza odaklanarak dilimi ısırdım.

Başparmağı aklımı başımdan alırken iki parmağını ince kumaşın altından tamamen ve beklenmedik bir şekilde içime doğru kaydırıldı. Titreyerek güçlkle bir soluk almayı denedim. Bedenimi kanepeye bastırmaya çalışıyordum ama içgüdülerim beni ona doğru savurmak için gerilip duruyordu.

“Çok hareketli bir kızsın, değil mi?” diye fısıldadı kasıklarına baskı uygularken. Konuşmayı istiyorsam da hazla birbirine bastırduğım dudaklarım buna engeldi. “Kontrol etmeyi seviyorsun...”

Sonsuza dek sürecekmış gibi gelen bir zevk dalgası bütün benliğimi ele geçirmişti. Dakikalar veya saatler... Karanlığın içinde, onun parmak uçlarında o zaman dengesini kaybetmiştim. Beklentilerin kötü yanı çoğunlukla hak ettiğini alamamasıdır ama bu yaşadığım bir yanardağ patlaması gibiydi. Ve bunu bana sadece uzandığım yerden parmaklarıyla hissettirmesi beni altüst etmişti. Yoğun ama inatçıydı. Beni süründürene kadar beklemişti. Yay gibi gerilen sırtımı kanepenin üzerine bırakarak nefesimi verdim. Rahatlamış ve tamamen gevşemiş hissediyordum.

Hem de bir damla bile kan dökülmeden.

Nefes alıp verişimin düzelmesini beklerken bacaklarımın arasından yavaşça ve keyifle çektiği parmaklarını dudaklarına götürdü. Dilini hafifçe araladığı dudaklarının arasından görebiliyordum, parmaklarına çok özel bir şeyin tadına bakıyormuş gibi dokunması ve birkaç saniye dudaklarının arasında hazzı uzatması beni aynı gece içinde ikinci kez orgazm olmaya zorluyordu.

Kalçamı hafifçe kaldırarak iç çamaşırımı düzelttim ve o an onu hiç çıkarmadan bana yaşattığı bu zevk dalgası bir kez daha bedeni yokladı. Yandan ona bakarken eğilip sigara paketini aldım. Onunla gerçek bir seks yapmanın nasıl bir his olduğunu düşünmek bana istemeyeceğim birçok şeyi yaptırabilirdi.

Daha önce benzer durumu defalarca yaşamış olsam da şu anda onunla bu durumda olmak birden çok garip geldi. Ne söylemem gerektiğini bilemediğimi fark etmek daha şok ediciydi.

Sigarayı yakıp yaslandığımda doğal davranmayı denedim. “Daha önce hiç bu kadar kendini tutabilen bir erkek görmedim,”

dedim. Tepkisi olağan dışıydı. Şu anda üzerime atlayanın o olması gerekiyordu. Erkekler vahşi hayvanlardan farksızdı, onların bedensel mekanizması gerçekten dayanıksızdı ama burada bunca şeye rağmen öylece durabiliyordu.

“Daha önce hiç gerçek bir erkekle karşılaşmamışsın o halde.” Rahat bir şekilde sehpanın üzerine uzanıp benim paketimden bir sigara çıkardı. Çakmağı ona uzatırken dudak büktüm.

“Evet, hikâyeyi anlat bakalım.” Çakmağı dudaklarına kısırdığı sigaranın ucuna götürdüğünde kahkaha attım.

“Gerçekten şu an bu dava hakkında mı konuşacağız?”

“Konuşacağız,” diye başını sallayarak onayladı. Karanlık bakışları benim aksime gevşemiş gibi görünmüyordu. “Böylece kahrolası davayı sonlandırıp bir an önce seni düzebilirim.” Başını yana yatırdığında çenesi daha çok sivrilmişti.

Söyledikleriyle yeniden ürpererek ama memnuniyetle gülümsedim. “Biliyorsun, benimle yatarsan üzerinde hak iddia etmem. Yarın hiç olmamış gibi davranabilirim.”

“Hikâyeyi anlat.” Sesi keskin ve kararlıydı. Başımı sallayarak yeniden yaslandım. Bunu düşünmek bile beni normalde bir aptala çevirecek kadar gererdi ama şu an sakın hissediyordum.

“Hepimiz kasabada doğduk, bu yüzden hepimiz tanışıyoruz. Dylan bize en yakın diğer evde oturuyordu. Hep birlikte büyüdük. Lisede birbirimizden hoşlanmaya başladık ama asıl ilişkimizi üniversitenin ilk iki yılında yaşadık. Yıl sonunda aniden çekip gitti.”

“Yani seni terk etti.”

“Kasabayı terk etti,” diye düzelttim bir önemi varmış gibi.

“Haber vermeden mi?”

“Gittikten sonra mesaj attı diğerlerine.”

“Diğerlerine?”

“Evet, bana değil. Onlara. Nedenini bilmek istemedim. Sebeplerden çok sonuçla ilgilenen biriyim.”

“Kavga mı etmiştiniz?”

“Sadece çekip gitti.” Ve işte gerilim yeniden ayak parmaklarından tırmanmaya başlamıştı. Gözüm aniden sızlayan bileğime kaydı. Üzerindeki kabuk bağlasa da dikkatli baktığınız zaman görünen eski dikişlere.

Hiç kimse öylece gitmez dedektif.

“Sen de acı çektin ve kendini diğer erkeklerin kucağına mı attın?” Bunu yargılayıcı bir şekilde söylememişti ki insanlar genelde böyle yapardı. Bir gözlemden bahseder gibi söylemişti ama yine de rahatsız olmuşum.

Ciddi olduğumu görmesi için önce kalkıp ışıkları açtım. Sonra tam karşısında kanepeye değil sehpanın üzerine oturdum.

“Öyle görüldüğünü biliyorum ama terk edildiği için yas tutacak kızlardan değilim. Uzun ve yorucu bir ilişkiydi, gitmeseydi de bitecekti. Bu yüzden ondan sonra başka bir ilişki daha yaşamak istemedim ve eğlenceme baktım. Onunla o kadar uzun sürmesinin sebebi aynı arkadaş ortamında olmamız ve hepimizin çok yakın olmasıydı. Onu terk edersem mızıkçılık yapmış olacaktım. Hikâyenin körkütük âşığı ben değildim.” Söylediklerimde içtendim. Belki son cümle biraz daha değişebilirdi. *Hikâyenin tek körkütük âşığı ben değildim.* Onun tutkusu diğer her şeyi gibi hep daha yoğun olmuştu. Korkutucu olan da buydu. Ben bu hikâyenin mızıkçısıydım ve mızıkçıların başına iyi şeyler gelmezdi.

“Peki neden burada tek başına oturan sensin?”

Sehpanın üzerinden kalkmak üzereyken iki eliyle kollarımdan tutup olduğum yere sabitledi. Bakışlarımı zorla kendine çevirdi.

“Dedim ya,” dedim sıkılmış bir tavırla. “Bu hikâyenin mızık-
çısı benim. Onlar arkadaşı ama ben değilim ve Matthew’dan da
hoşlanmıyorum. Diğerleri öldüğünü sandıkları için onu hemen af-
fettirler.” Ya da zaten affetmek istiyorlardı geçerli bir sebep bul-
dular. “Onlarla oynamak istemiyorum ama tatlarını kaçırmak da
istemiyorum.”

“Oysa kendini anlatmaya başla desem önce ne kadar bencil ol-
duğundan bahsedersin.” Bana çözmeye başladığı bir bulmacaymı-
şım gibi bakmaya başladı. Onları sevdiğimi ve üzmemek istemedi-
ğimi anlamıştı. Onları düşündüğümü biliyordu. Ve bu, yarattığım
maskenin bir tabaka incelmesi anlamına geliyordu.

“Aslında önce seksi olduğumdan bahsederim.” Yeniden kalk-
tım ama bu defa bana engel olmadı. Biraz daha konuşursak so-
nuca ve katilin yapmaya çalıştığı şeye ulaşması zor olmayacaktı.
Onu düşününce aklıma o mesaj geldi. Bundan dedektife bahset-
meliydim ama burasının güvenli alan olmadığını artık biliyordum.
Gözlerim etrafta dolaştı ve bir şeyler düşünmeye çalıştım, sonunda
gözlerim yara bantlarından sıyrılmış parmaklarıma takıldı.

İşaret parmağımı dudaklarıma üzerine götürüp sessiz ol işareti
yaptıktan sonra elinden tutup onu yavaşça ayağa kaldırdım. Bakışla-
rı kuşkuyla etrafta dolaştı, bir şey duyduğumu düşünmüş olmalıydı.
Ellerimle pantolonunun önce yan ceplerini yokladım, kendimi âna
ve davaya odakladığım için birden pantolonunun yüzeyinde elimin
çarptığı sertlik sersemlememe neden oldu. Gülmemek için dudakla-
rımı birbirine bastırıp gözlerimi ona doğru kaldırdım. Başka bir yere
bakıp başını iki yana salladı ve neyi aradığımı anlamış şekilde arka
cebinden telefonunu çıkarıp mutsuz bir şekilde bana uzattı. Benim
sehpanın üzerindeki kapalı olan telefonumun yanına bıraktım. Gül-
memek için bir elimi ağzıma bastırmam gerekti ama en azından onu
çektiirdiğimde bana engel olmadan peşimden geldi. Parmaklarının
parmaklarıma arasında olması tatlı bir aroma gibiydi.

Onu doğrudan üst kattaki banyoya götürdüm. Kapıyı arkamızdan kapattıktan sonra beyaz floresanların altında dikilmiş ne yapmaya çalıştığımı anlamaya çalışıyordu. Duşa kabine girip suyu açtığımda bu kadarının yeterli olduğuna karar verip karşısına geçtim.

“Şimdi de bana kendini mi yıkatacaksın?” diye sordu. Gülümsemem ve bir an bu fikirden hoşlandım.

“Belki başka sefere,” diye göz kırptım.

“Bugün aldığım mesajları gördün mü?” Telefonumu takip ettiği için herkesle olan konuşmamı okuyabilme gibi rahatsız edici bir özgürlüğü vardı.

Başını salladı.

“Son mesajda garip bir şey oldu, bana cevapla seçeneği göründü. Sen geldiğinde mesaja cevap vermek üzereydim.” Ve katilden yardım istemek üzere. O kadar çaresizdim. Belki sadece bir saat önce. Şimdi ise kendimi rahat ve güvende hissediyordum. Güvende ve güçlü. Ve bunun sebebi baktığım mavi gözlerdi.

“Ne yazmayı düşünüyordun?”

“Ona karar verecek zamanım olmadı, kapıma dayandın.”

Derin bir nefes alıp düşünmeye koyuldu. Yeniden ölçüp biçtiği dedektif haline dönmüştü. Ve aşağıda söylediklerinden sonra hangimiz bu davanın çözülmesi için daha istekliydik artık bilemiyordum... Çünkü onu istiyordum.

“Cevap ver,” dedi sonunda kararlı bir şekilde. “Ne istediğini sor.”

“Sence neden şimdi cevaplayabiliyorum?”

“Siz,” dedi alayla. “Sizce neden...”

Abartılı bir şekilde gözlerimi devirirken güldüm.

“Ben gittikten sonra mesajı gönder. Seni takip ediyorsa eve kimin girip çıktığını da biliyordur. Ve benim yakınında olmamdan

hoşlanmadığını gösterdi. Ben de uzak kalmaya çalışıyordum ama bir gün bile sürmedi.” Memnuniyetsiz bir şekilde kendi etrafında dönüp destek almaya ihtiyacı varmış gibi ellerini lavabonun kenarlarına yasladı.

“Korktunuz mu?”

Aynada bakışlarımız birleştiğinde, “Kendim için değil,” dedi. Ses tonundaki bir şey kafamı çevirmeme neden oldu. Benim için korktuğu imasını uydurmak istemiyordum. Sadece görevi gereği de olsa benim için korkması içimdeki yanıp kül olmuş ormana bir damla su olabilirdi. O su damlasının dokunduğu yerde belki bir gün bir filiz bile yeşerebilirdi.

“Yazacağım,” diye başımı salladım. Doğrulurken dudakları düz birer çizgi halini aldı. Sanki gitmek istemiyordu ama gitmesi gerekiyordu.

“Rogers,” diye kolumu tuttu ben musluğu kapatmak için duşa döndüğümde. “Ufak bir tavsiye, hiç kimse için senin olanlardan vazgeçme. Sendeki en güzel şey yapmak istediklerin konusunda, söylemek istediklerin konusunda benim bile sana engel olamayışım. Başka birilerinin de sana engel olmasına izin verme.” Dürüstlüğü karşısında kendimi çıplak hissettim.

“O iblisin tüm hayatıma musallat olmasına izin vermem.” Ona baktım ve kararlılıkla, “Vermem,” diye fısıldadım. Yavaş yavaş başını eğerek tuttuğu koluma baktı ve nazikçe onu geri bıraktı. Bugün aramızdaki bazı şeylerin kırıldığı değil bazı bariyerlerin devrildiği zamandı.

Yan yana aşağı inerken ikimizin de üzerinde huzurlu bir sessizlik vardı. Genelde yalnızlıktan kurtulmak için konuşmayı ve insanları konuşturmayı severdim ama onun suskunluğu daha kalabalıktı, daha çok yanımdaydı. Bu his için vazgeçebileceğim şeylerin listesi öyle kalabalıktı ki...

“Tek başına içme,” diye fısıldadı kapıya doğru giderken. Gözleri sehpanın üzerindeki viski şişesine takıldı. “Bunun zararlarını en çok sen biliyorsun.” Annemi ima ediyordu. “Her saniyesinde aklının başında olmasını isteyeceğin günlerdesin.” Nasihat dolu konuşması içimi sıcacık etmişti. Tüm o küstahlığının ve otoritenin ardında koruyucu bir zar olduğunu kim tahmin ederdi.

Kapıyı açtığında sadece gülümsedim.

“Dikkatli ol,” dedi çıkarken.

Kapının kenarına tutunup “Sen de,” dedim.

İki basamağı inip omzunun üzerinden “Siz de,” diye düzeltti.

Kapıyı suratına doğru hızla kapatırken suratımda kocaman bir gülümseme vardı. Böyle bir gecenin sonunda bu gülümsemeye de bu huzura da sahip olacağıma asla inanmazdım ama her şeye rağmen iyi hissediyordum. Salona gidip pencereden bakarken onun arabasına binmeden önce kapımın önünde bekleyen ekip arabasına ilerlediğini, camına eğilip bir şeyler söylediğini ve evin arkasını ve yolun çevresini işaret eden hareketler yaptığını gördüm.

Onları tembih ediyordu.

Kendini topla Ansel, yoksa yemin ederim ki ağlayacaksın.

Yüzümde ergen kızlarda sık sık gördüğüm ve midemi bulandıran sıcak bir gülümsemeyle ondan geriye kalanları topladım. Viski şişesinin kapağını kapatıp odanın içindeki eski kitaplığın içkilere ayırdığımız rafına koydum. Kanepenin üzerini toplarken yaşadığım o küçük arzu dolu ânı yeniden yaşamış gibi hissediyordum. Banyoya çıkıp ilk önce ellerime ve kolumdaki büyük dikiş izine pansuman yaptım. Yeni yara bantları taze yaralarımın üzerini yarın açılmayacakmış gibi kapattı.

Saçlarımı toplayıp yatağımın içinde nihayet bağdaş kurduğumda telefonumu yeniden açtım. Şifreleri girerken içimde bir deli ce-

sareti vardı ya da koruyucuma çok fazla güveniyordum. Her iki durumda da telefona düşen bildirimleri es geçip katilimden son gelen mesaja baktım. Üzerine başka bir şey yazılmamıştı ama hâlâ cevapla seçeneği oradaydı. Ben de bana söyleneni yaptım.

“Benden ne istiyorsun?”

Mesajı gönderirken gerilim omuzlarıma tırmansa da nefes alış verişimi sabitlemeyi başarmıştım. Hangi akla hizmet bunu yapıyordum bilmiyorum ama bu katil ne kadar hızlı yakalanırsa hayatım o kadar çabuk eski haline döner ve kasabayı basan karabasanlardan da o kadar hızlı kurtulurdum.

Bir süre artık demirlerle kaplanmış penceremden dışarıyı seyrettim. Gözlerim toprak yolda ve onun gerisinde kalan ormanlık arazide sanki sadece bakarak gidebilirmişim gibi taş köprüünün ve merkeze çıkan taş tünelin hayalinde dolanıyordu. Bir daha Instagram’a bakmadım, bu gecenin güzel anlarını yeniden sinirimi bozarak harcamayacaktım. Dakikalar geçip bir yanıt gelmeyince telefonu yastığımın altına koyarak uyuklamaya başladım. Bitecek, bu günlerde geçecek. En kötülerini atlatmıştım ve tüm bu çeyreklik dikişlerin de hakkından gelecektim.

16. BÖLÜM: KABUĞUN ALTINDA KANAYANLAR

Ekip arabası tarafından okula bırakılma fikri rahatsız ediciydi ama bu soğukta yürümek çok da akıl işi olmazdı, bu yüzden memurların teklifini geri çevirmedim. Sıcaklığın her geçen gün düşmesiyle yollar buzlanmıştı, o yüzden okula normalden çok daha uzun bir sürede vardık.

Uzun montuma sıkı sıkı sarınmıştım. Kaymamaya dikkat ederek neredeyse dolmuş açık otoparktan kafeteryaya doğru küçük ama hızlı adımlar atıyordum. Kapının önünde sigara içen birkaç küçük gruba yarı yarıya selam vererek içeriye girdim. Bazen şaşırma kotanızın dolduğunu sanırdınız ama söylemiştim, insanların yaptıkları her geçen gün daha da şaşırtırdı.

Maddie, Matthew, Dylan ve Ivan köşedeki -bizim- her zaman oturduğumuz masaya oturmuş sohbet ederken gülüşüyorlardı. Henry, Matthew ve *iblis* her zaman çok yakın arkadaşlar olmuştu, bu yüzden bu manzarayı yadırgamıyordum ama Maddie... *Tanrı aşkına, en azından haber verebilirdin.*

Kötü bir ruh gibi başını bana doğru kaldırdı, alnına dökülen kumral saçlarını parmaklarıyla geri iterken gülümsedi.

“Ans!” dedi Maddie el sallayarak. “Uyanmışsın, harika. Henry’ye seni yataktan çıkarmasını söylüyordum ben de.”

Hadi ya.

Masalardaki gözler elbette bana dönmüştü. Herkes şüphesiz bu karşılaşmayı bekliyordu. Ne tepki vereceğimi. Sonuçta herkes dönüştüğüm şey için onu sorumlu tutuyordu. Canımı o kadar çok yakmıştı ki teselliye diğer herkeste bulmuştum. İlk zamanlar bu dedikoduların önünü kesememiştim ve öylece koyuvermiştim ama Kylie benim yerime dayanamayıp sonunda arkamı toplamıştı. İnsanlara belki de ben onu terk ettiğim için dayanamayıp kasabadan ayrıldığı imasında bulunmuştu ve ben de sadece gülümsemiştim, çenelerini kapamak için bu yetmişti ama içten içe herkesin aksini istediğini biliyordum. Acı çekmemi istiyorlardı ve benim sandalyemde oturan iblis canımı nasıl yakacağını biliyordu.

Onlara doğru yaklaşp kitaplarımı masanın üzerine bıraktım. “Hava buz gibi,” diye söylendim.

“Hâlâ soğukla kavga edip duruyor musun *DT*?” Güleç sesi midemdeki bir şeylerin yer değiştirmesine neden oldu.

“Hâlâ mı *DT*? Bunun ne demek olduğunu bize söyler misiniz artık, ayrıldınız sonuçta.” Matthew eski rahatlığıyla sandalyesine yaslanıp kankasının omzuna vurdu. Başkaları varken *DT*, yokken dikiş tutmaz. Bana böyle söylemesinden bir zamanlar deli gibi hoşlandığıma inanamıyordum.

“Kahve mi o?” diye sordum yan tarafımda kalan Ivan’ın elindeki bardağı kaparak. “Sonra sana bir tane ısmarlarım.” Tatlı tatlı gülümseyip bardağı dudaklarıma götürdüm. “Demek başın hâlâ yerinde ha Matt? Fotoğrafi görünce sen olmadığını anlamıştım. Çünkü o kadar yakışıklı değilsin.” Matthew’un yüzü asılsa da diğer herkes güldü, iblis dahil.

“Büyük bir kısmı benim sanatsal becerilerimdi.” İblis ellerini önündeki karton bardağın ağzında dolaştırırken yarım bir gülücükle ona bakıp pas geçtim.

Sanatsal ve psikopatça becerilerin.

“Soğumuştur o,” diye araya girdi Ivan. “Yenisini alayım mı? Kendime de bir şeyler alacaktım.”

“Aslında kahvaltı etmedim ben,” dedim. “Birlikte gidelim mi?”

“Olur,” dedi. Ne istekli ne isteksiz. Bu iyiydi, doğal davranıyordu ve dikkat çekmiyorduk. Sadece bunun için bile ona minnettar kalabilirdim. Halimi anlamayan en yakın arkadaşımın aksine.

İblis sandalyesini geriye doğru ittiğinde taş zeminin üzerindeki sürtünme sesi bile rahatsız ediciydi. “Sen kımıldama Ivan,” dedi. “Ben ona eşlik ederim.” Diğerlerine kullandığı o hükmedici ses tonuyla. Ve maalesef o böyle söyleyince herkes onu dinliyordu. Dylan öfke sorunları konusunda nam salmış biriydi, herkes onu severdi ama herkes ondan korkardı da. En iyi ihtimalle bulaşmak istemezdi. Bu yönünün eskiden bana çekici gelmesi... *Kendimle ilgili başka bir hayal kırıklığı daha.*

“Ah, hiç zahmet etme...” dedim içtenlikle. “Zaten konuşmamız gereken şeyler var.” Ivan’ın omzuna dokundum. “Hadi, şu partinin çıkarmasını yapalım artık.”

“Yandın Ivan,” dedi Maddie neyden bahsettiğimi anlayarak. Aferin, en azından bunun da doğal görünmesini sağlayabilmişti. Ama benden çok Dylan için yapmıştı bunu çünkü yaptığım şey karşısında ne kadar sinirleneceğini çok iyi biliyordu.

“Başa gelen çekilir.” Ivan sahte bir derin nefesle korkmuş gibi gülerken sandalyesinden kalktı. Bir daha diğer tarafa bakmadan yan yana yemek bölümüne doğru yürümeye başladık.

“Ee,” dedim gerçekten bunun için yapmışım gibi. “Kendini daha iyi hissediyor musun keş?” Cümleyi kurduktan sonra gülmesi o kadar da zor değil.

“Yapma,” dedi. “Partilerde olur böyle şeyler.”

Duvara asılı menülerden ne istediğimi seçmeye çalışırken dirseğimle onu dürtüm. “Yani sadece sıradan bir partide olan sıradan bir aptallık mıydı, yoksa tetikleyici bir unsur var mıydı?”

Elini omzuma attı. “Her zaman tetikleyiciler vardır,” diye sırtıttı. Ivan’ın kötü yanı genelde böyle laubali olmasıydı ama bugün bunu rahatsız edici bulmamıştım. Bugün bu işime gelirdi. “Senin tetikleyici de kasabaya döndü, bir parti verip altın vuruş yapmaya ne dersin?” Esprili tavrı karşısında kendime engel olamadan kahkaha attım.

“Bu çok iyi fikir...” Başımı salladım. “Ama onun üzerimde bıraktığı etki sadece bir şehir efsanesi.” Ne yiyeceğime karar verdikten sonra arkamı döndüm, duvarın diğer tarafında, Dylan ayakta bir kızla konuşuyordu ama başı bize dönüktü. Yüzünde o silinmeyen ve hiç değişmeyen ürkütücü ifade vardı. Bakışları beni ve Ivan’ı göz hapsine almıştı. Bana olan yakınlığı onu rahatsız etmişti. Elbette rahatsız etmişti.

O yemeğini paylaşmayı seven biri değildi.

Beni asıl korkutan da buydu.

“Mısır gevreği alacağım,” dedim. “Sen bir şey istiyor musun?”

“İki tane de kahve alalım.”

Başımla onaylayıp sipariş vermek için kasaya yanaştım. Ivan günlük şeylerle ilgili bir şeyler anlatırken otomatik cevaplar veriyordum ama rahatsızlığım kolay kolay bastırılacak gibi değildi. Korktuğum şey gerçekleşiyordu, buradaydı ve bana rahat vermeyecekti. Yeniden eskisi gibi olmasını bekleyecekti ve inadına gidersem bunu hırs yapacaktı. Onun uydusu olmamı istiyordu. O nasıl hareket ederse benim de öyle hareket etmemi.

Siparişlerimiz geldiğinde Ivan kahveleri aldı. Ben de kasaya koyulmuş gevrekle ilave etmem için küçük bir sütü taşıyarak masaya geri döndüm. İblis şimdilik masada değildi ve bu, yemek için bana biraz zaman kazandırmıştı.

“Saçların ne güzel.” Maddie parmaklarını buklelerimden birinden geçirdi. “Bu havaya rağmen hacimli duruyor. Benimkiler pırasa gibi söndü yine.” Ellerini dümdüz kızıl saçlarının üzerinde gezdirirken suratını astı.

“Sen her zaman güzelsin, benimse bir hayaletinki kadar solgun bir yüzüm var.” Saçının bir tutamını çekiştirerek güldüm.

Sonra oda birden ağırlaştı, güneş birdenbire dağların ardına kaçmış gibi. Bana hiç dokunmasa da kimse ona bakmasa da tam arkamda olduğunu biliyordum. Gerilimle yanağımın içini ısıtırıp küçük süt kutusunu açmaya koyuldum. Parmaklarım istemsizce paniklemiş ve kutuyu elimden masanın üzerine düşürmüştüm.

Yanlış hareket, kahrolası yanlış hareket.

Omuzlarımın üzerinden kasıtlı bir şekilde eğildi. Burnunu saçlarıma sürterek başını yanımdan uzattı. “Her şeyle savaşmana gerek yok *Angie*.” İki yanımdan temas ederek uzattığı kolları süt kutusuna ulaştı. O becerikli ve her ne yaparsa yapsın asla titremeyen uzun beyaz parmakları kutuyu zarafet dolu pratik bir hareketle açtı. Yavaş yavaş gevreğin üzerinde dolandırdı. Kokusu başımı döndürmeye yetmişti bile, bu kadar yakın olması tüm kanımın derimin altında kaynamasına yeterli olmuştu. Ondan hem korkuyor hem de etkileniyordum.

“Yeterli,” dedim zoraki bir şekilde kâseyi önüme çekerek. Havadaki süt kutusu masanın üzerine aktı.

“İkiniz bir araya geldiğinde illa bir şeyler dağılmak zorunda mı?” Maddie masanın üzerini çantasından çıkardığı peçetelerle si-

lerken espri yapmıştı ama ne komikti ne de espri. İkimiz bir araya geldiğinde çok fazla şey dağılırdı. Bunun başını da ben çekerdim.

İsteksizce gevrekten bir kaşık aldım. Dikkatimi dağıtacak bir şeyler istiyordum. Kolları artık omuzlarımda olmadığı için rahatlamıştım ama yeterli değildi. Arkamda, bir karabasan gibi tepemde dikilmesi nefes alışımı bile engelliyordu.

“Matt, anahtarları versene,” diye seslendi o kekremsi tonunda. Rahat ve fütursuz. Her zaman olduğu kadar.

“Nereye, gidiyor musun?” Matt arabasının anahtarını ona doğru fırlattı.

“Kylie’yi almaya gideceğim, babası arıza yapmış.”

Yapma Ansel, tuzağa düşme.

“Beni ne kadar sevdiğini bilirsiniz.”

Pis gülümsemesi yüzündeydi, hissedebiliyordum.

“Bunu nasıl beceriyorsun bilmiyorum.” Matthew kahkaha attı. “O adamın bile takdirini kazanmıştın.”

Sadece takdirini değil, birçok şeyi kazanmıştı. Kylie’nin babası, Dylan’ı Kylie için mükemmel erkek arkadaş olarak görüyordu. Hep öyle görmüştü. Kylie bu konuda konuşurken her zaman net ve sessizdi. Ama bazı sessizliklerin ne kadar tehlikeli olabildiğini ve bazı iblislerin ne kadar baştan çıkarıcı olabileceğini biliyordum.

Bir de Kylie’nin meşhur randevu testlerinden geçebilen tek kişinin Dylan olduğunu biliyordum.

“Hayırlı işler,” dedi Matthew gevrek gevrek. Maddie onu kolayla dürttü. İblis uzaklaşırken rahatlayacağımı sanmam benim aptallığımdı, beni daha da rahatsız hissettirmedeği sürece ekseninden çıkmama ne zaman izin vermişti ki?

“Bizim antrenmana gitmemiz lazım.” Ivan, Matt’i kaldırırken konuşulanları duymuyordum. Dengem yine bozulmuştu. Elimden geleni yapıyordum ama o bir çamurdu ve bana öyle ya da böyle sıçrayacağını biliyordum. Asıl korkum o çamura yeniden kollarımı sıvamaktı. Oysa tırnağımdaki kalıntılardan hâlâ kurtulamamıştım bile.

Nihayet Maddie ile yalnız kaldığımızda, “Bize kızgın mısın?” diye sordu. Başımı kaldırıp ona ve suçlu görünen gözlerine baktım.

“Arkadaşınızla konuştuğunuz için size kızmam,” dedim. Gevrekten bir kaşık zorlanarak ağzıma attım ama boğazımda büyüdü-
çe büyüdü.

“Matthew için peki?”

“Barıştınız mı?” Bunu gerçekten merakla sormuştum.

Elini elimin üzerine koyduğunda ne kadar buz kestiğimi yeni fark ettim.

“Öldüğünü düşünmek beni mahvetti Ansel,” dedi samimiyetle. Buna şaşırmıyor ve tamamıyla anlıyordum. Her insan için ölüm, kolay bir affetme şeklidir. Maddie kadar hassas ve duygusal birisi öyle bir yıkımın altından kalkamaz.

“Ona hâlâ çok kızgıyım.” Elini çekip başını eğdi. Rahatsızlığı halinden anlaşıyordu. “Affetmek o kadar kolay değil ama bir yanim affetmeye istekli.”

“Dün seni üzdü, yarın da üzecek ama sen bilirsin Mads. Hayatına burnumu sokacak değilim.”

“Hatalar yapmak bu yaşların olmazsa olmazı.”

“Öyle.” Gülümsedim çünkü mızıkçılık yapmak istemiyordum. Gülümsedim çünkü kendini kandırıyordu. Bir hata bir kez yapıldığında bahaneniz olabilirdi ama aynı hatayı ikinci kez yapmak onu

o kategoriden çıkarırdı. Hata değil, tercih yapardı. Ve bu aralar bunu sık sık kendime hatırlatmak zorundaydım.

“Bence Dylan hâlâ seninle ilgileniyor.”

“Bu konuda konuşmayalım lütfen.” Yeniden gevrekle ağzımı doldurdum. Tadını bile almıyordum oysaki.

Telefonundan saati kontrol ettikten sonra ayaklandı. “Babam ofisinde beni bekliyor. Sen de gelmek ister misin?”

Gevreği karıştırırken başımı iki yana salladım. “Çok ödev birikti, kütüphaneye gidip birkaç tanesini aradan çıkarmayı umuyorum.”

“İyi edersin çünkü notlarına baktığında Jenny’nin aydınlatıcısının bile daha parlak olduğunu görürsün.” Tembihlercesine kaşlarını kaldırdı.

Benzetmesi üzerine kıkırdadım.

Eğilip saçlarımdan öptü. “İşin bitince mesaj at.”

“Atarım.”

O gittikten sonra gevreği masanın ortasına doğru ittim. Telefonuma baktım ama hâlâ herhangi bir bildirim yoktu. Bugün katılmamız gereken iki ders vardı onlara da henüz birkaç saat vardı. Henry beni almak için eve gitmesin diye kısa bir mesaj atıp telefonu kapattım. Aklım Kylie’ye takılmıştı. Ne üçümüzün olduğu gruba ne de bana özelden mesaj atmamıştı. Her gün her an mesajlaşan insanlar değildik ama herkes sabah okula kaçta geleceğini yazardı. Onlar her zaman yazardı en azından. Mesaj yazmayan bendim. Sorumsuz olan, ihmal eden bendim. Buna rağmen benim haberim yokken Dylan’ın haberi vardı ondan. Ve bu düşünce beni tedirgin ediyordu. İçimi kemiren, buz kesilmiş ellerimi şimdi terleten kıskançlık mı, yoksa endişe mi, bilemiyordum. Bildiğim tek şey Dylan’ın acilen geldiği deliğe geri dönmesi gerektiği idi. Onu bir

kez göndermiştim, herkesin bildiğinin aksine beni bırakıp giden o değildi, ona gitmesini söyleyen, onu gitmeye zorlayan bendim.

Kendi kendimi yiyip bitirmemek için eşyalarımı toplayıp kalabalığın arasından kütüphaneye geçtim. Çalışmam gereken kitapları dar ve kalabalık raflardan seçerken dalgındım ama yine de birkaç kitabı toplayıp bir masaya sığışmayı becerebilmişim. Okul bugün epey kalabalıktı, ödev teslim tarihleri yaklaştığı için kütüphane de öyle. Eskiden yalnız olmayı tercih etsem de şimdi insan kalabalığı rahatlamamı sağlıyordu. Kafamı her şeyden uzaklaştırıp okulun bilgisayarını açıp projemi yazmaya başladım.

Kahve içmek, not çıkarmak, raftan yeni bir kitap almak, dışarıya çıkıp buz gibi havada sigara içmek. Yeniden kahve almak, telefonu kontrol etmek, notları bilgisayara geçirmek, değişik bölmelerden notların altını çizmek, gelip geçen tuhaf bakışları yok saymak... Kahve içmek, kitapta altını çizdiğim yerleri bilgisayara geçirmek, gerinmek... Üç buçuk saatim birbirini tekrar eden eylemlerle geçti. Sonunda iki tane önemli ödevimi bitirmeyi ve biraz ders çalışmayı başarmıştım. Hem de böyle bir günde.

Tuhaf ama hâlâ gurur duyulacak bazı yanların kalmış, Ansel...

Ödevleri e-postayla gönderip bilgisayardaki kayıtlarımı sildim. Eşyalarımı topladıktan sonra başımı boş masanın üzerine yaslayıp bir süre öylece yattım. Gözlerimi kapatıp ağırlığın biraz dinmesini beklerken neredeyse uyumak üzereydim. Yanağımı ahşabın üzerinden kaldırmadan telefonumu açıp Maddie'nin bir buçuk saat önce nerede olduğumu soran mesajına işimin bittiğini söyleyerek cevap verdim.

"Güneş açtı, otoparkta güneşleniyoruz. Gelsene." Kütüphanenin pencerelerine doğru bakışlarımı kaldırıncı gerçekten güneş açtığını ve tüm ışığın içeriye süzülüğünü görmek neşemi biraz yerine getirmişti. Kitapları kollarımın altına sıkıştırıp temiz hava

almaya hevesli bir şekilde kütüphaneden çıktım. Aşağıya inerken birisi arkamdan seslendi. Otoparka giden basamaklarda durup arkamı döndüm. Bölümden aşına olduğum bir kızdı ama tanıdığım da söylenmezdi.

“Bir yardımcı kitabı arıyordum, biraz önce kütüphanede sen çalışıyordun. Yerine bırakmayı unuttun sanırım.” Hafif çekinerek yanıma yaklaştığında ne ima ettiğini anlayıp “Ah,” dedim. Merdivenlerin demir korkuluklarına yaslanıp kolumun altındaki kitapları tek tek kontrol etmeye başladım.

“İşte burada, kusura bakma.” Kitabı ona doğru uzattığımda hevesle, “Rica ederim,” diye soludu. “Aslında rahatsız olmayacaksan sana ödevinle ilgili bir kısmı soracaktım, aynı kaynağı kullanacağız, farklı olsun.”

“Elbette,” diye başımı salladım. Otoparkta gözlerim onları çok aramak zorunda kalmamıştı. Orta kısımda Matthew’un siyah jeep’inin kapıları açıktı. Ön tarafına Maddie ve Matt uzanmış selfie çekerek gerçekten güneşleniyorlardı. Ivan ortalarda yoktu ama Kylie ve Dylan oradaydı. Kylie arabaya yaslanmış elinde tuttuğu bir kitabı hararetle anlatırken Dylan tam karşısında, çok yakın bir mesafeden dikkatle onu dinleyip ara sıra konuşuyordu. Bakışları hemen kokumu almış gibi bana döndü ama bu defa oyalanmadı, bunun daha hasar verici olduğunu bildiği için başını Kylie’ye çevirdi ve sohbete devam etti. Gülümseyerek.

“Bunları mı kullandın?” diye sordu karşımdaki kız. Neyden bahsettiğini anlamak için gösterdiği yere birkaç kez bakmam gerekti.

“Evet,” diye onayladım. “Bir de Fransızca bir kaynaktan birkaç başlık seçtim.” Çantamdan sigara paketini çıkarıp dudaklarıma kıstırdım.

“Çok zekice...” Kendi düşünemediği için canı sıkılmış gibi dudaklarını ısırdı.

“İstersen bir de antik tarihe bak, oradan da çok malzeme çıkar ve muhtemelen kimsenin aklına gelmemiştir.”

Yok artık Ansel, iblisten korunmak için iyilik mi yapıyorsun?

“Çok teşekkür ederim,” dedi kız kısa saçlarının kulağının arkasına sıkıştırarak. “Harikasın sen.”

Yaktığım sigarayı içime çekip “Rica ederim,” diye gülümse dim. O giderken montumun elimde olmadığını fark ettim. Kahretsin... Kütüphanedeki askılıkta unutmuştum. En azından güneş sayesinde hava gerçekten ısınmıştı.

“Ans,” diye seslendi Maddie. Bakışlarım ona döndü, hâlâ arabanın üzerindeydi ama biraz doğrulmuştu. “Ne yapıyorsun orada?”

“Montumu unuttum almaya gideceğim.” Elim kaldırıp yeni yaktığım izmariti gösterdim.

“Ders çalışmak kafa yaptı, unuttun tabii!” Kahkahasına ben de gülererek karşılık verdim. Gözler birden bana dönmüştü. Kylie varlığını yeni fark etmiş gibi kitabı göğsüne bastırarak el salladı. İki parmağımı kaldırıp ona sallarken yanındaki iblis yüzüne düşen saçları suratından çekti. Telefonumla ilgileniyormuş gibi başımı çevirdim.

Sosyal medya bugün benim için pek ilgi çekici değildi. Bazı magazin sayfalarında, küçük çaplı ama okul dedikodularının peşinde koşanlarda bizimle ilgili haberler vardı. Dylan OcConer’ın dönüşü ve Ansel Rogers’ın düşüşü. Hepsini teker teker kaydırarak nihayetinde telefonu kapattım.

Bugün yüzümü güldürebilecek tek şey Tanrı’nın bana bir mucizesi gibi motosikletiyle okula giriş yaptı. Onun için açılan kapıda

beklerken kaskının altındaki keskin gözleri benim nerede olduğumu buldu. Sürgülü kapı açıldığında motor yeniden kükredi ve tüm gözleri üzerine çevirdi. Otoparkın içinde tam tur döndükten sonra merdivenlerin önünde, benim yanımda durdu. Kaskını çıkardığında ne kadar seksi olduğuyla ilgili en ufak bir fikri yoktu.

“Dedektif...” dedim sallanarak birkaç basamak inip. “Sizi görmek her geçen gün daha büyük bir zevk haline geliyor.” Tam önünde durup dudaklarımı ısırdım. *İşte iblis, geçemeyeceğin çizgi burası. Bana zarar veremeyeceğin alan burası. Sidik yarıştıramayacağın kişi tam karşımda durup onaylamayan gözlerle bana bakıyor.*

Dedektif başını çevirip otoparkın diğer tarafındaki jeep’e baktı. Çok kısa sürmüştü ama onların da gözü Christopher’ın üzerindeydi. Elbette öyle olacaktı. Dylan deliye dönecekti. Çünkü Christopher Wallace onun çemberinin içinde olmayan biriydi ve belki de onunla ilgili en güzel şey buydu.

“Buradasın ve yalnızsın.” Kaskını motorun koltuğuyla ön kısmında kalan aradaki bölmeye yasladı.

“Artık değilim.” Daha büyük gülümsedim. Sigaranın izmaritini yere atıp parmak ucumda ezerken neşem yerime gelmişti.

“Bölgeni işgal etmesine izin mi veriyorsun?”

“Bir süredir bölgemin dışına çıkıp duruyorum.” Ona biraz daha yaklaşıp deri ceketinin omzunda bir şey varmış gibi parmaklarımla temizledim. Çakmak çakmak bakan mavi gözleri omuzumdaki parmaklarımdan bana doğru kaydığında, “Ne yapmaya çalıştığını görüyorum,” dedi.

“Yaramazlık yapıyorum.”

“Yaramazlık yapıyorsun.” Aheste aheste başını salladı ama eğlenmediği söylenemezdi.

Kollarımı arkamda birleştirip elimle bileğimi kavradım. Uslu bir kız imajı çizmeye çalışıyordum ama bu onu daha çok eğlendiriyordu.

“Bu muazzam ziyaretinizi neye borçluyum?” Parmak uçlarımda ileri geri sallandım. “Yoksa beni merak mı ettiniz?”

“Mesaj için geldim, ne cevap vereceğini düşündün mü?”

“Daha cevap gelmedi ki.”

Ciddi misin der gibi kaşlarını kaldırdı. Telefonumu çıkarıp tuş kilidini açtım ve gözlerime inanamadım. Cevap gelmişti, hem de saatler önce.

“Kütüphanede ders çalışıyordum,” diye açıkladım. “Bildirimlerden Maddie’nin mesajını açınca bu aşağıda kalmış olmalı.”

“Ders mi çalışıyordun?..” Dudaklarını birbirine bastırdı. “Niha-yet öğrenci olduğunu mu anladın Rogers?”

İğnelemesine ters ters bakarken mesajı tekrar okudum.

“Oynamak istiyorum, tıpkı senin gibi.”

Tüylerim ürpermişti. Olduğum yerde titredim. Bunun altında bir sürü şey olabilirdi. Kendi oyunları değil benim oyunlarımdan bahsediyor olabilirdi. Bu kahrolası kimdi ve benimle ilgili bu kadar şeyi nasıl bilebiliyordu?

Telefonu kilitleyip kollarımı etrafıma sardım.

“Sana bir şey mi hatırlattı?”

Başımı iki yana salladım ama korku çoktan ele geçirmişti bile. Bana çok şey hatırlatıyor ama bunlar neden başıma geliyor, neden yaşıyor bilmiyordum. Anlayamıyordum. Bütün bu kördüğümün içinden tek başıma nasıl çıkacağımı bile bilmiyordum.

Hem de hiç olmadığım kadar tek başıma.

Elini kaldırıp ondan hiç ama hiç beklemediğim bir şey yaptı. Parmaklarıyla saçımın kenarındaki bir tutamı kıvırdı. Bakışları imalıydı. “Yine bana yalan söylüyorsun, değil mi tatlı Rogers?” Dişlerinin arasından konuşması beni güldürmüştü. Benimle bu oyunu oynadığına inanamıyordum. Onu kışkandırmama izin veriyordu. En azından gözünde öyle sanıyor olmalıydı. Amacım onu kışkandırmak değildi, bu aslında tercih etmeyeceğim bir durumdu çünkü öfkelenir ve ondan da nasibini alan ben olurum. Ama değiştiğimi görmeliydi, artık öyle olmadığımı, hayatıma devam ettiğimi sanmalıydı.

“Keşke söylediğin kadar tatlı olsam...” diye mırıldandım içtenlikle. *Keşke olsam. Ama canım çok yanıyor Christopher ve canım yandığında insanlar kanamaya başlıyor.*

“Ne cevap vermemi istersin?”

“Korkmuyor musun?” Ellerini çekip sonunda motordan indi. “Gel biraz yürüyelim.” Kaskı motorun gidonuna asıp eliyle beni çağırdı. Yanına geçip söylediği gibi ona eşlik etmeye başlamadan önce elimdeki kitapları ve çantamı motorunun üzerine bıraktım. Kimsenin dedektifin aracından bir şey almaya cesaret edebileceğini sanmıyordum. Ve telefonum güven vermediği için onu da son anda çantamın içine tıktım.

“Korkuyorum ama çok değil ve bunu yapmak istiyorum. Yani onun yakalanmasını...” Yürürken ona döndüğümde jeep’in neredeyse yanından geçiyorduk ama bizi duyamayacakları kadar mesafe ve uğultu vardı. Güneşten dolayı herkes dışarıya çıkmıştı. “Bana katil yakalanırsa sonrası için güzel vaatler sunuldu.” İyice sııttım. Dün gece söylediği şeyi ona hatırlattığımda yine ve yine başını iki yana sallayıp gökyüzüne doğru kaldırdı.

“Bir öğrenciyi böyle riske atmak hoşuma gitmiyor ama belki onu tuzağa düşürebiliriz diye düşünüyorum.”

“Ben de öyle düşünüyorum ama sanırım senin aklına yatmayan bir şeyler var.”

“Onun bizi bir tuzağa çekecek olması ihtimali.” Açık bir uyarıyla bana baktığında derin bir nefes aldım. Bu, hiç de görmezden gelinmeyecek bir ihtimaldi.

“Yine de denemek istiyorum.”

Basket potasına doğru yaklaştığımızda durdu. Herkesten yeterince uzaklaşmıştık ama kimsenin görüş alanından çıkmamıştık.

Bunun onun için benimkinden daha zor bir durum olduğunu düşündüm. Onun beni koruması gerekiyordu, yapamazsa ben mezara giderdim o da davada tamamen çuvallardı. Ben canımı riske atıyordum ama yine de onun aldığı sorumluluk gözüme daha büyük gelmişti. Canımın o kadar da önemi yokmuş gibi.

Deri ceketini çıkarıp yavaşça omuzlarıma bıraktı.

“O kadar üşümüyorum.”

Önemsizmiş gibi yavaşça, “Ellerini doğal bir şekilde cebine sok,” dedi ama bunu söylerken bana değil, potaya topu sokmaya çalışan bir çocuğa bakıyordu. “Cebinde küçük bir şey var, onu al ama avucunda tut. Daha sonra bak ne olduğuna.”

Ben de basket oynayan iki kişiyi gözetlemeye koyuldum. Üşümüş gibi omuzlarımı kaldırıp indirdim ve kollarımı ceketin içine geçirdim. Refleks gibi ellerimi ceplere soktuğumda sağ cebinde küçük bir zincir geldi elime.

“Bana hediye mi aldınız?”

“Hediye demeyelim,” diye geveledi. “Ama insanlar onun koruyuculuğuna inanıyor.” Bir espriyi hatırlamış gibi bir anlığına gülümser gibi olup kaşlarını çattı. “Özellikle iblislerden koruduğuna inanırlar.”

Güldüm. Dün gece Dylan'a karşı beni uyarırken ona da yanlışlıkla iblis diye bahsetmiştim. Bu ayrıntıyı da atlamamıştı elbette. "Peki, siz inanıyor musunuz?"

"Ben denemekten zarar gelmeyeceğine inanıyorum." Dönüp bana bakarken gözleri sıcacıktı.

"Teşekkür ederim o halde."

"Yanından ayırma," diye tekrar etti otoriter dedektif sesiyle.

"Hayhay efendim."

Bu defa sessizce yürümeye koyulduk. İnsanların gözleri ara ara bize takılıyordu ama muhtemelen akıllarından geçen şeyi konduramıyorlardı. Dedektifi de yatağa atmayı becerirsem benden nefret etme konusunda onları tamamen destekleyecektim. Hatta *Anti Ansel Rogers* sayfasının kurucusu olacaktım.

Zinciri önce parmağımın etrafına sarıp sonra avucumun içine gizlemiştim. Motora yerleştiğinde ceketle vedalaşmaya hevesli değildim ama bu havada bir de o şeyin üzerinde zatürre olmasını istemezdim.

"Kalsın sende," dedi çıkardığımı görünce. Üzerinde sadece uzun kollu ama ince bir tişört vardı yine sadece.

"Delirdin mi," diye gözlerimi irileştirdim. "Bu havada motorla gelmişsin, bu ceket bile seni nasıl soğuktan koruyor anlamıyorum."

"Benim için endişelenme Öğrenci Rogers."

"Endişelenmek zorundayım çünkü ölümle aramdaki tek bariyer sen gibi görünüyorsun."

"İşte şimdi incindim." Ceketini alırken sesi yine alaya büründü.

Yeniden demirlere yaslanıp "Eee," dedim. "Zaten sayemizde sık sık fakülteye gelip duruyorsun, yeniden üniversite okumak konusunu bir daha düşünme şansın oldu mu?"

“Sen iflah olmazsın,” dedi. Motoru çalıştırdığında kıkırdamaya başladım, okulun kapısından çıkarken hâlâ gülüyordum. Gözden kaybolacak kadar uzaklaştığında aklıma gelmiş ve dönüp otoparkın ortasında güneşlenen arkadaşlarıma bakmıştım.

Artık orada değillerdi.

Montumu almak için kütüphane yolunu tuttum. Avucumun içindeki şeye olan merakım o kadar ağır basmıştı ki köşedeki kızlar tuvaletine sokuldum. Sonunda cesaret edip avucumu açtım.

Zincirin ucundaki metal ve muhtemelen gümüş kolye ucu haç şeklindeydi. Kaşlarımı havaya kaldırdım.

Koruyucu.

Gümüş hacın üzerinden bir yılan motifi kıvrılıyordu. Elimde hissettiğim ağırlığı gerçek olduğunu kanıtlıyordu. Ortasında parlayan siyah bir taş vardı. Bunun bana hissettirmesi gereken birçok şey vardı ama sadece avucumu yakmış gibi hissettim.

Dylan’ın kaburgasındaki haç dövmesi düştü zihnime. Koruyucu olduğuna inandığı için değil, bir meydan okuma olduğu için yapmıştı onu. Yaparken bana da izletmişti. Onun için hiçbir anlamı yoktu, benim aksime tanrısal değerlere önem veren değil onları inkâr eden ya da onlara karşılık veren biriydi. Şeytanın dünya üzerindeki suretiydi o. Bu zehirli anıdan dahi kendimi korumak için, onun izlerinden kurtulmak için kolyeyi titreyen ellerimle boynuma astım. Boğazlı kazağımı aşağı doğru çekerek beyaz tenimde gümüşün nasıl durduğuna baktım ve görüntü içimi sıcacık etti.

Ama soğuk ondan daha karşı konulmazdı. Aynanın yansımından açılan kapıyı ve onunla birlikte içeriye giren soğuk hava dalgasını anbean görmüştüm. Karanlık ve öfkeli bakışları o içeriye bir adım atmadan daha önce gelip vurmuştu omuzlarımı. Boynumu saklamak için kazağı düzelterip saçlarımla ilgileniyormuş gibi yaptım.

“Burada ne işin var Dylan?”

Yavaş ve tok adımlarla yaklaşıp varlığı yeterince belirgin değilmiş gibi tam arkamda durdu. Bedeninin tüm ağırlığını üzerime doğru verip ellerini ceplerine koymuştu. Rahatlığını bana göstermek için hiçbir ânı es geçmiyordu.

“Bu kasabaya senin için çağrılmam ne ironik, değil mi?” Dudaklarını kulağımın dibine kadar yaklaştırdı, nefesini tenime doğru üflüyordu. Gözlerimi kapatmamak için tüm bedenimle direndim.

“Kalıcı olmana gerek yok.”

“Varlığım seni tedirgin mi ediyor?” Ellerini cebinden çıkardı. Parmakları saçlarıma dokunup onları usul usul omzumdan geriye çekti. Gözlerimiz aynanın yansımada birleşti.

“İstersen buraya temelli yerleş,” dedim ona doğru dönüp gözlerine bakabilmek için başımı kaldırdım. “Ama bu kasaba benim, bu okul benim, onlar benim arkadaşlarım.” Anlaması için her birini vurgulayarak söyledim. “Sense sadece tahammül ettiğim bir şeysin artık.”

Karanlığın eski bir dost gibi usul usul gözlerine doluşu oradan bir an evvel kaçıp gitmek istememe neden oluyordu. Alnına dökülen kumral saç tutamlarının altında kaşlarını çattı. Elini omzuma bastırdı. Ağırlığını hissetmem için bir saniye yetmişti. Yavaşça yukarıya tırmandılar. Parmakları boğazıma yerleştiğinde sıkmak yerine baş parmağıyla tenimi okşadı.

“Hepsi senin olabilir,” dedi tehlikeli bir soğukkanlılıkla. Diğer elini belimin kıvrımına kaburgamın hemen üzerine kolayca yerleştirdi. Beni kendine doğru çektiğinde bedenlerimiz birbirine yapıştı ve içimi en çok korktuğum o karanlık arzuyla doldurdu. Gözlerimin içine bakarak, “Ama sen benimsin,” diye altını çizdi.

“Bu defa değil,” diye fısıldamayı başardım. Parmakları boğazımın üzerindeyken konuşmak bile çok zordu. Sıkmıyordu, bastırmıyordu. Okşuyordu ve bu her şeyden daha tehlikeliydi.

“Onu göreceğiz.” Ellerini yeniden cebine koydu.

Lavabonun kenarına bıraktığım eşyalarımı toplayıp çıkışa doğru yürüdüm.

“Dikiş tutmaz Angie,” dedi. “Dikiş tutmaz.”

Kapıyı ardımdan var gücümle kapattığımda bütün bedeni üzerime kapanmış gibi hissediyordum.

Dikiş tutmaz diye zihnimin içine fısıldadı sesi tekrar tekrar.

Dünya üzerinde yasaklanmış tek bıçağın ismiydi bu. Deriyi öyle tahrip ediyordu ki, bıçağın kestiği yerdeki yara çok derin olduğu için akan kan durdurulamıyor ve bu yüzden de yaralar dikiş tutmuyordu.

Dikiş tutmaz, ölümcül bir yara açar.

17. BÖLÜM: DÖNÜŞÜ OLMAYAN İZLER

Hava karardıktan sonra nefes alabiliyordum. Yüzümdeki gergin yalancı gülümsemeyi dudağımın iki ucundan yavaş yavaş bir ip gibi bırakıp acıya son verebiliyordum. Pencerenin önüne oturup dışarının sakinliğini izleyebiliyordum. Kim neye dönüşmek istiyorsa ona dönüşebiliyordu. Karanlık dönüşmekle ilgiliydi. Hava aydınlandığında insan nasıl görünmek istiyorsa ona bürünüyordu. Ben pervasız bir gülümsemeye bürünüyordum ama güneş battığında, o zaman herkesten, kendimden bile nefret edebiliyordum.

Telefonumun titremesiyle komodine uzandım. Yeniden pencerenin önündeki taşa yerleştiğimde tuş kilidini açmış ve kaşlarımı daha da çatmama neden olan o bildirimi görmüştüm.

“dylan.occoner seni takip etmeye başladı.”

Siyaha boyadığım ve henüz kurumayan ojeli parmağımınla profiline tıkladım. Siyah beyaz profil fotoğrafında gülümsüyordu. Tasasız ve tehlikesiz görünüyordu. Bu gülümsemeyi öyle çok severdim ki bunu bildiğinden belki de profiline benim çektiğim bu fotoğrafı koymayı seçmişti.

Hesabı yeniydi, kasabadan gittikten sonra hesabını kapatmıştı. Çünkü onu engellemiştim. Şimdi ise yeniden peşime düştüğünü göstermekten çekinmiyordu. İzlediğini bilmemi istiyordu. İçimdeki isteğe karşı koyamadan takip ettiklerine tıkladım. İlk takip ettiği kişi Kylie’ydi. Hesap yeniydi ama bugün açılmış da değildi.

Geldiğinden beri bir hafta geçmişti. Her gün onu görmek zorunda kaldığım ve arkamı daha çok kollamak zorunda kaldığım bir hafta.

Oysa bir zamanlar sadece onun olduğu yerlerde arkama bile bakmaz, gözlerimi kapatır da dolaşırdım.

Bensiz geçen hayatının izleri. Hepsinin tek tek profiline bakmış ve kim olduklarını incelemiştim. Güzel, çok güzel bir kızın profilinde birlikte fotoğrafları vardı. Kıskançlık güdüsü yeniden bütün hücrelerimi ele geçirmeye başladı. Onca şeye rağmen bu kasabadan gittikten sonra bile eğlenmeyi ve birilerini etkilemeyi başarmıştı.

Geri takip etmeden telefonu kilitleyip yanıma bıraktım. Başımı soğuk duvara yaslayıp gecenin karanlığına geri döndüm. Ekip arabasının ışıkları köprüye kadar ulaşan bir yolu aydınlatıyordu. Son bir hafta diğerlerine nazaran oldukça sessiz ve sakin geçmişti.

Daha kötüsü, o geldiğinden beri kötü olandan ses çıkmamasıydı ve bu beni daha çok tedirgin ediyordu. O katilin hem de gördüğüm onca vahşet görüntülerine rağmen Dylan ile bir yerde karşılaştığımı düşünmek bende kahkaha atma isteği yaratıyordu. Onun karşısında hiç kimsenin bir şansı olduğuna inanmıyordum. Dylan'ın varoluşunda karanlık bir parça vardı. Hücreleri karanlık toz tanelerinden var olmuştu sanki.

O bir yırtıcıydı.

Ve kalbimin bir parçası hâlâ onun kapanına kısılıydı.

Küçükken kapınızın önüne bırakılmış bir panter gibiydi. Sevimliydi ama bir panterdi. Büyüdükçe belki size sadık kalıyordu ama en ufak bir yanlış harekette içgüdüleri gereği pençelerini size de saplayacakları anlamına geliyordu. Eskiden onunlayken böyle hissederdim. Yanımda yırtıcı bir hayvanla dolanıyor gibi. Benim dışımdaki herkese zarar verecek bir hayvan. Bana zarar verecek herkese zarar verecek bir hayvandı.

Başımı çevirdiğimde pencerenin karşısında kalan aynadan kendimi karanlığın içinde de olsa görebiliyordum. Beyaz tişörtümü kenarından kaldırıp kaburgamı açıkta bırakmak için bacağımı yine aşağı sallandırıdım. Aynadan görünmedi ama parmaklarımı oraya götürdüğüm an kaburgamın üzerine kazınmış haç işaretini hissettim. Yara kabuk bağlamıştı, önce kızarmış sonra beyazlaşmış ve sonunda pembemsi bir deri rengini almıştı. Bana bıraktığı onlarca izden en büyük üçüncüsüydü bu. Birincisi kalbimde yarattığı kırıklık. Ama ikincisi... İkincisi hatırlamak istemediğim bir geceden ibaretti. Sıcak yaşlar akan gözlerim yeniden sol bileğimdeki eski dikiş izine gitti.

Üçüncüyü bedenimde taşımaya devam edebilirdim, birinciye kalbime gömebilirdim ama ikinciye affedemezdim.

18. BÖLÜM: BAĞIŞLANMASI GEREKEN GÜNAHLAR

MADDIE

Gün ışığını tenimde görmeyi seviyordum, açık pencereden içeriye sızan parıltıların kıvılcı karamel tenimde kumsaldaki kum taneleri gibi parlamasını. Eskiden aynaya bakmayı daha çok seviyordum, şimdiyse yüzümün yarısını boydan boya kaplayan bir çizikle yaşamak zorundaydım. Parıltıları bile ortadan ikiye bölen.

Daha fazla kapatıcı...

Neyse ki Kylie bana bir şeye yeterince para verince kusursuzluğu satın alabileceğimi öğretmişti.

“Annem seni çağırıyor Maddie,” diye kapı eşiğinden seslendi Bonnie ince ve tatlı sesiyle.

“Biraz sonra iniyorum.”

Aynaya doğru eğilip dudaklarımı birbirine bastırarak rimelimi sürmeye başladım. Makyaj yaparken sizi kimin izlediğini asla bilemezsiniz, bu yüzden yıllar içinde rimel sürerken ağzımı şaşkın bir ördek gibi açmak yerine kapatmayı öğrenebilmişim. Dudaklarımı birbirine bastırduğmda yanağımdaki gamzeler ve çenemin kemikleri de ortaya çıkıyor ve müthiş seksi bir görüntü sunuyordu seyircisine.

“Bugün çok güzelsin,” dedi Bonnie hâlâ beni seyrettiği yerden. Daha da gülümseyerek aynadaki aksime baktım. Dizlerimin üzeri-

ne kadar çıkan gri kalın bir çorap, lacivert puantiyeli mini bir şort ve omuzlarımı açıkta bırakan bir kazak seçmiştim. Boynumun ve köprücük kemiklerimin ne kadar güzel görüldüğünü fark edince saçlarımı tepede salaş bir topuz yapmaya karar verdim. Tüm neşeme rağmen en sonunda yüzüm yavaşça soldu ve görünmediğini bilsem de saçımın önünden birkaç tutam çıkarıp yüzümün üzerine düşmesine izin verdim.

Yarayı gizlemek için.

Matthew ile yaptığım da buydu. Kırık kalbimin üzerine biraz fondöten sürmek. Bir daha iyileşmeyeceğini bildiğim bir yaranın üzerini kapatmaya çalışmak. Belki yüzümdeki yara gibi o da yavaşça iyileşirdi. Ama hayatımın sonuna kadar onun da izini taşıyacağı düşünmek...

“Maddie!”

Başımı iki yana sallayıp kahverengi deri çantamı omzuma astım.

“Geldim,” dedim en az benim kadar kızıl saçları olan anneme.

“Kylie seni bekliyor, içeri girmedi.” Bakışları yolunda olmayan bir şeyler mi var diye sorgulasa da, “Öyle mi?” deyince dürüstlüğüme inandı. Derslere henüz saatler vardı. Yine de telefonumdaki saati kontrol ettim, sabahın 08.20’siydi. Ben son haftalarda kaybettiğim hükmümü geri kazanmak için bu kadar erkenciydim ama kızlarla bunu konuşmamıştık. Geleceğinden haberim yoktu.

“Sorun istemiyorum Maddie,” diye kaşlarını kaldırarak uyardı annem.

“Okula erken gitmek ne zamandan beri sorun oldu?” Söylediğine inanamayarak kıkırdadım. “Akşam görüşürüz.” Yanından geçerken yanağından sulu sulu öptüğümde bana kısa süreli de olsa sıkı sıkı sarıldı. Bu güven duygusu ile biraz önceki kötü ruh halim hemen dağıldı.

“Dikkatli ol,” dedi ben kapıdan çıkarken yeniden. Daha Matthew ile yeni durumumuzu bilmiyordu ama babamın okulda bizi gördüğüne emindim. Annem muhtemelen benim anlatmamı bekliyor ve üzerime gelmek istemiyordu ama ben de tam olarak ne anlatacağımı bilmiyordum.

Açık dış kapının önünde Kylie’yi gördüğümde, “Hey,” diye seslendim. “Neden içeriye gelmedin?”

Yüzü soğuktan kızarmıştı. Siyah çerçeveli kemik gözlüğünün buharlanmasına saydırarak başına, saçlarının üzerine çekti.

“Terim soğumasın,” dedi. Olduğu yerde hâlâ hareket ettiğini görünce başımı yana yatırdım. “Buraya kadar koşarak mı geldin?” Rutin sabah koşularını biliyordum ama onun evi ve benim evim kasabanın bir ucundan diğerine uzanıyordu, yani bu kadarı da artık biraz şovdu.

“Bu saatte kapımda ne işin var?”

Çekimser bir şekilde bakışlarını kaçırdı ki bu çok Kylie’lik bir hareket değildi. Neyi nasıl söyleyeceğini bilmiyormuş gibi tuhaf davranıyordu. Şişme yeleğinin fermuarını boğazına kadar çekerken “Bir yerde kahve içelim mi?” diye sordu.

“Terin soğumasın diye içeriye girmedin ama kahve içmeye mi gitmek istiyorsun?” Çantamı sırtıma doğru geri iterek kollarımı göğsümde bağladım. “Kylie Davies, neler oluyor?”

“Annenin yanında konuşmak istemedim,” diye teslim olarak ellerini kaldırdı. Siyah taytının üzerine siyah bir bluz giyinmişti. Krem rengi yeleğiyle bu defa da bir spor dergisi kapağından fırlamış gibiydi. Onu görünce yeniden spora başlamayı kafama koydum. Ben işler biraz bile ters gittiğinde kendimi salıyordum. Dün gece yarısını yediğim Nutella aklıma geldikçe vicdan azabı hissettim.

“Tamam,” dedim. “Atla arabaya.” Paltomu ve çantamı arka koltuğa atıp sürücü kısmına geçtim.

“Neden okula bu kadar erken gidiyorsun?” Öylesine sorulmuş sorusuna şüpheyle baktım.

“Babama bir yazışmada yardım edeceğime söz verdim. Benim İtalyancam onunkinden daha iyi. Bir de yeni koçla son çalışma planının üzerinden geçeceğiz. Yarın başlıyoruz, iki hafta sonraki maça yetişmek için biraz tempolu gideceğiz.” Sahalarda olmayı, kızlara komut vermeyi, yeniden bağırmayı ve dans etmeyi çok özlemiştim. Hayatımı özlemiştim.

“Harika,” dedi robotik bir sesle. Her zaman en az heyecanlı olanımız Kylie olmuştu ama bu tepki ondan bile beklenmeyecek kadar heyecansızdı.

“Neyin var senin, söyle artık.”

“Bugün Ansel’le hiç konuştun mu?” Bunu sorarken iyice kendi içine kapandı. Bana değil, pencereden dışarıya bakıyordu.

“Hayır,” dedim düşünceli bir şekilde. Uyanır uyanmaz hazırlanmaya başlamıştım ve bu saatler Ansel için her zaman erken olurdu. Ve işi yoksa zaten okula uğramazdı. “Hafta sonu yemeğe çağırdım ama pek yanaşmadı, hâlâ ödevlerini bitirmeye uğraşıyor.”

Kylie güler gibi bir ses çıkardı.

“Ne oldu Ky?” diye tekrar sordum.

“Hafta sonu ödevlerine yardım etmeyi teklif ettim ama beni geri çevirdi.”

“Ne var bunda?” Omuz silktilim. “Ansel’in ne zaman yardım istediğini gördün ki?” Bu yönüne hayrandım. Ben en ufak bir olayda bile sevdiğim herkesi yanımda isterdim. Ailemi de arkadaşlarımı da ama o her şeyle tek başına başa çıkabiliyordu. Onun kadar güçlü

olduğumu hayal dahi edemezdim. Ki bu aptallığım aynı anda hem Henry'yi hem Matthew'u istememe neden oluyordu. Ki bu bana kendimi berbat hissettiriyordu. Son zamanlarda kafamdaki tek şey buydu, Henry'yi incitmekten deli gibi korkuyordum ama onunla olmaktan da vazgeçemiyordum.

“Ödevleri konusunda gelen tekliflere itiraz etmezdi ama,” diye yakındı bu defa.

“Tam olarak ne demek istiyorsun, doğru düzgün anlat şunu.” Ana caddeye çıktığımızda her zamanki kahveci dükkânına doğru sürmeye başladım. Güzel bir karamelli kahveye asla hayır diyemezdim.

“Dün bunu gördüm.” Koluna bir aparatla sabitlediği telefonunu çıkarıp ekrandan Instagram'ı açtı. Araba yavaşlayıp dükkânın önünde durduğunda bana doğru uzattığı şeye baktım.

“Hım...” dedim kaşlarımı kaldırarak. Dylan'ın paylaştığı bir fotoğraftı, açıklamasında Kylie tarafından çekildiği yazıyordu. “Ne zaman çektin bunu?”

“Cuma akşamı.”

“Nerede?”

“Okuldaydık, kulüp odasında.”

Anlamayarak iyice kaşlarımı çattım. “Kylie, cuma günü okuldan üçümüz beraber çıkmıştık.”

“Biliyorum,” dedi kelimeyi uzatarak. “Yolda Dylan mesaj attı, hâlâ takılıyoruz dedi, ben de geri döndüm. Matthew ve Ivan da oradaydı. Bir saat kadar hep beraber öyle takıldık.”

“Bize neden haber vermediniz?”

“Size de mesaj attıklarını sanıyordum, arayacaktım ama Matthew senin ailenle yemek yiyeceğini söyledi...”

“Ah, doğru, konuşmuştuk ama o gün onu ektim.” Ailemle yemek yemeyecektim ama hemen ona bu kadar yüz vermek istemiyordum. Öldüğünü sandığım zaman ödüm kopmuştu ve bir daha böyle bir acı yaşamak istemiyordum ama bir şeyleri aceleye getirmek de istemiyordum.

“Ansel’i de çağırıp çağırmamakta kararsız kaldım. Matthew’dan hoşlanmadığını biliyorsun. Ivan ile arasındakiler malum. E Dylan da... Dylan işte.” Derin bir nefes verip bana baktı.

“Makul görünüyor,” diye onayladım. “Hâlâ neye kafanı taktığını anlamadım. Ansel böyle şeylere bozulmaz. Muhtemelen onu oraya çağırırsan çağırırken kullandığın kelimeleri kıcına dizerdi.” Kıkırdadım.

“Ben sadece...” Düşünceli düşünceli kelimeleri toparlamaya çalıştı. “Dylan geldiğinden beri bizden uzaklaştığını hissediyorum.”

Bunun üzerine biraz düşünmek için motoru kapattım. Son zamanlarda kendim dışında hiç kimseyle ilgilenemediğimi biliyordum. Çok şey yaşamıştık ve ben hâlâ hem yüzümdeki yarayı hem karanlıkta tek başıma kalmayı hem de Matthew ile olanları sindirmeye çalışıyordum. Ansel gözümde her zaman umursamaz ve kendi işlerini kendi başına halleden biri olduğu için Dylan’ın dönüşünü hiç düşünmediğimi kabul ediyordum. Ona kızgın mısın diye sormuştum ama kızgın olsa da bunu söylemeyecek biri olduğunu unutmuştum.

“Bilemiyorum,” dedim kıvranarak. “Onun açısından düşünersek, Dylan geldiği gün hepimiz sevindik ama Dylan da en az Ansel kadar bizim arkadaşımız. Ama kendimi onun yerine koyduğumda, yani Matthew ile bütün gece partileyip öyle istememe rağmen beni yalnız bıraksanız...” Düşündükçe ve kendimi onun yerine koydukça yüzüm asıldı. “Aman Tanrım Kylie, ben çok üzülürdüm, sabaha kadar ağlardım ve bunu hak edecek ne yaptım diye sorardım.”

“Ama ben de hiç umursamazdım!” dedi arada kalmış gibi. “Ve genelde Ansel de umursamaz. Bu yüzden Dylan’ın dönüşü mü onu bu hale getirdi, yoksa benim ve Dylan arasındaki dedikoduları mı kafasına takıyor, bilemiyorum.”

“Dylan gittikten sonra sadece birkaç hafta dağıldı,” dedim. O günleri hatırlamak benim için değişik bir deneyim olmuştu. Bambaşka bir Ansel ile tanışmıştık ama neyse ki kısa sürmüştü. “Sonra çabucak toparladı, şimdi de her zamanki kadar içine kapanık görünüyor. Bence Dylan’dan çok bu katil olayı onu etkiledi.” Kaşlarımı çattım. “Katilinin benim peşimde olması bile berbattı Ky, bir de bana takıntılı olduğunu düşünsem inan bana ondan bin kat beter halde olurum.” Ve bu konuda ona tek kelime edemezdim. İçinde bulunduğu durum korkunçtu. Ansel için bile fazlaydı ama yapabileceğimiz bir şey yoktu. Yardım tekliflerimizi kabul etmezdi. Bizde kalmasını söylesek reddederdi. Zorlasak en fazla bir gece gelirdi.

“Onu biraz yalnız mı bıraktık, bana mı öyle geliyor?”

“Kendi derdimize düştük,” diye başımı salladım. “Ben Matthew derdine düştüm, sen de yurt dışına gönderilmemek için babanla uğraşıyorsun. Kabul, çuvalladık ama bu hafta toparlarsanız bence. Hem antrenmanların başlaması hepimize iyi gelecek.” Zorlukla da olsa gülümsemeye çalıştım.

“Ben sorarsam garip olacakmış gibi hissediyorum ama Dylan konusunda ne düşünüyor diye sen sorsana.”

“Kylie, Dylan’dan hoşlanmıyorsun değil mi?”

“Hayır,” dedi çok çabucak. “Ama Ansel ve onun arasında kalmak istemiyorum. Dylan normal davranıyor ama Ansel öyle değil. Eğer yakınlığımızdan rahatsızsa bunu dürüstçe bana söylemesini isterim. Her zaman birbirimize karşı yaptığımız gibi.”

“O zaman neden bunları dürüstçe bana değil Ansel’e söylemiyorsun?”

Bıkkın bir nefes verdi.

“İnsan ilişkilerinden nefret ettiğimi biliyorsun ve son günlerde çok şey oldu. Gidip ona doğrudan sorup incitmek istemedim. Ve biliyorsun ki söz konusu Ansel olduğunda söylediklerine güven olmaz.” Arabanın kapısını açıp aşağıya indi.

Biliyordum, Ansel çok dürüst olabildiği kadar aksi de olabiliyordu. Bu yüzden iyiyim dediğinde hiçbir zaman emin olamıyorduk ama bu zamana kadar bunun cevabı hiç bu kadar önemli olmamıştı. Eskiden iyiyim diye yalan söylediğimizde sadece keyfimiz kaçık olurdu ve belki de o gün kendimizi iyi hissetmezdik ama artık iyiyim diye yalan söylersek ölebilirdik bu yüzden birbirimize karşı dürüst olmak zorundaydık.

Kylie’nin peşinden arabadan inip mütevazı ama favori kahve dükkânımızdan içeriye girdik. Burası kasabadaki en az rağbet gören yerdi. İçeride beş altı tane masası olan ve tamamı ahşaptan dekore edilmiş bu küçük yeri Ansel keşfetmişti. Bu yüzden içeriye girdiğimizde onu kasada görmek ikimize de sürpriz olmamalıydı ama sanki yabancı üç insan gibi şaşırdık.

“Ansel,” diye şaşkınca tepki veren ben oldum. Kylie durduğu yerde bakakalmıştı. Ansel elinde kahve bardağıyla para üstünü cebine sıkıştırmaya çalışırken yüzünden ne düşündüğünü anlamak kolay değildi. Yüzü çoğu zaman hiçbir şeyi ele vermiyor, normal görünüyordu.

“Selam,” dedi. Kulaklıklarını çıkarıp kabloyu telefonunun etrafına dolarken her zamanki kadar sessizdi.

“Sen ve bu saatte uyanık olmak.” Gülerek ona doğru yürüdüm. “Bugün hepimiz erkenciyiz anlaşılan...” Menüden bugün hangi kahveyi içmek istediğimi seçerken aklım bulanmıştı. Normalde

birbirimizden habersiz bu tür karşılaşmaları nadiren yaşıyorduk. Ama çoğunlukla yalnız olurduk. Şimdi bir anlığına biz ikimiz buluşmuş da ona haber vermemişiz gibi olmuştu.

“Karamel şuruplu büyük boy bir latte,” diye siparişimi verdim. Kolumu tezgâha yaslayıp “İnanabiliyor musun, Kylie bugün buraya kadar koşmuş,” dedim. “Yolda buldum onu.” Gözlerim evime geldiği yalanını ifşa ediyormuş gibi hissettiğim için hâlâ menüye bakıyordum.

“Öyle mi?” diye sordu Ansel. “Kendini aşmışsın.” Kylie’ye dönüp gülümsedi.

Kylie nihayet donup kaldığı yerden yanımıza gelip “Öyle oldu,” dedi. “Sen neden erkencisin?”

Ansel rahatsız bir şekilde kıpırdanıp kahvesini dudaklarına götürdü. “Derse gitmeden önce veterineri uğramam gerekti.”

“Hâlâ iş arıyor musun?”

“Hiç kimsenin katilin peşinde olduğu birine iş vermek isteyeceğini sanmam.” Dudaklarını ısırıp “Özellikle de peşinde ekip arabası dolanan birine,” diye işaret verdi.

“Annen ne zaman dönüyor?” diye sordum. Zaten anlamadığımı da buydu. Bayan Rogers sert mizaçlı ve çoğunlukla Ansel’e karşı hepimizin ailesinden daha katı kuralları olan biriydi. Onu böyle bir zamanda yalnız bırakmasını aklım almıyordu ama bunu Ansel’e söyleyip yanlış anlaşılmayı istemezdim.

“Dönmemesi gerektiğini söyledim,” dedi gülerek. “Anlaşılan o ki şu sıralar herkes için tehlikeliyim.” Yere bakarak spor ayakkabısının ucunu zemine vurdu.

“Saçmalama Ans.” Kylie şefkatle kolunu sıvazladığında bir an rahatlıkla nefes verdim. İkisi de çoğu zaman çok katıydı ve onların buzlarının birbirine çarpmasını istemezdim.

“Ben de koçla buluşmaya gidiyorum,” dedim. “Okula gidiyor-
san benimle gel.”

“Kendim giderim...” dedi garip bir ifadeyle. Kasada duran çocuk kahvemini hazır olduğunu söyleyince kartımı uzattım, yeniden ona döndüğümde, “Delirdin mi?” dedim inanamayarak. “Aynı yere gidiyorsak neden ayrı ayrı gidelim?”

Onda gerçekten bir gariplik vardı, Kylie haklıydı. Bunu fark etmediğime inanamıyordum ama son zamanlarda çok şey yaşanmıştı. Kendi sorunlarıma gömülmüş haldeydim. Hem ailem hem Matthew hem gizlesem de silemediğim bir yara izi. Korku dolu ve çoğunlukla kâbusla uyandığım huzursuz uykular... Kendi sorunlarıma öyle dalmıştım ki etrafımda olup bitenleri kaçıırıyordum.

“Kylie sen eve mi döneceksin?”

“Evet,” diye başını salladı. “Bir taksiyle dönerim. Üzerimi değiştirip eşyalarımı almam lazım. Öğleden sonra derse yetişirim.”

“Ansel, sabah dersimiz yok,” diye ona döndüm.

“Kütüphanede çalışmam lazım.”

“Ödevlerin nasıl gidiyor?”

“Çoğunu hallettim, kafamı derslere vermek iyi geldi.”

“İşte artık beni anlıyorsunuz.” Kylie sırtınca kartımı alıp siparişini vermesi için ona yer açtım.

“O halde biz gidelim, seninle okulda görüşürüz.”

“Tamam,” dedi. “Görüşürüz.”

Ansel sadece ona doğru hafifçe elini sallayarak önden çıktı. Arkasından Kylie ile göz göze geldik. Dudaklarını oynatarak, “Ha siktir!” diye fısıldadı. Sadece omuz silkebildim... Gerçekten çok kötü bir durumda kalmıştık.

Tedirgin bir şekilde arabaya bindim. Arkadaşlığımızın böyle bir hal almasından nefret ediyordum. Ansel keyfi olmadığı zamanlar hep böyle kendi içine çekilirdi ama şimdi Kylie ile aralarında benim anlamadığım tuhaf bir durum oluşmuştu. Bu iki kutbun da birbirini aynı hiddetle itmesi anlamına gelirdi ve biri erkek olsa bunun kavga sonrası muhteşem bir seksle sona ereceğini düşünüp eğlenirdim ama iki arkadaş arasında yaşandığı düşünülünce durum oldukça sıkıntılıydı.

Ve üzerine bir de kahve dükkânına doğru yürüyen Dylan'ı gördüğümüzde durum daha da sıkıntılı bir hal almıştı. Ansel'in hemen kaşları çatıldı. Dylan arabayı tanıyıp eğilerek camdan içeriye baktığında zorlukla gülümsedim. En azından yanında Henry vardı. Benim tarafımdaki cama vurup açmam için işaret verdi.

"Bu sabah ne kadar kalabalık," diye söylendim. Dylan kahve dükkânının kapısından girdiğinde Ansel telefonuna eğdi başını. Sanırım Kylie haklıydı, Ansel'in sorunu katil değildi.

"Biz henüz dünü yeni kapatıyoruz." Henry sırttı. "Gece anca bitti, eve dönüyorduk."

"Öyle mi?" Çekimser bir şekilde arada kaldım. Onların partilerinin nasıl olduğunu hepimiz biliyorduk.

"Ansel," diye dikkatini dağıttığına sevindim yoksa kendimi tutamayıp ona kiminle partilediklerini soracaktım ve bu birçok şeyi daha mahvedecekti. "Mesajlarıma cevap vermiyorsun."

Ah, demek Ansel birkaç gündür herkese karşı böyleydi.

"Ödevlere gömüldüm," dedi Ansel uykulu bir şekilde.

"Konuşacağız sonra bunu."

"Hadi," dedim elimle gitmesi için kışkış yaparken. "Geç ka-
lıyorum." Babamı bekletirsem başım daha çok belaya girecekti.
Haftalar sonra kendime geldiğimi kanıtlamak için ona yardım ede-

ceğime söz vermiştim, şimdi onu ekersem yine bir sorun olduğunu düşünenecekti; son parti skandalından sonra benim iyice sorumsuzlaştığımı düşünmeye başlamıştı.

Dikiz aynasına bir kez daha baktım, bu saatte yol epey boştu. “Ans,” dedim sıcak bir şekilde. “Dylan’ın gelişi mi seni böyle huzursuz eden?”

“Huzursuz değilim,” dedi hemen. Konuşmama şaşırılmış gibi.

“Huzursuzsun,” diye başımı salladım. “Hepimiz öyleyiz ama sen tuhaf davranıyorsun. Kylie de fark etmiş bunu. Daha az konuşuyor, daha az iletişim kuruyorsun bizimle.”

“Ödevler...” diye gevelemeye başladığında güldüm.

“Ans,” dedim. “Ödevler diye zırvalamayı kes. Eğer gerçekten Dylan ise...”

“Bir buçuk yıl oldu Maddie,” dedi biraz sinirle. “Bir buçuk yıl sonra öylece dönüyor ve ilk andan itibaren ona sıkı sıkı sarılıyorsunuz. Ona sarılmak için sizin kadar hazır değilim.” Aniden dökülmesi beni afallatmıştı. Düşüncelerimizin doğru olduğu ortadaydı ama bunu neden doğrudan bize söylememişti ki?

“Affedersin,” dedim direksiyonu iki elimle daha sıkı kavrayarak. “Ama o gece onu birden karşımızda görünce sevindik işte... Sonra sen birden yok oldun ve yorgunum dedin. Sanırım hem Matthew’un öldüğünü sanmak...” Duraksayıp bir an nefes alma ihtiyacı hissettim. Olan biten her şeye rağmen bu kelimeyi kullanmak bile kalbimi kırıyordu. “Birden kendimizi âna kaptırdık. Müziği ve dans etmeyi de özlemişiz ama biliyorsun, Dylan’ı hepimiz çok seviyoruz ve sen ayrılırken seni incitmediğini söyledin.” Yol müsait olunca bakışlarımı ona çevirdim. Dışarıyı izliyordu ama yüzü sakindi. Üzgün veya öfkeli değildi. Sadece düşünceliydi, Ansel her zaman düşünceliydi.

“Ara ara onunla konuştuğumuzu biliyordun.” Dylan gittikten sonra Ansel haricinde hepimiz onunla konuşmaya devam etmiştik. İkisinin de tek bir şartı vardı, ikisi arasındaki olaylar hakkında bir şey sormayacak ve söylemeyecektik. Buna rağmen Ansel’e elbette sormuştuk ve sadece daha fazla yapamadıklarını söylemişti. Bir daha onunla ilgili konuşmak istememişti ve ne zaman konuşmayı denesek bir bahaneyle kaçıyor, sonunda kaçmasın diye ona Dylan demekten vazgeçmiştik.

“Biliyorum,” diye fısıldadı. Söylediğim onca şeye verdiği tek cevap bu olduğu için derin bir nefes aldım. Ağzından laf almak öyle zordu ki...

“Kylie ve Dylan arasındaki dedikodulara mı canın sıkılıyor?” Bir an düşündüğümde öfkelen dim. Ben böyle bir şey sezmemiştim ama Ansel’in böyle bir şeyi takacağını da düşünmüyordum. Ben olsam takardım ama bunu zaten herkes bilirdi. Ama Ansel öyle değildi.

“Dedikoduların ne zaman canımı sıktığını gördün?” diye gülmü sedit. Ama bu altı çizili bir gülümsemeydi. *Dedikoduların* diye bastırmıştı.

“Peki, ya gerçekten böyle bir şey varsa?” Yandan ona bakarken oldukça huzursuzdum. Kızların arasına erkekler girdiğinde arkadaşlıktan geriye hiçbir şey kalmazdı, bunu birçok kez görmüştüm ama bunun bize olabileceği ihtimalini bile bu zamana kadar hiç düşünmemiştim.

“Var mı?” diye sordu.

“Elbette yok!” dedim neredeyse bağırarak. “Tanrım... Salyangozların kafasını koparacağım.”

Nihayet doğal bir tepki verip kıkırdadı.

“Bak,” dedim önce kendimi hazırlayarak. “Matthew’u affettiğim için bana kızdığını biliyorum, Matthew konusunda hep bana kızdın ama Ansel, hayat her şeyi hesaplayarak yaşanmaz... Özellikle böyle zamanlarda. Dylan ile siz bence birbiriniz için yaratılmışsınız ve bence o hâlâ seninle ilgileniyor. Eğer kırgınsan ya da kırgınsan onu affetmekte bir sakınca yok bebeğim.” Ona doğru bakıp gözlerimi üzerine diktim. Ansel’in hiçbir zaman anlamadığı buydu, her şeyi kontrol edemezdi, herkese kızgın kalamazdı. Babasının mezarına bile günlerce ona kızdığı için gitmemişti. Ölümüne kızdığı için. Ve bir yanım Dylan için de aynı hisleri beslediğini söylüyordu.

“Ölebilirdi Ansel,” diye fısıldadım. “Matthew ölebilirdi ya da ben ölebilirdim. Sen ölebilirdin. Onu affetmek istiyorsan affet çünkü yarın bunun için geç olabilir.” Gözlerim yine yaşarmıştı. Artık düşünebildiğim tek şey bunlardı. Ya birimiz ölürsek?.. Ya bu yaşta sonsuzluğa kapatırsam gözlerimi?.. Ya o bıçak biraz daha derine gitseydi, ya Ansel ve Kylie havuzda beni görmeseydi?.. Sadece iki dakika daha geç kalsalar şu an burada olamazdım. Ne bu arabayı kullanabilir ne arkadaşım ile sohbet edebilirdim.

“Burada olmazdık Ansel,” dedim kendimi tutamadan. “Ben o havuzdan çıkamayabilirdim, siz o arabanın içinden çıkamayabilirdiniz. Bu Dylan’ın ya da Matthew’un başına gelebilir. Bir daha onlarla konuşacak bir âna sahip olmayabiliriz. Ona çok kırgınım, çok kızgınım yaptığı her şey için... Ama bir an duruyordum ve düşünüyorum. Gözlerimi kapatıyorum.” Dayanamayarak ani bir fren yapıp arabayı yol kenarında durdurdum.

“Öldüğümü düşünüyorum Ans, hiç zamanım kalmadığını. Bu beni mahvediyor... Yapmak istediğim öyle çok şey var ki... Bu günlerimin, her anımın kıymetini bilmek istiyorum. İçimden geldiği gibi yaşamak istiyorum.”

“Maddie,” diye fısıldadı elimi tutup.

“Bana kızma,” dedim. “Kendine de kızma. Affetmek istiyorsan affet. Sevmek kötü bir şey değil, sevilmek dünyanın en güzel hissi. Bunları kaybetmek istemiyorum. İnsanlar hata yapıyor. Hepimiz yaptık ve yapacağız da. Ama hata yapabileceğimizi kabul ettiğimiz kadar affedebileceğimizi de kabul etmemiz gerekmiyor mu?” Parmaklarımla gözlerimin altını sildim. “Diğer türlü iki yüzlülük olmaz mı? Günah işliyorsak bağışlamayı da öğrenmeliyiz.”

Çantasından çıkardığı ıslak mendili bana uzatırken gözleri dolu dolu olmuştu ama benim kadar kolay bir şekilde ağlayabilen biri değildi. Dudaklarını birbirine bastırdı, başını çevirirken çok kararsız görünüyordu.

Sonunda, “Senin adına sevinirim,” dedi içtenlikle. “Onaylamam ama gerçekten sevinirim.” Anlayışla başımı sallayarak gülümse-dim. “Ama Dylan ve ben konusunda hâlâ bir şey duymak istemiyorum. Ortama ayak uydururum ama bu işe karışmayın lütfen.”

“Ortama ayak uydurmanı değil, ortamda gerçekten olmanı istiyorum Ans, zorla orada kalmanı değil.”

Gülerken çantasından sigara paketini çıkardı. “Ben hiçbir zaman bir ortamdan keyif almadım ki, sadece sizi seviyorum ama o aptal amigo takımına bile sizin için tahammül ediyorum.”

“Tamam,” dedim kelimeyi huysuzca uzatarak yeniden arabayı çalıştırdım. “Ama lütfen bizi germe, bizden uzaklaşma. Bir şeye canın sıkılırsa haber ver. Böyle kendi içine çekilmen beni üzüyor.”

Sigarasını yakarken dudağının kenarıyla güldü. Bu onun lehçesinde onaylama anlamına geldiği için sessizce kabullendim. En azından bu konuşmayı ikimiz yapıp halletmiştik. Beklenmedik gözyaşlarım ilk defa bir işe yaramıştı. Aynı konuşmayı üçümüz

yapsak çok gerilim dolu olur ve her şey daha kötüye giderdi. Bazen ben olmasam ikisinin de birbirini çok sevmesine rağmen üç gün bir arada kalamayacağını düşünüyordum.

Yolun geri kalanında eskisi gibi sohbet ettik. Ben ona geçen hafta kaçırdığı her şeyi sırayla anlattım. Matthew ve Kylie'nin küçük bir tartışma yaşadığını... Neyse ki sonunda tatlıya bağlamışlardı. Ivan partide Ansel'i sorduğu için Dylan'ın ona nasıl baktığını ve yemin ederim ki Ivan'ın korktuğunu... Gerçi Ansel buna pek gülmemişti ama bence oldukça eğleneliydi. Matthew beni kışkırdığı zaman ben epey eğleniyordum. Kylie'nin babasının yurt dışında bir okul ile anlaştığını, Kylie geçen hafta bu yüzden epey kötüydü ama hem babam hem de nasıl olduysa Dylan onunla konuşup ikna etmeyi başarmıştı. Tabii artık korumaları okulun içinde de dolanıyordu ama yapacak bir şey yoktu. Dylan artık eskisi gibi hayatımızın içindeydi ve Ansel'in bu duruma bir an önce alışması gerekiyordu, yoksa bu gerilimler devam edecekti. Hem o aksini istese de ben yeniden bir arada olmalarını çok istiyordum.

"Neden doğruca babanın odasına gitmiyorsun ki?" diye sordu arabadan inince. "Ben de bir an önce kütüphaneye gidip kahvemi içebilirim." Huysuzluğu ama sevimli huysuzluğu yeniden boy göstermişti.

"Saçmalama," dedim. "Şu kıyafetime bak..." Kendi etrafımda dönüp güneş gibi parıldadım. "Kafeteryaya gidip boy göstermeliyiz. İnsanlar sürekli hakkımızda konuşuyor, biraz da bu güzelliği konuşsunlar." Koluna girip onu kafeteryaya doğru sürüklerken hâlâ kahkaha atıyordu. "Hem hâlâ okulun efendisi olduğumu görmeliler, burada her şey benden sorulur."

"Okulun bekçisi gibisin daha çok," dedi. "Bir insan neden sabahın köründe gelip en son çıkar ki?"

“E babam rektör, bir yerde okulun sahibi sayılırım.” Daha çok gülerken birileri kahkahamıza doğru dönüp bakıyordu. “Bak, gördün mü?” dedim çenemi dikleştirerek. “Nasıl göz alıyoruz...”

Ansel başını iki yana salladı.

“Sahi senin bu halin ne,” diye söylendim. Genelde salaş da olsa bir tarzı olurdu ama bugün epey solgun görünüyordu. “Moda zevkini yatakta çarşafların arasında mı bıraktın?” Eski bir kot pantolonla çok çiğ bir kahverengi kazak giymişti. Dolabını bilmesem sesimi çıkarmayacaktım.

“Pantolonla kazak işte Mads.”

“Sadece pantolon ve kazak değil, konuşan bir pantolon ve kazak, beni çıkar Ans diye çığlık atıyorlar, bu seste nasıl ders çalışacaksın?”

Gözlerini devirdi ama o esnada kapıdan içeriye girdiğimiz için hemen normal halimize döndük. Hafif bir tebessümle doğruca önümüze baktık.

“Bak, gördün mü,” diye gülerken mırıldandım. Köşedeki masaya ve moda zevkinden ve beyin hücrelerinden nasibini almamış kişilere baktım. “Benden erken gelmişler, bu beni zayıf gösterecek.”

“Salyangoz takımı mı?” Ansel iğrenir gibi bir ses çıkardı ama onlar bizi gördüğü an gülmeye başladı. Bakışları sözde çaktırmadan bizim üzerimizde dolaştı. Geçtiğimiz günlerde bana yeterince zorbalık yapmışlardı ve üzüntümden yeterince alttan almıştım. Tam onlara doğru bir adım atmak üzereydim ki Ansel kolumdan tuttu. O an bana değil, ona baktıklarını fark ettim. Bu defa alay ettikleri kişi ben değildim.

“Boş ver sabah sabah,” dedi. “Babana geç kalacaksın.”

Hatırlamamla birlikte canım sıkıldı. “Doğru,” diye onayladım. Büfeden sırf almış olmak için bir çikolata alıp Ansel’e uzattım. “Al

kurtar beni bu g  nahtan. Depresyon nedeniyle aldığım     kilonun hesabını Tanrı huzurunda nasıl vereceğimi hâlâ bilmiyorum!”

“Seve seve,” diye montunun cebine attı.

“Ayy,” dedim kapıdan çıkmadan önce son kez şöyle bir etrafı bakarak. “Salyangozların yanında o çocukla arkadaşları vardı, hatırladın mı?   u komşu kasabanın fakültesinden basketbolcu   ocuklar. Jenny ile ayrılmışlardı, bu aralar da herkes barı  yor.” Ona doğru göz kıptım.

“D  n, ak  şam saatleri veterinerdeki kadının çocuğı hastalanmış, yardım etmek için ben gitmiştim. Dönüşte otobüste görmüştüm bu çocuğı, saat epey geçti.” Gözlerini kısıp bir şey hatırlamaya çalışır gibi daldı. “O   ocukla Henry kavgalı değil miydi?” diye sordu.

“Doğru, ma  a çıktıkları yıl büyük kavga kopmuştu. Lisede bizim okuldaydı zaten hatırlamıyor musun? Düşmanlık oradan geliyor.”

“İ  im gücüm yok, bir de onların çetelesini mi tutacağım?”

“Hepsi benim derin ar  ivimde, merak etme.” İşaret parmağımın alnıma dokunup başımın üzerine görünmez bir hale çizdim.

“Nasıl rahatladım bir bilsen...” Rektörlük binasına geldiğimizde hâlâ kahkaha atıyorduk. Ansel’e kal  amla yandan vurarak, “Sıkı   alı  ,” diye vedala  tım. “İ  in bitince mesaj at yemek yiyelim.”

“Tamam, görüşürüz.”

Ta   döşemelerle kaplı rektörlük binasına giderken dik yürümeye   zen gösteriyordum. Hem rektörün kızı olmak hem de Maddie olmak insanların sandığından daha zordu. Hiç durmadan birilerine sahip olduğ  m şeylerin torpille değil gerçekten emekle kazanıldığını kanıtlamam gerekiyordu. Ders notlarım, amigoluk kariyerim ki insanların çoğı amigoluğ   ya da amigoları ciddiye almıyordu ama ben dans etmenin bir tutku olduğ  nu savunmaya devam ede-

cektim. Bir insan hem güzel hem akıllı olabilirdi, toplumsal algılar bizi sanki sadece birine sahip olabilirmişiz gibi yönlendirmeyi seviyordu ama yaşadığımız çağ bu normları yerle bir etmeye istekli benim gibi kadınlarla doluydu.

“Günaydın,” diyerek gülümsedim masanın arkasında evraklara gömülmüş kadına. “Bay Flemingsh içeride mi Bayan Rodes?” Okul çatısının altında ona pek fazla baba demiyordum, diğer öğrenciler nasıl davranıyorsa ben de öyle davranmaya özen gösteriyordum. Babam beni bu şekilde yetiştirmişti ve bundan oldukça memnundum.

“Seni bekliyor, içeriye girebilirsin Maddie.”

“Teşekkür ederim.”

Ahşap kapıyı saygı gereği tıklatarak içeriye girdim. Babam pencerenin önünde sürekli yaptığı gibi ve sanki oradan okulun içinde olup biteni görebiliyormuş gibi dışarıyı seyrediyordu.

“Geç kaldın,” dedi ama neyse ki sesi keyifli çıkıyordu.

Bileğimdeki gümüş kordonlu ince saati kontrol ederek, “Sadece beş dakika,” diye kendimi savundum. “Ve sana bunu da getirdim.” Kendime aldığım kahveyi masasının üzerine bıraktığımda nihayet bana döndü. Oldukça iyi ve mütevazılığı hak etmeyen genleriyle bana gülümserken kahveden bir yudum alıp hafifçe yüzünü buruşturdu.

“Bunu kendine almışsın.”

“Bunu kanıtlayamazsın,” diye kıkırdadım. Koltuğa düzgün yetiştirilmiş bir kız olarak zarifçe oturup çalışmalarımı almak için çantamı kucağıma çektim. “Çalışmaya hazırım.”

“Ansel ile birlikte okula geldiniz.”

Başımı salladım.

“Sabah onu almaya mı gittin?”

İşte yine başlıyorduk. Bu aralar her şey ne kadar da yanlış görünüyordu.

“Baba,” diye uyardım. “Sen Ansel’i seversin, neden son günlerde böyle davranıyorsun?”

Derin bir iç çekerek deri koltuğuna kederle yerleşti. “Maddie...” Gözlerini doğrudan bana odakladığında belanın geleceğini anlamıştım. “Ansel’i seviyorum, Ansel ile ilgili bir sorun yok. Sorun senin arkadaşlarını her şeyin önüne koymam. Kariyer planlamalarını tamamlamadık. Ve bugün buraya, sırf sabah Ansel’i almak için geç kaldıysan bu bir problem.”

“Ansel’i almak istersem alırım,” diye şikâyet ettim. “Ama onu almaya gitmedim, kahve dükkânında karşılaştık. İstersen anneme sorabilirsin!”

“Sadece şunu anlamalısın tatlım,” dedi mahcup bir şekilde. “Ansel’e hayatımızın sonuna kadar yardımcı olamayız. Bu annesinin sorumluluğu. Ve birileri onun yerine bunu yaptıkça kendisini toplamak için çaba göstermeyecektir.”

Bu söylediğine gerçekten inanamıyordum. “Baba,” dedim dehşete kapılmış bir şekilde. “Bayan Rogers kalan tek akrabalarını ziyarete gitti. Kadın hasta ve yaşlı.”

Babam söylediğim sözler bir anlam ifade etmiyormuş gibi alnını kaşıdı. Son zamanlarda onu sık sık bu düşünceli halinde görüyordum. Benim için endişelendiği kadar ölen öğrencileri için de endişeleniyordu. Okulun ve okuldaki tüm öğrencilerin sorumluluğunu üzerinde hissediyordu. Bu çıkmaz onu epey zorladığı için birkaç haftadır bana yaptığı baskıyı görmezden gelmeye uğraşıyordum ama bütün bu karanlık kasabayı ele geçiriyordu. Yakında kimsenin kimseyi alttan alacak hali kalmayacaktı.

“Bir toplantıya katılmam gerekiyor.” Masanın etrafında dolaşıp saçlarımın üzerine bir öpücük kondurdu. “Sana iyi çalışmalar.”

“Teşekkürler.” İsteksizliğim ortadaydı ama ikimiz de bununla ilgili bir yorum yapmadık. Aileler bazen olanı olabileceklerle kıyasladığı için büyük sorunlar yaşıyorduk. Ne demek istediklerini biliyordum ama Ansel hiç kimseden yardım kabul etmeyecek biriydi. Kylie ve ben onlarca kez teklif etmemize rağmen. Ama ailelerimizin genel olarak tüm arkadaşlarımızla bir sorunu vardı bu günlerde. Bir araya gelmemizi, eğlenmemizi ertelememizi istiyorlardı. Düşündüğümde onlara hak veriyordum ama artık çok sıkılmıştım. Hepimiz çok sıkılmıştık.

Düşünce yığından sıyrılıp bilgisayarın başına geçtim ve bir sayfalık karmaşık çeviriye odaklanmaya çalıştım.

19. BÖLÜM: DIŞARIDA KALANLAR

ANSEL

Eskiden okulda olduğumda kendimi evimde hissederdim. Beni seven insanların arasındayım diye düşünürdüm. Artık nereye gidersem gideyim bir evle değil, bir kafesle karşılaştığımı hissediyordum. Belki Maddie söylediklerinde haklıydı, çok hesaplı davranıyordum ama içten içe kimi neyle çarparsam çarpayım yine sıfıra ulaşıyordum.

Kendini açıklamasına izin vermiştim ama bu ona inandığım anlamına geliyor muydu, bunu bilmiyordum. İçim sıkılıyordu ve onun gözyaşlarıyla dolu arabadaki konuşması ile kahve dükkânında onlarla karşılaşmam arasında büyük bir çıkmaza kapılıyordum. Bana haber vermek değildi konu, üçümüzün olduğu gruptan konuşmaya bile gerek duymamışlardı. Oysa eskiden yaptığımız buydu. Her şey o grupta konuşulurdu, böylece biri uyuyorsa ya da o an müsait değilse baktığı zaman kimin nerede, ne yaptığını bilir ve katılmak isterse katılırdı. Çoğunlukla katılmadığımı biliyordum ama bir süredir beni hayatta tutan tek şey bana verdikleri o ihtimaldi. İstersem yanlarına gidebileceğim ihtimali. Çünkü onaya ihtiyacım vardı. İzin verilmesine ihtiyacım vardı. Öylece bir şey yapabilen biri değildim, ne yapacağımı söyleyen birine muhtaç biriydim.

Su içmek için sahanın kenarına koştuğumda telefonumu kontrol ettim. Maddie hâlâ kütüphanede olup olmadığını soruyordu. İçim-

den yine de cevap vermek gelmemişti, son birkaç gündür olduğu gibi. Kafeteryaya gidip oyun oynayacak halim yoktu. Onlar gülerken, Dylan hiçbir şey olmamiş gibi davranırken, Kylie...

Hayır, bunu yapmak istemiyordum.

Mızıkçı olmak istemiyordum ama mızıkçılık yapıp duruyordum.

Müzik  alardan şarkıyı başa aldım, sahaya geri dönüp kafamı toplamak için hareketleri tekrar etmeye başladım. Amigoluğa bayıldığım söylenemezdi ama tuhaf bir yeteneğim olduğunu biliyordum. Zehirli bir yetenek. Ben en üstte olan kızdım. İnsanların beni omuzuna almasına, havaya atmasına, takla attırmasına izin veren kız... Çoğu bu pozisyon için delirir ama çoğu cesaret edemezdi. Benimse korkacak bir şeyim yoktu.

Yere düşersem canım acırdı ve ben de bundan zevk alırdım. Ya da bunun normal olduğunu düşünürdüm. Çünkü sürekli canım acımalıydı.

“Seni uzun zamandır buralarda görmüyorum.”

Üst üste ayakta attığım ters taklanın dördüncüsünde ellerim üzerinde köprü pozisyonunda durdum. Nefes nefese kalmıştım ve kalbim deli gibi atıyordu ama şimdiden daha iyi hissediyordum. Hayata tersten bakmak beni bir an için güldürmüştü.

Ivan sahaya doğru yürüyüp tam önümde durdu, beni taklit ederek başını eğebildiği kadar eğip “Yardıma ihtiyacın var mı?” diye sordu.

Aslında vardı ama bunu sesli söylemek yerine kollarımı bırakıp sırt üstü yere düşmeyi tercih ettim.

“Teşekkür ederim, yok.”

“Takım geri dönüyor diye duymuştuk.” Ben kalkarken gözlerini boş sahada dolaştırdı. “Onlardan önce mi davranmak istedin?”

“Bir süredir hamladım,” diye yalan söyledim.

“Daha çok düşünceli görünüyorsun.”

“Bu aralar hepimiz öyle değil miyiz?” Yeniden su şişesine gidip havluyu boynuma atarak bu defa şişeyi bitirene kadar içtim. Üzerimde sadece sporcu sutyenimle taytım vardı ve Ivan beni süzmekten geri durmuyordu. Başına bela arıyordu...

“Burayı güzelleştiriyorsun.” Kalın dudakları çenesinin üzerinde davetkârca kıvrıldı. Aklına buradaki birkaç kaçamağımızın geldiğine şüphe yoktu.

“Dylan geri döndü ve sen hâlâ bana yürüyorsun.” Spor çantamı alıp soyunma odasına doğru yola koyuldum. Dylan etraftayken hiç kimse benimle konuşma riskini bile alamazdı. Bunun rahatsız edici olması gerekirdi ama ona olan bağlılığım gözlerimi körelmekte usstaydı. Ve onun bana bağlılığının hoşuma gitmediğini hiçbir zaman kendime söyleyememiştim. Bundan hoşlanıyordum. Birisi tarafından çok sevmekten ve korunmaktan. Yalnızlığın yalnızlık gibi görünmemesinden. Bu bile yetiyordu bana.

“Seninle ilgileniyor gibi görünmüyor,” deme cüretini gösterdi. Gösterirdi tabii çünkü o muazzam bir oyuncuydu. Ama yemeğini paylaşmayı sevmezdi, onun masasında durmasa bile.

“Kendine bir iyilik yap Ivan,” dedim kızların soyunma odasının kapısına yaslanarak. “Başını belaya sokma, bunun için de benden uzak dur.”

“Sen belaya değersin.”

Bu egomu epey bir tatmin etse de gülüşüm kısa süreliydi.

“Benim açımdan değmez ama.” Kapıyı üzerine kapatırken gördüğüm son şey asılan suratıydı. Ona iyilik yaptığımın farkında değildi. Hiç kimse bunun farkında değildi ama Dylan ona ait olanı

geri almaya gelmişti. Sürgünü buraya kadardı. Ona göre cezasını çekmişti; şimdi eski hayatını, hükümdarlığını geri almak istiyordu ve ben onun kraliçesiydim.

Derimi yakacak kadar sıcak suyun altında tamamen gevşediğimi hissediyordum. Biraz dans etmek vücuduma ve gerilmiş kaslarıma iyi gelmişti. Zamanımı epey bir almıştı ama buna değmişti. Saçlarımı kuruturken son zamanlarda kasabanın sessizliğini düşünüyordum. Katilden herhangi bir mesaj almamıştım ve günlerdir ondan herhangi bir hareket de görmemişti hiç kimse. Bu da beynimi iyice uyuşturuyordu. Dylan'ın gelişiyile katilin yok oluşu arasında bir bağlantı kurmak istemiyordum ama düşüncelerime engel olamıyordum da.

Maddie'nin *çıkart beni diye bağırıyor* şeklinde tasvir ettiği ve gerçekten gözüme çirkin gelen kazakla pantolonumu yeniden üzerime geçirdim. Bazen kendime daha iyi bakacak kadar kendimde olabiliyordum ama bugün o günlerden biri değildi.

Spor salonundan çıkıp kafeteryaya doğru yürüdüğüm yolda yine o çocuğu gördüm. Yanındaki birkaç arkadaşıyla bana bakıp gülüyor ve bunu gizleme gereği duymuyordu. Jenny'nin sevgilisi. Bu çocuğun burada ne işi olduğunu bile bilmiyordum ama ters ters bakmayı ihmal etmeden içeriye girdim.

"Ansel!" Uzaktan bağırarak Kylie'yi duyduğum yöne doğru döndüm. Kütüphanenin çıkışında bana doğru seri adımlarla geliyordu. Benim aksime o her zaman olduğu gibi oldukça iyi görünüyordu. Üzerine hâkî rengi pileli bir etek, siyah ince çorap, eteğiyle aynı renk çizimler ve çok koyu bir yeşil palto giyinmişti. Kısa saçlarını tepesinden toplamıştı. Gerçekten iyi görünüyordu.

"Selam," diyebilirdim kendimi birden çok çirkin hissederek.

“Sana bakındım ama yoktun.” Baş parmağıyla omzunun üzerinden kütüphaneyi gösterdi.

“Spor salonuna gittim, biraz antrenman yaptım.”

“Öyle mi? Çok iyi.” Gereksiz coşkusuna gülümsemeye çalıştım. İçeriye birlikte gittik. Her zamanki gibi köşedeki masa bizimkiler tarafından işgal edilmişti. Maddie, Henry, Matthew ve Dylan... Bu manzaraya artık alışmam gerekiyordu sanırım. Sahi, onun okulu ne durumdaydı da burada böyle vakit öldürüyordu.

Henry’nin gözleri benim üzerimdeydi ama diğerleri Maddie’ye bakıp gülüyordu. Bir sandalye çekip oturdum.

“Kesinlikle dikkat edeceğiz Bay Davies,” dedi gülümseyerek ve heyecanla...

Kylie kaşlarını çatarak ellerini masanın üzerine bastırdı. Dylan göz ucuyla ona bakıp göz kırptı, bakışlarımı hemen Maddie’ye çevirdim.

“Teşekkür ederiz Bay Davies!” Maddie oturduğu yerde zıplayarak telefonu kapattı. “Kabul etti!” Kollarını havaya kaldırarak etrafa gülücükler saçıyordu.

“Babamla neden konuşuyorsun ve neyi kabul etti?” Kylie otoriter bir sesle sorgularken Maddie alttan alttan gülmeye devam etti.

“Akşam bir parti veriyoruz.” Dylan elindeki kalemi iki parmağının arasında çevirerek masanın üzerinden ona doğru eğildi. Dişlerini göstererek kurnaz bir gülümseme bahşetti biz fanilere. Masaya oturduğumdan beri hiç dönüp bana bakmaması can sıkıcı bir şekilde dikkatimi çekiyordu.

“Ne partisi?” Kylie, Henry’nin sandalyesinin kenarına balerin gibi çökerken dirseğini de omzuna attı. “Etrafta bir katil var, farkında mısınız?”

“O değil de,” dedim birden kaşlarını oynatarak. “Ne zaman bir katilden bahsetsek Ashley’nin ortaya çıkması beni güldürmeye başladı.”

Kız bizi gördüğü an sarı saçlarını düzeltmeye koyuldu. En son yanımıza geldiğinde benimle ilgili bazı şeyleri ifşa ettiği için alınmış olmalıydı, bir daha pek yamacımıza yanaşmamıştı.

“Selam,” dedim ona el sallayarak. “Gelsene Ashley.”

“Ne yapıyorsun?” diye dişlerinin arasından mırıldandı Maddie.

“şş,” diye susturdum onu. Ne yaptığımı ben de bilmiyordum. Muhtemelen masadaki tek yabancı olmak istememiştim. Ashley eliyle ‘Ben mi?’ diye kendini göstererek çekimser bir şekilde bize doğru yürüdü.

“Durma yle,” dedim. “Bir sandalye eksene.”

Ashley yan taraftaki masaya gidip boş sandalyeyi alıp alamayacağını rica ederken herkes neden bunu yaptığımı sorgularcasına bana bakıyordu. Bizim dışımızda kimsenin bu masaya böyle rahatça oturmasına izin vermezdik ama artık istisnalar vardı değil mi? Hepimiz için istisnalar...

Ashley sandalyesini biraz dışarıda kalacak şekilde yanımıza çekti.

“Ne haber,” diye sordum. “Bir süredir seni göremiyorum.” Yeşil gözlerini iri iri açtı. Aslında ne kadar güzel bir kız olduğundan habersizdi. Bizim aramıza girmeye çalışan ve kendini yetersiz gören onlarcasından biriydi.

“Ben buralardaydım aslında.”

“Her neyse.” Omzundan tutup “Akşam bir parti veriyoruz, geliyorsun değil mi?”

Yeniden, “Ben mi?” dedi.

Başımı salladım. “Amigo takımına girmek istemiyor muydun?”

Maddie, “Ansel bu o kadar kolay değil, biliyorsun,” diye araya girince ona döndüm. “Summer yerine birini alacağız ne de olsa. Ashley mükemmel görünüyor. İki hafta sonra yeniden sahaya çıkacağız, eski formaliteler için zamanımız yok Mads.” Bu söylediğimden hiç ama hiç hoşlanmamıştı ama sıkılgan bir şekilde gülümseyerek, “Bir bakalım,” diye geçiştirdi. “Bu arada tatlım parti özel olacak, sadece takımdaki kızlar ve çocuklar olacak. Bu yüzden sakın kimseye söyleme.” Ashley’ye üstten bir gözdağı verdiğinde ayıplarcasına ona baktım.

“Elbette,” dedi Ashley. “Söylemem kimseye.” Gözleri utangaç bir şekilde Henry’ye kaydı. Bu bana birçok şeyin çağrışımını yapıyordu. Matthew’a, Maddie’yi aldattığı için kızgındık, Dylan’a bana yaptıklarından, belki de birbirimize yaptıklarımızdan dolayı kızgındım... Ivan’a benden fazlasını istediği için bok gibi davranmıştım. Henry de aynısını Ashley’ye yapıyordu. Kendi sevdiklerimiz söz konusu olmadığında insanları incitmekte bir sakınca görmüyorduk ama herkesin kalbinin kırılabildiğini biliyorduk.

“Ve babam bizim evde olmasını onayladı mı?” Kylie bizi boş verip kaldığı yerden konuya devam etti.

“Dışarıda bir yerde yapmak tehlikeli malum sebeplerden...”

Ashley birden fısıltıyla masanın üzerinden eğildi. “Birini yakalamışlar, duymadınız mı?”

Bu hepimizin aynı anda sesinin kesilmesine neden oldu. İşte şimdi bir şeyler benim de dikkatimi çekmişti. Solgun yüzüne baktığımda onun gergin olduğunu rahatça seçebiliyordum. Ashley’nin babası cinayet masasının şefiydi. O anda aklıma Christopher’ın o sabah evinde yaptığı ve şahit olduğum telefon konuşması geldi. Telefonda konuştuğu kişi Ashley’nin babasıydı. Dudaklarımı ısırdım.

“Emin misin?” diye sordum. “Bana haber verirdi.”

“Kim?” dedi Henry.

“Dedektif ultra seksi tabii ki!” diye ona cevabını Maddie verdi.

Dylan ilk kez gözlerini bana doğru çevirdi. Parmaklarının arasında salladığı dolma kalem sert zeminde tok bir ses çıkararak durdu.

“Babam bu konuda konuşmuyor.” Ashley yüzünü astı. Üzerindeki renkli örme kazağın iki yanını üşüyormuş gibi karnının üzerinde birbirine çekiştirip bakışlarını kaçırdı. “Ama birini yakaladıklarını biliyorum. Bir haftadır kasabada hiçbir hareketlilik yok, belki de gerçekten onu yakalamışlardır.”

Söylediklerinde haksız sayılmazdı, sonuçta bana da bir haftadır herhangi bir mesaj gelmiyordu.

“Bunu bizden saklamaya hakları yok!” diye sinirlendi Kylie. “Nasıl söylemezler.”

“O olduğuna emin olmak için,” diye açıkladı Dylan. “Ama şu dedektiflerin bir işe yaramadığı ortada. Bu kadar küçük bir kasabada aylardır bir katili yakalayamamak olacak iş değil.” Omuzlarını gererek sandalyesine yaslandı.

“Hiçbir şey umurumda değil.” Maddie karamsar bir şekilde parmaklarıyla oynamaya başladı. “Umarım sonunda yakalanmıştır ve bu kâbus bitmiştir.”

Bu bana mantıklı gelmiyordu. Evimin önünde hâlâ bir ekip aracı bekliyordu. Katili yakalasalar o aracın hâlâ beni beklemesine gerek kalmazdı. Ve dedektif bunu bana söylediler. Aramızda geçen onca şeyden sonra protokolleri önemsiyorsa yemin ederim onu mahvederdim.

Telefon edebilmek için çantamı kurcaladım, aradığımı bulduğumda masadan biraz uzaklaşmak için ayağa kalkıp pencerenin kenarına doğru yürümeye başladım.

“Nereye?” diye sordu Henry.

“Dedektifi arayacak,” diye cevapladı Kylie. Arkama bakmadan ve onları duymadan numarasını tuşladım. Birkaç kez çalsa da telefona hiç kimse cevap vermedi. Başka bir gariplik daha... Dedektiflik ofisinin numarasını çevirip onu sorduğumda ise şu anda orada olmadığını söylemişlerdi. Telefon terleyen avuç içlerimde yok oluyordu sanki...

Neredesin Christopher...

Masaya geri döndüm, yeni eklenen milyonlarca düşünceyle beraber. Biri yakalanmıştı ve bunu bana söylememişti. Bunu yapmayacağını umdum. Bir yanım katilin yakalanmış olmasını tüm gücüyle istiyordu ama diğer yanım yanlış kişiyi bulduklarını, bu yüzden bana haber vermediğini düşünmek istiyordu. Ben deli gibi korkarken ve bu işin içine hiç kimsenin olmadığı kadar bulaşmışken benden böyle bir şeyi sakladığını düşünmek istemiyordum.

“Cevap vermedi mi?” diye sordu beklentiyle Maddie.

“Hayır,” dedim rahatsız olmuş bir biçimde.

“Uzaklaştırılmış olabilir.” Ashley dudaklarını sarkıtarak bana döndü. Olduğum yerde doğrulup sorgularcasına ona baktım.

“Geçen hafta birisi onun öğrencilerle yakınlığından şikâyetle bulunmuş. Babam konuşurken duydum sadece, detayları sormama bile izin vermez.”

“Saçmalık,” dedim daha da gerilerek.

“Ama yanlış sayılmaz.” Kylie bana baktığında söyleyecek iyi bir cümle aradım ama kelimeler beni orada terk etmişti. Biri buna ima ediyorsa benden bahsediyor olmalıydı.

“Söylentilere göre biri onun evinde kalıyormuş,” dedi Ashley. “Ama bunlar dedikodu tabii, babamdan duymadım.”

Ha siktir.

Belli etme Ans, hiçbir şey belli etme. Sakın kendini ele verme.

“Dua edelim de gerçekten yakalanan kişi katil olsun.” Derin bir nefes verdim ama üzerimdeki buz grisi gözler tepkimi kaçırmamıştı. Bana bakarken yeniden kalemi çevirmeye başladı.

“O halde parti için alışveriş yapmamıza engel bir durum yok!” Maddie ellerini birbirine çarparak mutluluk nidaları atarken ben Ashley ile havadan sudan sohbet etmeye çalışıyordum.

“Beraber mağazalara bakalım mı?” diye sordu. Ashley’nin anlattığı şeye dikkatimi vermeye çalışıyordum ama kafam karman çorman olmuştu.

“Ben yine de tedirgin olurum, hem o gorillerle mağaza dolaşmak sinirimi oynatır.” Kylie korumalarından bahsederken ben hâlâ Christopher’ı düşünüyordum.

“Ben sizi götürürüm,” dedi Dylan.

“Bak o zaman şahane olur!” Kylie de ellerini birbirine çarptı.

“Ansel, sen de geliyorsun değil mi?” diye sordu Maddie. Kelimeleri seçebiliyordum ama aklım çok başka yerlerdeydi.

“Hayır.” Başımı iki yana salladım. “Veterinere gitmem gerekiyor.” Ve zaten sizin gibi alışveriş yapacak param yok ve ikiniz de bunu biliyorsunuz. Son zamanlarda her şeyleri gözüme ekstra batıyordu sanki. Oysa eskiden böyle şeyleri dert eden biri değildim.

“Ama partiye geleceksin değil mi?”

“Bilmiyorum Mads,” dedim dudak bükerek. “Yetişirsem gelirim ama söyledim ya, çalışanlardan birinin yerini almam gerekiyor.” Aslında yalan söylemiyordum ama bu mazeret dün için geçerliydi. Bugün veterinerde herhangi bir işim yoktu. Uğramayı bile düşünmüyordum.

“Oyunbozanlık yapma ama!”

İşte altın kelime.

Oyunbozan.

Mızıkçı.

“Ben seni veterinerden alıp eve götürürüm, hazırlanırsın ve oradan da partiye gideriz.” Ivan’ın hemen arkamda olduğundan bile haberim yoktu.

“Onu ben getiririm,” diye araya girdi Henry.

“Birkaç gündür onu sen getirmiyorsun ama.” Ivan nereden bulunduğunu bilmediğim bir cesaretle Henry’ye güldüğünde bir yanımda aydınlanmış bir yanımda şaşkınlıktan ağzı bir karış açık kalmıştı. Evet, o geldiğinden beri Henry birkaç mesaj ve gördüğü yerde ‘seninle konuşacağız’ uyarıları haricinde benimle ilgilenmiyordu. Zorunda değildi ama eskiden böyle değildi. Normalimiz böyle değildi. Bu yüzden yadırganıyordu.

Henry ona karşı bir şey söylemek üzereyken Dylan ayağa kalktı. “Bir kızı partiye getirmek için çocuk gibi didişecek misiniz?” Sıkılğan bir tavırla başını yana yatırdı. “Başka bir yerde yapın şunu.” Kylie ve Maddie’ye başıyla işaret verip masanın etrafında döndü. Kızlar mesajı almış şekilde eşyalarını toplarken Dylan dışarıya çıkmıştı bile.

“Geliyor musun Matthew?” diye sordu Maddie.

“Antrenmanımız var bebeğim.”

“Akşam görüşürüz o zaman.” Matt’in yanağına masum küçük bir öpücük bıraktı. “Ansel, lütfen orada ol!” Bu onun için bir emir kipi idi. Başımı salladım sadece bir an önce gitmeleri için. İkisi kol kola girip Dylan’ın peşinden çıktığında Ashley de kalkmaya yeltendi.

“Beni merkeze kadar götürür müsün?” diye sordum.

“Elbette Ansel.”

Zaten kucağımda olan çantamı alıp “Görüşürüz sonra,” dedim masadaki herkese.

“Akşam seni ben alırım,” diye yeniden seslendi Henry.

“Gelmeye karar verirsem ben gelirim,” dedim sinirli bir şekilde. Bakışları kızgınlıkla büyüdü ama başka bir şey söylemedi. Diğerlerinin yanında birbirimizle tartışmayacağımız konusundaki anlaşmamızın hâlâ devam etmesine şaşırsam da Ashley’nin peşinden çıktım.

Elimi kolumu nereye koyacağımı bilemeden arabaya yerleştirdim. Dylan, Kylie’nin arabasının şoför koltuğunda otoparktan çıkarken dönüp bize bakmadı.

Hayvan tuzakları... Vahşi bir hayvanı bile yakalayan kapanlar. Demirden yapılır, ortasında bir kısıp olur. İki ağzında sivri dikenli uçları olur. Üzerine basan her kuvvette hayvanı müthiş bir acıyla kısıpçalarının arasına kısıtır. İşte kalbim böyle yakalanmıştı ona. Böyle acı çekmişti o tuzığa kapıldığında ama sonra o acıyı kabul etmiş o acıyı da onunla birlikte sevmişti. O acıyla birlikte yatışmıştı. Kalbimi öyle sıkıştırdı ki onun kapanı ruhumla bütünleştirmişti. Şimdi görüyordum ki o kapanı açmaya karar vermişti. Beni serbest bırakmaya. Kısıpçalarını etime batırdığı o yerlerden çekerek açıyordu. Birbirine kenetlenmiş parçalar ayrılırken daha büyük bir acı duyuyordum. Şimdi delik deşik bir kalple kapanımın benden uzaklaşmasını seyreliyordum.

“İstersen akşam seni ben alırım,” dedi Ashley. “Benim için de tek gelmemek iyi olur.” Araba kullanırken bile tereddütlü görünüyordu.

“Onları gözünde büyütme,” dedim. “Onlardan çekinmen için bir sebep yok.”

Söylediğime güldü.

“Sen onlardan birisin,” dedi. “Bunu anlamayı beklemiyorum.”

Ama en çok da orada yanılıyorsun.

“Sabah seni spor salonunda gördüm,” dedim. “Bir süredir seçmelere çalışıyorsun değil mi?” Hem de seçmeler olacağı kesin bile değilken, böyle bir duyuru yapılmamışken... Çalışıyordu çünkü o duyuru yapıldığında, o haber geldiğinde hazır olmak istiyordu. Onu bugün masaya biraz da bu yüzden çağırmıştım. Aslında hepimizden daha iyiydi. Her anlamda daha iyi. Bizim gibi güzellikle, güçle ya da yalnızlıkla kafayı bozmamıştı. Sadece bunu görmüyordu. Ve bu yüzden bizimle oturmalıydı. Bir an önce bizim ne mal olduğumuzu görmesi için. Görüp kaçması için...

“Seni fark etmemiştim.” Utangaç bir şekilde bir bana bir yola bakarken içtenlikle tebessüm ettim.

“Oldukça iyisin,” dedim. “Ama zıplarken sırtını çok geriye sun bunun yerine dizlerinden destek almalısın. Seçmeler sırasında bunu aklında tut. Ve geri taklaların çok başarılı, bunu kullan.”

“Bana neden yardım ediyorsun?” Sormasını yadırgamadım. Onlar kötü olabilirdi ama ben onlardan da kötüydüm. Onlar herkesi ne kadar görmezden geldilerse ben iki katını yapmıştım. Onlar ne kadar kişiye zarar verdilerse ben iki katını yapmıştım. Ama ben hiç onlar gibi bizden olana saldırmamıştım.

Bilerek ya da bilmeyerek.

“Şanslı gününde olduğunu farz et.” Çantamdan kulaklığımı çıkarıp hiç de kibar olmayan bir şekilde kulaklarıma taktım. Daha fazla konuşmak istemediğimin açık bir imasıydı. Ama aslında konuşmak istediğim şeyler vardı onunla ilgili. Yakalanan kişiyle ilgili. Chrstopher’la ilgili... Ama hepsi Dylan kafeteryada beni yok sayarak kalkıp gittiğinde kaybolmuştu.

Bir buçuk yıl önce kasabayı terk eden oydu ama bugün ilk kez beni bırakıp gittiğini hissediyordum. Bir yanım ondan kurtulmak için can atıyordu ama böyle değil, beni bırakıp gittiği bir kurtuluş değil... Onun tüm varlığından kurtulmak istiyordum. Bende bıraktığı tüm izlerden...

“Teşekkür ederim,” dedim merkezde veterinerin önünde arabayı durdurduğunda.

“Akşam almamı istersen mesaj atman yeterli.”

Başımı sallayıp kapıyı kapattım. Veterinerin önünden geçip eve doğru yürürken havanın soğüğundan çok yalnızlığın pençelerine takılmıştım. Kafamda bambaşka bir acı meydana gelmişti.

Yürürken bir kez daha Christopher’ı aradım ama telefona yine yanıt vermedi. Bir anlığına bir taksi çevirip evine gitmeyi düşündüm ama kapısını çaldığımda ne söyleyeceğimi bulamadım.

Ben kimdim ki?..

Ben kimdim ki?..

Ve başka bir gerçeklik daha vurdu sırtımdan içeriye giren bir soğuk gibi. Katil yakalandığında benimle işi bitecekti. Geriye iletişim kurmamız için, konuşmamız için hiçbir sebep kalmayacaktı. Bana söylediklerini düşününce aptal bir gülme alıyordu içimi. Belki bir geceliğine söylediğini yapar ve benimle sevişirdi. Sabah beni o çarşafın içinde yalnız bırakarak giderdi. Her zaman gittikleri gibi.

Ve bugün gitmeyeceğini sandığım tek kişinin de gidebilme ihtimaliyle burun buruna gelmişim. Maddie’nin ve Ivan’ın sözleri kulağımı tırmalayıp durmuştu.

Dylan normal davranıyor. Seni aşmış gibi görünüyor. Senden hiç bahsetmiyor... Sen tuhaf davranıyorsun Ansel...

Annem beni seviyor diye uyuduğum her gece gibi yine kendimi mi kandırıyordum? Annem bile beni sevmiyorken gerçekten birinin beni diğer herkesten daha çok seveceğine mi inandırmıştım kendimi? Bir buçuk yıl önce ona gitmesini söylemiştim ve gitmişti... Gitmiş ve hayatına devam etmişti. Belki de geri döndüğünde istediği şey ben değildim, istediği şey ondan mahrum bıraktığım eski hayatıydı. Eski arkadaşlarıydı. Benim aksime onunla gurur duyan, onu takdir eden, onu seven insanlardı... Onunla birlikte olmak için yanıp tutuşan insanlardı...

Ama onlar seni benim tanıdığım gibi tanımıyor.

"Onlar seni benim tanıdığım gibi tanımıyor Angie."

Geçmişten kalan hatıraları onun o çok sevdiğim fısıltısıyla kulağıma dolarken kapının kulpunu cansız bir hayvan gibi çevirerek açtım. Güvenlik kodunu birkaç kez denemem gerekmişti. Çantamı olduğu gibi kapının girişine atıp ayaklarımı sürükleyerek salondaki kanepeye bıraktım kendimi.

Telefonumu açıp sosyal medyaya bakmak değildi derdim, Henry'nin benim telefonumda da açık olan Instagram hesabından olan bitenlere bakmaktı. Son birkaç gündür kendime olan saygıyı yitirmeme neden olacak kadar çok bunu yapmıştım. Dylan'ın takip isteğine hâlâ geri dönmemiştim ama ne paylaştığını bilmek istiyordum. Bu yüzden nadiren attığı hikâyelerden birine daha baktım. Ve gözyaşları dudaklarımı ısırma neden olacak kadar yumuşak bir şekilde çeneme doğru süzölmeye başladı.

Kylie'nin kabinden bir fotoğrafını çekmişti. Çok güzel bir elbisenin içinde çok güzel görüldüğü bir fotoğrafını. Ve hiçbir şey paylaşmayan Dylan OcConer bunu paylaşmıştı. Birkaç gün önce Kylie'nin çektiğini belirttiği bir fotoğrafı paylaştığı gibi.

Bir aptalın yapacağı şekilde kendimi daha da üzmem için hüznü bir şarkı açıp kulaklığımı taktım. Sesi sonuna kadar açıp kendi-

mi annemde hor görüp durduğum bir depresyona doğru yuvarlamak için elimden gelen her şeyi yaptım.

Sadece kıskanmakla kalmıyordum. Onu özlüyordum. Onun gözlerinin hapsinde olmayı bile özlüyordum. Bana bakmasını, bana dokunmasını, beni sevdiğini hissetmeyi özlüyordum. Herkes ona bakarken onun gördüğü kişi olmayı özlüyordum. Bu hissin ne demek olduğunu yeniden hissetmek istiyordum.

Sevilmek istiyordum.

Sadece birisi tarafından hastalıklı bir şekilde olsa da sevilmek istiyordum.

Ben onun betasıydım. Alfa geri döndüğünde ayakta kalmak için direnen betası.

Herkesin üstesinden gelse de savaşmaya başladıklarında beta daima alfaya yenilirdi.

Ağlayarak uyuyakalmaktan daha az dramatik olduğumu düşündüm ama saçlarım gözyaşlarından yüzüme yapışmıştı. Koltuğun sırt kısmına öyle bir gömülmüştüm ki nefes alamadığımı fark ederek açtım gözlerimi. Üzerime bir şey örtmediğim için soğuktan kaskatı kesilmiştim. Uyku mahmuru dönerken kulaklığın kablo-sundan boynumu zor kurtardım... Tek gözümü kısarak bildirimlerime bakmaya çalıştım ama birçok cevapsız çağrı vardı.

“Siktir!” diye kanepeden aşağı yuvarlandım. Aptal partiyi unutmuştum. Bu kadar uyuyacağımı asla düşünmemiştim. Açıkçası bundan rahatsız olduğumu söyleyemezdin. O partiye gidecek özgüven şu an hiçbir hücremde yoktu. Ne giyecek iddialı bir elbisem ne de o elbisenin içinde dik duracak halim vardı.

“Uyukluyorum, üzgünüm. Daha sonra telafi ederim, öpücükler...” Maddie’ye hızlı bir ses kaydı atıp koltuğa biraz daha gö-

müldüm. Mümkünse hayatımın sonuna kadar bu kanepede uyumak istiyordum.

Telefon elimin altında titreyince kim olduğuna bile bakmadan refleksle cevaplamış bulundum.

“ANSEL ROGERS, O TEMBEL KIÇINI KALDIRIP HEMEN BURAYA GEL!”

“Maddie...” Öyle bir bağırmişti ki hem kanepede oturur pozisyona gelmiş hem de telefonu kulağımdan uzaklaştırmak zorunda kalmıştım.

“Çok eğlenceli! Burada olmalısın!”

“Mads, saat zaten çok geç olmuş. Hazırlanmam iki saat sürecektir.” Telefonda kasıtlı bir şekilde esnedim. “Ciddiyim, bu gece beni pas geç.”

“Sen bilirsin.” Somurttuğuna emin olduğum bir şekilde telefonu kapattı. Daha da kötü hissederek dizlerimi kendime çektim.

Siktir ya.

Siktir! Siktir! Siktir!

Ama o kahrolası partiye gitmek istemiyordum. Gözümün önünde eğlenmelerini ve beni görmezden gelmelerini istemiyordum. Kendimi çirkin hissetmek ve biraz daha yalnız kalmak istemiyordum.

Diğer seçenek: Partiye git, kendine zaman geçirecek birini bul. Sen herkesi yok say. *Bu zamana kadar yaptığın gibi.*

Kendi kendime bir of çekerek çantamı nerede bıraktığımı hatırlamaya çalıştım. Karanlığın içinde sehpayı çarparak duvardan el yordamıyla ışığı açtım. Koridoru takip edip yere attığım çantanın içinden sigara paketimi kaptım ve düşünebilmek için dudaklarımın arasına bir tane kısırdım.

Tamam, derin bir nefes al ve düşün Ansel... Hesaplamalarını yap... Partiye gitmezsen herkes kaçtığını düşünecek. En çok da o. Ve evde yalnız olduğunu bilecek. Yenildiğini bilecek. Dahası yarın onların yüzüne bakamayacaksın. Daha çok dışarıda kalmış hissedeceksin. Onlar partiden bahsederken sen sessizce onları dinleyeceksin. Çemberin dışındaki kişi olacaksın.

Mızıkçı olmaya devam edeceksin...

Sigarayı parmaklarımın arasına alarak üst kata doğru aceleci adımlarla çıktım. Odama girip dolabın karşısına geçtim ama Kylie'nin malikânesinde yapılacak iddialı bir parti için yeterince iddialı bir elbisem yoktu.

Özgüvensiz değilsin, öyle davranma.

Tamam, özgüvensizsin ama öyle davranmak zorunda değilsin.

Siyah her zaman kurtarıcıdır. Askıdaki siyah, mini saten elbise-mi alıp üzerimdekileri bir çırpıda çıkardım. Hızlı bir şekilde elbiseyi üzerime geçirirken daha çok zayıfladığımı fark ettim. Sutyen giymemek gibi cesurca bir girişimde bulunacaktım ve bu belli olacaktı. Aynanın karşısında üzerimden su gibi akan elbiseye baktım. Artık iyice ortaya çıkan kemiklerim elbisenin üzerinden bile belli oluyordu ama bu görüntü oldukça hoşuma gidiyordu.

Siyah sivri uçlu topuklu ayakkabılarımı ayağıma geçirdim. Dağınık saçlarımı fırçayla bir kez taradıktan sonra elimle kabartıp tamamen serbest bıraktım. Aceleci bir şekilde gözaltılarımı aydınlatıp birkaç kat maskarayla kirpiklerimin üzerinden geçtim.

Kırmızı ruj kurtarıcıdır.

Düşmemek için merdivenin tırabzanlarından destek alarak iniyordum basamakları.

Cep telefonum, her ihtimale karşı kulaklığım, sigara paketi, kredi kartım... Hepsini siyah çantaya tıktırıp kapıdan dışarıya

çıkarken portmantodan siyah trençkotumu omuzlarıma attım. Bu havada bu beni korumazdı ama güzellik için bedel ödemem gerektiğini Maddie'den öğreneli çok olmuştu.

Ekip arabası beni görünce hareketlendi. Onlara küçük bir davete katılmam gerektiği için Daviesler'in malikânesine gitmem gerektiğini söyledim. Bir parti desem muhtemelen saçmaladığımı düşünürlerdi ama söz konusu Davies ailesi olduğunda sadece başlarını salladılar. Eh, kim bir partiye ekip arabasıyla gidecek kadar havalıydı ki?.. Arka koltuğa oturup telefonun ön kamerasından yüzümü tekrar inceledim. On dakikalık bir hazırlanma için oldukça iyi görünüyordum. Saçlarımdaki dağınık bukleleri parmağımın etrafına sararak daha da belirgin hale getirmeye çalıştım.

"Dedektif Chrsitopher'a ulaşamadım bugün." Ön koltuğa tutunarak eğilip kadın memura sormuştum bunu. "Her şey yolunda mı?" Ashley'nin uzaklaştırma ile ilgili söylediği şeyler hâlâ kafamı kurcalıyordu. Bunun doğru olmadığını umuyordum.

"Elbette," dedi direksiyon başındaki kadın memur. "Dedektif sadece çok yoğun."

"Yani işinin başında."

Yeniden, "Elbette," dedi. Onlardan başka bir şey alamayacağımı biliyordum ama bununla yetinerek koltuğa sırtımı verdim. Muhtemelen yine çok çalıştığı için telefonlarıma bakmıyordu. Belki yarın ondan yeni bir haber alırdım. Evine gidemesem de dedektiflik bürosuna gidebilirdim. Belki de hazır partiye gitmişken Ashley'yi sıkıştırır ve babasından birkaç bilgi almasını daha sağlayabilirdim.

Beyaz, devasa malikânenin önünde güvenlik kapısında durdu araba. Bekçi geçişi onaylarken biraz bekledik. Evin geniş arazisinde açık bir otopark gibi yan yana sıralanmış bir sürü araba vardı. Kylie'nin ailesinin lüks marka otomobilleri muhtemelen kendi garajlarındaydı, evin ön kısmı misafirler için ayrılmıştı.

“Teşekkürler,” dedim. “Burada beklemek zorunda değilsiniz.”

“Duruma göre hareket ederiz.”

Onların otoritesine kaşlarımı kaldırıp arabadan indim. Trençkotun içine sığınarak mozaik taşların üzerinde ince topuklarımla aheste aheste yürümeye başladım. Telefonumun saati 22.30’a yaklaşmıştı, henüz parti için erken bile sayılırdı ama onların 19.30 gibi toplandığını biliyordum, en azından mesajlardan. Ve Ashley bile bir buçuk saat önce partiye geldiğini mesaj atmıştı.

Gardenyalarla kaplı bahçenin içinde dolaşarak ön kapıya ilerlerken bir ses bütün dikkatimi dağıttı. Beyaz saraya benzeyen malikânenin arka kısmından geliyordu. Daha önce defalarca geldiğim için orada tenis kordu ve basket sahası olduğunu biliyordum. Top sesi tanıdık gelince taşlı yolu takip ederek o tarafa doğru yön değiştirdim.

Duvarın kenarından baktım önce. Karanlığın altında, sadece malikânenin pencerelerinden sızan ışığın altında tek başına oynuyordu. Üzerinde kollarını manşetlerinden kıvırdığı beyaz bir gömleği ve siyah kot pantolonu vardı.

Basket topunu birkaç kez yerde sektirdi, potaya doğru attı ama top hedefini bulamadı. Düşünceli ve dalgın olmalıydı. Düşünceli ve dalgın olduğu için buradaydı. Buradaydı... Partideydi ama buradaydı ve eğlenmiyordu.

Dışarıda tek başına oynuyordu.

Bir kez daha zıpladığında kumral saçları havalanıp alnına döküldü. Bu manzarayı istemsiz, sıcacık bir gülümsemeyle takip ettim. Lisedeyken Dylan ve Henry basketbol oynamaya bayılırdı ama Dylan hiçbir zaman bir takım oyuncusu olmamıştı. Bu yüzden üniversiteye geçtiklerinde Henry, Matthew ile beysbol takımına katılmış, Dylan ise kalan zamanını da bana ayırmıştı.

Tıptan kalan zamanını... Sosyal güvenlik ekipleri ve berbat koruyucu ailesi olduğunu sanan adam ona bok gibi davranıyordu. Doktor olacak, ameliyat yapacak ellerinin topların üzerinde nasırlanmasını istemiyordu. Bu yüzden hiçbir zaman onun bir takım oyuncusu olmasına izin vermemişlerdi. Ama ellerini kirletmesine engel de olamamışlardı. Onları kusursuz bir şekilde başka şeyler için kullanmayı öğrenmesi çok uzun sürmemişti... Ellerini kirletmesi hiç de uzun sürmemişti.

Yine de onu böyle yalnız gördüğümde gidip sarılma ve parmaklarımı saçlarında dolaştırma isteğini bastıramıyordum. Sizi sevdiğine inandığınız tek kişiye karşı koymak o kadar da kolay değildi. Sevilmediğinizi bu kadar derinden hissederken hem de.

Sevgisi canınızı yaksa bile.

20. BÖLÜM: BİR OYUNDAN FAZLASI

Ona görünmeden gerisin geriye yürüyüp malikânenin geniş giriş kapısına ulaşmış ve zile basmıştım bile. Kapıyı yardımcı kızlardan biri açtı, trençkotumu ve çantamı almayı teklif etti ama sadece trençkotumu verdim. Çantayı iki parmağıma takarak derin bir nefes aldım ve bangır bangır çalan müziğe doğru yürümeye koyuldum.

Kylie ve Maddie'yi salonun ortasında, diğerlerinin arasında Henry ile dans ederken buldum. İkisi de son derece mükemmel görünüyordu. Kylie, Dylan'ın hikâyesine attığı o güzel asimetrik kesimli elbiseyi giymişti. Maddie koyu lacivert uzun ve yırtmaçlı bir elbise seçmiş, kızıl saçlarını birer sarmaşık gibi sırtından aşağıya bırakmıştı. Beni görünce çığlık atmaya başladı, burnumu kırıştırarak onlara doğru yürüdüm. Danslarına eşlik etmek için tüm benliğimi kullanmam gerekti. Önce teker teker bana sarıldılar...

"Yarın sana yapacağım işkenceden kurtuldun!" diye bağırdı Maddie müziğin sesini bile bastırarak.

"Gelirken tek motivasyonum buydu." Kollarımı havaya kaldırınca çanta dirseğime doğru düştü. Henry elini belime koydu, "Her şey yolunda mı?" diye sordu. Başımı sallayarak dans etmeye devam ettim.

İşte böyle.

Oyunu kuralına göre oynadığında sen de oyunun içinden birisin. Sen de onlardan birisin. Belki de arkadaşlık diye kendimizi

kandırdığımız şey de buydu. Hepsi kurallardan ibaretti. Herkes gibi gülümse, onlar gibi dans et, elbisesinin ne kadar güzel olduğunu söyle, o da dönüp aynısını sana söylesin. Müzik devam etsin, oyun devam etsin...

Ne kadar süre dans ettiğimizi bilmiyordum ama sonunda açık büfeden bir votka kapıp sigara içmek için terasa çıktım, bir yandan da nefesimi kontrol etmeye çalışıyordum. Dans ederken eğleniyordunuz, dans ederken bunun bir oyun olduğunu anlamıyordunuz, müzik devam ettiği sürece gerçekten oyunun bir parçası oluyordunuz ama müzik durduğu an da sahtelik paçalarınızdan yakalıyordu. Bu yüzden içeriye döndüm ve biten kadehimi yenisiyle değiştirdim. Kafama diktim ve bir tane daha alırken çantamı bir kenara attım.

Dans et.

Müziğe kulak ver.

Kalçanı salla.

Ellerini havaya kaldır.

Gözlerini kapat.

Sadece hisset.

Ritmi hisset.

Geri kalan hiçbir şeyin önemi yok.

Onlardan biriymiş gibi oynat adımlarını.

“Ansel...” Birisi kolumdan yakaladığında ve tamamen doğal bir şekilde beni kendi etrafımda döndürdüğünde neredeyse elimdeki içkiyi dökecektim. Gözlerimi aralayıp gülümsedim.

“Chris!” Bardağı kafama diktim. Sarhoş olmaya oldukça yakındım ve bu güzeldi.

“Neredeyse sarhoş musun?” diye sordu benim kıkır kıkır güldüğümü fark edince. Son partide, Maddie’nin evinde yaptığımız

ve elimizi yüzümüze bulaştırdığımızda onunla epey eğlenmiştik. Oyun oynarken... Ama onun adını aklıma not etmişim.

“Neredeyse sarhoşum!” Başımı fazlaca aşağı yukarı salladım.

“Eh,” dedi destek olmak ister gibi bir elimden tutup benim yavaş ama kıvrak hareketlerime uyum sağlamaya çalışarak. “Sarhoş olmayacaksak neden içelim zaten değil mi?”

Kollarımı omuzlarına koyup “Aynen öyle!” dedim. “İçip içip ‘ben sarhoş olmam’ diye böbürlenlen tiplerden nefret ederim. O halde içme!”

Bu söylediğime başını havaya kaldırarak kahkaha attı. Gerçekten komik bulmuştu. Bir süredir ben bile kendimi pek komik ve eğlenceli bulmuyordum.

“Çok hoş görünüyorsun,” dedi.

“Benden daha hoş kızlar var burada...”

“Onları fark etmedim.”

“Ah,” dedim yakasından hafifçe çekiştirerek. “Bir kıza nasıl iltifat edeceğini biliyorsun!”

“Ansel,” diye seslendi Kylie, Maddie ile bir köşeye renkli minderler ve sandalyeler sürüklerken. “Oyun oynayacağız, gelin.”

“Ne oyunu?” diye bağırdım. Chris bana çok yakında olduğu için geriye çekilerek yüzünü buruşturdu. “Pardon,” diye güldüm.

“Hangisini tercih edersin?!” Maddie bana göz kırparak parmağıyla tekrar çağırdı.

“Bir partiyi nasıl mahvedeceklerini biliyorlar,” diye göz devirdim ama sallanmaya devam ettim. Bu tür oyunlar lisedeyken eğlenceliydi ama artık üniversiteden mezun olmamıza bile az kalmıştı, bunları aşmış olmamız gerekiyordu.

“Neden öyle söyledin?”

“Bu oyunu daha önce oynadın mı?”

“Bunu duymamıştım,” diye omuz silkti. “Ama hepsi aynı değil mi, sarhoş gençleri eğlendirecek şeyler işte.”

Dudaklarımı susamış gibi birbirine bastırarak başımı iki yana salladım. “Bu en beteri. Biraz sonra o mu bu mu diye saçma sorularla başlayacak, sonra isimlere geçilecek. Onunla mı yatmak istersin, bununla mı olacak sorular. Herkes içten içe becermek istediği kişiyi söylemek için an kolluyor.” Gözlerim Kylie’ye takıldı. Neden bu gece bu oyunu oynamak için böyle hevesliydi acaba?

Chris kulaklarımı gıcıklayacak kadar tatlı bir şekilde kıkırdadı. “Sen neden hoşlanmıyorsun peki bundan?”

“Çünkü ben kiminle istersem onunla zaten takılırım. Çocukça oyunlar oynamam.”

Omzunda gevşekçe sallanan elimi bileğimden yakalayıp beni hafifçe kendinden uzaklaştırdı, yeniden kendi etrafımda döndürdü ve yeniden kendine çekti. “Bir de biraz önce burada benden daha güzel kızlar var diyordun!” Bunu böyle bağlaması beni epey etkilemişti.

Dylan’ın ne zaman geldiğini bilmiyordum ama minderlerden birine oturmuştu bile. Chris beni götürürken sandalyelere yan yana oturduk. Müzik yavaş yavaş kesildi, bazıları evin birkaç bölümüne dağılmıştı ama çoğu hâlâ buradaydı. Ashley’yi yeni görmüştüm.

“On erkek on kız var,” dedi Maddie tek tek oturanları sayarken. Henry bu defa Ashley’nin yanına oturmuştu çünkü Maddie, Dylan’ın yanındaki minderleri Matthew ile paylaşmayı seçmişti. Kylie karşılarında, benim çaprazımda kalan bir sandalyede oturuyordu. Bir garson gelip herkesin elindeki boş kadehi topladı, sonra başka birisi gelip küçük bardaklarda kokteyller dağıttı. Renkli ve limonlu dilimlerle birlikte.

“Kurallar şöyle, sırayla saat yönünde dönerek herkes ‘o mu bu mu’ sorusu soruyor. Bir nesne de olabilir, olay da, kişi de... İki seçenek vermek zorundasınız. En az cevabı alanlar içer. Mesela elma mı armut mu diye soruldu ve azınlık elma dediyse, elma diyenler elindekileri içecek. Bir geri zekâlının bile anlayabileceği şekilde açıkladım ama sorusu olan var mı?”

“Ya çoğunluğun cevabını verdiysek ama yine de içmek istiyorsak?” diye sordu Ivan gülerek.

“O zaman bardağı alıp kışına sokuyorsun,” dedi Henry. Maddie ona sırtıttı. “Başlıyorum,” diye bardağını herkese doğru kaldırdı.

“*Benim partilerim mi, yoksa Kylie ve Ansel’in partileri mi?*” Bunu kibirli bir gülümsemeyle sormuştu ve ben dahil herkes gülmeye başladı. Bu konuda çuvalladığımızı bize her zaman hatırlatacaktı. Sadece Kylie ve ben kendimizi seçtik, diğer herkes Maddie dediği için ilk içenler biz olduk. Boşalan bardaklar ortadaki masaya bırakıldı ve yenileri alındı.

“*Büyük bir hata yapmak mı, yoksa bir arabanın altında kalmak mı?*” diye sordu Maddie’ye doğru bakan Matthew durgun bir şekilde. Ve ilk kendisi cevapladı. “Bir arabanın altında kalmak.”

“Bir arabanın altında kalmak,” dedi Dylan aynı hiddetle ama hiç bana bakmadan. O da bardağını dikti.

“Bir arabanın altında kalmak,” dedi Maddie.

Diğer herkes, henüz büyük bir hata yapmamış herkes, hata yapmayı seçti.

“Bir arabanın altında kalmak,” diye fısıldayıp ben de kendi bardağımı içtim.

Soru hakkı kırmızı minderin üzerinde bir ayağını diğer ayağının üzerine atmış Dylan’a geçmişti. Bakışlarını elindeki yeni tekila

bardağına odaklamıştı. Herkes en çok da ben sessizce ne soracağını beklemeye koyulduk.

“*Gitmek mi, kalmak mı?*” diye sordu sonunda zor duyulan bir sesle. Sessizlik onun ses tonuyla birlikte daha da ağırlaştı. Bunu kalbinden kopan bir ağıt gibi söylemeyi başarmıştı. Bunu çok önemli bir soruymuş, dünyanın dönmeye devam etmesi buna bağlıymış gibi sormayı başarmıştı.

“Kalmak,” diyen ilk kişi Kylie oldu ona bakarak. Dylan başını kaldırıp hafif çatık kaşlarıyla ona baktı. Anlamaya çalışıyormuş gibi. Karar vermeye çalışıyormuş gibi. Işığın altında iyice grileşen gözleri beni ele geçirdi.

“Kalmak,” dedi Matthew.

“Kalmak,” dedi Maddie.

“Kalmak,” dedi Henry.

“Kalmak,” dedi Ashley.

Herkes sırayla kalmak dedi ve sonunda tüm gözler bana döndü. Onun gri gözleri de dahil. Belki de en büyük soru buydu. Belki bunu cevaplarsam nefes alacaktım. Belki bu soru bundan sonrasını belirleyecekti. Çünkü onlar kalmasını istediği için kalmak demişti. Diğerleri de ondan korktuğu için, diğerlerinden korktuğu için aynı cevabı vermişti. Onlardan biri olmak istiyorsan onların cevabını desteklemeliydin.

Ama ben, “Gitmek,” dedim gözlerinin içine baka baka. Bardağı kafama diktim. Ve hepsinin onaylamaz gözlerini yok sayarak sadece onun gri mavi gözlerine baktım. Acı çekiyormuş gibi, yeri göğe katacakmış gibi, öfkeden kudurmuş gibi, hayal kırıklığına uğramış gibi... Sadece gözleriyle bütün kalbimi paramparça edercesine.

“*Kylie mi Ansel mi?*” diye sordu Ivan bilmiş bir şekilde gülümseyerek tüm dikkatleri dağıtırken. Göğsümden vuran bir darbe

de bu oldu. Soruyu soran kişinin önemi yoktu. Sorunun kendisi önemliydi. Böyle bir soru sorulması. Onunla karşı karşıya gelmek. Kylie'nin afallamış gözleri bana döndü. Sanki o da en az benim kadar bu sorudan korkuyormuş gibi. Ama gerçekler hep böyle değil miydi, korktuğun yerde, saklandığın delikte bulmaz mıydı seni...

"En yakın arkadaşlarım arasında seçim yapmayacağım," diye huysuzlandı Maddie.

"Oynamak isteyen sendin," dedi birisi.

"Ansel," dedi Ivan sırtarak.

"Kylie," dedi Matthew.

"Ansel," dedi Henry, Kylie'ye doğru mahcubiyetle bakarak.

"Ansel," dedi Chris.

Erkeklerin çoğu Ansel dedi. Kızların çoğu Kylie dedi. İşte böyle. Onu sevenler onun adını söylemişti. Tek ilgilendiği şey seni yatağa atmak olanlar da senin adını inledi.

"Kylie," dedi Dylan sonunda. Kirpiğime takılmış gözyaşından, göğsüme saplanmış kurşundan kurtulmak ister gibi gülümseyip "Kylie," dedim ve tekilayı kafama diktim.

Sobe, Ansel.

Gece üzerimize çöküyor, biz de önümüze attıklarıyla yetinmeye çalışıyorduk.

"Ansel," dedi Kylie benim cevabım üzerine gülümseyerek. Gülümsemesi içtendi. Gülümsemesiyle bir sorunum yoktu. Ama soru Dylan mı, Ansel mi olsa cevabı ne olurdu, merak etmeden duramıyordum.

"Sigara içmeye çıkıyorum," dedi Chris.

"Ben de geliyorum," diye ayaklandım bunu fırsat bilerek.

“Ama oynuyoruz hâlâ,” dedi Henry peşimizden. Omzumun üzerinden gülmekle yetindim. *Oynuyoruz ama bir oyundan daha fazlasını.*

Açık havayı içime çekip nefesimi verdim. Oyun bozanlık yapmamak gerekirdi ama oyun boksansa elden bir şey gelmiyordu.

“Eski bir hikâye, he?” Chris bir kolunu korkuluklara yaslayıp sigara paketini bana doğru uzattı. Bir tane çekip dişlerimin arasına kısıtırırken gülmeye çalıştım. Centilmen bir hareketle sigaramı yaktı.

“Epey eski.”

“Sizin hakkınızda konuşuyorlardı, bugün antrenmanda duydum.” Yüzüne bakıp siyah gözlerinin ardındaki merakı izlemeye başladım. Uzun zamandır takımda olmasına rağmen bizden biri olmadığı için geçen partiye kadar hiç dikkatimi çekmemişti.

“Erkeklerin de soyunma odasında dedikodu yaptığını hiç düşünmezdim.” İçime çektiğim dumanı dudaklarımı kıvrarak gökyüzüne doğru üfledim.

“Dedikodu değildi,” diye sırtıttı. “Ivan senin hakkında konuşuyordu, Matthew da onu Dylan diye bir herif konusunda uyarıyordu.”

Üniversiteliler... Lisede olanlar hakkında pek bir şey bilmezler ama Matthew lisede de bizden biriydi. En çok lisede bizden biriydi.

“Anlıyorum,” demekle yetindim. Matthew ilk defa akıllıca bir hamlede bulunmuştu. Ivan’ı, Dylan konusunda ben de uyarmayı denemiştim ama biraz önce yaptığıyla açıkça uyarıyı ciddiye almadığını göstermişti. Belki de haklıydı. Belki de Dylan eskisi gibi değildi...

Ve bunun beni mutlu etmesi gerekirdi ama mutlu değildim. Uzun zamandır mutlu değildim. Gelmişti ve her şeyi ters yüz etmişti. Normalde olsa şu anda Chris’le neredeyse dertleşiyor değil, yiyeşiyor olurdum. Üst kattaki odalardan birine girer ve elimi pan-

tolonunun içine sokuyor olurdum. Onun gidişiyile başlayan her şey dönüşüyle yok olmuştu. Biri bana dokunsa yakalanmış, yanlış bir şey yapmış, aldatmış gibi hissedecektim neredeyse.

“Üşüdün mü?” diye sordu koyu kestane saçlarının içinde parmaklarını dolaştırırken. Epey uzun boylu ve takımındaki her erkek kadar yapılıydı. Üzerinde siyah bir kazak vardı, bir an onu çıkarıp bana mı verecek diye düşündüm ve bu fikir yaramazca oynadı zihnimde.

Kollarımı etrafıma dolayıp “Biraz,” diye mırıldandım. Ve o da tam düşündüğüm şeyi yaptı. Sigarayı akrobatik bir şekilde parmağında ters çevirip tutmam için bana doğru uzattı. Parmaklarından alıp bekledim. Kazağın boynundan tutup bir seferde çıkarması bir an kaybettiğimi sandığım yanıma alarma geçirdi. Seksi bir görüntüydü. Tabii altı çıplak olsa daha çok hoşuma giderdi ama beyaz bir tişörtü vardı. Kazağı bana doğru uzattı. Alırken aynı anda sigarasını ona geri verdim, kendiminkini balkon mermerinin kenarına bırakıp kazağı pratik bir şekilde saten, ince askılı elbisemin üzerine geçirdim. Kollarından ellerimi çıkarabilmek için epey bir çaba harcamam gerekmişti ama ikimiz de buna güldük. Kocaman bir kazağın içinde kaybolmuştum, elbisemin sadece iki parmaklık bir kenarı altından görünüyordu.

“Teşekkür ederim,” dedim sigarayı yeniden dudaklarıma götürüp. “Ama sen üşümeyecek misin?”

“Üşüyeceğim,” dedi. “Ama seni etkileme fırsatını kaçıramazdım ya.” Ellerini birbirine sürterek daha geniş gülümsedi. Dişleri karanlığın içinde sıralanmış inciler gibi parlıyordu. Güzel bir gülümsemesi vardı.

Ona daha iyi bakmak için sırtımı korkuluğa verdim. “Beni etkilemek bu kadar önemli mi?”

“Hoş kızsın,” diye bir iltifatta ya da itirafta bulundu.

“Biraz önce ismimi sayıklayanların yüzde doksanı gibi sen de beni yatağa atmak istiyorsun yani.”

Bana baktığında gücenmiş gibi dudaklarını büktü. Gerçekten sevimliydi ve mimiklerini bu kadar sık kullanması bana içerideki iblisimi hatırlatmıştı.

Eh, iti an çomağı hazırla.

Dylan teras kapısından çıktığında yüzümde Chris’in oluşturduğu kocaman bir gülümseme vardı. Korkulukların dibine, yanımıza yanaşıp dudağındaki sigaraya eliyle siper yapıp yaktı. Kısık ve neredeyse yuvalarında kaybolmuş gözleri üzerimde dolandı. Diğer tarafa hiç bakmıyordu bile.

Chris ona bakıp yeniden bana döndü. “O kadar yüzeysel değilim,” dedi. “Embesilin teki seninle sadece yatmak ister.”

Dylan güldü. Bir elini cebine koyup yere baktı, güldü ve doğrudan karşısına, sanki orada biri varmış gibi alayla baktı.

Angie. Melek¹¹ kelimesinden türettiği bir kısaltmaydı bu. Bana böyle seslenmeyi seviyordu, saçımı okşadığı zamanlarda. Sana dokunmak, bir meleğe dokunmak gibi bir his. Bir meleği öpmek gibi, bir meleklerle sevişmek gibi. Sadece aptallar seninle sadece bir gece ister Angie.

Bu çarpık anı ikimizin zihnine de aynı anda düşmüştü şüphesiz. Üzerimdeki kalın kazağa rağmen kollarımı kavuşturdum.

“İçeriye geçelim mi?” diye sordu Chris sessizliğimi bir cevap olarak algılayarak ama aslında bir kayboluştu. Geçmişte kayboluş.

“Sen git,” diye mırıldandım sigaramı göstererek. “Bitirince gelirim.” Göz ucuyla Dylan’a baktı ve bunu da bir cevap olarak algıladı. Bir şey söylemeden, belki alınarak başını salladı.

11 *Angel*, İngilizcede melek anlamına gelir.

“Giderken kazağını da götür.” Dylan sadece basit bir cümle kurdu. Oldukça sakın ve temiz bir tonla. Ama altında yatan uyarıyı sadece ben duymuştum. Bir adım daha atıp dirseklerini korkuluğa yasladı. Elini bana doğru uzattı. İşaretini hâlâ anlıyor olmak canımı sıkmalıydı ama beni sadece heyecanlandırdı. Sigarayı ona verip, kazağı üzerimden sıyırdım. Chris sorgulayıcı bir şekilde bana baktı ve muhtemelen hayal kırıklığına uğradı. *Evet, dünyama hoş geldin. Ama benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun. Bizim hakkımızda hiçbir şey bilmiyorsun. Kazağını al ve beni bir daha yargılama.*

“Teşekkürler,” dedim kazağı ona uzatıp. Hiçbir şey söylemeden aldı ve terastan dışarıya çıktı. Dylan’ın hâlâ havada olan parmaklarından sigarayı aldım.

Anlamıyordu ve anlamazlardı da. Sadece o anlayabilirdi. Sadece ben anlayabilirdim. Onu kıskırtabilirdim, onu yok sayabilirdim ve onu kızdırabilirdim. Onu bir oyunun içine çekebilirdim. Sonunda belki onunla baş edebilirdim ama en sonunda kendimle baş edemezdim. O oynamaya başlarsa onu değil, kendimi durduramazdım.

Onu bir günahkâr gibi gösterebilirsin Angie ama suç ortağı sensin.

Bir süre ikimiz de sessizce gökyüzünü izledik. Yan yana, dirseklerimiz birbirine dokunurken sadece geceyi izledik. Yıldızların bir şeyler söylemesini bekledik belki de. Ne ondan bir ses çıktı ne benden. İkimizde de buz gibi soğuğa rağmen geri dönecek güç yoktu, ikimizde de tek kelime edecek cesaret yoktu ama ikimiz de orada durmaya devam etmek istedik. Asıl güçsüzlük de buydu. Başımıza bu gelmişti. Başımıza *biz* gelmiştik. Biz gelmiştik ve önce birlikte dünyaya hükmedeceğimizi zannetmiştik, dünyanın kanını akıtacağımızı. Ama bir gece kendimizden geçmiştik. Ve o gece bütün dünyadan vazgeçmiştik.

Sonunda durdum, bütün bu olanları bitirmek için belki de, çoktan bitmiş izmariti, sönmüş sigaranın dibini izlerken “Kalmaya mı karar verdin?” diye sordum.

Parmaklarını sıkı sıkı birbirine kenetledi. Aşağı baktı, yüksekliğe ve o yüksekliğin çekimine. Bir keresinde bana intihar etmekle ilgili şeyler söylemişti. Bir çatının tepesine çıkarmıştı yağmurun altında beni. Babamsız geçip giden krizlerimden birinde. *Aşağıya bak*, demişti. *Ne görüyorsun?*

Atlamak istiyorum, demiştim. Onunla birbirimize ne kadar benzediğimizi bir arabanın arka koltuğunda anlamıştım. Henry sürüyordu, müzik açıktı, yanında Rebecca oturuyordu. Geçmişten başka bir iz daha. Dylan arka koltukta, omzumda uyukluyordu. Kaçınıcı sınıftaydık, lise iki belki. Henüz karanlık o kadar da derine işlememişti. Pencereden dışarıya bakarken “Henry,” diye sormuştum öylesine. Karşı şeritten gelen bir kamyonu takılmıştı gözüm. “Arabayı hiç o kamyonun üzerine doğru sürmek istiyor musun?” Henry gülmüştü, Rebecca ters ters bana bakmıştı. “Peki bir uçurumdan aşağı sürmek?” Henry yine garip garip konuşmaya başlamamla ilgili bir şeyler gevelemişti. Dylan başını omzumdan kaldırmıştı, “*boşluğun çağrısı*” diye fısıldamıştı kulağıma. “*Atlamak istiyorsun ama ölmek istemiyorsun.*”

“Bu kasabadan senin için gitmiştim,” dedi kaşlarını çatarak. “Senin için dönmek zorunda kalmak bana ilham verici gelmişti.” Dudaklarını birbirine bastırdı, gözlerinde ihtiyatlı ama hesap soran bir şey vardı. Kızgındı ama dahası canı yanıyordu. Hâlâ yanıyordu. Benim için dönmek... İfade vermek için dönmüştü, benim geçmişimdeki tek kişi olduğu için dönmüştü, benim peşimde bir katil olduğu için dönmüştü.

“Ama senin için kalmayacağım gibi görünüyor.”

Gülümsedim. İzmariti aşağıya attım ve terastan çıktım. Bar masasına gidip tekilalardan birini alıp başıma diktim. Dylan peşimden içeriye girdi. “Kaçıyorum ben artık,” dedi Henry’ye doğru. Onlar hâlâ sandalyelerin ya da minderlerin üzerinde saçma oyunlarını

oynamaya devam ediyorlardı. Henry ile birlikte Ashley de ayağa kalktı. Maddie mızızmızlandı ama Kylie yorum yapmadı.

“Ben de gidiyorum, seni bırakayım mı?” Ashley’nin kibar davetini minnetle kabul ettim. Ekip arabası hâlâ dışarıdaysa buna gerek kalmayacaktı ama bu gece için Maddie ya da Kylie’ye muhtaç kalmak istemiyordum. Ivan ve Matthew’u da çekecek gibi değildim.

“Ans sende mi?” diye sordu Maddie. “Biz burada kalacağız ama.”

“Bana bunu söylemediniz ama,” diye günler sonra ilk defa bir iğnelemede bulundum. İşte, Dylan ile geçirdiğim bir dakikanın etkisi buydu. Onunla geçirdiğim yılların beni neye dönüştürdüğünün boşluklarını siz tamamlardınız.

Çantamı bulup dış kapının oradaki vestiyerden trençkotumu alırken Henry ve Dylan çoktan çıkmıştı bile.

“Merak etme,” dedi Ashley. “Ben neredeyse hiç içmedim.” O an ona doğru bakıp gerçekten aklı başında biri olduğunu düşündüm. Benim aklıma bile gelmemişti, muhtemelen zil zurna sarhoş olsa araba kullanmasına yine sesimi çıkarmazdım.

Emniyet kemerimi takarken “Bu gece beni davet ettiğin için teşekkür ederim,” dedi Ashley. Yeşil gözleri gülümsüyordu.

“Dert etme,” dedim sadece. Aslında henüz sana nasıl bir kötülük yaptığının farkında değilsin ama bazen seni öldürmemesi için azar azar da olsa zehirden içmelisin. Bu bağışıklık kazandırır, en kötü ihtimalle seni uzaklaştırır.

“Bir şey sorabilir miyim?” diye kıpırdadı. Pek fazla sessiz kalabilen bir tip değildi. Bu hali beni eğlendiriyordu.

“Hı hı.”

“Henry,” diye başladı nasıl söyleyeceğini bilemiyormuş gibi. “Onunla yakınsınız değil mi?” Ne demek istediğini anlamak için

çok zeki olmanıza gerek yoktu. Ashley başka bir yıkımın daha pençesindeydi. İlişkilere burnunu sokacak son kişi bile değildim ama Henry'nin onun gibi tatlı bir kızla olmasını dilerdim. Ama bu konuda ikisine de tek kelime bile etmezdim.

“Yakınız, evet.”

“Onunla ilgili ağzından laf alabilir miyim peki?” Bunu soruş şekli küçük bir çocuğu andırıyordu. Benden izin alması hem tuhaf hem de komikti.

“Dürüst olmak gerekirse,” dedim ona dönerek. “Onun Maddie’ye âşık olduğu oldukça açık, değil mi?” Tek gözümü kısarak bunu anlamadıysa gerçekten bir sorun olduğunu düşünecektim. Henry bunu asla gizlemiyordu. Matthew bile pekâlâ bunun farkındaydı ama kıymetli grubumuz dağılmasın, kutsal arkadaşlığımız bozulmasın, geri kalan hiçbir şey önemli değildi.

“Biliyorum,” dedi. “Ama Maddie de Matthew’a âşık.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Zincirleme aşk tamlaması...”

Ashley arabanın içinde tatlı bir kahkaha attı.

“Aptalın teki olduğumu düşünmezsen, ben ondan gerçekten hoşlanıyorum. Ve bence Maddie’den daha iyisini hak ediyor.” Bu yorumu yapmasına şaşkınca bakmıştım ama yüzüm ifadesizdi. Bana karşı böyle cesur bir yorumda bulunması gözüme girmesini sağlasa da bu, kırmızı çizgiydi Ash.

“Maddie harikadır,” diye uyardım onu. Her şey bir yanaydı ama benim yüzüme bakarak onlardan birine herhangi bir şey söyleyemezdi.

“Affedersin.” Dudağını ısırıldı. “Öyle söylemek istemedim. Ben sadece onun umutsuz aşkının yönünü değiştirebileceğimi umuyorum.”

“Neden seni sevebilecek başka birini bulmuyorsun.”

“Çünkü bence insan aşk için savaşmalı.”

“Ama Henry de böyle düşünüyorsa bu varsayımın anlamsız olur. Gerçek bir zincirleme aşk tamlamasına dönüşür. Sen onun için, o Maddie için, o da Matthew için savaşıp durur ve herkes kaybeder. Belki de aşk uğruna savaşmaman gereken bir duygudur.” Benim bile hayretle baktığım bilgece cümlelerim bir anda gözlerini yoldan ayırmasına ve dönüp bana bakmasına neden oldu. Hangimizin haklı olduğuna karar verecek son insan bile değildim.

“Çıkmaza girdik,” diye güldü başını sallayarak.

“Öyle oldu. Belki de en iyisi akışa bırakmaktır.”

Derin bir iç çekerek “Doğru söylüyorsun,” dedi.

“Baksana,” dedim bacak bacak üzerine atıp arabanın içinde olabildiğince ona dönerek. “Dedektif Wallace bana hâlâ dönmedi. Telefonlarına cevap vermiyor. Memurlar işinin yoğun olduğunu söylüyorlar ama başına bir şey gelmiş olamaz, değil mi? Davayla ilgilenen kişi o sonuçta.”

“Ve bahsettikleri öğrenci de sensin sanırım?” Güldü ama alaycı değildi.

“Eminim davanın detaylarını biliyorsundur. Babana çaktırmadan öğrendiklerine bakılırsa, bana atılan mesajlardan da haberin vardır.”

Bir an yine yoldan başını bana çevirdi. Bunu düşüneceğimi tahmin etmemiş gibiydi. Şaşkın bir ördek gibi ne diyeceğini düşünürken “Sorun değil,” dedim. “Ama umarım bize yaptığın gibi bunları başkasına da anlatmıyorsundur.”

“Hayır, asla.”

Ona inanıyordum çünkü bu bilgileri bizim aramıza sızabilmek için veriyordu. Onun gibileri çok görmüştüm. Belki ben de onun başka bir versiyonuydum. İnsanlar sizinle arkadaş olsun diye, sizi sevsin diye onlara bir şeyler vermeniz gerektiğini düşünenlerden. Ne yazıktı onlara... Ne yazıktı bize...

“Bu mesajlar yüzünden dedektif benimle ilgileniyor, insanların bahsettiği şeyler yüzünden değil,” diye açıkladım. “Ve yine aynı sebeple ona ulaşmam önemli.”

Ve ona ulaşmalıyım çünkü son zamanlarda mantıklı düşünebildiğim tek zaman onun etrafında olduğum zamandı. Yoksa üzgünüm dedektif ama iblisler bana musallat olacaktı ve ben de uzun süre karşı koyabilecek gibi görünmüyordum. Parmaklarım istemsizce boynumdaki zincire gitti, onu çevirip uç kısmının yeniden göğsümün üzerine düşmesine izin verdim. Partiye girmeden önce ucundaki küçük hacı çevirerek boynumun arkasına, saçlarımın arasına gizlemiştim. Bir iblisi kışkırtmak istemediğim için.

“Babamdan öğrenmeye çalışırım,” dedi. “Neler yapabileceğime bakarım.”

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadım. Bu kadar zaman telefonlarım dönmemesi, hem de mesaj atmama ve konuşmamız gerektiğini söylemem rağmen... Bu garipti ama sık sık beni başından atmaya çalıştığı için net bir yargıda da bulunamıyordum.

“Aslında evlerimiz birbirine yakın, bunu biliyor muydun?” Sessizlikten rahatsız olduğu için mi, yoksa kendini bana yakın hissettiği için mi sürekli konuşacak yeni bir şey arıyordu, emin değildim ama nazik olmak için ekstra çaba gösterdiğim anlardan birindeydik.

“Hımm?”

“Taş köprünün ötesindeki çiftliği biliyor musun?”

“Hı hı.”

“Orada yaşıyoruz. At binmeyi sever misin Ansel?”

“Düşünüp sonra söylerim.”

“Çiftlik büyük babamındı. Babamın çok iyi kazandığı söylemez. Öyle bir yerde yaşamamız çok iyi oluyor. Bir sürü hayvan

var. Büyükbabam üç yıl önce öldü, berbat bir kalp krizi idi. Atla-
rını bana emanet etti. Babam onlardan hoşlanmıyor ama yine de
bizimleler.”

Bozuk frekanslı bir radyo kanalı gibiydi. Beynimin içinde ku-
lağımdan sızmış bir sinek vızıltısını anımsatıyordu. İnsanlara karşı
böyle berbat biri olmamalıydım belki ama gerçekten, konuşmayı
ne kadar da seviyordu böyle.

“Havalıymış,” dedim gülümseyerek.

“İstediğin zaman bize gelebilirsin. Hatta kalabilirsin.” Heyecan-
la direksiyonu tek eliyle tutmaya başladı. Birlikte yapabileceğimiz
şeyleri sıralarken mimiklerini çok fazla kullanıyordu. Başı hafif
bana dönüktü, yeşil gözleri yola bakmak için sola doğru kıvrılmış-
tı. Dudaklarını şişirip daha aynı anda daha fazla cümle kurmaya
çalışıyordu. İstem dışı güldüm, küçük bir çocuğa benziyordu.

Araba nihayet durduğunda tam olarak fren yapmadan kapıyı aç-
tım. İnip kapıyı örtmek üzereyken “Bıraktığın için sağ ol,” dedim.

“Yarın okula giderken almamı da ister misin?”

Omzumun üzerinden dönüp “Olur,” dedim. Kocaman bir gü-
lümseme daha yüzünde parladı. Tam ağzını açmış başka bir şey
söylemeye hazırlanırken topuklarımın üzerinde dönüp eve doğru
hızlı adımlarla yürümeye başladım.

Onu kullanıyorsun.

Ama onun da istediği bu değil mi?

Taş köprüünün önünden eve doğru yürürken havanın gitgide
daha da soğuduğunu hissediyordum. Gece parlak ve pusluydu.
Ağaçların kimsesiz kalmış dalları gölgelerini çamurlu ve yosunlu
yüzeyden yansıtıyordu. Şekiller bazen ne kadar da göz yanıltıcı
olabiliyordu.

21. BÖLÜM: ETRAFIMDA SARILI KOLLAR

Montumun fermuarını arabadan inmeden boğazıma kadar çektim, gözaltı şişliklerim için zebra desenli çerçevesi olan bir güneş gözlüğü takmıştım bugün.

“Ne yani artık onunla mı takılıyorsun?” Ashley kahve almak için uzaklaştığında ben daha masaya oturmadan Maddie söylenmeye başladı. En azından masada tek başınaydı.

“Onunla derdin ne?” Kollarımı göğsümde bağlayarak mümkün olduğunca sandalyenin üzerinde yatar bir pozisyonda kaydım. Bütün gece uyumamıştım ve bütün kaslarım ağrıyordu.

“O bir çömez. Ve Henry’nin yattığı kızlardan biri.”

“Henry’nin kiminle ne yaptığından sana ne...” diye sızlandım esnerken. Bu altı çizili bir cümleydi. Eğer seçimini yaptıysa bununla yaşamayı öğrenmesi gerekiyordu. Hepimiz kurallarımızı biliyorduk, bizi bir arada tutan şey kâğıda dökülmemiş o sessiz kurallardı. Onların içinde arkadaşının sevgilisine âşık olmamak yoktu ama seni seven arkadaşını incitmemek vardı. Söz konusu Ansel Rogers değilse tabii.

“Dün paylaşılan şeyi gördün mü?” Telefonu bana doğru uzattı ama gözlerimi açmadım, neyden bahsettiğini biliyordum. Okulun şu saçma itiraf sayfasındaki saçma haberlerden bahsediyordu.

“Her zamanki şeyler Mads,” dedim. “Neye kafa takıyorsun?”

“Taktmakta oldukça haklı!” Kylie barut gibi bir sesle giriş yaptı. Çantasını masanın üzerine öyle bir koymuştu ki çıkan sesle yerimden sıçramak zorunda kaldım. İkisinde de benim aksime dünkü partinin kalıntıları yoktu. Maddie geceyi orada geçirmemiş, bizden sonra kendi evine dönmüştü. Gece attığı hikâyelerde görmüş ve biraz sevinmiştim. Bu hâlâ arkadaşlığımız için umut olduğunu gösteriyordu.

“Yazanı gördünüz mü?! Arkadaşının eskisinin eskisi demiş! Onları dava edeceğim. Bunu yanlarına bırakmayacağım!” Bacaklarını sandalyenin üzerinde kırdı, kollarını ince bacaklarının etrafına sardı. Kaşları çatık, dudakları dümdüzdü. Haberini onu gerçekten rahatsız ettiği ortadaydı. Ama hangisinden daha çok rahatsız olduğunu kestirmek zordu.

“Yapma Ky,” dedim nihayet gözlüğü indirip. “Sen bundan daha iyisin.” Dün gece uyanık kalmak tek başına gelmemişti. Onlarca düşünce yığınıyla birlikte gelmişti. Kendimle birçok konuda tartışmışım ve başka bir yol kazıyıp dipten çıkarmışım. “Eskisi diye bir tabir mi kaldı?” Gülerek başımı salladım. “Kaçınıcı yüzyıldayız? Kimse kimseyi tapulamıyor. Eğer onunla olmak istersen olursun.”

Kylie ve Maddie aynı anda kocaman açılmış gözlerle bana bakıyordu. O esnada Ashley gelip bana bir kahve uzattı. Henüz hâlâ dumanı tüten bardağı memnuniyetle avuçlarımın arasına aldım ama Maddie ona öyle bir bakış attı ki kız bir bahane uydurup masadan ayrıldı.

“Şunu yapmayı kes,” dedim Maddie’ye doğru. “İnsanlara bu kadar kaba davranmamıza gerek yok.”

“Tanrı aşkına,” dedi telefonunu bırakıp. “Neyin var senin?”

Bıkkın bir nefes verdim. “Gerginlikten sıkıldığınızı söylemiyor muydunuz, gerginliği yok ediyorum.” Kylie’ye döndüm. “Dylan’ı istiyor musun?” diye sordum açıkça. Oldukça sakın ve ciddiydim.

Bunun artık herkes açısından kapanan bir konu olmasını istiyordum. Haklı oldukları bir nokta vardı, bu durumdaki sorun bendim. Gerginliğin nedeni değilse bile kaynağı bendim. Ben onlarla olan meselemi çözmeden huzura erişemeyecektik.

“Dylan benim arkadaşım,” dedi sertçe. “Kimseden onunla nasıl ve ne zaman görüşeceğimle ilgili izin istemeye ya da birilerine hesap vermeye niyetim yok.” Bacaklarını indirip elini masanın üzerine koydu.

“Bu konu neden bu kadar büyüdü, bunu bile anlamıyorum. Ben her zaman erkeklerle yakın arkadaş oldum. Onlarla futbol oynayan benim, gece alem yapan benim. Matthew, Henry, Ivan, Chris... Sizin ismini bile bilmediğiniz bütün takım oyuncularıyla yakın olan benim. Dylan ise çocukluktan beri yakın arkadaşım. Döndüğü için mutluyum, onunla zaman geçirmeyi seviyorum çünkü diğerleri gibi değil. Sürekli seksten, kadınlardan ya da maçlardan konuşmuyor. Maddie de Dylan’ı çok sever! Tanrım, kahrolası herkes Dylan’ı çok sever ama Maddie’nin sevgilisi olduğu için yanlış anlaşılan benim!” Bunu gerçekten dert edindiği ortadaydı. Yaptığı bu uzun açıklamayla beni mi yoksa kendini mi ikna etmeye çalışıyordu, bilmiyordum ama gözlerindeki ifade gerçektir. Kylie şimdi onu sevmiyorsa bile farkında değildi ama sevmek üzereydi.

Elimi elinin üzerine koydum. “Tamam,” dedim başımı hafifçe sallayarak. “O halde dedikodu deyip geçiyoruz. Bu zamana kadar bunlara kulak asmadık.”

“Ama tuhaflaştırıyor,” dedi gözlerini kaçırarak. “Kendimi yanlış bir şey yapıyormuş gibi hissediyorum.”

“Bunu neyin düzelteceğini biliyorum.” Bizi sus pus ve büyük bir gerilimle izleyen Maddie’ye döndüm. Her an birbirimizin üzerine atlayacağımızdan korktuğuna emindim ama buna gerek yoktu. Ben kendimi geri çektikçe birçok kişi aynı anda mutlu oluyordu ama ben burada kaldığım sürece, Dylan’ın yanına oturduğum sürece Kylie istese de onunla olamazdı. Ve olmamalıydı.

“Neymiş?” diye sordu Maddie çekinerek.

“Kızlar gecesi!” Kocaman gülümsedim. Dylan’ın benden aldıklarını geri almanın zamanıydı. Dönmüş ve arkadaşlarıma el koymuştu ama onu nasıl kapı dışarı edeceğimi biliyordum. İçimden gelmese de biraz daha gülümsemeye devam etmek zorundaydım. “Bu gece bizde,” dedim. “Geçen seferki yarım kalmıştı ama şimdi kalan son ödevimi de teslim etmem gerekiyor. Sınıfta detayları konuşuruz.” Çantayı çaprazlama omzuma astım. Kylie asık suratıyla başını sallarken elimi tuttu, “Görüşürüz,” dedi.

“İçkileri ben hallederim,” dedi Maddie hemen.

Başımı ondan çevirip kapıya doğru döndüğümde yine o çocukla karşılaştım. Sanki gözlerinin beni izlediğini anlamıştım. Bana bakıp yine gülümsüyordu.

“Ne var?” dedim sonunda dayanamadan. “Neye bakıp duruyorsun sen?” Jenny bu defa yanında değildi. Çocuk bizim okulumuzda bile değildi. Maddie, Henry ile kavgalı olduğunu söylemişti ama bunun benimle bir ilgisi olamazdı. Onu veterinerden dönerken otobüste gördüğümde de beni izliyordu ve birkaç gündür ne zaman okulda görsem yine bana bakıyor ve gülüyor oluyordu.

“Bana mı dedin?” Kafeteryanın ortasına doğru birkaç adım attı. Yanında tanımadığım birkaç çocuk vardı. Takımdan olmadıkları aşikardı çünkü rakip takımdaydı, yani buradaki kimse ondan açıkça hoşlanmazdı.

“Bir kerede anlamıyor musun?” Ben de birkaç adım attım.

“Ne oluyor Ansel?” diye ayaklandı Kylie.

“Bilmiyorum.” Ellerimi cebime koydum. “Son günlerde nereye baksam onu görüyorum ve beni izliyor oluyor. Ve nedenini şimdi söyleyecek.” Bok gibi bir dönemde bok gibi bir kasabada yaşıyordum ve başıma gelenler yetmişti. Bir de sapık bir izleyiciye ihtiyacım yoktu.

“Sana baktığım yok,” dedi gevşek gevşek gülerek. “Ama istersen bütün bir gece sana bakabilirim.”

Kaşlarımı kaldırıp “Bütün gece dayanabilecek kadar iyi görünmüyorsun,” dedim. O kadar sinirlenmişim ki izleyicilerimiz olduğunu gülüşmeleri duyana kadar fark etmemiştim bile.

“Sapık mısın sen?” dedi Maddie. “Doğru söylüyor, ben de onu Ansel’i dikizlerken gördüm.”

“Duyduğuma göre Ansel bu okulun takımı senin üzerinden geçmiş. Onları bitirdiğine göre bizim takıma başlamaya ne dersin?”

Kylie ona doğru bir adım attığında bileğinden yakalayıp geri çektim.

“Bu mu yani?” dedim gülerek. “Buraya gelip bana herkesin içinde bel altı imalar yapacaksın ve benim de canım mı sıkılacak?” Derin bir nefes aldım. “Kimler kadınların yattığı adamlar hakkında konuşur biliyor musun? İktidarsızlık yaşayan erkekler. Muhtemelen hiçbir kadına güzel bir orgazm yaşatamamışsındır bile. Bunun hakkında konuşuyorsun çünkü yapabildiğin tek şey konuşmak. Ve ben buradan bakınca beyninin penisin kadar küçük olduğunu görebiliyorum.”

Etrafımız gitgide daha da kalabalıklaşmıştı sanki, söylediklerim üzerine herkes bana tezahürat ederken ismini bilmediğim bu sefil çocukla alay ediyorlardı. Çocuğun kahverengi gözlerinin öfke ve utançla nasıl küçüldüğünü gördüm. Yanağının içini yiyordu ama gülümsemeye çalışıyordu.

“Hâlâ bekliyor musun?” dedi Kylie çocuğa doğru o herkesin bildiği küçümseyici bakışlarıyla. “Hâlâ anlamadıysan diye altını çiziyorum, hayır, seninle yatmayacak.”

Gözlerimi çocuğun gitgide solan yüzünden alamıyordum ama Kylie’nin suratında küçük, tehlikeli bir gülümseme olduğunu biliyordum. Aramızda insanları aşağılamayı seven tek kişi Kylie’ydi. Babasından

ona kalan en büyük miras diğerlerini hor görmektir. Ve onun bu arzusunun işleyecek bir kişi geliyordu aklıma, beni korkutan da buydu.

“Rövanşı alırım,” dedi çocuk daha da geniş bir gülümsemeyle dönüp gittiğinde. Ona bakmadım bile, her zaman etrafımda dönüp duran erkekler oluyordu zaten. Ama günün sonunda çoğu onların beni değil, benim onları yatağa attığımı kabul ediyordu.

Çocuğun arkasından bakan küçük bir insan yığını Henry’nin şikâyetleri ile yırtılır gibi açıldı. Kafeteryanın ortasında dikilmiş dururken Dylan ile birlikte içeri girdiler. Dylan omzunun üzerinden insanların neye baktığını görmeye çalışıyordu.

“Ne oldu burada?..” Henry kaşlarını çatarak arasından geçtiği insanların bozduğu saçını düzeltmeye koyuldu.

“Günaydın,” dedi Dylan herkese doğru.

“Ne olduğuna inanamayacaksınız!” Maddie heyecanla onun koluna yapıştı. “Ansel’in biraz önce kimi yerin dibine soktuğuna inanamayacaksınız.”

“Abartma Mads.”

“Sus!” dedi yeni bir dedikodu bulmanın müthiş heyecanıyla. “Samuel’i hatırlıyorsun değil mi?”

Henry hemen rahatsız olmuştu.

“Bir süredir Ansel’i izliyordu, Ansel de ona herkesin ortasında ne istediğini sordu ve o da...”

“Mads,” diye uyardı Kylie onu devamını anlatmadan önce. Maddie, Kylie’ye baktı. Kylie, “Günaydın, Dylan!” dedi Maddie’ye kimin orada olduğunu hatırlatmak ister gibi. Maddie omuz silkti.

“O da Ansel’in bütün takımla yattığını ve şimdi de onların takımıyla yatmak isteyip istemeyeceğini sordu, buna inanabiliyor musun? Herkesin içinde onu böyle aşağılayabileceğini sandı...”

“Öyle mi?” diye gülümsedi Dylan. “Eee?”

Elim çantanın kulpunda öylece bekledim.

“Bu yalan sayılmaz,” dedi arkamızdan biri. Hepimiz aynı anda o yöne doğru baktık. Anna, salyangoz takımının ikincisi bize bakıyordu. Olanları duyduğuna şüphe yoktu. Jenny en yakın arkadaşığıydı ve bu Samuel denen çocuk da onun eski sevgilisiydi.

“Bana bak,” dedi Kylie.

“Yalan mı?” dedi Anna. “Ansel o gittikten sonra önüne gelenle yatmadı mı?” Çenesiyle Dylan’ı işaret etti. Dylan ellerini ceplerine koyup kızın gözlerine doğru öyle bir baktı ki Anna cümlenin devamını getirmede.

“Doğru,” dedim. “Aralarında âşık olduğun biri mi vardı Anna? Pis kalbini mi kırdım?” Bu imaları uzun zamandır çekiyordum. Ama bana bu şekilde zorbalık yapabileceklerini sanıyorlarsa fena halde yanılıyorlardır.

“İnsanların hür iradeleri var ve istedikleri kişilerle takılırlar. Bayıldığınız bütün çocuklar önüne gelen kızla yatıyor ama bir kız bunu yapınca hemcinsinizi suçluyorsunuz. Bana kalırsa bu da zayıf karakter göstergesi.” Sadece oyalanmak için çantamı açıp telefonumu içinden çıkardım. “Onların seni değil, beni istemesi benim suçum değil.”

Çocuklara doğru döndüm, “Ben artık gidiyorum, sınıfta görüşürüz.” Kapıdan çıkmak üzereyken Anna kolumdan yakaladı. “Herkes seni istemiyor ama öyle değil mi Ansel?” Bakışlarının ne ima ettiğini bilmiyordum. Muhtemelen Dylan’dan bahsediyordu. Kolumu ondan kurtarıp çektim, yaylı kapıyı hırsla iterek dışarıya çıktım.

Ne sabah ama!

Otoparktan geçerken Samuel’i arabasının önünde sigara içerken gördüm. Yine hoş bakışları üzerimde dolanıyordu. Önüme bakıp hızlı

adımlarla önce öğrenim görevlileri binasına girdim. Üst kattaki ortak toplantı salonuna girip asistanlardan birine ödevimi teslim ettim. Amfiye gidene kadar herkes yine bir şekilde bana baktığı için kulaklığımı takmak zorunda kalmıştım. Bu sıralar çok fazla dedikodunun ortak noktası bendim ve arkadaşlarımdan uzak durarak o dedikoduları teyit etmiş oluyordum, bu yüzden onlarla daha fazla yan yana görünmek zorundaydım. Artık bunu istediğimden bile emin değildim oysaki.

Nükleer fizik dersi için Maddie ve Kylie'nin çoktan yerleştiği sınıfa vardığımda gözler kısa süreliğine yine bana döndü. Maddie aralarına geçmem için en ön sıradan kalkıp insanlara göz dağı vermek için şöyle bir etrafına baktı.

"Hâlâ beni mi konuşuyorlar?" diye fısıldadım.

"Son zamanlarda her zamankinden daha popülersin." Kylie gülerek tabletinden okumasına devam etti. Kitabımı ve defterimi açarken oyalanmaya çalışıyordum. Müziği kapatmak için telefonunun ekranına yeniden baktım. Hâlâ bir ses yoktu.

"Dedektiften hâlâ bir haber yok," dedim öylesine. "Bu tuhaf değil mi?"

"Babamdan davayı soruşturmasını istedim." Kylie oturduğu yerden dönerek bacak bacak üzerine attı. "Şu yakalanan adamla ilgili bir şeyler öğrenmeye çalışacak ve eminim de öğrenecektir."

"Ben de babamı yokladım." Maddie diğerlerinin duymaması için önümüzdeki sıranın üzerine eğilerek fısıldadı. "O da bir şeyler biliyor ve bana nereden duyduğumu sordu, bunu bilmemem gerekiyormuş gibi davrandı."

"Bilmememiz gerekiyor zaten." Gözlerimi devirdim. "Ashley siz babalarınıza yetiştirin diye vermedi o bilgiyi."

"Şu kızı savunduğun her saniye ona olan sinirim pekişiyor," dedi Maddie.

Gülmekle yetindim.

“O kız olmasa hiçbir şeyden haberimiz olmayacaktı ama.”

“Dedektif bir süredir okula da uğramıyor. Bu gerçekten garip,” diye beni destekledi Kylie. “Belki de çıkışta ofisine bir uğrarız.” Düşünceli görünüyordu, kafasında bir şeyleri yerine oturttuğu ya da yer değiştirdiği ortadaydı.

Profesör iki asistanıyla sınıfa girdiğinde üçümüz de doğrulduk. Kylie her zaman yaptığı gibi bizimle aramıza iki koltuk boşluk bıraktı ve her zaman olduğu gibi ona alayla baktık. Bu sıralar derslerimi toparlamak için uğraşıyordum ama hâlâ oldukça gerideydim. Sınavlara çok az kalmıştı ve herkesin iki hafta önce tamamladığı ödevleri ben yeni bitirip teslim edebilmişim. Onlar çoktan çalışmaya başlamıştı ama ben daha notları bile zor toparlıyordum.

Kylie kolumdan dürtünce nihayet elimdeki kâğıt yığınının başımı kaldırdım, “Sana eksik notları veririm,” dedi.

“Teşekkürler,” diye fısıldadım. “Çok iyi olur.” Çünkü tek başıma altından kalkabilecek gibi görünmüyordum. Zaten fizik bölümünde ne işim vardı, ondan da emin değildim. Tıp olmamasını istemiştim sadece.

Kylie ve asistanlar bir süre iyonize radyasyonun özellikleri ile ilgili bir bilgi aktarımı geçtiler. Maddie’nin katıldığı küçük bir tartışmayı not alarak takip etmeye çalışıyordum. Profesör çekirdeklerin nükleer kararlılık eğrisinden bahsederken midem bulanır gibi oldu, birden her şey tanımlanamaz gelmişti.

Öyle bir dalmıştım ki herkesin ortasında ve en ön sırada bunun dikkat çekmemesi mümkün değildi.

“Gama ışınlarının oluşumunu bize sen anlatmak ister misin Ansel?” Profesörün adımı söylediğini duydum ama beni doğrultan şey Maddie’nin kaburgalarımın çarpan acı verici dirseği idi. Uykuday-

miş gibi kirpiklerimi kırıştırdım. Ekrandaki notlardan ve formüllerden neleri konuştuklarını anlamaya çalışıyordum. Alfa ışınları ve beta ışınlarının bazı formülleri vardı. Ama sorduğu sorunun cevabını başka bir yerden hatırlıyordum.

"Biz bir enerjinin bütünüyüz. Böyle düşünmelisin." İskelenin üzerinde çıplak üstüyle uzanıyordu. Daha iyi anlatabilmek için benim gibi yüz üstü döndü. "Benim enerjimi alfa olarak baz al ve sen de betasın. Biz bu iskeleden ayrıldığımızda kalan enerjiden bahsediyor. Gama ışınları fazla olan enerjinin çekirdekten ayrılmasıyla oluşur." Ben tembel tembel konulara bakarken o saçımın bir tutamını alıp parmağının etrafına dolayarak gülümsedi.

"Ah," dedim inleyerek yüzümü kitabın üzerine kapattım. "Kafam allak bullak oldu."

Parmaklarını tarar gibi saçlarımın içinden geçirip elinin tersiyle omzumu okşadı. Yaklaşıp omzuma bir öpücük kondurdu. Dudakları tenimden ayrılmadan sırtımdan aşağıya doğru inerken verdiği hazla titredim.

"İhtiyacın olan tek şey sendeki bu fazla gerginliği almamız." Kıkırdayarak belirginleşen omurgamın üzerinde parmaklarını dolaştırdı. Sırt üstü döndüm, kollarımı boynuna dolayarak dilimi damağımın üzerinde şaklattım. Dudakları çenemden boynuma doğru yaramazca hareket ediyordu.

"Anlamış mıyım bir bakalım, şimdi seninle sevişirsem fazladan enerjimi atacağım ve bu da gama ışınlarının oluşmasına neden olacak?"

Bikinin ipini dişleriyle kenara doğru çekmeye çalışırken güldü. "Aynen öyle meleğim."

İblisimin dokunuşunu üzerimde hissetmiş gibi silkelendim.

“Alfa ve beta parçacığı ayrıldıktan sonra oluşan fazla enerjinin atılmasıyla meydana gelir,” dedim kelimeleri kusursuz bir şekilde birleştirip. “Yüksek bir enerjiye sahip olduğu için kararsız bir yapısı vardır.”

Profesör, “Çok iyi, Ansel,” diye onaylayıp benim bıraktığım yerden detaylandırırken ben de içimden *kararlı bir yapıya sahip olmak için çekirdekten ayrılır*, diye devam ettim.

Çekirdekten ayrılan enerjidir.

Günlük programlarımızın yoğunlaşmasına memnun olsam da ortadaki büyük meseleler hâlâ başucumda dönüp dolaşıyordu. Dersten çıktığımda savaştan çıkmış gibi bitkindim. Dün geceden sonra Dylan ile yaşadığım anılar sık sık beni yoklayıp duruyordu. Bu lanetli kasabanın her metre karesinde onunla bir yaşanmışlığı-mız vardı ve bu hiçbir şeyi kolaylaştırmıyordu.

“Sen zayıfladın mı?” diye sordu Maddie amigo takımına ait kıyafetleri üzerime giyindiğimde. Eteğin beli bollaşmıştı. Üstten kendime bakıp “Sanırım,” dedim. Şaşırmıyordum, son zamanlarda mideme alkol ve sigara dışında pek bir şeyin girdiği söylenemezdi.

“Keşke ben de aynısını diyebilsem.” Aynanın karşısında kendine bakarken yüzünü astı. Bana hâlâ aynı görünüyor gibi geliyordu ama o inatla kilo aldığını söyleyip kendine işkence etmeye devam ediyordu. Kylie ikimizin de aksine hem formda hem de sağlıklı görünüyordu. Karın kasları yarım atletinin altında, eteğin hemen üzerinde belirgin bir şekilde Maddie’ye acıyarak bakıyordu.

“Spor yapın,” dedi bir bacağına oturağın üzerine koyup beyaz çoraplarını giyinirken. “Böylece ağlamazsınız.” Ayağa kalkıp kendi etrafında dönüp gülümsedi. Ben ona katıldım ama Maddie mutsuz bir şekilde kendi yansımasını izleyip duruyordu. Kylie bunu

fark ettiğinde yanına gidip elini beline koydu. “Sabahları benimle çalışmaya ne dersin?” diye sordu. “Bahse girerim, seni iki haftada forma sokarım.”

“Sağ ol ama hâlâ sokakta koşabilecek kadar iyi hissetmiyorum,” dedi buruk bir gülümsemeyle. “Yalnız olmak hâlâ korkutuyor beni.” İkimizin aksine katilin yaşattığı travmalardan etkilenen Maddie olmuştu. Kylie’nin karşı konulmaz soğukkanlılığı benim ise dramatik hayatım odağımızı dağıtıyordu ama Maddie o havuzda yaşadığı karanlığı atlatamıyordu. O günden sonra suyun yanına bile yaklaşamamıştı. Göl kıyısına gitmeyi teklif etmiyorduk artık.

“Hepimizin ihtiyacı olan tek şey zaman.” Yoluna koyacak olan zaman ama yoldan çıkaran da bizi zamandan arta kalanlar.

Ashley’nin bizimle yaptığı ilk provasıydı ve Maddie ona karşı çok acımasızdı ama yine de kızın hakkını vermeliydi. Neredeyse her hareketin altından kalkmıştı. Hatta biraz zamanla benimle birlikte tırmanıcı olabilirdi.

“Onun için acele etmeyin,” diye konuyu dağıttım. “Tırmanıcı olmak o kadar kolay değil.”

“Evet,” diye beni onayladı Maddie. “Henüz takıma alındığımı söylemedim.”

Ashley, Maddie’ye alışkındı ama bana burkularak baktı. Benden böyle bir tepki beklemiyordu ama onun iyiliği için bunu yapıyordum.

“Nihayet...” Henry bize doğru bir basket topunu yuvarladığında kaçınmak için başımı eğmem gerekti ve huysuzca ona baktım. Ellerini havaya kaldırdı, “İki saattir bitirmenizi bekliyoruz.”

“Dışarıda da bir pota var,” dedim merdivenlerin altından geçerken. Matthew, Ivan, Dylan ve adını bilmediğim bir çocuk da onun peşinden spor salonuna giriyordu.

“Yağmur yağıyor bebeğim.” Henry bana sırtırken Matthew ve Ivan topu sektirip bir potanın direğine asılarak kendi çaplarında eğleniyorlardı. Erkeklerin spor anlayışı da eğlence anlayışı kadar bayağı olabiliyordu.

“Onların burada ne işi var?” Maddie kaşlarını çatarak gelenlere baktı. Samuel dedikleri sabah kafeteryada tartıştığım çocuk yanında dört izbandut gibi arkadaşıyla içeriye girdi.

“Ödeşme vakti,” dedi Henry. Yanıma gelip at kuyruğumun ucundan çekiştirdi. “Benim kızıma bulaşmamaları gerektiğini öğrenecekler biraz sonra.” Kolunu omzuma atıp yanımdan geçenlere gülerek baktı. Çocuklar ısınma hareketleri yaparken Samuel’in gözü benim üzerimdeydi. Bizimkiler gibi kendi takımlarının şortlu formasını giyinmişlerdi. Dylan’ın üzerinde siyah bir eşofman altıyla beyaz tişörtü vardı. Bizim yanımıza uğramadan pistin kenarındaki oturaklara yürüdü. Kylie yanına gidip oturdu.

“Bu saçmalık,” dedim Henry’ye dönüp. “Maç yapıp testosteron salgılamak için beni kullanma.”

“Bu kadar huysuz olma,” dedi yeniden saçımın ucunu yakalayıp.

Saçımı elinden kurtarıp kollarımı göğsümde bağladım. “Bu senin fikrin miydi?” diye sordum.

“Elbette.”

Bakışlarım yeniden Dylan’a kaydı ama o pek oralı değildi.

“Emin misin?” diye yeniden bu defa uyarırcasına sordum. Dylan’ın bazı konularda ne kadar aşırıya kaçtığını hepimiz biliyorduk ve böyle konularda onun fikirleri genelde şiddet içerikli oluyordu.

Henry baktığım yere doğru başını yarım açıda eğip baktı, Dylan’ı kastettiğimi anlayıp bu defa gülümsemeyen bir yüzle bana döndü. “Onu tanıyorsun,” dedi kimsenin bizi duymayacağı şekilde.

“Maddie’nin anlattıklarından sonra peşini bırakmayacağını ikimiz de biliyoruz. Bu yüzden ona haber vermeden bu maçla meydan okudum. Maçı alırsız, konu kapanır.” Kaşlarını kaldırıp güvence verirken yine de mutsuzdum.

“Bu iyi değil,” dedim. “Bir şey söyledi mi?”

“Oldukça doğal karşıladı, tek kelime etmedi. Seninle ilgili konuşmuyor.” Henry de kaşlarını çattı. “Bana normal görünmüyor, Ans.” Elini omzuma koyup dikkatimi üzerine çekti. Dylan geldiğinden beri bana bakmamıştı ve hâlâ bakmıyordu. “Belki seni gerçekten aşmıştır ama...” Dudağını büktü. “Bu ütöpik düşüncüyü yine de riske atmaya değmez.”

Hangisi daha iyiydi, bilmiyorum. Belki de hepsi haklıydı, belki de gerçekten beni aşmıştı. Hem dün gece seçtiği ben değildim, öyle değil mi?

“Kaybederseniz ne olacak?” diye sordum. “Ortaya beni koymadınız değil mi?”

“Kaybetmeyeceğiz.”

“Henry!”

“Bir haftadır benimle iki kelimedenden fazla konuştuğun ilk gün bugün.” Yanağımdan eğlenerek makas alınca gülmek için dudaklarımı sıktım.

“Çekil şuradan.”

“Barıştık mı?” Bu defa iki eliyle yanaklarımı sıkmaya çalışınca ellerini yeniden ittim.

“Hayır!” dedim. “Beni hemen sattın. Seni affetmeyeceğim.”

“A-ha!” Kolumu sırtımın arkasında acıtmadan büküp beni reketsiz hale getirerek diğer koluyla sarıldı. “Biliyordum,” dedi. “Bana kızdın.”

“Tabii ki kızdım! Beni bu kadar kolay unutacağını bilmiyordum.”

“Bizi D tanıştırdı.”

“Ne olmuş tanıştırdıysa.”

“Sadece bunun için bile ona sonsuza kadar minnettar olacağım.” Büküğü kolumu bırakıp beni kendi etrafımda döndürerek kendine çekti. “Sen en iyi dostumsun Ansel. Ama son günlerde kafamı dağıtmaya ihtiyacım vardı ve biliyorsun ki o iblis bu konuda bir uzmandır.”

“Bilmez miyim...”

“Bu akşam sizde kalacağım.” Elimini tutup eğdiğim başımı kaldırdı. “Uzun uzun konuşuruz olur mu?” Onun merhamet dolu bakışlarına hiçbir zaman karşı gelemiyordum. Henry’nin her zaman tatlı bir güveni vardı, bana ihanet etmeyeceğini biliyordum ve onu biraz kıskandığımı kabul ediyordum.

“Bu akşam olmaz,” dedim kıskansın diye gülerek. “Kızlar gecesi yapacağız.”

“O zaman kesin geleceğim!”

Elimin tersiyle karnına doğru refleksiyle vurdum ama bu benim elimi acıttı. Çok sıkı karın kaslarına burnumu kırıstırarak, “Gelmiyorsun!” dedim.

“Artık başlayabilir miyiz?” Diğer takımdan birisi seslenince Henry dönüp sadece sesini kesmesini söyleyen bir bakış attı. Bana karşı her zaman inanılmaz iyi ve yardımsever olduğu için onu böyle görmek bana yabancıydı ama onun kim olduğunu da biliyordum.

Yırtıcının yardımcısı.

“Gidip duş almam lazım,” dedim. “Size iyi güreşmeler.”

“Görüşürüz.”

“Mads,” diye seslendim. “Geliyor musunuz?” Matthew’un yanından ayrılıp bana doğru yürürken Kylie’ye seslendi. Kylie, Dylan’a birkaç şey daha söyleyip ayaklanmıştı ama onları beklemeden merdivenlerin altından geçip soyunma odasına ilerledim. Epey oyalanmış olmamıza rağmen içeride hâlâ birileri vardı. Dolaptan havlumu alıp boş duş kabinlerinden birine geçtim.

Olanlar üzerine bir hikâye yazmak istemiyordum. Kylie onlarla her zaman arkadaş olmayı başarmıştı. Onun oyunlarını geçemeyen herkesle. Ama o bilmecelerin cevabını bilen tek kişi Dylan olmuştu.

Bir festival günüydü, Kylie bir çocuk için hazırladığı soruların zorluğundan bahsediyordu. En zoruydu çünkü o çocukla konuşmaya bile tahammül edemediğini söylemişti. Henry ortaya bir iddia atmıştı, soruları bilebileceğine karşın. İskelenin yanındaki boş depoda bir ateşin etrafında toplanmıştık. Kylie hepimize kimseye soruları vermeyeceğimize dair yemin ettirdikten sonra Henry’yi bir sınava tabii tutmuştu. Henry soruların ilkinde başarısız olsa da Kylie hepsini sormuştu, en azından bir tanesini bilirse gururunu kurtaracağını söylemişti. Henry hepsinde çuvallayınca hepimiz kahkaha atarken kolları benim etrafımda dolanmış olan Dylan bütün cevapları sıralamıştı. İlk sorudan itibaren hepsinin cevabını teker teker söylemişti. İkinci kez soruları duymak bile istememişti. Kylie aldığı her cevapta şaşırmış ve onu tanıdığımdan beri ilk kez açık kalmış ağzıyla sonunda gülümseyerek, “Doğru...” demişti. Ve ateşin dalları yüzünde gölgeler oluştururken onun kollarına bakmıştı.

Benim etrafımda sarılı kollarına.

22. BÖLÜM: MELEKLERİN PAYI

Ne olursa olsun Henry'nin benim için sevmediği bir çocuğa karşı oynamasını istemiyordum. Ve Dylan'ın o savaşın içinde olmasını hiç istemiyordum.

Tepkisizliği yeterince düşündürücüydü zaten. Geldiği ilk günden daha farklı davranıyordu. Karanlığını devretmiş gibi ama bunun mümkün olup olmadığını bilmiyordum. Bir yanım sen de onun gibiydin ama artık değilsin, diye onu savunuyordu, daha akli başında olan yanım öyle değilsin çünkü onunla birlikte değilsin, diyordu. Hangisinin bu defa haklı olduğunu bilmiyordum. Ama Dylan'ın içindeki karanlıktan kurtulduysa bana ihtiyaç duymayacağını biliyordum. Onunla beni birbirimize bu kadar bağlayan şey sadece kötü yanlarımızdı. Sancılı taraflarımız. Yabaniliğimiz.

“Ansel hâlâ çıkmadı mı?” Maddie'nin sesini duyduğumda duşta sandığımdan fazla kaldığımı fark ettim. Parmaklarım buruşmuş, soğumaya başlayan su tüylerimi ürpertmişti.

“Hayır,” dedi Kylie. “Krem istiyor musun?”

Musluğu kapatıp kabin kapısına attığım havluyu etrafıma sarardım. İçeride sadece ikisinin kalmış olması rahatlatıcıydı. Ortadaki uzun oturakta Kylie yüzüne nemlendirici sürüyordu. Maddie saçlarını kuruturken kendi dolabıma geçtim. Üstün körü ve olabildiğince hızlı kurulandıktan sonra kıyafetlerimi giymeye başladım. Taytımın üzerine kısa tişörtümü giydim, gömleği sırtımdan koluma

geçirirken elimden kaydı ve bir anda ıslak zemine düşerek küfür etmeme neden oldu.

“Bu gerçekten harika,” diye mırıldandım. Bir gömleğe bir yerdeki su birikintisine bakıyordum. Gömleği çantamın içine tıktım.

Maçı izlemek için çok hevesli değildim bu yüzden Maddie ve Kylie çıktığında ben olabildiğince oyalandım. Saçlarımı kurutmak için ekstra, yüzümü nemlendirmek için ekstra ki normalde bu benim rutinim bile değildi. Çatlamış dudaklarıma parmağımla çilekli bir nemlendirici geçtim. Gözlerim soğuktan ve suyun altında kalmaktan bir hayalet kadar beyazlaşmış parmaklarıma gitti. Dün gece aramıza yeni katılan bir kesik hafifçe kan sızdırıyordu. Yüzük parmağımın iç kısmındaydı. Yumuşak ete başparmağımla yanından baskı uygulayarak kanın daha kolay dışarıya çıkmasına izin verdim, hafifçe sızladı ama o sızı kanın büyüyle unutuluyordu.

Hâlâ seviyorsun.

Hâlâ istiyorsun.

Çantamdan yeni aldığım yara bandı kutusunu çıkarıp etrafına sardım. Diğerlerine gerek yoktu ama başparmağımda sabah açılan tırnağımın kenarındaki kopuk epey acıtmıştı.

Çantamı ve montumu kolumun altına sıkıştırarak spor salonuna geri gittim. Kenardaki merdivenden seyircilerin oturduğu tribüne geçtim. Maddie ve Kylie ön tarafa konumlanmıştı, çantamı boş oturaklardan birine bırakıp ayağımı ön taraftaki koltuğa yasladım.

“Nasıl gidiyor?”

“Epey öndeyiz!” Maddie sırttı. Sayıların görüldüğü dijital ekrana baktım.

Skor 65-34’tü.

Kaşlarımı kaldırarak dudak büktüm, gerçekten iyi gidiyorlardı. Bağırış çağırıştan rahatsız olduğum için kulaklığımı takıp listemi

rastgele oynatmaya başladım. Henry, Samuel denen çocukla karşı karşıya gelmiş, topu kaçırmaya çalışıyordu.

“Hadi!” diye bağırdı Maddie. “66 oluyoruz!”

“O bir üçlüktü,” dedim göz devirerek. “Futbol gibi değil sayılar.”

“Gerçekten mi?” Bana hayretle baktığında başımı iki yana sallayıp kulaklığımı geri taktım. Peki ben nereden biliyordum? Sahanın ön cephesine konumlanmış ve topun kendisine bekleyen iblisimden. Henry ve onunla bütün NBA maçlarını izlemek zorunda kalırdım ve bundan kolay unutulmayan bir keyif alırdım. Öyle ki ondan sonra da Henry ile bunu yapmaya devam etmişim.

Maddie beni dürttü, öyle bir sarstı ki yandaki koltuğa kadar eğildim. “Jenny’nin yüzünü görmem lazım,” diye başını tavana çevirerek kahkaha attı. İşaret ettiği yöne baktım, Maddie hiç sakınmadan işaret parmağıyla kızı gösterdiği için o da başını bize çevirdi. Duvar gibiydi, çatık kaşları nefret saçıyordu. Kendimi tutamadan gü-lümsedim. Salyangozları üzen her şey bizim için zaferdir. Yeniden telefonuma döndüm, mesajları kontrol ederken dayanamayıp yeni bir mesaj daha gönderdim.

“Dedektif, sadece iyi olup olmadığınızı bilmek istiyorum. Lütfen bir şey söyleyin.”

Önceki mesajlarım cevapsız kalmıştı, buradan çıktıktan sonra Ashley’yi bulup bir şeyler öğrenip öğrenmediğini soracaktım. Bu kadar zaman sessiz kalması hayra alamet değildi. Ya gerçekten benim yüzümden görevinden uzaklaştırıldıysa? Ama bunu bile söylemesi gerekmiyor muydu, yoksa bana kızgın mıydı... Elbette kızgındı. Her zaman bana kızılıyordu.

Maddie çantasını üzerime fırlatıp ayağa kalktığında yerimden sıçradım. Kulaklığımı çıkarınca onunla birlikte herkesin ayağa kalktığını gördüm. Maç sonuçlanmıştı. Ve bizimkiler kazanmıştı

ama bu bende bir sevinç çılgılığına yol açmıyordu. Omzumun üzerinden Jenny'ye baktım ama ne o ne de baş belası Anna salonda değildi. Yeniden sahaya döndüm. Dylan sahanın kenarından bıraktığı eşyalarını, sigara paketini ve cüzdanını alıp kenardaki çıkışa doğru gitti. Sessizliği rahatsızlık veriyordu, o böyle biri değildi. Ya tahminimden de büyük bir oyun oynuyordu ya da gerçekten benimle ilgilenmeyi bırakmıştı. Doğru olanın ikinci seçenek olduğunu biliyordum ama o zaman kalbim neden bu kadar kırılıyordu ki?

Henry ve Matthew zaferlerini birbirinin üstüne çıkararak kutlarken diğerleri çoktan soyunma odasına doğru mutsuz yüzlerle ilerliyordu. Tribündekiler tezahüratlarına devam ediyor ama bir yandan da dışarıya çıkıyorlardı. Herkesle birlikte ben de ayağa kalktım. Telefonum titredi. Bir an hevesle ondan bir cevap geldiğini sandım ama aptal sosyal medya uygulamasından gelen bir bildirimdi. Henry, Matthew ile Dylan'ın peşinden dışarı çıktı. Salonun içinde bir ses yankılanmaya başladı. O anda bildirimin sadece bana gelmediğini fark ettim. İnsanlar teker teker önce telefonlarına sonra bana bakıyorlardı. Seslerin hepsi birbirine girdi. Diğer kulağımdaki kulaklığı da çıkarınca salonun hoparlöründen yankılanan sesi duydum.

Sesimi.

"Anne... anne, lütfen... Lütfen geri gel anne."

"Anne..."

"Anne, beni bırakma..."

Kalbim birden hızla atmaya başladı, parmak uçlarımdan bir sıcaklığın bütün bedenime yayıldığını hissettim. Bildirimin üzerine tıkladım. Yine o aptal hesapta paylaşılan bu defa kısa bir videoydu. Benim görüntüm. Otobüsün içinde, arkadaki koltukta pencereye düşmüştü başım. Uyuyakalmıştım. Sayıklıyordum... Kim bilir hangi kabusumu görüyordum...

Anne, diye yalvarıyordum. *Lütfen geri gel anne...*

Anne, özür dilerim.

Lütfen beni bırakma.

Kan beynime sıçramış gibi hissettim. Kalbim sıkışıyormuş gibi. Herkesin bakışlarının altında oturduğum yerde dönmeye başladım. Sesler birbirine karıştı ama hep aynı şeyleri kulağıma fısıldadı. Görüşüm bulanıklaştı, başıma iğne gibi batan bir ağrı saplandı. Kalbim daha çok ağrıdı. Neydi hissettiğim? Utanç mı? Çaresizlik mi? Öfke mi? Yalnızlık mı? Bu defa hepsi üst üste binmişti. Herkesin gözü önünde. Her şey ortaya dökülmüştü.

"Herkesin seni istediğini sanıyorsun ama annen bile seni istemiyor küçük Ansel. Onu da diğerleri gibi kasabadan kaçırın sen misin?" Maddie yüksek sesle videonun açıklamasında yazan yazıyı okuduğunda daha da ağırlaştı her şey.

Bedenim uyuşmaya ve titremeye başladı.

Onu da kasabadan kaçırın sen misin?

Biliyor muydu?

Herkes her şeyi biliyor muydu?

"Ansel," diye seslendi Maddie.

"Ansel, bunun bir önemi yok," dedi Kylie. "Annemi özlemişsin, ne var bunda?" Sesleri yankılanarak yok oluyordu. Birileri elini omzuma koyuyordu ama uyuşmuş haldeydim, hiçbirini hissetmiyordum. Salon etrafımda dönüyordu. İnsanlar ve fısıltıları birbirine giriyordu.

"Annesi onu terk etmiş."

Cümleler birbirine kenetlendi. Sonra zihnimin içinde bir maki-neli tüfek gibi ateş etmeye başladı.

"Dylan da onun yüzünden gitmiş."

Nefes alamıyordum, soluğum tamamen tıkanmıştı. Ne yapacağımı, ne söyleyeceğimi, ne söylemem gerektiğini bilmiyordum.

"Kesin sesinizi!" diye bağırdı Kylie. "Kimse onu terk etmedi aptallar!" Maddie ile birlikte herkesi kovmaya çalışıyordu.

Herkesi kovabilirler miydi?

Yalan söylüyorsunuz çünkü ben de size yalanlar söylüyorum... Onlar ise artık doğruyu biliyor. *Çünkü onlar beni terk etti.*

"Jenny'nin işi olmalı," dedi Maddie. "Yenilgiyi hazmedemiyorlar ama bu defa onu öldüreceğim."

Otobüste görmüştüm o çocuğu... Uyandığımda beni seyrediyordu. Videoyu çeken oydu. Samuel denen piç kurusuydu. Onu yayan kimdi bilmiyorum ama bu âna şahit olan oydu. Bu yüzden beni izliyordu, bana acıyarak bakıyor, alay ederek gülüyordu. Bu yüzden peşimdeydi. Yalnız ve çaresiz olduğumu biliyordu... Kolaydım.

Yavaşça ayağa kalktım.

"Kylie," diye fısıldadım. Ne baktığımı görüyor ne de kendi sesi mi duyuyordum. "Bana bir iyilik yap, Dylan'ı uzaklaştır okuldan."

"Ansel," diye kolumdan tuttu Maddie. "Nereye gidiyorsun?"

Kolumu ondan kurtardım. Eşyalarım yere düştü ama ne onlara ne de ardıma bakmadım. Adımlarım tökezliyordu, koltukların arasından düşe kalka ilerliyordum. Bir koltuktan destek alıp bir adım atıyordum. Merdivenlerden inerken biraz daha kendime gelmişim ama öfke... öfke de benimle birlikte bana dönmüştü. Gözüm öyle bir dönmüştü ki elimde bir bıçak olmasını diledim. Kanının aktığını görmek, karşısına geçip bunu izlemek istedim.

Erkeklerin soyunma odası kızların soyunma odasından biraz daha ilerideydi. Koridora çıktığımda yanan beyaz floresanlar gö-

züme batıyordu, duvardan tutarak oraya doğru ilerledim, yer ayaklarımın altında sallanıyordu. Gözlerim sulu sulu dolmuştu. Ağlamamak için, kaçıp gitmemek için, sonunda kendimi öldürmemek için kendimi zor tutuyordum. Kendimi tutmamın tek nedeni ona olan öfkemdi. Ona olan öfkem beni onunla karşılaşana kadar ayakta tutmaya yeterdi.

Onu öldürecektim.

Onu öldürecektim.

Onu öldürmek istiyordum.

Kanının aktığını görmek istiyordum.

Kapıyı sertçe tokmağından çevirerek açtım. Kendi aralarında konuşan beş kişinin bakışları bana döndü. Duşlarını almış hatta giyinmişlerdi bile. Çantalarını omuzlarına almış çıkmayı bekliyorlardı. Ve onlar da oradaydı. Jenny ve Anna, beni görünce gülümsediler, Samuel ile birlikte.

“Demek mesajımızı aldın,” dedi Anna dolaba yaslanarak. Samuel sırttı.

Onu öldürmek istiyordum. Hepsini öldürmek istiyordum ama karşılıklarına geçtiğimde sadece durmuştum. İğrenç yüzlerine bakmışım ve durmuştum. Ne yapacağımı bilememiştim. Onları nasıl öldürebilirdim?

Kolay lokmaydım.

Yalnızdım ve yalnız olduğum için kolay lokmaydım. Bana yaptıkları için bana yapacakları için onlara hesap soracak kimsem yoktu. Babam yoktu, annem yoktu. Bir kardeşim yoktu. Ben yapayalnızdım. Bu yüzden bana istediklerini yapabilirlerdi. Herkes bana istediğini yapabiliirdi. Beni bırakıp gidebilirdi. Bana ters davranabilirdi. Benim yerime başkasını seçebilirdi. Oyunbozan olduğumu söyleyebilirdi.

Çünkü ben yalnızdım ve yalnızlık insana bunu yapardı. Savunmasız bırakırdı.

Gülüyorlardı, bir şeyler söylüyorlardı... Jenny *anne* diye benim taklidimi yapıyordu.

Bir de herkesin seni istediğini söylüyorsun Ansel.

Kahkaha.

Ama bu aralar seni kimse istemiyor.

Sesleri kulağımı tırmalıyordu, ellerimi kulaklarıma bastırmak istiyordum. Hepsinden, bütün seslerden kurtulmak. Titrememi dengeleyen şey seslerin arasından sıyrılan başka bir ses oldu. Ritmini, melodisini ezbere bildiğim bir ıslık doldu koridora. Koridorun duvarlarından adım adım çarpıp uğultusunu şeytani bir ilahi gibi soyunma odasına taşıdı.

Yavaşça başımı çevirip gelene baktım. Ölümün geldiğini bile bile. Dylan'ın yuvarlanmış dudakları beni gördüğünde ıslık öttürmeyi bıraktı. Elleri cebindeydi, kolunun altından siyah bir kazak sarkıyordu, sakın ve rahat görünüyordu. Hafifçe gülümsedi. Bu gülümsemesini de biliyordum. Ve bilmek içimdeki bir şeyleri domino taşları gibi deviriyordu. Adımları buz bir zemin üzerinde kayarmışçasına bana doğru ilerledi. Tam önümde durdu. Başım aşağıya doğru eğikti. Önce beyaz spor ayakkabılarını gördüm, sonra ağır ağır cebinden çıkardığı elini çenemin altına yerleştirmesini. Başımı ona bakabileceğim şekilde kaldı.

"Şş," dedi uyarırcasına. İşaret parmağını dudaklarının üzerine bastırdı. "Sakın," dedi ipinden kopmak üzere olan bir heyelan gibi başını iki yana sallayarak. "Sakın, Angie. Ağlamak yok."

Sertçe yutkundum. Boğazım da kalbim gibi kurumuştı.

"Sakin ol," diye fısıldadım.

Dudağı öyle bir kıvrıldı ki tüm dünyayla alay eder gibi, “Sakinim ben,” dedi. Kazağı özenle açık dolap kapağının üzerine attı.

“Dylan,” diye seslendi Henry kapı girişinden. Gözleri de ses tonu gibi endişeliydi. Bunun neyle sonuçlanacağını o da benim kadar biliyordu. Herkes biliyordu bu yüzden titriyordu.

Ellerini havaya kaldırıp “Sakinim ben,” diye tekrar etti.

Yalanlarımız meleğim, onlar birbirlerini yakalar.

“Dışarı çıkın,” dedi bugün hava güneşli der gibi sakın ve doğal bir şekilde. Sorun da buydu. Dylan’ın doğallığı. Onun doğallığı güneşli bir gün değildi. Fırtınaydı. Şimşeklerin yeryüzünü aydınlattığı bir fırtına. Öyle ki kimse kımıldayamadı, gri mavi gözlerindeki öfke buram buram içeriye süzüldü.

“Dışarı çıkın!” Önündeki ahşap oturağa kimsenin beklemediği bir anda öyle bir tekme attı ki zemine sabitli bank yerinden sökülüp çelik dolaplara çarptı. Herkes olduğu yerde aniden irkilerek geriledi. Samuel’in yanında bekleyen arkadaşları önce birbirine baktı ama bu çok kısa sürdü, kapıya doğru yürürken, “Senin meselen,” dedi birisi ona doğru. Samuel durduğu yerde beklemeye devam etti. Dylan duruşunu ya da başını hiç oynatmadan Jenny ve Anna’ya doğru baktı. Kızlar dolapların dibinden, ona olabilecek en uzak mesafeden yanından geçtiler ama kapıya kadar ulaşamadılar. Maddie ve Kylie çıkmalarına engel oldu.

“Takımdan atıldınız,” dedi Maddie gözlerini kırpmadan. “Ve bunu hanginiz yaptıysanız okuldan da atılacaksınız.”

Dylan kafasını sallayarak Samuel’e doğru yürüdü. Kısılmış bakışlarındaki tüm dünyayla eğlenen halini buradan bile seçebiliyordum. Kontrolünü, onlardan istediğini geri almıştı. Sessizliğin altında yatan öfkesini gösterecek yeri bulmuştu. Bunun için mutluydu. Günlerdir bastırduğu o karanlığı nihayet akıtacağı için mutluydu.

Gözlerini kapattı. “Bunu iki şekilde halledeceğiz,” dedi tok bir ses tonuyla. “Ya burada geberip gideceksin ya da anne diye inleyeceksin.” Hâlâ gözleri kapalı olmasına rağmen onun tam karşısında durabildi, kokusunu alan bir yırtıcı gibi, avını görmesine ihtiyacı yoktu. Tüm duyuları öldürmek için tetiğe geçmişti bile.

Samuel savunma pozisyonu alarak omuzlarını kaldırdı.

Dylan gözlerini açtı, demir gibi sıkıldığı yumruğunu Samuel’in yüzüne yapıştırdı.

Samuel toparlanırken bekledi; yüzünde öyle bir ifade vardı ki söylediğinin gerçekleşeceğinden şüphe etmeden ağlamaya başladım. Samuel ona bir yumruk attı, Dylan kımıldamadı bile. Kendisine vurmasına izin verdi. İzin verdi çünkü onu besleyen şey bu olacaktı. Dudağı patladı ama aldığı darbe onu kımılatmadı. Baş parmağıyla dudağındaki kanı sildi, parmağındaki kana bakıp gü-lümsedi.

Samuel ona bir kez daha vurdu, yine kımıldamadı. Bir kez daha vurdu. Ve bekledi... O anın gelmesini bekledi. Kendini teslim ettiği anın. Samuel bir kez daha ona vurmak için kolunu kaldırdı ama bu defa yumruğunu havada yakaladı. Bileğinde bir yere baskı uyguladı, Samuel elini açtı, Dylan parmaklarını arkaya doğru gererek hepimizin duyacağı şekilde iki parmağını kırarken Jenny çığlık attı.

“Dylan,” dedim ama artık ona ulaşamayacağımı biliyordum. Samuel’in çenesine doğru bir yumruk attı, çocuk hem elinin hem yüzünün acısıyla önce dolaba çarptı. Dylan bankın üzerinden atlayıp bir kez daha vurdu. Bir kez daha. Bu defa burnundan bir kırılma sesi geldi. Tam göğsüne denk gelecek şekilde bir tekme attığında Samuel acı içinde kıvranarak yere düştü. Dylan karnına doğru ardı ardına tekme atarken başımı kapıya doğru çevirdim.

“Durdur onu Henry!”

Henry bir an düşünse de sonunda küfrederek onlara doğru ilerledi. Dylan Samuel'in üzerine çıkmıştı, çocuğun yüzü kandan görünmeyecek hale gelene kadar ona vurmaya devam etti. Henry denese de onu durduramıyordu. Biraz daha denerse aynı darbelerden kendisi de alacaktı.

Kylie ve Maddie bir yandan, Jenny ve Anna bir yandan sayıklıyordu. Jenny ağlamaktan bitap düşmüştü. Anna korkuyla çığlık atıyordu. Matthew ve Ivan yaklaşanlara, içeriye gelmeye çalışanlara engel olmaya çalışıyordu.

Samuel artık tepki bile vermiyordu. Kendinden geçmiş, kanlar içinde hâlâ onun ellerinde yatarken sonunda korkuyla, "Lütfen!" diye bağırarak ben oldum. Kendi sesim bana bile yabancı gelmişti. Dylan'ın yumruğu havada asılı kaldı. Bir anlığına beni duydu, Henry kolundan tutup onu çekmeyi başardı.

"Tamam," dedi ellerini ondan kurtarıırken. Üzerinden kalktı. Kendi yüzü de beyaz tişörtü de kan içinde kalmıştı. Kaşından ve dudağından durmaksızın koyu sıvı akıyordu. Elinin tersiyle kanı silip yan dönmüş bankın üzerinden yavaşça geçti. Yerde yatan Samuel'e baktı, derin bir nefes aldı, soluk soluğa kalmıştı. Hiddetle yükselen göğsünden öfkesinin hâlâ yatışmadığı belliydi.

"Git," dedi Henry, Samuel'in yanına çöküp. "İşi bitmiş zaten, tamam."

Dylan bir kez daha ona baktı, hırsla dolap kapağının üzerine bıraktığı kazağı çekip aldı, kendini zorlayarak dışarıya çıktı.

Jenny gözyaşları içinde, "Yaşıyor mu, öldü mü?" diye haykırdı.

"Arkadaşları burada mı?" diye sordu Henry, Ivan'a doğru. Ivan başıyla onayladı. "Söyle de gelip alsınlar şunu buradan." Ters ters Jenny'ye baktı. Onun öfkesinin de Dylan'dan kalır yanı yoktu ama Dylan böyle anlarda kontrolünü ve sağduyusunu tamamen yitiriyordu.

Kylie, Henry'ye bir su şişesi uzattı, Samuel'in yüzüne çarptılar kendine gelmesi için. Öksürerek yana döndü. Arkadaşları içeriye gelip kolundan tutarak zorla ayağa kaldırdı. Nefes almakta epey zorlandığı belliydi. Ona her baktığımda, üzerinden akan her kan damlasında sadece biraz daha rahatlıyordum.

Ve o bunu çok iyi biliyordu. Neye ihtiyacım olduğunu çok iyi biliyordu.

"Garip olmak istemem ama Ans," dedi Maddie yerdeki kan birikintisine bakarak. "Bence bu peşinden gitmen gereken an." Kaşlarını kaldırmış ne bekliyorsun der gibi bakıyordu.

"Ben bakayım," dedi Kylie ama Maddie onu kolundan yakaladı. "Sana ne oluyor? Senin için öldürmüyordu adamı." Bana döndü, kapının arkasında asılı olan küçük ilk yardım çantasını fırlattı. Son anda havada yakaladım. "Git," dedi emir verir gibi. Dönüp Henry'ye baktım. Yere devrilen bankı düzeltmeye çalışıyordu.

"Hiç bana bakma," dedi imayla. "Şu an dinleyeceği kişinin kim olduğunu ikimiz de biliyoruz."

Koridorda kalabalık bir seyirci yığını vardı ama Matthew ilk defa iyi bir şey yaptı ve yanımda durarak ben koridordan çıkana kadar onları benden uzaklaştırdı. Bu onun bana yaptığı bir iyilik miydi yoksa yeniden Dylan'ın çepherine girdiğim için miydi bilmiyordum, zaten şu an düşünülecek son şeydi.

Onu arka bahçedeki banklardan birinde buldum. Arkasından yaklaşırken muhtemelen geldiğimi anlamıştı. Öne doğru eğilmiş, dirseklerini bacaklarına yaslamış elindeki bir kâğıda tütün koymaya çalışıyordu ama elleri titrediği için bunu beceremiyordu. Derin bir soluk aldım, günlerdir buradaydı ama sanki bu ilk karşılaşmamızdı.

Bir kez daha, senin yüzünden hiç ıskalamayan elleri titriyor Ansel.

Bir kez daha senin yüzünden.

Cesaretimi toplayıp, kirpiklerimdeki yaşları silerek bankın etrafında dolandım ve yanına oturdum. İlk yardım çantasını kenara bırakıp elindeki kâğıdı aldım. Aramızdaki boşlukta tütün paketi ve sarılacak küçük dikdörtgen kâğıtlar vardı. Bir tanesini elime aldım, kâğıdın kenarında boylu boyunca dilimi gezdirip hafifçe ıslattım. İçine ince bir tabaka tütün koyup sarmaya başladım. Paketin üzerindeki çakmağı alıp ucundan tütünler taşan kâğıdı ateşe verdim, bir kez içime çekip işaret parmağım ve başparmağımın ucuna kısıtılarak ona uzattım. Aldı ve sanki nefes alıyormuş gibi sigarayı içine çekti.

Bir ayağımı altımda çaprazlayarak bankın el verdiği ölçüde ona dönüp ilkyardım çantasını kucağıma aldım. “Bana dön,” dedim. Dediğimi yapıp bana doğru döndü. Saçları birbirine girmişti, kumral tutamlar alnına dökülmüş sanki isyan ediyordu. Kasvetli gökyüzünün altında iyice grileşen mavi gözleri beni buldu, dumanı üzerime doğru üfledi.

Uzanıp sigarayı elinden aldım, dudaklarımın arasına sıkıştırdım. Üzerine tentürdiyot döktüğüm pamuğu hiç de nazik olmayan bir şekilde dudağına bastırduğimde acı çekmek yerine gülümsedi. Elimi çekmek, baskıyı biraz azaltmak üzereyken parmakları bileğimden yakaladı, daha çok bastırdı.

“İlk öpüşmemizi hatırlıyor musun?” diye sordu birden.

Gözlerimi ondan çevirerek sigarayı içime çekip dudaklarımdan çektim. “Hayır,” dedim.

Güldü.

“Yalan söylersen anlarım, Angie.”

Sigarayı yere atıp ayağımla ezdim. Elimi bırakınca pamuğa biraz daha tentürdiyot döküp kaşını yavaşça temizlemeye başladım. Bir elimle hareket etmemesi için başını tutarken yine bileğimden

yakaladı, elimi biraz daha aşağı kaydırды, yanağını avucumun içine yaslayıp gözlerini kapattı.

“Taş köprünün altındaydı,” diye fısıldadı. Bir ninni söyler gibi yüzünde meleklerden çaldığı o sahte masumiyet tebessümü yayıldı. Huzurlu ve dingin görünüyordu. Zehirli bir güzellikle ödüllendirilmişti. Pamuğu alnında kaşının üzerinde gezdirirken nefesimi tuttum. “Kaç kişiyle kavga ediyordum, beş mi?”

“Kavga etmiyordun, seni çok fena benzetiyorlardı,” diye düzelttim. Gözlerini açmadan hırıltılı bir şekilde güldü ama dudağındaki açık yara canını yakınca yüzünü buruşturdu.

“Oradan geçiyordun, bizi gördün. Yerde yatıyordum ve hepsi üzerime çullanmıştı. Kenardan seni gördüm, bir aptallık edip yanıma gelmemeni umuyordum.” Elini yanağının üzerindeki elime bastırdı. Sıcaklığı baş döndürücüydü. Dokunuşu, kokusu, teması, yakınlığı... hepsi baş döndürücüydü. Benim zehirli yanımdı.

“Sense telefonundan siren sesi açtın, köprünün altında ses gerçekmiş gibi yankılandı. Onlar kaçtı, güvenli olduğunu düşündüğünde koşarak yanıma geldin.” Yeniden gülümsedi. “Akıllı kız.”

Gözleri hâlâ kapalı olduğu için kendime gülümsemek için izin verdim. *Sonra seni kolundan tutup kaldırmayı denedim ama fena pataklanmıştın. Hep yüzün yara bere içindeydi zaten. Hiç iyileşmedi yaraların, onları ben de hiç saramadım. Yine de o gün de böyle gülümsedin bana. Yüzünden kanlar akan sendin ama kazanmış gibi gülümsedin. Her şeye sahipmiş gibi. Duvara yaslanıp “O kadar acımıyor,” dedin.*

“O gece de dudağım böyle kanamıştı, parmağını uzatıp kanı silmeyi denedin.” Gözlerini yavaşça açtı. Parmaklarımı hâlâ kanayan kurumuş dudaklarına dokundurdu kaşlarını çatarak. “Sonra bana doğru eğilip dudağımı tam oradan öptün. Dudaklarınla temiz-

ledin.” Yamuk bir şekilde gülümseyerek başını kaldırdı. “Geriye çekilip *viskiden bile daha iyi*, dedin.” Gülümsemesi yavaş yavaş silindi, sesi hüznle boğuldu ve cümlelerin sonunda iyice kırıldı.

Sonra sen tekrar öptün beni. “Meleklerin payı,”¹² dedin.

“Yine,” dedi yara bantları olan parmaklarımla oynayarak. “Güvenli olduğunu düşündüğünde yanıma geldin.” Sanki doğru cevabı bana onlar söyleyecekmiş gibi gözlerine baktım. Güvenli mi peki diye sormak istedim ama cevabını biliyordum. Güvenli değildi, o hiçbir zaman güvenli olmayacaktı.

“Annen klinikte mi?” diye sordu konuyu değiştirme ihtiyacımı anlayıp. Her zaman anlıyordu. Sorunları da, soruları da her zaman anlıyordu. Ben anlamadan önce anlıyordu hem de. Bu yüzdendi günlerdir süren sessizliği. Beni aştığı için değildi, güvenli olduğunu göstermek içindi. Ama işte buradaydık ve bu sessizliğin sonunda benim gelişim değildi.

“Öyle,” dedim yeni bir kâğıt alıp yeniden kenarını dilimle ıslattım. İçine tütün koyarken bu defa benim parmaklarım titreyecek gibi oldu ama baştan savma da olsa sigarayı sardım. İçime çekerken hem evime dönmüş gibi hem de evim yanıp kül olmuş gibi hissediyordum.

Annemi biliyordu, elbette biliyordu. Benimle ilgili her şeyi biliyordu.

“Buna izin vermem, biliyorsun değil mi?” Hem şefkatli hem tehditkardı. “Sana dokunmalarına izin vermem. Hiç kimsenin.”

Bacaklarımı bankın üzerinde kendime çekip doğruca karşıya bakmaya başladım. Bunu söylediği zamanlar kendimi nasıl da güvende hissediyordum eskiden şimdiyse güvensiz gelen buydu. Bir

12 Alkolün uçucu özelliği sebebiyle fıçıda dinlenen viskinin her yıl yüzde ikilik bir oranı azalır. Bu orana “meleklerin payı” denir.

yanımın buna ihtiyacı vardı ama sorun da buydu. İhtiyaçlarımın, ihtiyaçlarımızın zararını görmüştüm. *Ben görmüş ve anlamıştım ama sen onları hiçbir zaman anlamayacaksın.*

“Dün gece gitmek dedim,” diye başladım daha sonra pişman olmamayı dileyerek. Konuşmaya devam etmeden önce sigarayı içime çektim. “Bunu gitmeni istediğim için söylemedim.” Yanlış anlaşılmasa için hafifçe ona dönüp “Gitmeni isteyip istemediğimi bilmiyorum,” diye ekledim. “Seninle aynı kasabada *biz* olmadan yaşayıp yaşayamayacağımızı bilmiyorum.”

“Biz her zaman *biz* olacağız, Angie.”

“Gitmek dedim.” Uyarıcı bir şekilde kaşlarımı kaldırarak, “Çünkü bu benim için yaptığın bir şeydi. Benim için gittin. Gidebildin. Gittiğin için bana önem verdiğini biliyordum. Kalsaydın senin için bir değerim olmadığını düşünürdüm.” Bu yüzden gitmek demiştim çünkü gitmenin bile bir anlamı vardı.

Gittiğin için seni kalbimdeki bir çukura gömüp yaşayabilmiştim. Ama sen geri döndün D. Bunca yıl sonra yeniden. Geri döndün ve kaldığın yerden devam ettin. Geri döndün ve yine hiç bitmemişsin gibi hissettirmeyi başardın. Geri döndün ve ben yine teslim oluyorum.

“Seni her zaman önemsedim.” İnanamıyormuş gibi bana dönüp kolumu tuttu. “Bu hayatta önemsedğim tek şey her zaman sen oldun. Ve şimdi bana bunun için mi beni bir buçuk yıl uzak tuttuğunu söylüyorsun?” Gözleri yakıcı bir şekilde açıldı.

“Birbirimizden uzak kalmamız gerektiği için,” diye mırıldandım. Gözlerim sızlamaya başladı. “Bir buçuk yıl önce bir seçim yaptım. Benimle *biz* arasında bir seçim yaptım ve kendimi seçtim. Buna pişman olmadığım anlar olmadığını düşünme ama bunun yanlış olduğunu hiç düşünmedim.”

“Ansel,” dedi yalvarır gibi, uyarır gibi. “Birlikte olmadığımız sürece ikimiz de yalnız olacağız.”

Bakışlarımı yeniden ona çevirdim. Hem sinirli hem üzgün. Hangisinin ne zaman daha baskın geleceğini bilmediğim o karanlık sular. Hem kapanına kısılmak hem ondan koşarak uzaklaşmak istediğim hoyrat rüzgârlar. Hem kollarımı boynuna dolamak istiyordum hem de kollarını boynumdan uzak tutmak...

“Yalnız olmamız birlikte olmamızdan daha az zararlı.” Kollarımı etrafıma sardım. Kimsenin kimseyi benim onu sevdiğim gibi ya da onun beni sevdiği gibi sevmeyeceğini biliyordum. Her zaman bildim. Bir gün belki duracaktı ama bitmeyecekti. O şekilde bir sevgi bitecek bir şey değildi. Ama bitmesini isteyeceğiniz bir şeydi.

Elini kendine hâkim olmaya çalışır gibi saçlarının arasında dolaştırdı. Ayağa kalkıp aşağı yukarı hızlı hızlı volta atmaya başladı. Sonunda karşımda durduğunda ellerini başının arkasında birleştirdi. Bankın arkasında olan siyah kazağını alıp önümde eğildi, kazağı başımdan geçirirken gözlerimi kapattım.

“Kolun, Angie...” dedi ne yapmam gerektiğini hatırlatarak. Bir kolumu geçirip sigarayı diğer elime aldım. Aşağıya doğru iyice bedenimi sarması için kazağı çekiştirdi. Kendimi birden sıcacık hissettim ama bunun kazakla ilgisi olmadığını bilincindeydim.

Ellerini açık bir şekilde birbirine yapıştırıp dudaklarını parmaklarının ucuna yaslayarak önümde eğilmeye devam etti. Bakışları kararsızca beni süzüyordu. Ne diyeceğine ya da ne yapacağına karar vermeye çalışıyordu.

Keşke yapmanı istediğim şey, yapman gereken şey de olsaydı D. Keşke yanlışlıkla hislerimin arasındaki mengeneye sıkışmasaydım.

Sigarayı parmağımdan aldı, dudağına götürüp derin bir şekilde içine çekip başını çevirerek üfledi. İzmariti yere attı. Ellerimi tutup ben ona bakana kadar bekledi.

“Ya sana söz verirsem,” diye fısıldadı. Baş parmağı sol kolunun bileğini oradaki belli belirsiz ize bakarken yavaş yavaş okşuyordu. “Bunun bir daha yaşanmayacağına dair söz verirsem?”

Ellerimi çekerek başımı iki yana salladım. “Biz güvensiziz Dylan, ikimiz de öyleyiz. Sadece sana değil kendime de güvenmiyorum. Bizim aramızdaki sevgi mi, sevgi miydi?” Onunla birlikte ayağa kalktım. “Sevgi insanlara bunu yapmaz,” dedim bileğimi gösterip. Ellerimle kollarına dokundum, yerini biliyormuş gibi göğsünün altındaki sadece varlığını hissettiğim izlere dokundum. “Sevgi insana bunu yaptırmaz.”

Ellerini sanki kaçacakmışım gibi yüzümün iki yanına bastırdı. Beni orada tutmak için miydi, özlediği için mi, sadece dokunmak istediği için mi... Tehlikenin anlamı buydu. Bilmiyordunuz ama teslim oluyordunuz. Sadece bir dokunuşuyla bile tamamen yok olacak gibi hissediyordum. Kendimi o kadar uzun zaman taşımıştım ki artık bırakmaya hazırdım. Bırakmayı çok istiyordum ama yapamazdım. Yapmamalıydım.

“Sevgi değişkendir Angie,” diye fısıldadı. “Sevmenin birden fazla çeşidi vardır.” Gözlerini sıkı sıkı kapatıp yeniden açtı. “Ben sana ihtiyacın olan sevgiyi verdim ama artık buna ihtiyacın varsa...” Yeniden ellerimi tuttu, nazikçe parmakları elimin üzerini okşadı. “Bunu veririm. İhtiyacın olan nasıl sevilmekse seni öyle sevebilirim.”

“Peki ya senin ihtiyaçların?” diye sordum.

“Benim sana ihtiyacım var.” İyice başını yaklaştırdı, parmak uçlarımda yükselmek zorunda kaldım. “Benim sana ihtiyacım var, Ansel.”

Kokusu bütün dengemi yerle bir ediyordu. Kokusunu tarif edemiyordum bile, ona özgüydü. Hem kirli hem saftı. Hem boğucu

hem de karşı konulamazdı. Bir odanın içine sıkıştırılmış bir gaz gibiydi. Yavaş yavaş etkisi altına alıyordu ve anlamıyordunuz, bilinciniz kapanırken sizi tamamen ele geçiriyordu. Ve şimdi çok yakındı... Bunca yalnızlığın sonunda çok yakındı. Kendimi bırakmak, ağlayarak ona sarılmamak için varlığından bile haberim olmayan bir gücü kullanmak zorundaydım. İstiyordum, karşı koymanın çok zor olduğu bir arzuyla istiyordum onu.

“Melekler payını alalı çok oldu,” diye fısıldayarak zorlukla geri çekildim. “Yıllanmış her şey değerlenmez, bazı şeyler eskir. Yıpranır. Paslanır. Hurda olur. Toz olur. Uçar... Yok olur...”

“İnandığın şey bu değil,” derken kararlıydı.

Doğru kelimeleri, mantığımı ararken bocaladım. Konuşmak için yeniden hareket ettiğimde birinin koşar adımları bize doğru yaklaşıyordu. Refleksle o yöne döndüğümde Ashley’nin topuklu botları karşımızda durdu, nefesini düzenlemek için dizlerine yaslandığında, “Ansel,” dedi. “Sanırım doğruymuş.”

“Ashley, sen iyi misin?” Dylan’ın kollarının arasından çıkıp onun yanına doğru yürüdüm. Banka oturması için kolundan tutup yardımcı olurken başını sallıyordu. Neyden bahsettiğini anlamam için bir dakikanın geçmesi gerekti. Ondan dedektifle ilgili bilgi öğrenmesini istemiştim.

“Doğruymuş da ne demek?..” diye fısıldadım panikle. Onunla ilgili söylediği onlarca şey arasında iyi olan bir tanesi bile yoktu. Ya uzaklaştırılmış ya da atılmıştı. Hem de benim yüzümden.

Ashley telefonunu bana uzattı. Zaten açık olan ekranda gördüğüm ilk şeyle öfke damarlarımdan tırmanmaya başlamıştı bile. Yine o berbat itiraf hesabı. Gönderiye bakarken öfkenin yerini bambaşka duygular ele geçirdi. Artçı bir şok. Büyük bir afallama. Ölçülemez bir hayal kırıklığı...

"Bu kadarına da pes diyeceksiniz minik zebanilerim... Son zamanlarda Ansel ve Kylie çok fazla pişti olmuyor mu? Hem de kıyafetlerle değil... ama sabahın bu erken saatinde seksi dedektif Christopher ile bir motelden çıkan kesinlikle bizim küçük Davies'imiz. Dedektif görevden uzaklaştırıldı mı bilmiyoruz ama Rogers'tan uzaklaştırıldığı kesin!"

Fotoğrafta Kylie ve Christopher'ın yan yana bir motelden çıkış yaparken görüntüsü vardı. Dedektif her zamanki dedektif gibiydi. Kylie ise uzun bir gece geçirmiş gibi. Üzerindeki ona çok büyük olan ve ona ait olmayan deri cekete sıkı sıkı sarılmıştı.

"Kylie bu topukluları geçen hafta giymişti," dedi Ashley zaman tahmini yapmaya çalışır gibi. "En son koleksiyondan olduğu için herkesin dilinde ve şey bilirsin, o bir giydiğini bir daha giymez."

"Sorun ne?" diye sordu Dylan telefonu elimden alıp. Ekrandaki görüntüye bir anlığına baktı ama ilgisini çekmemiş gibi telefonu Ashley'ye geri uzattı. "Hadi, gidelim buradan." Bana doğru uzattığı eline baktım. Kafamdaki milyonlarca düşünceye.

"Teşekkür ederim Ashley," diye fısıldadım ayağa kalkarken. Kollarımı etrafımda doladım. Dylan'ın yanında yürümeye başladım. Arka bahçeden, kimsenin olmadığı bu araftan çıkarken otoparkta toplanmıştı onlar. Dylan sessizce yürürken dönüp bana baktı.

"İyi misin?" diye sordu daha yanlarına ulaşmadan. "Merak etme, onlar sadece anneni özlediğini sanıyor, kimse gerçeği bilmiyor." Kaşlarını anlayışla havaya kaldırdı. Kolumu yavaşça okşadı. "Seninle ilgili saklı kalmasını istemediğin hiçbir şeyi öğrenemeycekler," dedi.

Keşke Dylan, keşke öğrenemeseler ama biri çoktan bunu başardı. Senin bile unuttuğun zayıflığımı ensesinden yakaladı. Şimdi o benimle bir ipe astığı kuklaymışım gibi oynuyor ve bunu çok acımasızca yapıyor. Beni gitgide daha çok yalnız bırakıyor.

Bakışlarımı arabasının önünde bekleyen Kylie'ye çevirdim. Merak ediyordum, benim yenilgilerimin altından neden hep o çıkıyordu?

Ve son kalem de yıkılıyormuş gibi hissettiriyordu. Hepsinden kaçtığımda sığındığım o liman bir kasırganın kurbanı olmuş gibiydi. En başından beri söylediğim yalanlar benim ayağıma dolanmış gibi. Bir sürü düşünce sıralanıp gözlerimin ardında yok oluyor ama günlerdir ona ulaşmaya çalışırken ben, o neden en yakın arkadaşlarımdan biriyle ortaya çıkıyordu?

Yanlarına vardığımızda Kylie tedirgin bir şekilde bana baktı. Üzerimde, önünde kocaman bir "D" harfi işlenmiş siyah kazağa. Gözlerini Dylan'a çevirdi. Dylan sigarasını yakarken onu izledi.

"İyi misin Ans?" diye sordu Maddie. Üzgün bakışlarla elinde tuttuğu eşyalarımı bana doğru uzattı. Onu elimle kenara ittim.

"Günlerdir onu arıyorum," dedim Kylie'ye doğru. "Günlerdir ondan haber alamadığım için merak ediyorum ve sen hiçbir şey söylemiyor musun?" Bakışlarını zorlukla bana çevirdi. Gözlüğünü saçlarının üzerine yerleştirirken kararsız görünüyordu.

"Ansel," dedi uyarır gibi. "Hakkımda çıkan her dedikodunun hesabını vermekten yoruludum. Aklına neden hep en kötüsü geliyor, bunun altında bir şey olabileceğini düşünmüyor musun hiç?"

"Altında ne olduğu umurumda değil!" diye bağırdım. "Senin küçük kafanın içinden geçenler umurumda değil. Tek bir şey soruyorum Kylie, kahrolası tek bir şey. Ben günlerdir deli gibi onu merak ederken sen onunla ne yapıyordun?" Kalbim de gururum da artık paramparça olmuştu. Güvendiğim biriyle en büyük güvensizlik çukuruna saplanmıştım. Şimdi ikimiz de bu çamur yığına bulanmış halde debeleniyorduk.

Gözleri yeniden Dylan'a kaydı.

Büyük bir gerilim hepimizin etrafında dolaşmaya başladı. Nefes nefese vereceği yanıtı bekliyordum. Artık bu düğümün bir yerden çözülmesini istiyordum.

“Dedektifle karşılaştım sadece,” dedi dudaklarını gergince birbirine bastırarak. “Kimseye onu gördüğümünden bahsetmememi istedi. Özellikle de sana.” Meydan okur gibi kaşlarını kaldırdı.

“Sabahın köründe oradan sadece geçiyor muydun yani?”

“Hayır,” derken sadece yutkundü. “Dylan geldiğinden beri o motelde kalıyor.”

Gözlerim mümkünmüş gibi daha çok açıldı. Dayanamayarak güldüm. Elimi kafamı, düşüncelerimi toplamak için alnıma bastırıp dairesel hareketler çizmeye başladım. Söylediği şeyi kafamın içinde tekrar tekrar döndürdüm. Yeniden güldüm.

“Buraya kadar,” dedim başımı iki yana sallayıp. Uçlarından tuttuğum kazağı iki elimle üzerimden çıkardım.

“Ansel,” dedi Dylan. Kazağı suratına doğru fırlattım.

“Buraya kadar!” diye daha yüksek sesle bağırdım. “Sizinle işim bitti, artık arkadaşınız değilim.” Gözümden yaşlar aktı. “Arkadaşınız oldum mu, onu bile bilmiyorum.” Akmaya başlayan burnumu elimin tersiyle sildim. Patlamak üzere olan bir bomba gibi hissediyordum.

“Ansel,” diye ağlayarak fısıldadı Maddie.

Ona bakmadan elindeki eşyalarımı aldım.

“Dur!” diye bağırdı kolumu yakalayan Dylan. Reflekslerim bana daha önce hiç böyle bir şey yaptırmamıştı ama daha önce bu kadar acı çektiğimi de hatırlamıyordum. Elimi yüzüne doğru öyle hızlı hareket ettirerek çarptım ki avucumun içi kor bir ateşin üzerine basılmış gibi yandı.

“Uzak dur,” dedim geriye doğru birkaç adım atarak. “Benden uzak durun.”

Koşmaya başladım. Kaçmaya başladım... Var gücümle kendimi onlardan olabildiğince uzağa iterken boynumdaki aptal kolye tenime vurup duruyordu. Beni koruması gereken her şey beni sırayla deviriyordu. Aldığım darbelerin, şüphenin sızdığı ve yakıp kül ettiği zihnimin kamçılarından kurtulmaya çalıştım.

Ayağıma kramp girene kadar durmadım, uyuştum, sendeledim, soluk soluğa kaldım, tılandım, ağladım. Issız bir yolun ortasında dizlerimin üzerine düştüm. Boğazımdan kaçan hıçkırıklara, gözlerimden akan yaşlara daha fazla mâni olamadım. Soğuk, bir kâğıt kesiği gibi tenimi yakıp geçerken kendimi olduğum yere bıraktım. Dalından kopmuş bir yapraktan farksızdım. Yalnızdım.

Yalnızdım.

Yalnızdım ve yalnızlık insana bunu yapardı.

Kalabalığın içinden alıp savurur, duvardan duvara çarpardı.

Yere düşen telefonum titredi. Bildirim yanan ekran ışıyla birlikte camın ardında belirdi.

“Artık sadece benimsin.”

23. BÖLÜM: KİLİSE ÇANLARI

Dedektif Christopher Wallace gün ağarana kadar ayaktaaydı. Geceyi ofisindeki koltukta geçirmek kaslarının tutulmasına neden olmuştu. Önündeki dosyayı kaç kez okuduğunu hatırlamıyordu. Ansel Rogers ve Dylan OcConer isimlerini kırmızı bir kalemle daire içine aldı. En başından beri Ansel'in bir şeyler sakladığının farkındaydı. Herkesten saklıyordu ve bu konuda uzmanlaşmış gibi görünüyordu. Dedektif, Dylan ismine ulaştığında büyük balığı yakaladığını sanmıştı ama Ansel'in bir şeyleri gizlemeyi kimden öğrendiğini çocukla burun buruna geldiği ilk anda anlamıştı.

İkisi sadece geçmişte bir ilişki yaşamamıştı. Onlar ortaklı. Dedektif yıllarca katil kurban ilişkilerini, birlikte çalışan dedektifleri hatta âşıkları izlemiş, sorgulamıştı. O ikisi arasındaki şey bunların hepsiydi. Hem âşık, hem suç ortağı hem de kurban ilişkisi.

Bu Rogers'ın dosyasını daha zor hale getiriyordu. Dylan OcConer tam da tahmin ettiği gibi onunla ilgili hiçbir şeyi açık etmemişti. Ansel Rogers'ın aksi tek bir şey söylemişti, ilişkilerinin bittiğini değil sadece ara verdiklerini öne sürmüştü ve her zaman birlikte olmaları gerektiğini.

Telefonuna gelen çağrıyla dosyayı kapattı. Mesajı okuduktan sonra çekmeceye yerleştirip kilitlediğinden emin oldu. Mesaj klinikten geliyordu, Dedektif Wallace günlerdir bu görüşme için

bütün yetkilerini kullanmak zorunda kalmıştı. Nihayet psikiyatrı Anne Rogers ile küçük bir görüşme yapması için izin vermişti.

Arabasına bindiğinde gözleri kırmızı ruja boyanmış birkaç izmarite takıldı. Küllüğü uzun zamandır temizlememişti ve izlerin kime ait olduğunu biliyordu. Onunla birkaç gün geçirmese dedektif çoktan kelepçeleri bileğine takardı ama kanıta ihtiyacı vardı. Kurban olduğuna emin olmak için daha fazla kanıta ihtiyacı vardı. Bu düşünce son zamanlarda gelen mesajları görmezden gelmesinin en büyük nedeniydi. İşler ne zaman katil değil kurban için kanıt aramaya dönmüştü hatırlamıyordu. Cinayet masası yakında dosyayı ondan alacaktı ve onlar da Dedektif Wallace'ın bulduklarına belki daha uzun sürede ama sonunda ulaşacaktı.

“Onu yormayın,” dedi doktor kapısının önüne gelince.

“Sağlık durumu nasıl?” diye sorma nezaketinde bulundu Christopher.

“Fiziksel olarak gayet iyi.” Doktor kapıyı açtığında bu cevabın yeterli olduğunu düşünmüştü. Dedektif başıyla onaylayıp içeriye girdiğinde kapı üzerlerine kapandı.

Anne Rogers yatakta değil, odada pencerenin önündeki bir sandalyede hırkasına sıkıca sarınmış oturuyordu. Kapıyla birlikte başını çevirmiş ve gülümsemeye çalışmıştı.

“Görüşmeyi kabul ettiğiniz için teşekkür ederim.” Dedektif karşılarındaki sandalyeye çekinerek oturdu. “Nasılsınız?”

“Bu kısımları atlamak ikimiz için de daha iyi olur.” Kadın sanki iyi olduğunu göstermek için dik durup bacak bacak üzerine atmıştı. Dedektif başını salladı. O da böylesini tercih ederdi.

“Kızınız gayet iyi, evinizin önünde bir ekip arabası bekliyor.”

“İyi olduğuna eminim.”

Dedektifin beklediği yanıt bu olmasa da üzerinde durmamaya karar verdi.

“Eşinizin bir hasta yakını tarafından öldürülmüş, bundan bahsedebilir misiniz?”

“Sizin aradığınız katilin benim kocamla ya da ona olanlarla bir ilgisi yok. Bu yüzden bahsetmemeyi tercih ederim.” Bu soru kadının gerilmesine neden oldu. Elleri saçlarına gitti, çekiştirirken bir tutam saç kadının ellerinde kaldı. Saçlarının ne kadar seyrek olduğunu o an fark etti.

“Amacım acınızı tazelemek değil ama...” Dedektif durup birkaç saniye bocaladı ama başka çaresi olmadığını biliyordu. “Aradığımız kişinin, katilin kızıınıza bir takıntı geliştirdiğini fark ettik. Bu yüzden her şeyi sorgulamalıyız. Olaylar birbirine benzi-”

“Dedektif,” diye araya girdi kadın elinde kalmış saç tutamlarını yere atarken. “Kızım.”

“Kızınız şu an iyi,” diye tekrar hatırlattı.

Kadın yorgunca gülümsedi.

“Kızım,” dedi kaşlarını kaldırarak. “Takıntılı olan o.”

Christopher avuçlarının karıncalandığını hissediyordu. Kadının gülümsemesi yüzünde bir şeylerin değiştiğini de açık etti.

“Onu çıplak görmemişsiniz, buna şaşırdım. Şimdiye kadar sizi de avlamıştır diye düşünüyordum.” Rahat bir tavırla pencereden dışarıya baktı.

“Daha açık konuşur musunuz?”

“O bir canavar,” diye mırıldandı. “Onu bağlamayı denedim. Ona zincir vurmayı denedim. Ama tatlı suratı herkesi kandırması

için yeterliydi. Babasını da kandırdı. Doktor olmak istediğini söyledi.” Kadın sinir bozucu bir kahkaha attı. “*Bana da öğretir misin babacığım?*” İğrenir gibi suratını buruşturdu. “On altı yaşındayken kapıma bir kadın dayandı, yeri göğü inletiyordu. Ansel’i ve oğlunu yatakta bastığını söylüyordu. İlk anda anlamamıştım ama kadın Ansel’in oğluna yaptıklarını gösterdi. Onu kesmişti. Bir sürü yara... Küçükken onu ben yıkıyordum, yaralarını görürdüm ama çocuk olduğunu, oynarken yaptığını düşünürdüm. Büyüdükçe iyileşmesi gerekirdi ama iyileşmedi. Kendine zarar veriyor sandım, annesine çektiğini.” Yavaş yavaş bakışlarını dedektife çevirdi. “Avlanıyor,” derken çenesi kasıldı. “İnsanlara gülümser ve kendini sevdirebilir. Sevdirene kadar durmaz. İstedikini alana kadar durmaz. O yüzden kızımın iyi olduğunu biliyorum dedektif.”

“Bu onu katil yapmaz.” Christopher hiddetle ayağa kalktı. Sağduyusunu kazanmaya çalışıyordu. Duymayı beklediği ya da umduğu şeyler bunlar değildi. Bir an için kıza acımıştı.

Onları tek başına öldüremez.

Bu ihtimali en başında düşünmüştü ama ikinci cinayet sırasında geçerli bir mazereti vardı. Şahitleri vardı. Baktığı yerden annesi gözüne daha hasta görünüyordu. Ansel’in iyi olmadığını farkındaydı ama sevgi eksikliği olduğunu ve dikkat çekmeye çalıştığını düşünmüştü. Böyle bir anne buna neden ihtiyacı olduğunu kanıtlıyordu.

“Dedektif,” diye seslendi kadın. Kapıyı açmadan önce ona doğru döndü. “Bu onu kurban da yapmaz.”

Evine vardığında uzun bir duştan çıkıp köpeğine yemeğini verdikten sonra birkaç saat kestirmek için kendine izin vermişti. Düşünceleri uykusunu defalarca bölmüştü, işin içinden çıkamıyordu

ve artık davayı kişiselleştirmişti. Ama bu defa uykusunu bölen düşünceleri değil üst üste gelen telefon çağrılarıydı.

“Evet,” diye telefonu yanıtladı.

“Neredesin sen kahrolası?” Aynı büroda çalıştığı Dedektif Mason’ın sesi hararetiydi.

“Ne oldu?”

“Artık derin bir uyku çekebiliriz, katil yakalandı. Kiliseye gel hemen.” Başka bir şey söylemeden telefon kapandı. Dedektif çabucak giyinip arabasına bindiğinde birkaç arama yapmak zorunda kaldı. Duydukları gaz pedalındaki ayağına daha çok baskı yapıyordu.

Bir yanlışlık olmalı, diye düşündü. Gözlerinden kaçırdıkları bir şey olmalıydı.

Oraya vardığında etrafa kimsenin yaklaşmaması için çekilen şeridi gördü. Memurlar oradaki birkaç kişiyi sorguluyor ya da uzaklaştırıyordu. Saat gece yarısını geçtiği için kalabalık yoktu. Şeridi kaldırıp altından geçti. İçeriye girene kadar nabızı her adımında daha da hızlanıyordu. Sonunda onu gördü.

Ansel Rogers bileğinde kelepçelerle sunak taşını seyrediyordu.

Dedektif Mason doğrudan onun yanına geldi. Olay yeri inceleme birkaç fotoğraf çekiyordu. Yerde cansız bir şekilde yirmili yaşlarında genç bir çocuk yatıyordu. Rogers’ın evini gözetleyen ekip de onlarla birlikteydi.

“Bir yanlışlık olmalı,” dedi Christopher meslektaşına ama birini kelepçelemek için bir yanlıştan çok daha fazlası gerektiğini biliyordu.

“Suçüstü yakalandı,” diye açıkladı Dedektif Mason. “Bugün eve döndüğünde perişan haldeymiş. Gece yarısı evden çıkmış, ekip aracı son anda fark edip peşine takılmış. Onları atlatmış ama birisi

kiliseden çağrı yapınca hemen olay yerine gelmişler.” Adam inanmıyor gibi başını sallıyordu. “Yaşlı bir kadın pencereden sarmaş dolaş içeri girdiklerini görmüş. Çocuk keyifliymiş ve gülümsüyormuş. Sonra bağrıışları duyup merkezi arayıp haber vermiş. Kız için endişelenmiş ama ekip geldiğinde bıçak kızın elindeymiş. Aynı bıçak çocuğun karnına saplanmış.”

“Kendini korumuş olabilir.” Dedektif Wallace ilk kez ne diyeceğini bilmiyordu.

“Çocuğu araştırdık, ismi Chris Galler. Aynı okuldalar. Birkaç kez partide birlikte görülmüşler. Onu arayan ve buluşmak isteyen kız olmuş. Ve bıçağın üzerinde kızın ismi yazıyor, ona ait.” Plastik poşetin içindeki suç aletini ona gösterdi. Bıçağı hemen tanıdı. *Dikiş tutmaz.*

“Bir şey söyledi mi?”

“Tek bir şey söyleyip duruyor.”

“Ne diyor?”

Sunak taşının üzerindeki yazıyı işaret etti.

“Çünkü ölmüş kişi gınahtan özgür kılınmıştır.”

DEVAM EDECEK...

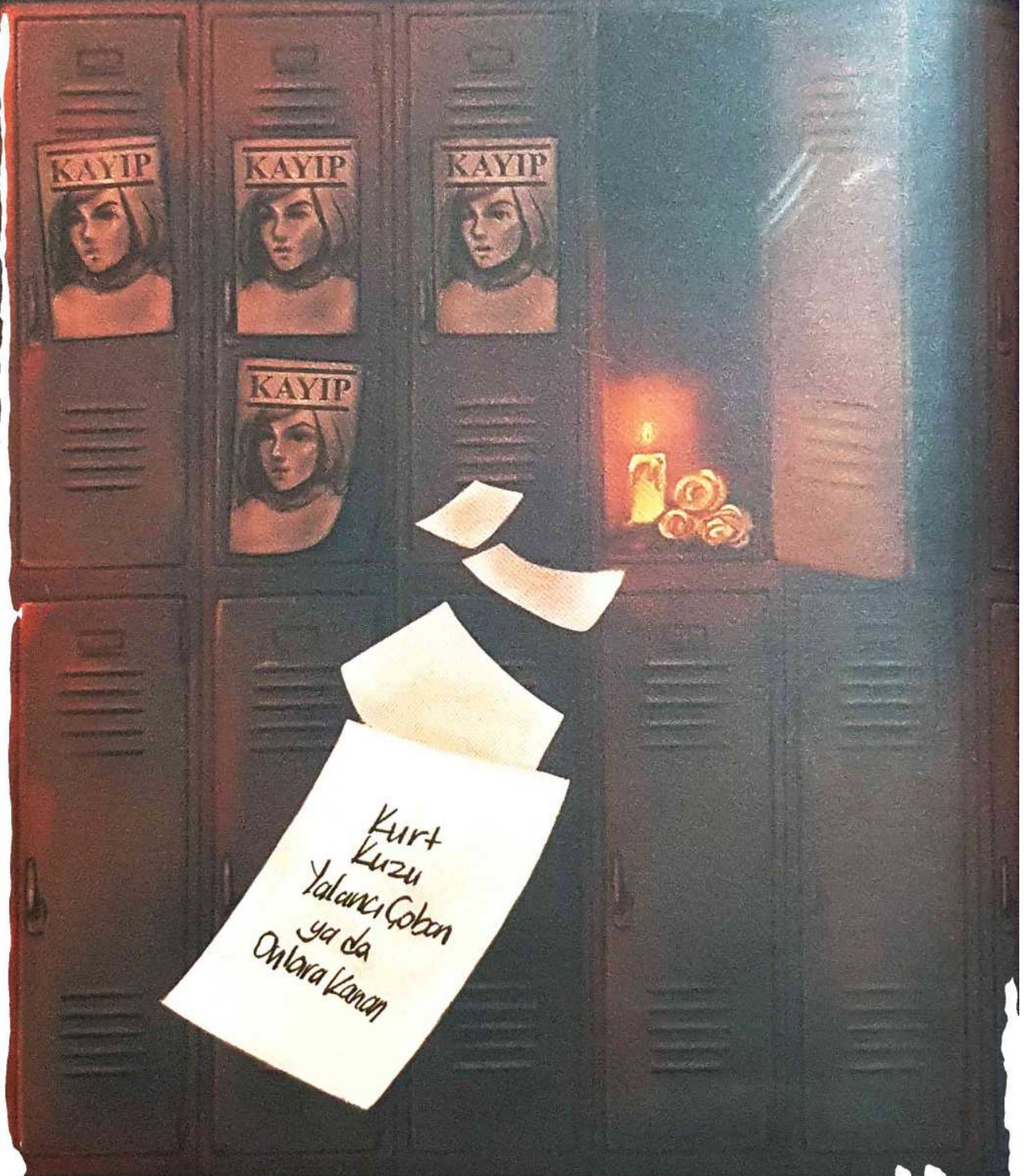
 ngkabal
 ngkabal

Katilin peşinde olduğunuzu sanıyorsunuz ama yanılıyorsunuz.

Katilin peşimizde olduğunu sanıyorsunuz ama yanılıyorsunuz.

Sırlar.

Yakalamaya çalıştıklarımız da kaçtıklarımız da onlar.

Yetişkin okurlar içindir.

@martiyayinlari

ISBN 978-625-448-779-8

